

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાક ૧૮૧૪૬ વર્ગાક

પુસ્તકનુ નામ ૨૩૬૮૧૧ ક્રે. ૧૮-૧૦૧

વિષય ૫૬૬૫૩

गोस्वामि कुलकौस्तुभ
श्री १०८ श्री गोकुलनाथजी महाराज.

गाम्भीर्योदार्यसौशील्यवैदुष्यनयवानयम् ।
गोस्वामिश्रीगोकुलेन्दुर्मुखां चिरमलक्रियात् ॥

શ્રી
ભગવત્સ્વરૂપ
કિંવા
શુદ્ધોદ્દેતદર્શન.

પ્રથમ તથા દ્વિતીય વિભાગ.

ગોસ્વામિકુલ કોસ્તુભ

શ્રી ૧૦૮ ગોકુલનાથજી મહારાજની

આજ્ઞાનુસાર

પ્રણેતા તથા પ્રકાશક —

કેવર્ધિ ભટ્ટ શ્રીદ્વારકાનાથાત્મજ

ભટ્ટ શ્રીરમાનાથ શર્મા.

અનુવાદક —

અનુવાદક —

શાસ્ત્રી ધીરજરામ રામશંકર.

શુદ્ધોદ્દેતવિશારદ

પ્રથમાવૃત્તિ, પ્રત ૧૦૦૦.

વિક્રમાક ૧૯૮૦] [વલ્લભાષ્ઠ ૪૪૫.

મૂલ્ય ૧૥ રૂ

અવકાશ—

પ્રભાશ કર જયશ કર પાઠક.

પુસ્તક પાઠક પ્રીટીંગ પ્રેસ,
૩ હાકોરદાર રોડ, મુંબઈ—૪.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ પ્રાથમિક
૨૦, ૨ વાટ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ સંગ્રહ

અથ સ્વામિત્વના સર્વ હક પ્રકાશકને સ્વાધીન છે.

પ્રકાશક—

ભટ્ટ શ્રીરમાનાથ શ્રીદ્વારકાંનાથ શર્મા.

ત્રીજો ભોઈવાડો, શ્રીગોકુલનાથજીવ મુખ્ય મંદીર,
મુંબઈ—૨.

॥ જયતિ શ્રીહરિ ॥

જાનીત પરમ તત્ત્વ ઘશોદોત્સગલાલિતમ્

યગોદ્દાની ગોદના કાલકવાયા શ્રીમાલકૃત્તુનેજ પરમ તરન મણે

અણુમાધ્ય

વૃત્તિ શ્રીવલ્લભીયૈવ કૃતિ શ્રીવલ્લભાર્થિની ।

દર્શન શ્રીવલ્લભસ્ય સ્મરણ શ્રીવલ્લભપ્રભો ॥

શ્રીવલ્લભમાવાષ્ટકમ્ ।

શ્રીવલ્લભમાટેજ મનોબૃત્તિ હોવ, શ્રીવલ્લભપ્રભુ માટેજ હસ્તાદિકૃતિ
પણ થાવ, તથા શ્રીવલ્લભપ્રભુનુજ દર્શન તથા સ્મરણ હોવ અર્થાત્
સમગ્ર વ્યાપારનુ લક્ષ્ય શ્રીવલ્લભપ્રભુજ બને

પ્રપન્ન એ પ્રભુની બહાસામા બહાલી, અનેરી વાડી કે બગીચો છે
એ બહાલી વાડીને સુરક્ષિત, સુગંધિત અને સદાય લીલી છમ રાખના
માટે પોતે વખતોવખત અવતરી એક માળી જેવું કામ આટોપે છે એ
વાડીમા કંઈ કંઈ અવનવા માધુર્ષના મધ્યી મલકાતા બાલપાદપો,
(પૌષા) તરુઓ, લતાઓ, વિગેરે વિરાજે છે એએ ને સદા સૌન્દર્ય

પ્રથમોદાર બનાવવાનું પેલા માળીનું નિત્યનું વ્યસન છે બધાને સુશોભિત રસમય જોઈ તથા એના માધુર્યોદિન આસ્વાદન કરી તે રસિકવર મનમાં મલકાય છે પણ કદાચ કોઈ બૂલથી ભોળાવાયેલો કે મદથી ખુડેલો દુષ્ટ જો એ બગીચાને વિખેરવા આવે તો તેને એ સાખી શકતો નથી ત્યારે તરતજ ઉઠી પેલા બગીચાના બગાડનારને જમીનદોરત કરીને પછીજ ઠરે છે કેવો પ્રેમ, કેવું અભિમાન, કેવું ગરવું વ્યસન !

અસ, આજ રૂપક આ નામરૂપાત્મક વિશ્વનું અને વિશ્વાધાર મારા વિલુતું છે જ્યારે જ્યારે વિશ્વને વિષ્ણુદેવથી વ્યાપેલું, સ્વાર્થથી સંકુચિત બનેલું, કે વાદીઓના વાદથી ઉન્માદિત દોરાયેલું જુએ છે કે તરતજ પ્રભુ પોતે કોઈ દિવ્યસ્વરૂપ ધારણ કરી, વિપવાદ, સ્વાર્થ વિગેરેના સમૂહ ઉચ્છેદ કરી ૫રીથી વિશ્વને સુરક્ષિત કરે છે અર્જુનને ઉપદેશેલી પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરે છે જ્યારથી વિશ્વરચના થઈ ત્યારથી આજ સુધી વખતોવખત આપે એવા કેટલાએ સ્વરૂપો ધારણ કર્યા હશે

એક સમય એવો હતો કે જ્યારે સર્વત્ર સ્વરૂપવિકૃતિ થઈ રહી હતી, અર્થાત્ જોડો પોતાનું સ્વાભાવિક કર્તવ્ય ભૂલી જઈ માત્ર અકર્મ કે વિકર્મપરાયણ થઈ ગયા હતા કેટલાક અર્થના એશારામને ચાહનારા જ્યારે કેટલાક કામનેજ કલ્યાણકારી સમજનારા હતા મોક્ષને તો લગભગ બંધાઈ મુકી દેતા કેટલાક ખીચારા દૈવજીવો ધર્મને પથે પ્રયાણ કરવા ઉત્થાન કરતા હતા પણ તેઓને કોઈ મન્માર્ગોપદેશક ન હતો એટલે ત્યાથીજ અટક્યા, હતા થોડાક ધર્મદેવજીઓ પણ તેઓ માત્ર પોતાની પ્રખર યુક્તિમોહિનીથી પરમન હરી કેવલ ઐ-દગ્ગલિક લીલાજ ભજવતા હતા, એટલે ખરે કલ્યાણનો માર્ગ, ખરે શ્રુત્યાદિનું તાત્પર્ય દેખાડનારી કોઈ વિશ્વવધ વિભૂતિ ન હતી. દુનીઆ અગ્નિ અધિકારથી અધ હતી. વિશ્વને જ્ઞાનસંહિત ભક્તિની ભૂખ હતી એને ભવસાગર પાર ઉતરવા કોઈ

(૫)

સારા સુકનીની આવશ્યકતા હતી. એવે સમયે એક દિવ્ય જ્યોતિ લગભગ ૪૪૫ વર્ષેપર ચૈત્ર વદ એકાદશીને દિવસે ચ પારશ્વમા ઝળહળી એણે પોતાના દિવ્ય તેજથી જગતનુ અધાર ફેડી નાખ્યુ, એજ વિભૂતિએ પેલા ધર્મધ્વજના ટોળાને પોતાની છટાદાર વાણીના પ્રહારે પરાજિત કર્યા, અને એજ મહાપુરૂષે દીન, હીન, અશરણુ તથા ઉન્માર્ગે દોરાયેલા દૈવ જીવોને પોતાની મીઠી રસભીની દષ્ટિથી આબ્હાન કરી કૃષ્ણભક્તિના ધોરી રાજમાર્ગ તરફ પ્રયાણુ કરના સૂચ્યુ. એ મહાપુરૂષ તે અમારા પ્રાણુધાર, અમારૂં સર્વદેવ, વૈશ્વનારાયતાર શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યજી. આપે પ્રગટ થઇ વેદાર્થનો નિર્વિવાદ અર્થ સ્થાપ્યો, મીમામાનુ ખર્ષ મર્મ જગતને આપ્યુ, અને ભાગવતની વિશુદ્ધ ભક્તિ ભૂતલઉપર વિલસાવી સ્થાન સ્થાનપર વાદીઓને જીતી, અનેક અથરનો ગ્રંથી, કૃષ્ણભક્તિનો દિવ્ય સુધારસ દુનીઆને ચખાડ્યો. ત્યાર પછી એ દિવ્ય ઝરાને સદા જહેનો સુકવા માટે ' સ્વચ્છો સ્થાપિતાશોષસ્વમાહાત્મ્ય સ્મયાપહ ' આ કથન મુજબ આચાર્યસંરૂપ, આચાર્યવંશ્ય ગોસ્વામી બાલકોના દર્શન કરવાનુ સૌભાગ્ય આજસુધી ભારતની વૈષ્ણવસતાનેને પ્રાપ્ત થતુ આગ્યુ છે એ મહાનુભાવી, ગોસ્વામી આચાર્યો પણુ આજ ભક્તિસુધાના સુખકારી સુધાસાગરમા દૈવજીવે ને હુખોવતા, સાગરન અનર્ધ સિદ્ધાતરતનો અશરણુ દીનજનોને અર્પી તેના કગલાયિત-પણુને દૂર કરતા, વૈશ્નવસુષ્ટિને વરાહાવતારની લીલાથી ઉદ્ધૃત કરી રહ્યા છે એજ આચાર્યમાલાનુ અમોહ કૌસ્તુભરતન તે અમારા પૂજ્યપાદ વિદ્વન્નિરોભણિ શ્રી ૧૦૮ શ્રોગોકુલનાથજી મહારાજ આ નામથી તો વૈશ્નવસુષ્ટિ કે ઇતર સુષ્ટિનો કોઇકજ મનુષ્ય અપરિચિત હશે સર્વસદ્ગુણોનુ નિકેતન, સરસ્વતીનુ શરણુ, લક્ષ્મીના નિધિ, એ મહાપુરૂષ આજે મુખ્ય નગરીને શોભ વી રહ્યા છે જેની પાસેથી વિદ્યા-વિલાસી વિદ્યાનો રસ ચાખી જાય છે, લક્ષ્મીકામુક લક્ષ્મી મેળવી જાય છે

શુભાભિલાષી શુભ સાધન કરે છે, અને દુખી દુખથી વિનય મેળવી
 ચાલ્યો જાય છે જેમને ત્યા પ્રતિયર્ષ જેટલી લક્ષ્મીની ઉચ્ચપાથલ થાય
 છે, તેટલીજ સરસ્વતીની પણ થતી રહે છે એ આચાર્યશ્રીના સરસ્વતી
 બહારનું નાનકડું પણ અલુભોલું ઝવેરાત તે આ પ્રકૃત પુસ્તક છે, એ
 પુસ્તકના રચયિતા અમારા પૂજ્ય પ શ્રી રમાનાથ શાસ્ત્રીજી છે.
 એમનો પરિચય તો આ પુસ્તકના ધ્યાનપૂર્વક વાચનાથીજ થઈ જાય છે.
 મસ્કૃત સ્વમાર્ગીય પુસ્તકો તો અનેક છે, પણ તે બધા જનત ને દુસ્વગાહ
 થઈ પડે માટે તે અથરતોનું જ નવનીત ‘શુદ્ધાદ્વૈતદર્શન’ રૂપે હિંદી
 ભાષામાં પડિતજીએ આલેખ્યું અથમા ધણી છટાંગ પણ સરળ
 શૈલીએ પ્રાય સમાર્ગીય સર્વ સિધ્ધાન્તરત્નો આકર યોના પ્રમાણે
 સ્થૂળ થોળ્યા છે જગત્સરૂપ, અવિકૃતપરિણામરાદ, જગત્સ સારભેદ,
 આવિર્ભાવતિરોભાવ, છવસરૂપ, ભભવ સ્વરૂપ, વિગેરે વિગેરે અનેક
 રત્નોને નિહાળતા નિહાળતા પર્યંતે પેલ ‘આનંદમય ચિદ્ગુણપર વિચાર’
 નામના રત્ન પાસે જઈ જોઈએ છીએ તો તે કંઈ એગ ફેસીનનું જ
 જણાય છે શું એનું ભભકતું નર શું એની અનેરી ભવ્ય અથનશૈલી !
 જાણે આગળ જોવાની લાલચને લ માવવા માટેજ ત્યાગી એ રત્નમાલાને
 અધુરી રાખી હશે કે શું ? અસ્તુ. આની રીને નિમઘરૂપે લખાયેલો એ
 અથ હિંદી ભાષામાં બહાર પડ્યો. પણ કેટલીક હિંદીભાષાથી અપરિચિત
 ગુર્જરસૃષ્ટિ માટે ગુજરાતીમાં અનુવાદ કરવા મને આદેશ થયો એટલે મે
 ‘યયાધીત યયાપતિ’ એનો ગુર્જરગિરામાં અનુવાદ ક્યો અનુવાદનું
 કામ અભ્યાસનું છે, એટલે મારો આ પ્રાથમિક અભ્યાસને લખને કે
 પ્રમાદથી, અથવા મુદ્રણાલયની કોઈ ખામીને લીધે કદાચ કયાય પણ
 કોઈ ભૂલ ઉપલબ્ધ થાય તો સાક્ષર વાચકવર્ગને સુધારી લેના વિનંતિ
 કરીશ પર્યંતે આ મારા લઘુકાર્યના ઉત્તેજક તથા મહાયકનો ઉપકાર
 મારે અત્રે નજ બૂલવો જોઈએ પૂજ્ય પ, ભટ્ટશ્રી રમાનાથશાસ્ત્રીજીને

(૭)

અનુગ્રહ તો અવિરમરણીયજ રહેરો, કે જેમણે મને આ કાર્યમા યોગ્ય
અનુગ્રહીત કર્યો છે તથા મુદ્રક બાપ્તશ્રી પ્રભાશ કર જયશ કરનો ઉપકાર
માનવો પણ અહીં સ્થાનેજ લેખ જો, કારણ કે તેમણે વારવાર મારૂં પણ
કેટલુંક કામ મદદી મને ઉપકૃત કર્યો છે માટે તેઓ ધન્યવાદાર્હ છે

આ મ્મ થના મુદ્રાપણ માટે ધર્મદાસ ત્રિભુવનદાસ વરજીવનદામે
પોતાના બાપ્ત ઇશ્વરદાસ ત્રિભુવનદાસના સ્મરણાર્યે જે દગ્ધ મહાગન-
શ્રીને સમર્પણ કર્યું છે તે માટે તેઓને ઘણું ધન્યવાદ ઘટે છે એટલું
લખી જગદ્વંદ્ય પ્રભુશ્રીને વદન કરી વિરમીજ

गच्छत स्खलन क्वापि भवत्येव प्रमादत ।

हसन्ति इज्जनास्तत्र समादधति साधव ॥

અનુનાદક

શ્રીમદ્વાચાર્યચરણકમલમધુકર

શાસ્ત્રી ધીરજરામ રામશ કર.

શુદ્ધાદ્વૈતવિશારદ

શુદ્ધિપત્ર.

૧૭૭૭ ૬૫૫

પૃષ્ઠ	પકિત	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૨૫	૨૦	ક્રીડોપસ્કારાણાં	ક્રીડોપસ્કારાણાં
૩૨	૧૨	અનોરોપિત	અનોરોપિત
૪૧	૩	પ્રયય	પ્રપય
૪૭	૮	મધવભ્રીશ	મધવભ્રીશ
૫૨	૧૧	બ્રહ્મ	બ્રહ્મ
૭૫	૪	સબલબ્રહ્મ	શબલબ્રહ્મ
૮૨	૧	સામ્યેદ	સૌમ્યેદ
૮૩	૧૨	આનદધર્મિ	આનદધર્મે
„	૧૫	આનદધર્મી	આનદધર્મે
૯૦	૧	પયપવ	પયપર્વા
૧૧૩	૯	ભગદ્ગીતામા	ભગવદ્ગીતામા
૧૧૮	૧	ભગત્સ્વરૂપમા	ભગવત્સ્વરૂપમા
૧૨૫	૭	શ્રીતિનિકેતન	શ્રીનિકેતન
૧૬૩	૯	અજ્ઞાન	જ્ઞાન
૧૮૯	૩	તત્ત્વજતિ	તત્ત્વજતિ
„	૧૬	નાલુપાનમતસ્તુતે	નાલુપાનમતસ્તુતે
૧૯૧	૧૩	સચ્ચિદાનંદરૂપ	સચ્ચિદાનંદરૂપ
૧૯૨	૭	રૂપ	રૂપ

અનુક્રમણિકા.

સંખ્યા	વિષય	પૃષ્ઠ
૧	જગત્સ્વરૂપ	૫
૨	અભિન્નનિમિત્તાપાદાન	૬
૩	જગદુત્પતિવિનાશબ્રમનિરૂપણ	૭
૪	આવિર્ભાવતિરોભાવ	૧૦
૫	મિથ્યાવાદ ખ ડન	૧૪
૬	અસત્પ્રતીતિ અને પુગલુવચનોની સંગતિ	૨૧
૭	દેહમા આત્મબુદ્ધિ કરવાનો વિચાર	૩૦
૮	‘દ્વૈતો માયામિ પુરુષ’ શ્રુતિનો અર્થ	૩૪
૯	જગત્ તથા સંસારનો ભેદ	૪૧
૧૦	આરંભવાદ અને તેનું ખ ડન	૪૯-૫૦
૧૧	પ્રકૃતિવાદ અને તેનું ખ ડન	૫૧-૫૨
૧૨	વિવર્તવાદ અને તેનું ખ ડન	૫૨-૫૩-૫૪
૧૩	અવિકૃતપરિણામવાદ નિરૂપણ	૫૫
૧૪	બ્રહ્મ તથા જગત્ના અભેદ પર શાકરમત અને તેનું ખ ડન	૬૨
૧૫	‘વાચારંમજ’ આ શ્રુતિનો અર્થ	૭૦
૧૬	અવિકૃતપરિણામની ઇતિહાસ દષ્ટિએ પ્રાચીનતા	૭૫
૧૭	જીવ વિગેરે ખ-ગોની સૃષ્ટિ ..	૭૮
૧૮	કાર્યવસ્થામા બ્રહ્મના ત્રણ સ્વરૂપો	૮૦
૧૯	જીવોના બે ભેદ	૮૮

૨૦	અદ્વૈત મતમા જીવસ્વરૂપ અને તેનો ઉપોદ્ધાત	૯૦
૨૧	તે ઉપોદ્ધાતનું ખડન ..	૯૩
૨૨	પ્રમાણ્ય નિરૂપણ	૧૦૧
૨૩	પ્રતિમિ બધાદ ખડન	૧૦૨
૨૪	આભાસવાદ ખડન	૧૦૮
૨૫	ભાગત્યાગલક્ષણાનું ખડન	૧૧૦
૨૬	જીવસ્વરૂપનો સિદ્ધાંત	૧૧૨
૨૭	જીવપરિમાણ્ય	૧૧૬
૨૮	પ્રાકૃત તથા અપ્રાકૃત ધર્મોનું નિરૂપણ	૧૨૮
૨૯	બ્રહ્મ વિષે માયાવાદનો મત ..	૧૩૦
૩૦	નિર્વિશેષ બ્રહ્મમા શાસ્ત્રપ્રમાણ્ય	૧૩૯
૩૧	‘જ્ઞાનજ બ્રહ્મ છે’ આ પૂર્વપક્ષ	૧૩૯
૩૨	માયાવાદમા ‘સત્ય જ્ઞાન’ શ્રુતિનો કરેલો અર્થ	૧૪૪
૩૩	માયાવાદની શુકિતઓનું ખડન	૧૪૬
૩૪	માયાવાદના શબ્દ બ્રહ્મની સમાલોચના	૧૪૯
૩૫	બ્રહ્મના ધર્મો કલ્પિત છે એનું ખડન	૧૫૦
૩૬	બ્રહ્મના ધર્મો સ્વાભાવિક અને નિત્ય છે	૧૫૨
૩૭	એ માટેજ ‘તત્ત્વમસિ’ વાક્યમા ભાગત્યાગલક્ષણા નથી	૧૫૩
૩૮	અનુભવને નિર્વિશેષ ડહેવામા કોઈ પ્રમાણ્ય નથી	૧૫૬
૩૯	જ્ઞાન કોઈનું વિષય નથી	૧૬૧
૪૦	બ્રહ્મ તથા જીવ બંનેનો જ્ઞાન ધર્મ છે	૧૬૩
૪૧	બ્રહ્મ અને આત્મા માટે ‘અહ શબ્દ શાસ્ત્રમા છે	૧૬૫
૪૨	શબ્દજ્ઞાનથી આત્મસાક્ષાત્કાર થાય છે એનું ખડન	૧૬૯
૪૩	અવિદ્યાદિના અનિર્વચનીયત્વનું ખડન	૧૭૦
૪૪	અન્યપચાતિનું સમર્થન	૧૭૧

(૧૧)

૪૫	‘ અહમ્મજ્ઞ.’ આ અનુભવથી અવિધાની સિદ્ધિ થતી નથી	૧૭૩
૪૬	આત્મસાક્ષાત્કારમાં ‘ દશમસ્ત્વમ્ ’ આ દષ્ટાત્મક અ’ડન	૧૭૪
૪૭	મીમાંસાનુ કર્તૃત્વ	૧૭૬
૪૮	“ જીવને સ્વસ્વરૂપજ્ઞાનમાં ‘તત્ત્વમસિ, સત્ય જ્ઞાન’ વિગેરે ક્રુતિઓ પ્રમાણુ છે” એનું અ’ડન	૧૭૭
૪૯	આત્મસાક્ષાત્કાર તો સાધનોથી થાય છે	૧૭૮
૫૦	બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર અનુગ્રહથી થાય છે	૧૮૦
૫૧	‘ બ્રહ્મ નિર્વિશેષ છે ’ એમાં કોઈ શાસ્ત્રપ્રમાણુ નથી	૧૮૨
૫૨	અનુમાનથી શાસ્ત્રોક્ત બ્રહ્મની સિદ્ધિ થતી નથી	૧૮૫
૫૩	વેદાદિશાસ્ત્રોક્ત બ્રહ્મનું નિરૂપણ ..	૧૮૮
૫૪	આનંદમયાધિકરણનો વિચાર	૧૯૭

સહગત શેઠ
ઈશ્વરદાસ ત્રીભોવનદાસ વરજીવનદાસ.

જન્મ —

સવત ૧૯૪૫ વેત્ર કૃષ્ણ ૩૦

અવસાન —

સવત ૧૯૭૫ ય્યેષ્ઠ શુક્ર ૧

પુર દેડે પાઠક પ્રીટી મે પ્રસ, મુખ્ય—૪

॥ श्रीबालकृष्णो जयति ॥

शुद्धाद्वैतदर्शन.

(ह्रींही उपरथी गुजराती भाषांतर)

प्रथम भाग.

दायिगद्वर्गदशापरमौषध यन्—

मूकतात्मनामपि च सत्कवितावदान्यम् ।

अन्नानमघतमस विनिहनुषीडे

क्रीडातुरगवदनाघिसरोजयुग्मम् ॥ १ ॥

हृदिद्रव्यं रूपं दुर्धर्षं रोगानु परम औषध, तथा सुग्राओने
पञ्च सत्कवित्व आयनार ओवः क्रीडाने भाटे हयग्रीवस्वरूप
धारण करनार प्रभुना अरण्यकमन्त्रने धार अज्ञानरूप अंधकारना
नाश भाटे बन्धु छु

यत्कृपापाङ्गनो लब्ध स्वसिद्धातलवो मया ।

वदे पौराणि केन्द्राणि पुरुषोत्तमदेशिकान् ॥ २ ॥

जेभनां कृपाकटाक्षधी मे निजमार्गीय सिद्धांतनु भिदु
आप्त कथुं जेवा ओपुर्षोत्तम गुर्वर्थने हु वहु छु

बालोऽपि दुर्गगिरिराजधौकपाणि

नीलोऽपि मानसमहातिमिः प्रदीप ।

વીરોપિ ગોપતરૂપીનપનાવબદ્ધો—

વીરોપિ સચ્ચિત્રમયાપહરો હરિર્ન. ॥ ૩ ॥

૧ અથકાર અથની શરૂઆત કરતી વખતે પોતાના હાંડદેવ શ્રીકૃષ્ણ વસ્તુસ્વરૂપનો નિર્દેશ કરે છે અથવા સામાનિક જન્મ મરણ વિગેરે ભય દુર કરવાનો શ્રીકૃષ્ણપ્રભુ પાસે પ્રાર્થના કરતા આશીર્વાદરૂપ મંગલાચરણ કરે છે તેમજ આજ 'લોકથી અથને પ્રારભ પણ કરે છે " લોકોપીતિ " અર્થાત સાત વર્ષના બાલક હોવા છતા પણ અતિ મોટા શ્રીગોવર્ધન પર્વતને ધારણ કરવાવાળા નીલોપીતિ, અર્થાત રયામસ્વરૂપ હોવા છતા દૃઢ્યના અજ્ઞાનરૂપ અધકારને દુર કરવામા સમર્થ વીરોપીતિ, અર્થાત હરેક બલવાનોમા શ્રેષ્ઠ છે તેપણ પોતાના અનન્ય ભક્ત શ્રીગોપકુમારીઓના નયનકટાક્ષથી વશ થયેલા હીરોપીતિ અર્થાત અનેક વિકાર કારણો રહેતા છતા પણ નિશ્ચલ એવ શ્રીહરિ અમારા સર્વ સારભયને દુર કરે.

૨ આ લોકમા વ્યતતિલકા છદ છે અને વિરોધાભાસ અલકાર છે જ્યા આપાતત વિરોધ જેવુ લાગે તે પણ ખરી રીતે જ્યા વિરોધ નહિ હોય તેને વિરોધાભાસ અલકાર કહે છે, અને તે લોકના ચારે ઝરણોમા ઝલકી રથો છે અથત બાલક થઈને મહાન પર્વતને ધારણ કરવો, રયામસ્વરૂપથી અધકારને ફેડવુ વીરનુ બધાઈ જવુ અને નિશ્ચલ થઈ અખિલ ક્રિયા કરવી એ બધુ જ પરસ્પર વિરૂદ્ધ દેખાય છે છતા પણ તે વિરોધ અહીં નથી કારણ કે વેદમા ઠેકઠેકાણે ભગવાનનુ સ્વરૂપ વર્ણવતી

૧ અગોરળીયાન્ મહતોમહીયા ૨ બલબલવતામસિ ૩ નિષ્કલ નિષ્ક્રિય જ્ઞાતમિતિવાક્યાન ૪ વિરોધે ભાસમાને તુ વિરોધાભાસ દૃષ્યન્

વખને કહ્યું છે કે નાનામાં નાની રજ પરમાણુ ઈત્યાદિ તેજ છે. તથા મોટામાં મોટા આકાશાદિ પદાર્થો પણ તેજુજ સ્વરૂપ છે. અર્થાત્ તે તે પદાર્થો સ્વયં પરમાત્મા છે માટે આ અલંકારથી એ ધ્વનિત થાય છે કે પરસ્પર વિરૂદ્ધ ધર્મોના એક આધાર પરબ્રહ્મ જ છે

૩ શ્લોકમાં 'પ્રદીપ' શબ્દથી એ પણ માલુમ થાય છે કે સર્વને પ્રેરણા કરનાર, દરેકને પેદા કરનાર તથા દરેકના હૃદયમાં રહેતા છતાં પણ પરમાત્મા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન પ્રદીપની માફક નિર્લેપ છે. તેમજ 'ગોપવરુણીતથાવલ્લભ' આ પદથી એ ધ્વનિત થાય છે કે જે દીન નિ સાધન અનન્ય ભક્ત છે તે શુદ્ધ દ્વૈત મતમાં ભગવતપ્રાપ્તિનો અધિકારી છે અને 'સમૃતિમય' આ પદથી એમ લાગે છે કે સંસાર અને જગત્ બંને ભિન્ન ભિન્ન પદાર્થ છે, કેમકે બ્રહ્મસ્વરૂપ જગત્થી કોઈને પણ ભય થવો સંભવતો નથી

૪ પ્રત્યેક ગ્રંથનો આરંભ કરતી વખતે કર્તાએ વિષય, અધિકારી, પ્રયોજન, અને સંબંધ આ ચાર અનુબંધ પહેલાં કહેવા જોઈએ નહિ તો નિઃપ્રયોજન હોવાથી ગ્રંથમાં કોઈની પણ પ્રવૃત્તિ ન થાય એ માટે ગ્રંથકારે આ શ્લોકથી 'સંસાર ભય નાશ-પૂર્વક પ્રભુપ્રાપ્તિ, એ પ્રયોજન, 'નિ સાધન રીત અધિકારી' 'પ્રતિ-પાદ્ય પ્રતિપાદક ભાવ સંબંધ' અને 'શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનજ ગ્રંથનો પ્રતિપાદ્ય વિષય' આ ચારે અનુબંધ નિરૂપણ કરી દીધા છે

૫ શ્લોકના કથાભાગથી અને પદોની એ પણ જણાઈ આવે છે કે આ ગ્રંથમાં જગત્સ્વરૂપ, અધિકારીસ્વરૂપ, ભગવત્સ્વરૂપ, પુષ્ટિનું સ્વરૂપ, તથા સર્વાત્મભાવસ્વરૂપ આટલા પ્રતિપાદ્ય વિષયો છે

૬ અહીં એ પ્રશ્ન ઉઠે છે કે આપનું એમ કહેવું છે કે જગત્ પ્રજ્ઞાત્મક છે અને સંસારથી ભિન્ન છે, તે શુકિત તથા શાશ્વત્ વચનોથી સિદ્ધ થતું નથી, કારણ કે કેટલાક પ્રતિપક્ષીઓ કહે છે કે આ નજર આગળ દેખાતો પ્રપચ માત્ર અજ્ઞાનથીજ દેખાય છે, ખરી રીતે જોના તો પ્રજ્ઞાતત્વથી બીજી કંઈ પણ નથી જેમ દોરડીમાં સર્પ^૧ કિંવા છીપમા ચાંદી તથા સૂર્ય^૨ કિરણોથી ચલકતી રેતીમા જેમ જલ ભ્રમથીજ દેખાય છે, વાસ્તવમાં તો રજ્જુ, છીપ, અને રણુ શિવાય બધુંજ મિથ્યા છે, એવીજ રીતે પ્રજ્ઞામાંજ અવિદ્યા (ભ્રમ) ને લીધે આ જગત્ દેખાય છે. ખરી રીતે તો પ્રજ્ઞાને છોડી બીજી બધુંજ મિથ્યા છે છીપને જ્યારે કોઈ વખતે પણ પહેલાં જોઈ હતી ત્યારે તેમા ચાદી દેખાતી નહિ હતી! અતે પણ તપાસ કરતા ચાદીનું જ્ઞાન આદ્યુ જશે, માટે ફક્ત વચ્ચમાજ ભ્રમને લીધે ચાદીનું જ્ઞાન થાય છે એવી રીતે આ જગત્ પણ આદિ અને અંતમા અસત્ય અને માત્ર મધ્યમાં શુકિત (છીપ) મા જેમ ચાદી ભ્રમથી દેખાય છે તેમ અજ્ઞાનીઓને પોતાની અવિદ્યાથી સત્ય જેવું લાગે છે કારણ કે ભ્રમવાળી દૃષ્ટિ પ્રમાણુ ગણાતી નથી, પણ જેઓ પ્રજ્ઞાજ્ઞાની છે, જેમનું અજ્ઞાન બીલકૂલ નાશ પામ્યું છે એવા જ્ઞાનીઓને આ જગત્ કંઈ દેખાતું નથી ફક્ત પ્રજ્ઞાજ્ઞાન દેખાતું રહે છે ઉપનિષદમા પણ કહ્યું છે કે અહીં જે કંઈ તમને અનેક વસ્તુ દેખાય છે તે બધું કંઈ પણ નથી, કેવળ પ્રજ્ઞાજ્ઞાન છે. તેમજ પરબ્રહ્મ જ માયાથી અનેક રૂપે દેખાય છે. જે અહીં પ્રજ્ઞાને છોડી નાનાવસ્તુ બુદ્ધિ છે તેની અધોગતિ થાય છે. તથા ગીતામાં

૧ સર્વ લાલેન્દ્ર વ્રજ નેહ નાનાસ્તિ કિંવન । ૨ इन्द्रो मायाम् पुरुषप ईयते । ૩ न परादायोऽन्वत्रात्मनो ब्रह्मवेद ।

(૫)

પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને કહ્યું છે કે જે અસંત્ય વસ્તુ જગત્ ઇત્યાદિ તેની સત્તા કદાપિ થતી નથી, અને જે સદ્વસ્તુ આત્મા છે તેનો કોઈ કાળે પણ અભાવ થતો નથી આ સત્ અને અમત્નો છેડા જ્ઞાનીઓએ પ્રત્યક્ષ કર્યો છે, માટે જગત્ પ્રદ્વંડ્વ અને સત્ય છે એ કહેવું તદ્દન યુક્તિ તથા શાસ્ત્રોચી વિરુદ્ધ છે વાસ્તે જ જગત્ તથા સ સારનો લોહ સિદ્ધ કરવો પણ ફેાગટ છે

જગત્ સ્વરૂપ.

૭ ઠીક છે જગત્ અને સંસાર ઉભય એક છે તો પણ જગત્ અમત્ય છે એ અમે ત્યારે માનીએ કે જ્યારે એ જે યુક્તિ અે શાસ્ત્રની સિદ્ધ થતું હોય તો પણ તે તો સિદ્ધ થતું નથી વેદાંતમા કહ્યું છે કે 'તે પરમાત્માજ આટલા સામા પહોળા થઈ ગયા' પરમાત્માજ આ નજર આગળ જણાતું જગત્ છે' આ બધું પરબ્રહ્મનું જ સ્વરૂપ છે. શ્રીહરિ જ સર્વ રૂપે પ્રગટ થાય છે અને પરમાત્માજ ભૂત, વર્તમાન, તથા ભવિષ્ય જગત્ રૂપ છે. તેમ સ્મૃત પણ એ જ કહે છે કે 'હું પરમાત્મા । આ બધું જગત્ આદિ, મધ્ય તથા અત્માં પણ આપમાજ રહે છે તથા આપજ એ જગત્માં આદિ, મધ્ય તથા અત છે' આ શ્રુતિ સ્મૃતિ વિગેરે વાક્યોથી સ્પષ્ટ જણાય છે કે પ્રપચને (જગત્) ભાવા

૧ નાસના ત્રિયુત્ત ભાવો નામાવો વિચિત સન । ડમયારપિન્દ ડન્નસ્ત્વત્ત્વો
સ્વસ્વદર્શિભે । ૨ ઉપનિષદ્ભાગ । ૩ સ આમાન સ્વયમકુદત । ૪ સ
હૈનાનાસ । ૫ સ વૈ સર્વમિદ્ જગત્ । ૬ હવ સર્વ ચત્ત્યમાત્મા । ૭ પુરુષ એવેદ
સર્વ રૂદ્મુ । ચત્ત્યમાત્મ્યમ્ । ૮ ત્વદ્યમ્પ્રજ સીત્ ત્વયિ મધ્યમાસીત્ ત્વદ્યન્ત
આસીદ્દમાત્મન્ત્રે વપાદિન્તો જગતોડસ્યમધ્ય ઘટસ્યમ્ સ્ત્રેવ ૯ પરમાત્ ॥
શ્રીમાનવતમ્ ॥

નેજ બનાવ્યો છે, અને એટલા માટેજ જગત્કાર્ય, પ્રજારૂપ તથા સત્ય છે

૮. જ્યારે અમે આ વિશાલ વિશ્વ ઉપર દૃષ્ટિ ફેલાવીએ છીએ ત્યારે મનમાં મહાન વિચાર થઈ આવે છે કે આ વિસ્તીર્ણ હુની આ કયા બુધ્ધિમાનનું કાર્ય હોવું જોઈએ કે જેણે આ અચિંત્ય ન કળી શકાય એવું જગત્ રચ્યું ખચિતજ તે મહાન બુધ્ધિમાન હોવો જોઈએ કેમકે આ જગતનું જ્ઞાન થવું પણ જ્યારે જીવબુધ્ધિની બહાર છે તો અવશ્ય એનો રચનાર સર્વજ્ઞ હોવો જોઈએ, અને નિશ્ચિત તે હરેકની આદિ, અદ્વિતીય, સમર્થ, સર્વશક્તિમાન, અને મહાન્ ઐશ્વર્યવાન્ છે કારણ કે તેનું આ વિચિત્ર મહાન્ કાર્યજ તેના પૂર્વોક્ત સ્વરૂપની સાક્ષી પૂરે છે. પ્રાય એવો એક નિયમ છે કે કાયને જોઈ કારણનું અનુમાન થાય છે જેમ ઘડાને જોઈ તરતજ તેના બનાવનારનું નથા માટી વિગેરેનું અનુમાન થઈ જાય છે તેમજ જગત્સ્વરૂપ આ અદ્ભુત કાર્યને નિરખી તેના કારણરૂપ સર્વશક્તિ, સર્વરૂપ, સર્વસમર્થ, અલૌકિક અને અદ્વિતીય પરમાત્માનું અનુમાન થઈ આવે છે

૯ વેદમા આપણે સાબળીએ છીએ કે ' પહેલાં પરમાત્મા સિવાય કોઈ પણ વસ્તુ હુની નહિ, ' તો પછી પરવશ થઈને માનવું જોઈશે કે આ જગતનું ઉપાદાન કારણ તથા નિમિત્ત કારણ એક માત્ર પરમાત્માજ છે એજ વાત પૂર્વોક્ત શ્રુતિવાક્યોથી સિદ્ધ થઈ ચૂકી છે કાર્ય તેને કહેવામા આવે છે કે જે ઉત્પન્ન થાય છે અર્થાત્ જેની ઉત્પત્તિ હોય છે જેમ ઘટાદિક બધા પદાર્થો ઉત્પત્તિવાળા છે માટે તે સર્વ કાર્ય કહેવાય છે અને સમવાયિ અથવા ઉપાદાન કારણ તે કહેવાય છે કે જે આદિ,

મધ્ય, અને અતમા પણ કાર્યથી વિષુદ્ધ ન પડે જેમ મૃત્તિકા વિગેરે મૃત્તિકા આદિ મધ્ય અને અતમા પણ ઘટરૂપ કાય-સાથે મળેલીજ રહે છે તેમજ નિમિત્તકારણ તે કહેવાય કે જે કાર્યની પહેલા રહે અને કાર્યની ઉત્પત્તિમા જેની જરૂર અપેક્ષા હોય. જેમ કુભાર ચક્ર, ચીવર (દોરી કાપવાની) હડ, ઇત્યાદિ ઘટના નિમિત્ત કારણો છે હવે જ્યારે જગત્ રૂપ કાર્યનું ઉપા-દાન અને નિમિત્તકારણ પ્રદાન છે તો માનવુ પડશે કે જગત સત્ય અને નિત્ય છે કારણ કે એનું કારણ પ્રદા નિત્ય તથા સત્ય છે એવો એક નિયમ છે કે જેવું કાગળુ હોય તેવું જ કાર્ય પણ હોય છે

૧૦ અહીં એક એવો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે કે જ્યારે જગત્ સત્ય તથા નિત્ય છે ત્યારે તો એની ઉત્પત્તિ તથા નાશ પણ ન થવો જોઈએ પરંતુ જગતનો નાશ તથા ઉત્પત્તિ અમે પ્રત્યક્ષ જોઈ રહ્યા છીએ એ કહેવું ઠીક છે, પણ વિચાર દૃષ્ટિથી માલુમ પડશે કે ઘટમાથી કાંઈ પણ નાશ થતું નથી, જે અને જેટલી માટીથી ઘટ બન્યો છે તેજ અને તેટલીજ માટી ઘડાના કુટી જવાથી પણ બરોબર રહે છે અને ઘટ એવું નામ પણ અન્ય સ્થલે જેવું ને તેવું જ વ્યવહારમા આવે છે કારણ કે શબ્દ નિય છે હવે બાકી રહ્યો આકાર તેની એ વ્યવસ્થા છે કે ઘટના ટુકડા થઈ જવાથી તે સ્પષ્ટ તે આકારમાં નથી જણાતો, પણ જો કોઈ ચતુર આદમી તે બે ચાર ટુકડાને લઈ મેળવી નાખે તો ફરીથી તેજ ઘટનો આકાર જેવોને તેવોજ દેખાવા લાગશે ઘટનાં ફૂટી જવાથી તેનો અસલી આકાર ટુકડાઓમાં વિભક્ત થઈ ગયો છે પરંતુ વિદ્યમાન છે હા, એ જરૂર છે કે જેમ જેમ

ધકાના ટુકડાઓ સૂક્ષ્મ થતા જશે તેમ તેમ આકાર પણ સૂક્ષ્મ થતો જશે પણ એથી કંઈ તેનો અત્ય તાભાવ થતો નથી અગર તેનો અત્ય ત અભાવ થઈ જતો હોય તો પછી હજારો ઉપાયોથી તેની ઉત્પત્તિ ન થાય કારણ કે કોઈ પણ ચતુર માણસ શુ શશશ્રંગને પેદા કરી શકે છે ? અથવા આકાશમા કુસુમના ગુચ્છો લગાવી શકે ખરો ? કાદ નહિ કારણ કે જગતમા તેનો અત્ય તાભાવ છે અમે તો એ પણ કહી દઈએ છીએ કે કોઈ પણ પદાર્થનો અભાવ ક્યારે પણ થતો જ નથી કારણ કે વેદમા કહ્યું છે કે સર્વ વસ્તુ સર્વભય છે તો પછી જે ભૂતલ ઉપરથી ઘટો ઉઠાવી લેવામા આવ્યો છે ત્યાં પણ પૂર્વોક્ત શ્રુતિ મુજબ તૃણરૂપથી આકાશરૂપે કે ભૂતલરૂપથી ઘટ વિઘ્નમાનજ છે માટે કોઈપણ પદાર્થનો અભાવ થઈ શકતો નથી અહીં અગર એમ કહો કે વસ્તુનો અભાવ થતોજ નથી તો તે તે વસ્તુ દેખાતી કેમ નથી ? તો તેનો ઉત્તર એજ છે કે કેટલાએક કારણોને લઈ તે વસ્તુ ત્યાં દેખાતી નથી વસ્તુના દર્શનમાત્રથી તે વસ્તુની સત્તા માનવી તથા દર્શન ન થવાથી તે વસ્તુનો અભાવ માની લેવો એવા નિયમનું અવલ બન કરતા મહાન્ આપત્તિ લે જવવી પડે, માટે જે જણાતું નથી તે અસત્ય છે એવું તો કોઈપણ રીતે નહિ કહી શકાય વસ્તુ ન દેખાવાના કેટલાક કારણો અમે આગળ જઈ જણાવીશું

૧૧ અહીં એ બાધા આવી પડે છે કે ભલે અત્ય તાભાવ, પ્રાગભાવ, તથા ધ્વસાભાવ આપ નહિ માનો તે ઠીક છે, પરંતુ અન્યોન્યાભાવ તો જરૂર માનવોજ પડશે અગર અન્યોન્યાભાવ પણ ન માનો તો સર્વ વસ્તુમા સર્વ હોવાથી ઘટનું જલાહરણાદિ

જે કામ તે પટથી પણ થવું જોઈએ, અને પટનું જે આચ્છદનરૂપ કાર્ય તે ઘટથી થવું જોઈએ આ આપનું કહેવું ઉચિત છે; પણ આપ વિચાર કરો કે શ્રુતિ સ્વતંત્ર પ્રમાણ છે અને તે સર્વનું સર્વરૂપ બતાવી રહી છે શું તેનાથી આપને કંઈ લેવું દેવું છે? કંઈ પણ નહિ તો પછી આપને અન્યથાનુપપત્તિપ્રમાણદ્વારા માનવું પડશે કે ઈશ્વરે વેદસિદ્ધિ પોતાની ઇચ્છાથી પટમા અન્ય સર્વ ઘટાદિ પદાર્થોના તે તે જલાહનણાદિ ક્રિયા કરવાવાળી સર્વ શક્તિઓનો તિરોભાવ કર્યો છે, તથા એક માત્ર આચ્છદન કરવાની શક્તિનોજ આવિર્ભાવ કર્યો છે બીજી સમગ્ર શક્તિઓનો તિરોભાવ કર્યા શિવાય ભગવાનની બહુ થવાની ઇચ્છા પાન પડી શક્તી નથી માટે માનવું પડશે કે પરમાત્માએ પે તેજ રચેલાં આ કીડાસ્થલરૂપ જગતને પોતાના ઇષ્ટ સમય સુધી નિયમિતરૂપે ચાલવા માટે જગત્મા રહેલાં તે તે પદાર્થોમા તેનાથી અન્ય સર્વ શક્તિઓનો તિરોભાવ કરી રાખ્યો છે માટે ઘટાદિનું કાર્ય પટાદિથી, અને પટાદિનું કાર્ય ઘટાદિથી સરા જતું નથી. સામાન્ય રીતે સ્પષ્ટ પ્રતીતિને આવિર્ભાવ કહે છે, અને અદર્શન થવાનેજ તિરોભાવ કહે છે

૧૨ બ્રહ્મસૂત્રોમા એ સ્પષ્ટ કહ્યું છે કે બ્રહ્માજ જગદ્ગરૂપ કાર્યથી આવિકૃત પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે. અમે ઉક્તવાતને આવિકૃત પરિણામ નિરૂપણમાં સુદર રીતે સ્પષ્ટ કરીશું જેવી રીતે વાદ્યત, ઘડા કરેલો, પટ બધો બરોબર ગ્રહણ (જેતામા) કરવામા આવતાં નથી પરંતુ તેજ પટની ઘડી બેલી નાખવાથી સાફ સાફ બધેજ બરોબર જણાઈ આવશે તેરીજ રીતે સર્વ કારણ બ્રહ્મ પોતાની ઇચ્છાથી જ્યારે કાયરૂપમા આવે છે ત્યારે કીક રીતે ગ્રહણ કરવામા આવે છે, અને જ્યારે યથેષ્ટ કાલ સુધી

તે અવસ્થામાં રહીને ફરીથી કારણાવસ્થામાં આવી મળે છે તે
સ્પષ્ટરૂપે ગ્રહણ કરાતું નથી અજ્ઞાની લોક જગતની ઉત્પત્તિ અને
નાશ માની બેસે છે, પણ ખરો રીતે જોના જગતનો આવિર્ભાવ
તથા તિરોલાવજ થતો રહે છે એ વાત શ્રોવિષ્ણુપુરાણમાં કહી છે.

તદેતદ ય નિત્ય જગન્મુનિવરાણ્ણિનમ્ ।

અગર્ભિર્ભવતિરોમાવજન્મનાશવિકલ્પવત્ ॥

હે મુનિવર! આ બધું જગત્ અશ્વય છે અને સત્ય છે
તથા આવિર્ભાવ અને તિરોલાવરૂપ જન્મનાશવાળું છે એજ
પ્રમાણે શ્રીમદ્ ભાગવતના તૃતીયસ્કંધમાં પણ કહ્યું છે -

વિશ્વઠિ બ્રહ્મતન્માત્ર સંસ્થિત વિષ્ણુમાયયા ।

યથેદાનીં તથાચાગ્રે પશ્ચાદપ્યેતદીદ્રુગમ્ ॥ મા ન

મનસા વચસા હૃદય્યા ગૃહ્યતેઽન્યૈરપીન્દ્રિયૈ ।

અહમેવ ન મત્તોઽન્યદિતિ બુધ્ધ્યધ્વમજસા ॥ મા તુ બ ૩૧શ્લો ૪૪

જાંવસ્યાતુગતો દેહો મૂનેન્દ્રિયમનોમય ।

તન્નિરોધસ્તુ મરણમાર્ગિર્ભાવસ્તુ સખવ ॥ ૪૪ ॥

દ્રવ્યોપલબ્ધિ સ્થાનસ્ય દ્રવ્યેક્ષાયોગ્યતા યદા ।

તત્પશ્ચત્ત્વમહમાનાદૃત્પાત્ત દ્રવ્યદર્શનમ્ ॥ ૪૫ ॥

યથાક્ષ્ણો દ્રવ્યાવયવદર્શનાયોગ્યતા યદા ।

તદવ ચક્ષુષાદ્રષ્ટુદ્રષ્ટૃત્વાયોગ્યતાઽનયા ॥ ૪૬ ॥

અર્થાત્, આ સમગ્ર જગત માયાના સ બ ધર્મો રહિત પ્રજા
જ છે અને ભગવાનની શક્તિથી રહેલું છે જેવી રીતે હમણા છે
તેવી જ રીતે પહેલા અને પછ તે રહશે મન, વાણી અને દૃષ્ટિથી
જે કંઈ ગ્રહણ કરાય છે તે સર્વ હું જ છું મારાથી ભિન્ન કંઈ
પણ નથી એમ તું સંશ્લેષથી બાંધે 'પચમહાભૂત, દરો ઇન્દ્રિય,

૧ પૃથ્વ ઝલ, તજ, વાયુ, આકાશ । ૨ પાણિ, પાદ, ગુદ, ડિંગ અને
જાળી-પાંચ કર્મેન્દ્રિય । નેત્ર, શ્રાવણ, નાસિકા, જિહ્વા, ત્વક્-પાંચ જ્ઞાનન્દ્રિય ।

અને મનથી બનેલો આ દેહ જીવથી ધારણ કરાયો છે એને તિરેભાવ તે મરણ, અને આવિર્ભાવ તે ઉત્પત્તિ કહેવાય છે દ્રવ્યોપલબ્ધિસ્થાન એટલે કારણ, તે જ્યારે કાર્યનું દર્શન કરાવવાને સમર્થ હોય છે ત્યારે તેને ઉત્પન્ન થયું એમ લોકો કહે છે જેમ, જ્યારે કાર્યની દર્શનયોગ્ય સ્થિતિ નથી રહેતી ત્યારે જોવાવાળામાં તથા તેનાં નેત્રમાં (તેજ દ્રવ્યમાત્રને માટે) તે દ્રષ્ટૃત્વ ધર્મ પણ નથી રહેતો માટે વસ્તુદર્શન અથવા તદ્દભાવથીજ સત્તા અથવા તદ્દભાવનો નિષ્કૃય કરવો એ ખરેખર બૂલ ભરેલું જ કહેવાય

૧૩ ખરી રીતે પ્રત્યેક પદાર્થ કોઈને કોઈ અવસ્થામાં જરૂર વિદ્યમાનજ રહે છે માત્ર અવસ્થાનાંજ ફેરફારથી પદાર્થ ઉત્પન્ન થયો અથવા એ પૂર્વથી જૂદો છે એમ કહી શકાય નહિ અગર અવસ્થાના બદલાવાથીજ સર્વ પદાર્થો બદલાતા હોય તો સુનેલો માણસ જ્યારે જાગે છે ત્યારે તે જાગ્રત દશામાં આવેલો મનુષ્ય પૂર્વાવસ્થાથી જુદો છે એમ માનવું જોઈશે મારા ધારવા પ્રમાણે આવી રીતે અવસ્થા ભેદથી વસ્તુભેદ માનવાવાળા મહા-શયોને પોતાની સ્ત્રીઓને પણ વખતોવખત અસતી માનવાનું સાહસ ઝંઘારી લેવું પડશે જ્યારે બધું જ જગત્ સત્ય છે તો પછી ' નાસતો ' વિગેરે શ્રીગીતાવચનનો પણ અર્થ સર્વસામાન્ય કહે છે તે નથી પરંતુ તેનો અર્થ એ છે કે જે અસત્ય પદાર્થ છે તેનો ભાવ (સત્તા) થઈ શકતો નથી, જેમ શશંગ અને જે સત્ પદાર્થ છે તેનો કદાપિ નાશ થતો નથી જેમ પ્રજ્ઞાત્મક જગત, માટે બગવત્સમવાયી હોવાથી તથા પ્રજ્ઞરૂપ હોવાથી જગત સત્ય છે લોકમાં એવો એક નિયમ છે કે જેવું સુવણ્ણ હોય છે તેવું જ કટક કુડલ વિગેરે તેનું કાર્ય હોય છે યદિ

પટરૂપ કાય તુ કારણ તતુઓ જેવા બારીક તથા સ્વેત હશે તો જરૂર તેનું કાર્યપટ પણ તેવોજ બારીક અને સ્વેત બનશે એવીજ રીતે સર્વ કારણ બ્રહ્મ નિત્ય છે તો તેનું કાર્ય જગત્ પણ નિત્યજ છે એમ સમજવું

૧૪ કેટલાક વેદાન્તીઓ એમ કહે છે કે ' એકમા બીજાના અભાવનેજ લેઈ કહે છે અને એજ અભાવરૂપ લેઈ પ્રત્યક્ષથી ગ્રહણ કરી શકાતો નથી, અર્થાત્ આંખોથી જણાતો નથી. જ્યારે લેઈ આંખોથી જણાતો નથી તો સમજે કે એવા નાનાલેદો પણ પ્રત્યક્ષ ગ્રાહ્ય નથી જ્યારે ન નાલેઈ પ્રત્યક્ષ ન હોવાથી અસત્ય છે જુદો છે તો પછી વેદ અને પ્રત્યક્ષમા કે ઇપણ વિરોધ નથી. કારણ, વેદ પણ એજ કથે છે કે 'આ બધું બ્રહ્મજ બ્રહ્મ છે. નાના લેઈ બધો જુદો છે' તો એ સિદ્ધિ હવે થયું કે નાના લેઈવાળું આ જગત્ અસત્ય છે, માત્ર એક બ્રહ્મજ સત્ય છે

૧૫. આવું કેહવું માત્ર તે લોકોનું સાહસજ છે કારણ કે અભાવરૂપ લેઈ ગ્રહણ કરાય છે કે નાહ તેનો શાસ્ત્રાર્થ કરવા અત્રે અમે માગતા નથી, પરંતુ એમ કહીએ છીએ કે એક બીજાથી જુદા નીલ, પીત, કટુ, મધુર, શીતલ તથા ઉષ્ણ વિગેરે સર્વ પદાર્થોનું પ્રત્યક્ષ માય છે કે નહિ ? અગર યાય છે એમ કહો તો જરૂર તેઓનો પરસ્પર લેઈ માનવોજ પડશે કેટલાક નીલ, પીત, વિગેરે પદાર્થો લેઈરૂપ નથી, પરંતુ તેઓનો ધર્મ પરસ્પર લેઈરૂપ છે તે અભાવરૂપ ધર્મનો લેઈ નાહ હોય તો પણ નીલ, પીત વિગેરે ધર્મોના લેઈ અનુપપન્ન થઈ શકતા નથી માટે નીલપીતાદિગુણ તથા પૃથ્વી, જલ ઇત્યાદિ દ્રવ્યોનું પ્રત્યક્ષદાશ

અહંભુ થતા છતાં પણ જગતને અસત્ય કહેવું એ સ્પષ્ટ પ્રત્યક્ષ-
વિરોધ છે. ' સર્વે સ્થિતિવદ્ બ્રહ્મ ' વિગેરે શ્રુતિઓનો તો એવો અર્થ
થાય છે કે જેમ દૂરથી વડનું ઝાડ જોનાર તેની જટા, શાખા,
વિગેરેને જુદા જુદા વૃક્ષો માની આ અનેક વૃક્ષો છે એમ કહેવા
લાગે છે પણ જેણે પાસે જઈ તેને જોયું છે, તે તો કહેશે કે બાઈ!
આ નાના વૃક્ષો નથી, પરંતુ એકજ વટવૃક્ષનો જટા, શાખાદ્વાર
પરિણામ થયો છે, માટે એકજ વૃક્ષ છે એવીજ રીતે વેદ
ભગવાન પણ અણલોકોને સમજાવે છે કે આ આખા આગળ
દેખાતા અનેક પદાર્થો એક બ્રહ્મનોજ નાનારૂપે થયેલો પવિણામ
છે સર્વ બ્રહ્મ જ છે. નાના ખીજી કંઈએ નથી.

૧૬ કેટલાક વાદીઓ કહે છે કે આ જગત અવિ-
દ્યાથી બનેલું છે, અને તે અવિદ્યા (અજ્ઞાન) અનિર્વાચનીય છે
અર્થાત્ સત્ અને અસત્ બનેથી જુદી હોવાથી અકથનીય છે
આ અનિર્વાચનીય અવિદ્યાનું કાર્યજ આ વિશાલ જગત છે માટે
એ પણ અનિર્વાચનીય છે અર્થાત્ સત્ અને અસત્થી ભિન્ન છે
જેમ શુક્તિમા (છીપમા) રજત (ચાદીનું) ભાન થાય છે. એ
માટે તો તે વખતે તેને જીકું કહી શકતા નથી તેમજ ડીક રીતે
બરોબર જોયા બાદ તે રહેતું નથી, માટે સત્ય પણ નથી. એવીજ
રીતે અમે જગતને અસત્ય પણ કહી શકતા નથી કેમકે પ્રત્યક્ષથી
એનું અહંભુ થાય છે અને સત્ય પણ નહીં કહી શકાય કારણ કે
આત્મજ્ઞાનથી એનો બાધ થઈ જાય છે માટે જગત્ સત્યાસત્ય
હોવાથી અનિર્વાચનીય છે અને એટલાજ માટે અર્થાત્ અવિદ્યા
કાર્ય હોવાથી મિથ્યા છે જેમ રજતમા સર્પનું જ્ઞાન ભ્રમથી
(અજ્ઞાનથી) થાય છે વારંવાર સર્પ છેજ નહિ એવીજ રીતે

અધિષ્ઠાન બ્રહ્મમાં અવિદ્યાથી જગત પ્રતીત થવા લાગે છે, ખરી રીતે તો બ્રહ્મ સિવાય બીજું બધુંજ મિથ્યા છે

૧૭ પહેલ વહેલા આજ વાક્ય અસ ગત જેવું લાગે છે કારણ કે જગત્ અનિર્વાચનીય છે તો તેને મિથ્યા નહિ દેહી શકાય અને અગર મિથ્યા છે તો અનિર્વાચનીય નહિ થઈ શકે કોઈ પણ ઠેનાણે એકજ પદાર્થ અનિર્વાચનીય તથા મિથ્યા જોયો નથી અસ્તુ (ખેર) અગર માની લઈએ કે જગત્ અનિર્વાચનીય તથા મિથ્યા બને છે તો પણ બની શકતું નથી, કારણ કે આપ એને અવિદ્યાનું કાર્ય બનાવો છો એ ઠીક છે, પણ કહો તો ખરા કે એ અવિદ્યા કોને છે ? જીવને તો થઈ શકે નહિ કાણુ કે આપના મનમાં બ્રહ્મ સિવાય કોઈ પણ આત્મિકત જીવ પદાર્થજ નથી અગર જીવને લિપ્ત પાર્થ માનશે તો દ્વૈતાપત્તિ થશે એ કહેવાયો તો સારા માણસોને પણ હસવું આવ્યા વગર નહિ રહે કે બ્રહ્મને અવિદ્યાનો સબધ થયો છે કયા વિશુદ્ધ વિદ્યારવરૂપ બ્રહ્મ, અને કયા મલિનરવરૂપ અવિદ્યા ' એ ઉલખેનો સબધજ બની શકે તેમ નથી સૂર્યના ઝગહગતા પ્રજાદ તેજમા અધકારની સત્તા બીલકુલજ અસ લવિત છે અને તે અવિદ્યા આદિ છે અથવા અનાદિ ? યદિ આદિ માનો તો એનો કર્તા અર્થાત્ બ્રહ્મન માનવો પડશે તો પછી બ્રહ્મને કર્તા માનવાની આપત્તિ શિરપર આવી નડવાની અને અગર અવિદ્યાને અનાદિ માની લેશે તો દ્વૈતાપત્તિ ગળે પડશે માટે ' અવિદ્યાથી જગત જણાય છે ' એ શુકિતથી સિદ્ધ થતું નથી હવે રહી અનિર્વાચનાયતાની વાત, તે પણ માત્ર મુખમધુજ છે કારણ કે જ્યારે જગત્ સત્ય નથી તો જરૂર અસત્ય છે અને અગર અસત્ય નથી તો જરૂર સત્ય હોવું જોઈએ બનેથી તૃતીય રીતિ થઈ શકતી

નથી સત્ય તથા અસત્ય જ્ઞાનમાં જ્યાં સુધી એક બીજાનો એક બીજાથી ઉપમદ ન થાય ત્યાં સુધી ઉભયમાંથી એક પણ જ્ઞાન કદાપિ બુદ્ધિપર સ્થિર રહેશે નહિ સત્ય તથા અસત્ય એ બંને જ્ઞાન એકજ વખતે બુદ્ધિમાં આવે એ તો પુરેપુરું અસંભવિત છે માટે જગત્ને અનિર્વાચનીય નહિ કહી શકાય કદાચ એમ કહો કે જે પદાર્થ કોઈપણ કાલે ન જણાય તે અસત્ છે જેમ શશલાનુ શીંગડુ, અને જે દેખાયા બાદ ક્યારે પણ બાધિત ન થાય તે સત્ છે, જેમ આત્મા પરતુ જગત્ તો પ્રતીત પણ થાય છે અને જ્ઞાનદ્વારા બાધિત પણ થાય છે, માટે સત તથા અસત્ ઉભયથી વિવક્ષણ હોવાથી અનિર્વાચનીય છે

૧૮ પરતુ એ પણ ઠીક નથી કારણ કે એમાં લોક-વિરોધ બુદ્ધી રીતે જણાઈ આવે છે એ કહેવું ઠીક છે કે છીપમાં ચાદીનું ભાન અને રજજીમાં સર્પનું ભાન થોડીવાર દેખાઈ પછી બાધન થાય છે પરતુ લોકમાં એની અનદ્રૂપે પ્રસિદ્ધિ છે જેમ શશશંગ અસત્ પ્રસિદ્ધ છે તેમ લોકમાં રજજીસર્પ તથા શુકિતરજત બંને અનદ્રૂપે પ્રસિદ્ધ છે અસત્યના પ્રસિદ્ધિમાં ત્રણે સરખા છે હવે પ્રપચ પણ જો એવી રીતે જણાઈ પછી બાધિત થતો હોય તો તે પણ લોકાનુરોધથી રજજીસર્પના માફક માત્ર મિથ્યાજ કહી શકાયે, પરતુ અનિર્વાચ્ય નહિ કહી શકાય ખેર, પણ જો લોકાનુરોધને પણ ઠોકર મારાં એમ કહો કે જેમ વૃદ્ધિ શબ્દનો લોકમાં વધવું એ અર્થમાં વ્યવહાર કરાય છે પરતુ વૈયાકરણ લોક એનો પોતાનો સંકેતિત (આ, એ, ઐ) એ અર્થમાં વ્યવહાર કરે છે, એવીજ રીતે જો કે જગત્નો પણ પ્રતીત બાધિત હોવાથી લોકમાં મિથ્યા છે છતાં પણ અમે એનો અર્થ અનિર્વાચ્ય શબ્દથી કરીએ છીએ, પરતુ એ કથન

પણ રમ્ય નથી કારણ કે કોઈ પણ ચુકિનથી પ્રપચનો બાધ થઈ શકતો નથી જ્યાં સુધી ઇદ્રિયસહિત સંદેહ જીવ છે, ત્યાં સુધી તે પ્રત્યક્ષગૃહીત હોવાથી બાધ થવો સંભવિત નથી અને સુકતાવસ્થામાં ઇદ્રિયો, અતઃકરણ વિગેરેથી વિચુકત હોવાથી પ્રપચનું બાધજ્ઞાન થવું બીલકુલજ દુર છે

યદિ જીવન્મુકતને પ્રપચનું બાધજ્ઞાન થાય છે એમ કહે તો પણ કાર્ય ન સરશે કારણ કે જીવન્મુકતને બ્રહ્મજ્ઞાનસિવાય બીજું કંઈ પણ જ્ઞાન હોતું જ નથી અથવા સમગ્ર ઇદ્રિયગણ બ્રહ્મમાં જઈ મળવાથી પ્રપચના અભાવનું જ્ઞાનજ ન થશે માટે બાધક જ્ઞાન વગર પ્રપચ અસત્ય છે એ કહી ગકાય નહિ કેટલાક વાદીઓ કહે છે કે, ' ભલે જગત્તુ કારણ બ્રહ્મ માનો પણ એનું (જગત્તુ) સત્યત્વ તો સાબી શકાય તેમ નથી કારણ કે કારક-બ્યાપારની પહેલાં કારણમાં કાર્ય જણાતું નથી જેમ કારક, (કર્તા-કુભાર) દડ, ચક્ર, ઇત્યાદિ દ્વારા જ્યાં સુધી ક્રિયા, નથી કરતો ત્યાં સુધી માટીમાં કાર્ય-ઘટાદિ દેખાતું નથી, માટે તે અસત્ય છે તેમજ સૃષ્ટિની પહેલાં જગત્ પણ સાલગવામાં નથી આવતું માટે તે અસત્ય છે ' એ પણ ઠીક કથન નથી, કારણ કે જે અસત્ય પદાર્થ છે તે કદાપિ ક્રિયાગોચર નથી હોતો અર્થાત અસત્ય પદાર્થને માટે કોઈ પણ ક્રિયા કરતું નથી અને ક્રિયા કરી તે અસત્ય પદાર્થની ઉત્પત્તિ પણ કોઈ કરી શકતું નથી. શું આકાશકુસુમ, શશશૃંગ, કૂર્મરોમ, વિગેરે અસત્ય પદાર્થોને કદાપિ કોઈએ ઉત્પન્ન થતા જોયા છે? અથવા કોઈ પણ બુદ્ધિ-માનને અને માટે ક્રિયા કરતો જોયો છે? અથવા કોઈ અસત્ય પદાર્થને માટે જ ઉલ્લેખ કરે છે બધા ઘટ પટાદિને માટેજ ઉલ્લેખ

કરે છે માટે મૃત્તિકાદિમા કારકવ્યાપારની પહેલા પશુ ઘટાદિ કાર્ય હાજરજ છે જો ન હોય તો કેઈ પશુ એને પેદા કરવાની કૌશીલ્ય ન કરે તે માટે જગત્રૂપ કાર્ય સૃષ્ટિની પશુ પહેલા સ્થિત છે એમ માનવું જ જોઈએ. એજ વાત નાસદ્ગુપ્તાદો નૃશ્ન ' ગચત્ ' જ ૧ સૂ ૧૧૪ અર્થાત્ જોમ માણસને માથે શિ ગ ઉગતું નથી તેમ અસત્ પદાર્થની ઉત્પત્તિ થઈ શકિત નથી, એમ આ આંખ્ય સૂત્રમાં કહ્યું છે અગર અસત્ની પશુ ઉત્પત્તિ થતી હોય તો દુધયાજ દહિ, માટીથીજ ઘડો, તતુઓથીજ પટ થાય છે વિગેરે નિયમો શા વાસ્તે ? વાયુ, આકાશ વિગેરે પદાર્થોથી પશુ ઘટપટાદિ બનવા જોઈએ કારણકે અસત્યપણું સર્વત્ર સમાનજ છે, પશુ તેવું તો કદાપિ બનતું નથી

૧૬ ઘટ બનાવનાર મૃત્તિકાનેજ તે તે (ઘટાદિ) કાર્ય બનાવતી વખતે લે છે, પટ બનાવનાર તે પટાદિ કાર્ય બનાવવા માટે તે વખતે તતુઓનેજ ગ્રહણ કરે છે તથા દહિની ઇચ્છા રાખનાર દુધનેજ લઈ મોરવે છે માટે જણાઈ આવે છે કે ઘટ, પટ, ઇત્યાદિ કાર્યોના તે તે નિયમિત કારણોમાં તે તે કાર્યો પહેલે થીજ વિદ્યમાન છે, પરતુ એટલું છે કે તે સમયે તિરોબૂત અવસ્થામા છે કર્તાનો વ્યાપાર યથા બાહ તુરતજ તે કાર્ય સ્પષ્ટ જણાવા લાગે છે પરતુ કઈ અપૂર્વની ઉત્પત્તિ થતી નથી જોમ તલમા તેલ, ડાંગરમાં ચોખા, ગાયમા દુધ, દુધમા દહિ અને તેમા ઘી પ્રથમથીજ વિદ્યમાન છે પરતુ નિરોબૂત છે બાહ કર્તાના

૧ યવસત્ તત્ત્વ ક્રિયાગોચર શશ્વિષાણાદિન્નં યદિ પ્રગુપ્તે કાર્યમસત્-
સ્વાત્ શશ્વિષાણવસ્ત્વાત્ તદ્વપિ ન ક્રિયાગોચર સ્વાત્ અસ્તિતુ તદ્વિયરીતવત્-
પ્રાગુપ્તેગરિ સર્વેવકાર્યમ્ । યદિ પ્રાગુ-પ્તે કાર્યમસત્ સ્વાત્ વપ્ચર્થિમિ હ્વીર,
ષટ્કર્થિમિ સ્તુર પટાર્થમેત્થ તત્ત્વો નેપાર્થિયેરન્ । અલ્પસ્વ સર્વત્રગુપ્તસ્વાત્
અઃપ્રકાશે આપ્લવોત્તમાચાર્યા । ૨-૧-૧૮

આપારથીજ સ્પષ્ટ દેખાવા લાગે છે તેવીજ રીતે કારણ પ્રદામાં કાર્ય રૂપ જગત્ નિત્ય અવ્યાકૃત અવસ્થામાં રહેજ છે ત્યારે પ્રદા પોતાની ઇચ્છાથી અવિકૃત પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે જગત્ ખુદી રીતે ગ્રહણ કરાય છે તથા વ્યવહારાય છે

૨. અંહી એક પ્રશ્ન ઉઠે છે કે હલિ' ઇત્યાદિનુ કારણ દુધ અનેક અવયવવળુ છે તો હલિ વિગેરે કાર્ય, તેના અર્થાત્ દુગ્ધ રૂપ કારણના સર્વ અવયવોમાં મળીને રહે છે? અથવા કારણના પ્રત્યેક અલગ અલગ અવયવમાં રહે છે? જો કારણમાં મળીને રહેતું હોય તો પછી કારણનું જ્ઞાનજ ન થવું જોઈએ કારણ કે કારણમાં મળીને રહેવાવાળા કાર્યએ તેને ઢાકી રાખ્યું છે

એવો એક નિયમ છે કે કોઈએક વસ્તુથી ઢાકાયલી અન્ય વસ્તુ દેખાતી નથી અને જેમ હાલ થઈ જવ થો દુધનો નાશ થઈ જાય છે એવીજ રીતે કાર્યોત્પાત્તની પછા કારણનો પણ નાશ થઈ જવો જોઈએ અને અગર કહો કે કારણના પ્રત્યેક અવયવમાં કાર્ય રહે છે ત્યારે નો દુધ અવસ્થામાં હલિ દેખાવું જોઈએ અને એવું જોવામાં આવતું નથી માત્ર નયુ' દુધજ દૃષ્ટિગોચર થાય છે માટે કયાય પણ દુગ્ધઅવસ્થામાં હલિ ન દેખાવાથી માત્ર દુગ્ધનાજ દર્શનથી માત્રુમ પડે છે કે કારણજ સત્ય છે, અને કાર્ય અસત્ય છે.

૧ નનુ કારણડવચાવેનિ કિ વ્યાસગચ કાર્યે તિષ્ઠન્નુત તદવયવેષુ પ્રત્યેકમ્ ।
આથે કારણપ્રતીતિરેવ ન સ્યાત્ કાર્યેન વ્યવહિતન્નાત્ । ઉપ્પ યનતર ચ કારણં
નર્યેત વધા દુગ્ધવત્ । ક્રિતીયે તુ વધ્યવસ્થાચમાપ દુગ્ધ પ્રતીયેતત્તુ ન પ્રતીયતે ।
અત્ત ઉમચયાડપિ વક્તુમશક્ત્વાવસરેવ કાર્યં તત્રાહ । इव तत्रावश्येत यदि
કારણાતીરિક્ત તસ્ય સ્વરૂપ સ્વત્ કારણમેવ તુ કાર્યકારણ પચિનમત્ય . પૂર્વા-
વસ્થાયાં કારણરૂપમેવ તદિતિ કુસ્થિરમ્ । માધ્યપ્રકાશે શ્રીપુરુષોત્તમાચાર્યા ।

૨૧ તો એનો ઉત્તર એ છે કે એ આપની શંકા ત્યાં થઈ શકે કે જ્યાં કારણથી જીવ કાર્યનું સ્વરૂપ હોય, પરંતુ અહીં તો કારણથી જીવ કાર્ય છે જ નહિ, કિંતુ કારણજ કાર્યાકારણી પરિણત થયું છે હવે અને હવેનું સ્વરૂપ ભિન્નભિન્ન જાય છે માટે ત્યાં આ શંકા થઈ શકે છે, પણ ઘટ અને મૃત્તિકામાં આ પ્રશ્ન થઈ શકે નથી કેમકે ઘટરૂપે મૃત્તિકા પરિણત થતી હતા પણ પોતાનું (મૃત્તિકાનું) સ્વરૂપ બદલાતું નથી મૃત્તિકાજ ઘટરૂપકાર્યના આકારથી બીજી અવસ્થાને પ્રાપ્ત થાય છે માટે ઘટાદિ ર્થ તે અવસ્થામાં પણ મૃત્તિકારૂપ હોવાથી સત્ય છે મૃત્તિકાવસ્થામાં પણ ઘટ કારણરૂપથી હાજરજ છે જેમ હાલમાં ધી છે, પરંતુ તે હાલરૂપથી છે, અર્થાત કારણરૂપે છે કેવલ તેની અભિવ્યક્તિ (સ્પષ્ટપણું) બાકી છે એવીજ રીતે મૃત્તિકારૂપ કારણમાં ઘટરૂપકાર્ય વિદ્યમાન છે, પણ તે કારણાવસ્થાથી રહે છે, માટે ઘટ જણાતા નથી. બાદ કારકવ્યાપાર થવાથી સ્પષ્ટ દેખાવા લાગે છે

૨૨ 'યદિ' કહોકે મુદવસ્થામાં ઘટાદિ કાર્ય જણાતું નથી માટે તે અસત્ય છે તો પણ ઠીક નહિ, કારણકે માત્ર વસ્તુના અદર્શનથીજ તેનું અસત્યત્વ કહી શકાય નહિ કેટલાક અમુક કારણોથી કેટલીક સદ્વસ્તુ પણ દેખાતી નથી જેમ અતિ દૂર આકાશમાં ઉડતા કબુતર વિગેરે પક્ષીઓ અત્યંત દૂર હોવાથી દેખાતાં નથી અથવા અતિ દૂર હોવાથી કંઈક આદિ શહેરો પણ આંખોથી જણાતા નથી, અત્યંત સમીપ હોવાથી નેત્રમાં આંજીવું મળે, અતિસૂક્ષ્મ હોવાથી પરમાણુ અને વચમાં કાઈપણ

૧ અતિદૂરસંઘર્ષાદ્યેન્દ્રિયવાતાન્મનોડનવસ્થાનાત । સૌક્ષ્મ્યાદ્ ન્યવ-
વાનાર્થમિમત્ત્વમનાભિહારાદ્ય । સાહ્યતત્વકૌમુદી ।

આડ હોવાથી સનહારા ઇત્યાદિ, અભિભવ હોવાથી (દખાઈ જવાથી) દિવસમાં તારા વિગેરે, સમાન સગમ હોવાથી જલમાં વર્ષાનાં બિંદુઓ, અને અસ્પષ્ટ હોવાથી દક્ષિમાં ધૃત વિગેરે પદાર્થો તે તે ઉક્ત કારણોને લીધે વિદ્યમાન હોવા છતાં પણ દ્રષ્ટિગોચર થતા નથી, છતાં પણ એ સર્વ પદાર્થો સત્ય છે, અસત્ય નથી. અગર માત્ર વસ્તુના ન દેખાવાથીજ તેની અસત્યતા માનવા લાગે તો એક અથ માણસથી દેખાતું નથી તે વાસ્તે તેને પણ અમે તમે બધા અસત્ય ઠરાવીશું માટે માનવુ એઇશે કે કારણાવસ્થામાં પણ કાર્ય વિદ્યમાન (હાજર) જ છે, પરંતુ તે અસ્પષ્ટ છે એવીજ રીતે સૃષ્ટિની પહેલાં પણ આ જગત્ રૂપ કાર્ય વિદ્યમાન રહે છે જ્યારે સર્વકારણનું પણ કારણ બ્રહ્મ કાર્યના આકારથી પરિણત થાય છે, ત્યારે આ જગત્ સ્પષ્ટ પ્રતીત થવા લાગે છે માટે કાર્યોત્પત્તિની પહેલાં તથા કાર્યનો ધ્વસ થયા પછી માત્ર પ્રતીતિના અભાવથીજ જે લોકો કાર્યને અસત્ય માનવા લાગી પડે છે તે ખરેખરજ હાશ્યને મોગ્ય છે

૨૩ આંવિર્ભાવ અને તિરોભાવ એ બંને ભગવાનની શક્તિ છે સ્પષ્ટરૂપે જણાવાને આંવિર્ભાવ કહે છે અને ન જણાવાને તિરોભાવ કહે છે એ બંને શક્તિ બ્રહ્મથી અભિન્ન છે અને તેને અધીન છે જેમ પ્રકાશશક્તિ સૂર્યથી જુદી નથી અને સૂર્યને વશ પણ છે તે ભગવાન વખતોવખત એ પોતાની ઉભય શક્તિઓનો ઉપયોગ કરતા રહે છે

જ્યારે પરમાત્મા આંવિર્ભાવશક્તિને ઉપયોગમાં લે છે

૧ આંવિર્ભાવતિરામાનો શક્તો વે મુરવૈરિણઃ । શ્રીમદ્ભક્તિચરણાઃ ।

ત્યારે પદાર્થો દેખાવા લાગે છે અને જ્યારે તે તિરોક્ષાવ શક્તિને કામમાં લે છે ત્યારે તે વખતે પદાર્થોનું દર્શન થતું નથી. પોતાની શક્તિઓનો ક્યારે અને કયાં પ્રયોગ કરવો એ તે સર્વત્રસ્વત્ર પરમાત્માની ઈચ્છા ઉપર છે. છાંદોગ્યો પનિષદના ૨૬ માં ખડના સાતમાં પ્રપાઠકમાં ' 'આત્માથીજ આવિર્ભાવ તથા તિરોક્ષાવ શક્તિ થઈ' એમ કહ્યું છે.

૨૪ અહીં એવી શકા થઈ આવે છે કે જ્યારે નિખિલ જગત સત્યજ છે તો પછી જગતને અસત્ય કહેવાવાળા પુરાણવચનોની શી સગતી થશે ? તો એકહેતુ ઠીક છે પણ જગતમાં માયાજન્ય સૃષ્ટિ અલગ માની છે. માયા ભગવાનની શક્તિ છે, અને તેના બે ભેદ છે એક વ્યાપ્તિશક્તિ શક્તિ અને બીજી આચ્છાદિકા શક્તિ. વ્યાપ્તિશક્તિ માયા જીવને મુગ્ધબનાવે છે અને આચ્છાદિકા શક્તિ દુનીઆની સત્ય વસ્તુની માફક અસત્ય પદાર્થોને સરળ તેઓને નજર આગળ જણાતા જગતના સત્ય પદાર્થોની આગળ રાખે છે. ત્યારે સત્ય પદાર્થોના ગ્રહણની સાથે સાથેજ માયાથી બનેલા તે મિથ્યા પદાર્થોનું પણ ગ્રહણ થઈ જાય છે. માટેજ જીવને સત્યમાં અસત્યનું જ્ઞાન તથા એક બીજાથી જુદાપણાનું જ્ઞાન, સારું, નરસુ તથા રાગ દ્વેષ વિગેરે થવા લાગે છે. આ તેનું જ્ઞાન રજ્જુમાં સર્પ જ્ઞાનની માફક માત્ર જમાત્મકજ છે. સ્વપ્નસૃષ્ટિ, ઐન્દ્રિયલોક સૃષ્ટિ, એવ જમાત્મક સૃષ્ટિ એ બધી માયાજન્ય છે. પરંતુ જગતમાં રહેવાવાળા સર્વ પદાર્થો બ્રહ્મજન્ય છે એજ માયાજન્ય પદાર્થોનું વર્ણન તથા અસત્યપણાનું વર્ણન અન્ય પુરાણોમાં તથા શ્રીમદ્ભાગવતના દ્વિતીયસ્કંધના નવમા અધ્યાયમાં છે.

ઋનેર્થ યત્પ્રતીયેત ન પ્રતીયેત ચાત્મનિ ।
તદ્વિદ્યાદાત્મનો માયાં યથાઽઽમાસો યથાતમ ॥

મા સ્ક ૧ બ ૧

એનો અર્થ ભાષ્યકાર ભગવાન શ્રીમદ્ભવસ્તભાચાર્યજી
પોતે બનાવેલી શ્રીસુબોધિનીજી નામક શ્રામદ્ ભાગવતની
ટીકામા આવી રીતે કરે છે કે, 'પ્રમાણુશિરોભૂત વેદ સમગ્ર જગ-
તને પ્રદક્ષસ્વરૂપ કહે છે. અને પ્રદક્ષજ્ઞાની તત્ત્વવેત્તાઓની પ્રતીતિ
પણુ તેવીજ છે જગત્ અસત્ય નથી એ પણુ શ્રુતિ, સ્મૃતિ,
પુરાણુ, અને યુક્તિઓથી સારી રીતે સિદ્ધ કરી ચૂક્યા છે તો
પછી ભગવન્નુક્રિતરૂપ માયાથીજ ભોહિત જીવની બુદ્ધિ પદાર્થોને
અન્યથા જુવે છે, પણુ કઈ પદાર્થો અન્ય થઈ જતાં નથી એ
માનવુ પડશે જ્ઞાત માણસની દૃષ્ટિ અર્થનિયામિકા હોતી
નથી, અર્થાત્ પ્રમાણિત કહી શકાતી નથી વિષય ભગવાન છે.
અને વિષયતા માયાજન્ય પદાર્થ છે. પ્રદક્ષને ન જાણનાર અજ્ઞાની
લોકો ભગવદ્સ્વરૂપ જગદ્ભવતિ પદાર્થોનું દર્શન કરતી વખતે
વિષયતાનુ પણુ ચક્રણુ કરી લે છે જે કારણથી મનુષ્યને તે
સત્ પદાર્થ પણુ અસત્ય જણાવા લાગે છે જેમ જમણુ કરતી
વખતે પુરૂષને નજર આગળ જણાતા વૃક્ષાદિ પણુ જાણે ભમતા
હોય તેમ લાગે છે વારંતવમાં વૃક્ષ ધ્રુમતુ નથી માત્ર મનુષ્યજ
ધ્રુમે છે અહીં વિષય વૃક્ષ છે અને વિષયતા જમણુ છે એ કે

૧ ચદ્વસ્તુસ્વરૂપે અન્યથા પ્રતિભાસતે તદાત્મનો જીવાનાં વ્યામોહિકા માયા
પૂર્વે નિકૃપિતા તસ્યા કાર્યં સા હિ જીર્ણં વ્યામોહયિત્વા તત્સવચ્ચિનમત કરણકૃષ્ટા
વિક્રમપિ વ્યામોહયતિ તયા વ્યામોહિતા કૃષ્ણ પદાર્થાનન્યથા મન્યતે નતુ પદાર્થો
અન્યથા ભવતિ ક્ત્યાદિ । ધ્યોસુબોધિની ૧-૧-૩૩

તે બ્રમણરૂપ વિષયતા મનુષ્યમાજ છે પરંતુ તે વૃક્ષમાં ફેખાવા લાગે છે એવીજ રીતે અજ્ઞાની પુરૂષોને આત્મામાં રહેલા શગ દ્વેષ, લેહભાવ, કુત્સિતત્વાદિ વિષયતા પુરોવર્તિ સત્પદાર્થોમાં જણાવા લાગે છે એજ માયાનું કાર્ય છે જગત્માં જે કઈ જન્મમરણ, માઠાપણું, એકમા બીજાનો લેહ, અબ્રહ્મત્વ, અસન્યત્વ ઇત્યાદિનું જ્ઞાન થાય છે તે બધું વિષયતાજન્ય છે, અર્થાત્ તેની ઉત્પત્તિ માયાથી છે એ માયા બે પ્રકારની છે, એક આચ્છાદિકા (સદૃવસ્તુને ઢાકવાવાળી) અને બીજી અન્યથાપ્રતીતિ. હેતુ (અન્યથાભાવ કરાવનારી અને મોહ કરાવનારી)

આ ઉભય પ્રકારની માયાનું નામ છે જગદ્રૂપા. (જગત્ સમાનાકારા) આ જરૂરી ધ્યાનમાં રાખવું કે વિષયતાથી થયેલું જ્ઞાન ભ્રમ છે, અને વિષયજન્ય જ્ઞાન યથાર્થાનુભવ એટલે સત્ય છે એ બંને વિષયતાનું વર્ણન શ્રીવેદવ્યાસજી ‘ ઋતેડર્થ ’ આ શ્લોકમાં કરે છે

૨૫ “ અર્થ ઋતે—અર્થવિના, યત્ પ્રતીયતે તત્ તામિતિ યાવત્, આત્મન પરમાત્મન માર્યા અન્યથાપ્રતીતિહેતુરૂપામ્, વિદ્યાત્ જ્ઞાનીયાત્, યસ્ય આત્મનિ મગવદ્રૂપે વિષયે, ન પ્રતીયેત, અર્થ તત્ત્વાર્થ ઇતિ શ્લેષ અર્થો ન ભાસતે ઇત્યર્થ, તત્ આત્મન પરમાત્મન માર્યા આચ્છાદિકારૂપાં વિદ્યાત્ અવગચ્છેત્, અન્ન દૃષ્ટાંત આમાસ । યથા ચ તમ ઇતિ ”

માયા ચ દ્વિધા ભ્રમ જનયતિ । વિદ્યમાન ન પ્રકાશયતિ અવિદ્યમાન ચ પ્રકાશયતિ દેમકાલ્પન્યાસેન । પમાણમૂનો બેદ સર્વે સ્વાત્મવદ્ બ્રહ્મવત્સાદ્ બ્રહ્મ વિદો પ્રતીતિરપિ તથા । ભ્રાંતપ્રતીતેસ્તુ નાર્યનિયામકત્વમન્યથા ભ્રમદાછેદનૌત ભ્રમ - સ્યાત્ । અતોન્યત્રવેસિદ્ધા ભ્રમિ માયયા પુર સ્થિતે વિષયે, સમાનાયતે, વિષયતા-માયાજન્યા, વિષયો ભગવાન્, અતો વિષયતાજન્ય જ્ઞાન ભ્રાંત વિષયજનિત પ્રમેતિ ઇત્યાદિ । બ્રીહ્સોધિની ૨-૧-૩૬

અર્થાત્ વિષય વગર પણ જે કંઈ પ્રતીત થાય છે તે પર-
માત્માની અન્યથાપ્રતીતિદેહુ નામની માયા જાણવી, અને આત્મામા
(ભગવદ્ગૂપ વિષયમા) સત્ અર્થ પ્રતીત થતો નથી એને પણ
ભગવાવની આનંદાદિકા માયા સમજો અન્યથાપ્રતીતિદેહુ માયાનું
ઉદાહરણ આપે છે જેમ આભાસ અર્થાત્ જલમા ચ દ્રવ્ય પ્રતિ-
બિંબ જો કે પ્રતિબિંબ સદ્વસ્તુભૂત ચ દ્રવ્ય નથી છતાં પણ તેવુંજ
જણાય છે માટે તેજ (પ્રતિબિંબ) માયિક છે અર્થાત્ અસત્ય છે.
અથવા જેમ તમ-અધકાર અર્થાત્ જગત્મા કોઈ પણ જગ્યાએ
નીલ પદાર્થ જોઈને, તેજના નહિ રહેવાથી તે તેજોડભાવનેજ
કાળુ અધાર ચાલે છે એમ અજ્ઞાનથી મનુષ્ય માનવા
લાગી પડે છે એ તમ પણ માયાથી પેદા થયેલો પદાર્થ છે વાસ્તે
અસત્ય છે, એટલું તો જરૂર યાદ રાખવા જેવું છે કે માયા
વિષયતારૂપ એક ધર્મને પેદા કરે છે અને કેટલીક જગ્યાએ વિષ-
યતારૂપ ધર્મને પેદા કરે છે જેમ અમિત દૃષ્ટિથી વૃક્ષને
જોનાર પુરૂષને અમણરૂપ ધર્મ, વિષયતા જણાય છે, અને તેજો
ભાવમા અધકારરૂપ ધર્મ, વિષયતા દેખાય છે એનાથી એ સિદ્ધ
થાય છે કે વિષયતાદ્વારા મનુષ્યોને પદાર્થોનું અન્યથાભાન થાય
છે પણ કંઈ પદાર્થો અન્યથા થતા નથી માટે જ્ઞાનમાજ ભેદ છે
પણ પદાર્થસ્વરૂપ વિષયોમા ભેદ નથી

૨૬ શાસ્ત્રમા ત્રણ પ્રકારના અધિકારી કહ્યા છે, ઉત્તમ,
મધ્યમ અને અધમ, અને તેઓનું જ્ઞાન પણ ત્રણ પ્રકારનું છે
જે ઉત્તમ અધિકારી બ્રહ્મજ્ઞાની જીવન્મુક્તના જેવો પુરૂષ છે તેને
તો આ બધું જગત્ શુદ્ધ બ્રહ્મસ્વરૂપજ જણાય છે જે મધ્યમા-
ધિકારી મુમુક્ષુ છે તેને આ જગતનું જ્ઞાન સત્યત્વાદિ બ્રહ્મધર્મ
અને મિથ્યાત્વાદિ માયાધર્મોના વિવેકપૂર્વક થાય છે અને જે

અધ્યામાધિકારી છે, તેને જગત, પ્રજ્ઞાધર્મ અને માયાના ધર્મેની વિવેક થયા વગર માધિક જુકુળ જણાય છે જેવી રીતે લાલ કાચના ચપ્પા આખે લગાવીને કોઈ બાલક પ્રત્યેક વસ્તુને લાલ બતલાવે છે તેમજ માયાથી જેની બુદ્ધિ મોહિત થઈ છે એવો અધ્યામાધિકારી પુરૂષ ત્રિવિધતાજન્ય પદાર્થોને અને જગતમાં રહેનારા સદ્વસ્તુભૂત પદાર્થોને એકજ માની બેસે છે, અર્થાત્ એને જેમ મનમા આવે તેમ તે તે પદાર્થોને માનવા લાગી પડે છે માટે હવે એ સિદ્ધ થયું કે વેદાનુયાયીઓએ 'પ્રજ્ઞાસમવાથી' હોવાથી, પ્રજ્ઞાકાર્ય' હોવાથી, પ્રજ્ઞાથી અભિન્ન હોવાથી, તથા આવિર્ભાવ તિરોભાવાત્મક હોવાથી જગતને નિત્ય તથા સત્ય સમજવું જોઈએ

૨૭ કહેવાનો સારાશ માત્ર એટલોજ છે કે જેમ જીવ-વસ્ત્રોને ત્યજી મનુષ્યો બીજા નવીન વસ્ત્રોને પહેરે છે, તેમજ લગવદિગ્ધાને અધીન જીવ જે સમયે એક દેહને છોડી અન્ય દેહને પ્રાપ્ત કરે છે તે વખતે ત્યક્ત દેહને લોડો અગ્નિમા બાળી મુકે છે, અથવા જેમ, જે પરમાણુઓની મીણબત્તી બની હતી તે સર્વ પરમાણુઓ જ્યારે જલ્દી જવાથી અલગ થઈ જાય છે ત્યારે મીણબત્તી એવું નામ તથા તેનો આકાર પણ અલગ થઈ જાય છે તેમજ શરીરને બાળી મૂક્યા પછી પણ અગ્નિસંયોગથી તેના પરમાણુઓ જુદા જુદા થઈ જવાથી તે આકાર તેનાથી જુદો પડી તે સૂક્ષ્મ પરમાણુઓમા વહેવાઈ જાય છે

તેજનો અ શ તેજમા જઈ મળે છે, વાયુ વાયુમા, આકારથી

૧ મનવત્સમવાયિત્વાત્તાદૃપ્યાત્સત્ય એવં હિ । વેદાતર્ચિતામૃગૌ-વેદાતા-
ત્તાર્ય-પ્રીગોવર્ધનશર્મ-ભારતમાર્તૃજ્ઞા ।

દેરાયલુ આકાશ મૂલ મહદાકાશમા, પાર્થિવાશ ભસ્મરૂપ થઈ
 પૃથ્વીમા, એ પ્રમાણે જલ, અગ્નિમા અથવા પૃથ્વીમા મળી જાય
 છે, છતાં પણ તે સર્વ વિદ્યમાન છે તે સર્વનો સંયોગજ દેહ
 શબ્દથી વ્યવહારાય છે જ્યારે તે પચમહાભૂત પરમાણુરૂપ થઈ
 અલગ અલગ થઈ ગયા તથા તેનો વિયોગ પણ થઈ ગયો એટલે
 તેના નામનો પણ વ્યવહાર બંધ પડ્યો, પરંતુ વાસ્તવમા બધીજ
 વસ્તુઓ સ્થિત છે કેવલ સંયોગનો વિરોધી વિયોગજ થયો છે
 જેમ મોતી, પદક અને સૂત્ર આ ત્રણનો જ્યારે પરસ્પર સંયોગ
 થાય છે ત્યારે તે હાર કહેવાય છે અને સંયોગ મટી જવાથી
 અર્થાત્ એ ત્રણે જ્યારે એક બીજાથી અલગ થઈ જાય છે ત્યારે
 તેને કોઈ હાર કહેતા નથી, તથાપિ વસ્તુ બધી જેવીને તેવીજ છે
 કોઈ પણ વસ્તુનો ત્યાં નાશ થતો નથી જો હાર બનાવનાર ફરીથી
 હાર બનાવના ચાહે તો તેજ વખતે તેવોજ હાર તે વસ્તુઓ લઈ
 બનાવી શકે છે, એવીજ રીતે ભગવદ્દિષ્ટાથી દેહ અને જીવનો
 તથા દેહમા રહેતા પરમાણુઓનો સંયોગ તથા વિયોગ માત્ર
 થતો રહે છે કોઈનો પણ અત્યંતભાવ (બીલકુલ નાશ) થતો
 નથી. અને તે સંયોગ અથવા વિયોગ થવો કે ન થવો એ માત્ર
 ફીડારસિક, રસેશ્વર, શ્રીપ્રભુની ઇચ્છા ઉપર આધાર રાખે છે.
 એજ વાત ભાગવતના પ્રથમ સ્કંધમા કહી છે.

यथा क्रीडोपस्काराणां संयोगविगमाविह ।

इच्छया क्रीडितु स्यातां तथैवेशेच्छया वृणाम् ॥

અર્થાત્, જેમ ફીડા કરવાવાળાની ઇચ્છાથી ફીડાની વસ્તુ
 ઓનો સંયોગ તથા વિયોગ થતો રહે છે, તેમજ સ્વતંત્ર પર-
 મેશ્વરની ઇચ્છાથી જીવોનો દેહાદિની સાથે સંયોગ, વિયોગ

થતો રહે છે. દેહાદિનું કારણ પચમહાભૂત છે. જે સમયે દેહાદિનું અદર્શન થાય છે તેજ વખતે પ્રજ્ઞસ્વરૂપ પચમહાભૂતો પોતાની કારણસ્થાના બંધ મળે છે જ્યારે દેહાદિનો આવિર્ભાવ થાય છે તે વખતે તેજ પ્રજ્ઞસ્વરૂપ પચમહાભૂતો ભગવદ્વિગ્રાથી કાર્યાવસ્થામાં આવી તે તે વ્યવહાર ચલાવે છે મહાભારતના આશ્રમવાસિક પર્વમાં શ્રીવેદવ્યાસજીએ ભારતયુદ્ધમાં મરેલા સર્વ યોદ્ધાઓનું દર્શન પાડવોને કરાવ્યું હતું અને કહ્યું હતું કે—

અવિપ્રજાશ સર્વેષાં કર્મણામિતિ નિશ્ચય ।

કર્મજાનિ શરીરાણિ તથૈવાકૃતયો નૃપ ।

મહાશૂનાનિ નિત્યાનિ શૂનાવિપતિસશ્રયાત્ ।

અર્થાત્ હે રાજા ! કદાપિ સમગ્ર કર્મોનો નાશ થતો નથી એ નિશ્ચિત છે, તેમજ કર્મોનુસાર મળેલો દેહ, આકૃતિ અને પચમહાભૂત એ પણ બધાં નિત્ય છે. કારણ કે એ બધાનું કારણ શૂનાવિપતિ પરમાત્મા છે. માટે ભગવદ્રૂપ હોવાથી, આવિર્ભાવતિરોલાવરૂપ હોવાથી, ભગવત્કાર્ય હોવાથી, વખતોવખત અવસ્થા બદલાતી રહેવાથી, તથા ભગવત્સ્વરૂપ પચમહાભૂતોનો સંયોગ વિયોગ થતો રહેવાથી જગત્ સત્ય અને નિત્ય છે.

૨૮ એ અમે પહેલા કહી ચૂકયા છીએ કે જગત્માં જે ઉત્પત્તિ, વિનાશ, જન્મમરણ, સુખદુઃખ, પુરાઈ, રાગદ્વેષ તથા પરસ્પર લેદ, વિગેરે જે બધાં ધર્મો જણાય છે તે સર્વ ‘વ્યાપોહિકા’ માયાનું કાર્ય છે એજ માયાકાર્ય—અવિદ્યા કારણથી જીવને સંસાર-અહતામમતા પેદા થાય છે, એથીજ દુઃખાદિ મળે છે, તથા એજ અહતામમતાની શાસ્ત્રોમાં નિંદા કરી છે—

(૨૮)

મહત્વમિત્યપાર્યા ધીરજ્ઞાનાત્પુરુષસ્યહિ ।
સ્વાપ્નીવામાત્યતદ્ધ્યાનાત્ યયાઽવધવિપર્યયૌ ॥
(શ્રીમદ્ ભાગવત)

સ્વપ્નમાં જેવી રીતે ભ્રમથી હું અને મારૂં એવી બુદ્ધિ થાય છે તેમજ આ જગત્માં અજ્ઞાની પુરૂષને અજ્ઞાનથી-અવિદ્યાથી (વ્યામોહિકા માયાથી) અહુતા મમતા બુદ્ધિ થાય છે જેનાથી આ જીવને બધ તથા હું બાદિ થાય છે પ્રપચને મિથ્યા કહેવા-વાળાં જેટલા વચનો છે તે બધાં માયાજન્ય પદાર્થોનેજ મિથ્યા કહી રહ્યા છે, જેમ —

યવિદ્ મનસા વાચા ચક્ષુર્મ્યા શ્રવણાદિભિ ।
ન્શ્વર મુક્તમાણ ચ વિદિ માયામનોમયમ્ ॥

અર્થાત્ આ જે કાઈ માયિક જણાય છે (સ્વપ્ન વિગેરે) તથા મનથી, વાણીથી, નેત્ર તથા કર્ણુ વિગેરેથી અહુણ કરાય છે તેને નાશવત તથા માયામય મનોમય બોલો અહીં માયામય અને મનોમય શબ્દ વાપરી સ્પષ્ટ કહી રહ્યા છે કે માયાજન્ય તથા સ્વાપ્નિક સૃષ્ટિજ અસત્ય છે.

૨૬ ભગવન્મૂર્તિ વિગેરેમાં એનાથી બુદ્ધોજ પ્રકાર છે ત્યાં મત્રાદિ દ્વારા ભગવદ્ગુણો પ્રકટ થવાથી આત્માદિકા માયા પ્રદોષ કરી શકતી નથી, પરંતુ ત્યાં ‘અન્યથાપ્રતીતિહૃત્’ માયા, ભગવન્મૂર્તિને જોનાર ભક્તિરહિત પુરૂષની મતિમાં વિષમતાને (અન્યથા ભાનને) પેદા કરે છે જેનાથી તે ભગવન્મૂર્તિમાં અન્ય-થાભાવ કરવા લાગી પડે છે ખરી રીતે મૂર્તિમાં ભગવત્ત્વ છેજ એવી મતિ (અન્યથાબુદ્ધિ) કરવાને શાસ્ત્રમાં નિષેધ કયો છે જેમ —

શિલાબુદ્ધિર્ન કાર્યા હિ તત્ર નારવ્ય કર્ત્ત્વિચિત્ ।
 જ્ઞાનાનંદાત્મકો વિષ્ણુર્પત્ર તિષ્ઠત્યર્ચિત્યક્ત્ ॥
 મલ્લિગમમ્મક્તજનવર્ણનસ્પર્શનાર્ચનમ્ ।
 પૂજનં પ્રતિમાયાં તુ ઉત્તમ પરિકીર્તિતમ્ ॥

હે નારદ ! જે મૂર્તિમા સચ્ચિદાનંદ ભગવાન પ્રકટ થાય છે તેમા કદાપિ પત્થર બુદ્ધિ ન કરવી જોઈએ મારી મૂર્તિ તથા મારા ભક્તજનોના દર્શન, પાદસ્પર્શ, પૂજા, વિગેરે કરવાથી કલ્યાણ થાય છે જો કે સર્વત્ર ભગવાન વ્યાપક છે તથાપિ પ્રતિ-
 મામા પૂજન કરવાને ઉત્તમ કહેલું છે શ્રીમદ્ભવલ્લભાચાર્યચરણે
 પણ નિબંધમા આજ્ઞા કરી છે કે યદપિ ખરી રીતે વિચાર કર-
 વાથી સર્વ ઠેકાણે સર્વવસ્તુ ભગવદ્ભૂત છે તથાપિ 'એનો ઉદ્ધાર
 કરે' આવો અતુલહુનો વિચાર કરી ભગવાન મુદ્દાદિરૂપથી
 મૂર્તિમા પ્રકટ થાય છે. માટેજ મૂર્તિમાં તથા તિથે વિગેરેમા
 આમાન્ય જગત્થી કંઈ અધિકતા છે અને બીજી પણ—

તદમાવે સ્વયં વાપિ મૂર્તિ કૃત્વા હરે. જ્ઞાતિત્ ।
 પરિચર્યા સદા કુર્યાત્ તદ્રૂપ તત્ર ચ સ્થિતમ્ ॥

અર્થાત્—વેદ, વેદાન્ત, ભાગવત, વિગેરે ભગવદ્ગ્રંથોમા,
 નિપુણ તથા ભગવત્સેવાપરાયણ ગુરૂ ન મળે તો કોઈ પુણ્ય-
 સ્થળમાં પોતે ભગવ-મૂર્તિ બનાવી હમેશા પૂજા કરવી, એવી
 રીતે ગંગાયમુનાના જલમાં, તુલસીમા ગોપીચંદન આદિ મૂર્તિ-
 કાઓમાં તથા ઉત્તમ ભગવદ્ભક્તોમા સાધારણ જગત્ની અપેક્ષા
 કંઈ વિલક્ષણતા મહાપુરૂષોના વચનોથી માનવી જોઈએ પુરા-
 ણોમા અનેક સ્થલે એવું આવ્યું છે કે ગંગાયમુના ઇત્યાદિ
 અવિત્ર જ્ઞાણયોમાં સ્નાન કરવાથી તથા મૂર્તિમા ભગવત્સેવા

કરવાથી અનેક ભયોનો ઉદ્ધાર થયો છે એથી માલુમ થાય છે કે ત્યાં અન્ય જગતની અપેક્ષા કંઈ વિશેષ જરૂર છે, અર્થાત્ મૂર્તિમાં ગાવિગેરે નદીઓમાં ભગવદ્ શનો પ્રાદુર્ભાવ વિશેષ થયો છે

૩૦ અહીં એ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે કે જ્યારે સમસ્ત જગત્ પ્રહ્લકાર્ય હોવાથી પ્રહ્લસ્વરૂપ છે તો દેહ પણ પ્રહ્લ થયો અર્થાત્ દેહને પણ આત્મા કહેવામાં કોઈ પણ દોષ નથી, પરંતુ દેહને જ આત્મા માની બેસનાર દેહાત્મવાદીઓની તો શાસ્ત્રોમાં નિંદા કરી છે માટે સમસ્ત જગત્ પ્રહ્લસ્વરૂપ છે એ કહેવું બીજા-કુલ નિર્દુષ્ટ નથી

૩૧ તો એ ઠીક છે, કિંતુ યદ્યપિ ખરી રીતે વિચાર કરતા તો સમગ્ર જગત્ પ્રહ્લસ્વરૂપ છે, અને દેહ પણ જગત્ની અતગત હોવાથી આત્મસ્વરૂપ છે અર્થાત્ પ્રહ્લસ્વરૂપ છે છતાં પણ શાસ્ત્રોમાં દેહાત્મવાદી (દેહને પ્રહ્લ કહેવાવાળા) ની નિંદા કરી છે તે જ્ઞાની તેવાની નહિ, પરંતુ વિકારવાળી જેમની મતિ થઈ છે તેવાઓની જ માત્ર નિંદા કરવામાં આવી છે દેહને આત્મા સમજનાર બે જણ છે એક તો નિર્વિકાર બુદ્ધિવાળો આત્મજ્ઞાની અને બીજો વિકાર બુદ્ધિવાળો સસારી પુરુષ જ્ઞાનીને બધું જ વિશ્વ સમાન અર્થાત્ પ્રહ્લસ્વરૂપ જણાય છે અગર એવા આત્મજ્ઞાની પુરુષને પોતાના દેહમાં આત્મબુદ્ધિ થતી હોય તો કંઈપણ દોષ

૧ વેદાત્મબુદ્ધિ સત્તા વિકારબુદ્ધિ દોષ । અણુમણ્ડલે શ્રીમદ્વલ્લભા-
ચાર્યચરણા । વસ્તુવિચારેણ જગતો બ્રહ્મરૂપસ્વેડર્શનાતો બહુત્રયમભ્યસ્તવિકારબુદ્ધિ
રવિશ્વગત્વાત્ સત્યોત્તર્યા યા વેદાત્મબુદ્ધિ સા વેદાભિન્નત્વેના માવગાહિની નતુ
આત્માભિન્નત્વેન વેદાવગાહિની આત્મસ્વરૂપસ્ય અજ્ઞાતત્વાત્ કિંવ કારણાત્મના
કાર્યજ્ઞાનમભિસદ્ધિત નતુ કાર્યોત્તર્યા કારણજ્ઞાનમ્ । માણ્યપ્રકાશે શ્રીપુરુષોત્તમાવાચનાઃ

નથી, કારણ કે તેવી તેની બુદ્ધિ વિકારરહિત છે પરંતુ અનેક જન્મથી અજ્ઞાન અવ્યસ્ત હોય અને પોતાના દેહને છોડી અન્યત્ર કોઈપણ જગ્યાએ આત્મબુદ્ધિ ન હોય તથા “ મારો દેહજ આત્મા છે, એ સિવાય કોઈપણ બીજો આત્મા નથી. ” આવું માનનાર પુરૂષની દેહાત્મબુદ્ધિ દોષજ છે, કેમકે “ માત્રૈવેદ સર્વં પુરુષર્ણેવદ સર્વં મૃતિકેત્યેવ સત્યમ્ । ઇત્યાદિ વેદવાક્યોમા આત્મા જ આ પુરોદ્રશ્યમાન જગત્ છે. પુરૂષજ (બ્રહ્મા) સર્વ ભૂત, ભવિષ્ય જગદ્ગ્રેય છે. જેમ ઘટાદિ કાર્ય મૂદરૂપ હોવાથી સત્ય છે તેમજ જગત્ બ્રહ્મસ્વરૂપ હોવાથી સત્ય છે ’ વિગેરે કહી કારણ-રૂપ કાર્યજ્ઞાનની આશા કરી છે, અર્થાત્ કારણ બ્રહ્મા (આત્મા) થી કાર્ય દેહાદિ જ્ઞાન કરવાને કથું છે માટે આત્માજ દેહાદિ સમગ્ર જગત્ છે, એ શુદ્ધ બુદ્ધિ છે. પરંતુ જોનથી ઉલટું કાર્યથી કારણનો નિશ્ચય કરવો અર્થાત્ મત્ર દેહનેજ આત્મા સમજવો એ વિકાર બુદ્ધિ છે. દેહાભિમાનીને દેહાત્મબુદ્ધિ સમયે કાર્યથી કારણનું જ્ઞાન થાય છે તે દોષ છે પરંતુ જોને જ્ઞાન થઈ ચૂકયું છે કે જેને સર્વ જગત્ બ્રહ્મસ્વરૂપ જણાય છે, જેઓને કારણથી કાર્યનું જ્ઞાન થાય છે, આત્મરૂપ કારણથીજ આ દેહાદિ જગત્ બને છે માટે બ્રહ્માજ છે આવી બુદ્ધિ જે થાય છે તે દોષયુક્ત કહેવાતી નથી. પરંતુ ‘ મારો દેહજ આત્મા છે ’ માત્ર એવું કહેવામાજ સ્પષ્ટ અહંતાત્મક દોષ ઝલકે છે.

૩૨. કહેવાનો આશય એ છે કે સત્ (અસ્તિ) ચિત્ (જ્ઞાતિ) આનંદ (પ્રિય) નામ અને રૂપ આ પાંચે બ્રહ્મા છે. અને એજ બ્રહ્મા-પચકથી જગત્ વ્યાપ્ત છે આ પચકમા નામ અને રૂપ આગ તુક છે તથા આરોપિત છે, માટે જ તે બંને કાર્ય કહેવાય છે. અને

અત્તા, જ્ઞાન, તથા આનંદ એ ત્રણે અનારોપિત તથા અનાગ તુક છે, માટે તે કારણ કહેવાય છે કહ્યું પણ છે કે ‘સત્ય જ્ઞાનમાનંદ બ્રહ્મ’ કાર્ય, એ કારણની એક અવસ્થા છે ઘટ, એ મૃત્તિકાનીજ એક અવસ્થા છે મૃત્તિકા અનાગ તુક છે, પણ ઘટ આગ તુક છે કારણ અથવા બીજી અવસ્થાના આવવાથીજ મૃત્તિકા ઘટ કહેવાય છે, માટે તે ઘટ આગ તુક છે, અને મૃત્તિકા અનાગ તુક છે

જો કે નામરૂપ, કારણ પ્રજ્ઞાનીજ એક અવસ્થા છે છતાં પણ તે આગ તુક અને આરોપિત છે માટેજ તેની જગત્મા બેઈએ લેવી વ્યાપ્તિ (સમન્વય) નથી અને એટલાજ માટે નામ અને રૂપ એ કાર્ય પ્રજ્ઞા કહેવાય છે પરંતુ અસ્તિ, જ્ઞાતિ અને પ્રિયંરૂપ સંવિદ્યાનંદનો જગત્મા સારી રીતે અન્વય (વ્યાપ્તિ) બેવાય છે અને એ ત્રણે અનારોપિત તથા અનાગ તુક છે માટેજ પ્રજ્ઞા કારણ કહેવાય છે. તો હવે આટલા વિસ્તારથી એ સિદ્ધ થયું કે અનારોપિત અને અનાગ તુક સત્ સિત્ તથા આનંદ આ ત્રણે જગત્મા ઠીક રીતે વ્યાપ્ત હોવાથી સર્વ કારણ છે, મૃત્તિકા ઘટાદિમા સર્વ ઠેકાણે સારી રીતે વ્યાપ્ત છે માટે (મૃત્તિકા) કારણ કહેવાય છે, અને નામરૂપ જો કે કારણનીજ બીજી અવસ્થા છે અને તેનાથી અભિન્ન પણ છે છતાં પણ તે આરોપિત તથા આગ તુક હોવાથી કાર્ય કહેવાય છે નામરૂપ અને સંવિદ્યાનંદનો અથવા કારણરૂપ પ્રજ્ઞા અને કાર્યરૂપ જો જગત્ એ બેનો એક બીજા સાથે તાદાત્મ્ય સંબંધ છે, એકને સહવાચનો જે અભેદ તેજ તાદાત્મ્ય સંબંધના નામથી ઓળખાય છે, અને એનેજ પ્રાય, સમવાય સંબંધ પણ કહે છે, અનારોપિત અને અનાગ તુકરૂપથી જે વ્યાપ્તિ તેનુજ નામ સમવાયસંબંધ છે ઘટકાર્યમા અનારોપિત અને અનાગ તુકરૂપથી મૃત્તિકાનો અન્વય (વ્યાપ્તિ) છે, માટેજ તે ઘટનુ સમવાયિકારણ છે.

અને તે બનેનો સમવાય સબધ છે સબધ હુ મેશા દ્વિનિષ્ઠ હોય છે, અર્થાત્ બે વસ્તુમાં રહે છે. ઘટથી મૃત્તિકાનો અનાગતુક અનારોપિતરૂપથી અલેદ પણ છે, અને આગતુક તથા આરોપિતરૂપથી ભેદ પણ છે અથવા એમ કહો કે ઘટથી મૃત્તિકાકાર્યરૂપથી ભિન્ન પણ છે, અને કારણરૂપથી અભિન્ન પણ છે એનેજ તાદાત્મ્ય સબધ કહે છે આગતુકરૂપથી ભેદ રહેતા છતાં પણ અનાગતુકરૂપથી અલેદ છે માટે કાર્ય અને કારણનો તાદાત્મ્ય સબધ છે હવે અમે દેહાત્મબુદ્ધિનો વિચાર કરીએ છીએ. દેહાત્મનામરૂપ આરોપિત તથા આગતુક કાર્ય છે, અને આત્મા એ અનારોપિત તથા અનાગતુક કારણ છે કાર્ય અને કારણ અથવા દેહ અને આત્માનો ભેદસહિષ્ણુ (ભેદને મહે) એવો અલેદ એટલે તાદાત્મ્ય સબધ છે આત્મા કારણ હોવાથી એનો સમગ્ર જગત્મા અન્વય છે, પરંતુ દેહ કાર્ય હોવાથી અથવા આગતુક હોવાથી એની જગત્સા વ્યાપ્તિ પ્રસિદ્ધ નથી માટે આત્માજ સર્વ જગત્ એ કહી શકાય છે, પરંતુ દેહજ સર્વ જગત્ છે એવું કહી શકાતું નથી ઘટ જો કે મૃત્તિકાથી અભિન્ન છે છતાં પણ તે ઘટાત્મક (વટરૂપ) મૃત્તિકા છે એમ નહિ કહી શકાય, પરંતુ મૃત્તિકાત્મક ઘટ છે એ ચુકત છે, કારણ કે વટરૂપ કાર્ય આગતુક છે અને મૃત્તિકા અનાગતુક છે એવીજ રીતે દેહ જો કે આત્માની અભિન્ન છે છતાં પણ ' દેહાત્મક આ. મા ' છે, એમ નહિ કહેવાનું પરંતુ દેહ આત્મસ્વરૂપ છે એ કહેવું યોગ્ય છે, કેમકે તે આત્મા અનાગતુક છે અને દેહ આગતુક છે આત્મા સત્. ચિત્ અને આનંદરૂપ કારણ છે અર્થાત્ બ્રહ્મ છે અને દેહ નામરૂપ કાર્ય છે બ્રહ્મ અનાગતુક હોવાથી સમગ્ર નામરૂપમા (કાર્ય-જગત્મા) વ્યાપ્ત છે પરંતુ નામરૂપ (દેહાદિકાર્ય) આગતુક

હોવાથી એનો સમ્યક્ અન્વય (સારી રીતે વ્યાપ્તિ) નથી આત્માથીજ જગત્ વ્યાપ્ત હોવાથી કારણરૂપ આત્મદ્વારા દેહાદિ કાર્યનું જ્ઞાન થઈ શકે છે, પરંતુ દેહાદિદ્વારા કારણરૂપ આત્માનું જ્ઞાન થઈ શકે નહિ

અને વેદમા પણ એવુંજ કહ્યું છે દેહાત્માબુદ્ધિવાળાને જો 'દેહાભિન્ન આત્મા છે એવું જ્ઞાન હોય તો તે જરૂર દોષજ છે અને 'આત્માભિન્ન દેહાદિ છે.' એવી બુદ્ધિ હોય તો તે યથાર્થજ્ઞાન છે અને એવા જ્ઞાનીની બુદ્ધિમા કોઈ વિકાર હોતો નથી એ સમજવું જોઈએ અને 'માગ દેહાદિ આત્મા છે.' એ વિકૃત બુદ્ધિ છે અર્થાત્ વિકારવાળી બુદ્ધિ છે. અને અગર એવી બુદ્ધિવાળાઓને દેહાત્મભાવ થાય તો તે દોષજ છે અને 'આત્માભિન્ન દેહ છે.' એ બુદ્ધિ નિર્દોષ છે

૩૩ 'इन्द्रो मायामि पुरुष्प ईयते' આ શ્રુતિ પણ ભેદરૂપ જ્ઞાનનેજ માયિક કહે છે પરંતુ પદાર્થોને માયિક કહેતી નથી કારણ કે એનો ખરો અર્થ એ છે કે 'પરમાત્મા ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓ દ્વારા અનેક રૂપે દેખાના લાગે છે.' કેટલાક વાદીઓ એનો આવો અર્થ કરે છે કે, અધિષ્ઠાન કારણ બ્રહ્મજ અજ્ઞાનથી અનેકરૂપે દેખાય છે પરંતુ એવો અર્થ કરવામા 'માયામિ' એ બહુવચન વિરુદ્ધ થાય છે, માટે ઉક્ત અર્થજ સત્ય છે કેમકે બુદ્ધિની વૃત્તિઓ (લાન) બધી માયિક છે મિથ્યા છે માટેજ વૃત્તિઓ દ્વારા દેખાતું ભેદજ્ઞાન પણ મિથ્યા છે અહીં એ જાણવાની ઇચ્છા થઈ આવે છે કે જ્યારે ભેદજ્ઞાન માયાજન્ય છે તો તેના વિષય પણ માયાજન્ય છે. અર્થાત્ ભેદજ્ઞાન જ્યાં જોડું છે તો તે જ્ઞાનનો પદાર્થ પણ તેવોજ છે, અર્થાત્ જોડો છે એમ માનવું જોઈશે પરંતુ એ વાત પ્રત્યક્ષથી

વિરુદ્ધ છે. કારણ કે જ્યારે કોઈએ અંખા પહેરી અક્ષરપદ્ધિ જોઈ
તો તે મોટી સ્થૂલ દેખાઈ આવી તો શું તે સ્થૂલતા અક્ષર-
પદ્ધિઓમા છે? અને તે શું સત્ય પણ છે? કદિ
નહિ જો તે સ્થૂલતા પદ્ધિમા હોય અને સત્ય પણ હોય તો
જરૂર ખીજા મનુષ્યોને પણ તેમ દેખાવું જોઈએ, પરંતુ અન્ય કોઈને
તેવી સ્થૂલતા જણાતી નથી માટે માનવું જોઈએ કે તે સ્થૂલતા માત્ર
જમથી જણાય છે અને માયિક છે અહીં અક્ષરનું સ્થૂલતાજ્ઞાન
જો કે માયિક છે પરંતુ અક્ષર પદ્ધિ માયિક નથી પરંતુ અગર
એવો નિયમ માનો કે ' જે જ્ઞાન માયિક છે તેનો વિષય (પદાર્થ)
પણ માયિક છે' તો તો અહીં પણ અક્ષર પદ્ધિને મિથ્યા માનવી
પડશે, પરંતુ વાસ્તવમા સ્થૂલતા મિથ્યા છે પણ અક્ષરપદ્ધિ
મિથ્યા નથી ખીજું પણ વિવર્તવાદમા ત્યાં પ્રહ્લમ અખ ડાકાર
વૃત્તિ થાય છે ત્યાં વૃત્તિમાત્ર માયિક છે પરંતુ પ્રહ્લ સત્ય છે હવે
અગર પ્રવૃક્તિ નિયમને જખરદહમ્તીથી સ્વીકાર કરશે તો માયિક
અખ ડાકારવૃત્તિના વિષય પ્રહ્લ પણ માયિક કહેવાશે માટે જેમ
અજમાથી પદાર્થને જોતી વખતે જે સ્થૂલતા પ્રતીત થાય છે તે જ
માયિક છે પણ પદાર્થ માયિક નથી, તેમજ લેદપ્રતીતિજ મિથ્યા
છે પરંતુ લેદજ્ઞાનનો વિષય પ્રહ્લનવરૂપ કાર્ય મિથ્યા નથી અથવા
વિવર્તવાદીઓને ત્યાં જેમ 'ઈદ રજત' એ જ્ઞાનમા રજત (ચાદી)નું
જ્ઞાન જુદું છે અને 'ઈદ' જ્ઞાન સત્ય છે તેમજ 'ઈદ્રો માયામિ-

૧૬દ્રો માયામિ પુરુરૂપ ઈચત્ત ઇતિ મત્રે માયા જ્ઞાન પ્રતિ કરણ નતુ વ્રહ્મણો બહુ
રૂપત્વે જતો દ્વેતપ્રતીતિરેષ માયાજન્યા નતુ કાર્યમિતિ મત્રાશયઃ । નાપિ માયિક-
વિજ્ઞાનવિષયસ્ય માયિકત્વમેવેતિ નિયમ શક્યવચન । ઉપનેત્રાદિના સ્થલોચ
કકાર ઇતિ પ્રત્યયસ્ય સ્થૌત્યશ્ચે ભ્રમતયા માયિકત્વેપિ તદ્વિષયે વર્ણે માયિકત્વા-
માવાત્ । પ્રસન્ન તથા નિયમસ્થાગીકારે મૂલોક્તરીણા વ્રહ્મણ્યપિ માયિકતાપાતાત્ત્વ ।
તસ્માદ્ યથા પૂર્વોક્તસ્યલે સ્થૌત્યપ્રતીતિરેષ મિથ્યા નતુ વર્ણ તથા મેદપ્રતીતિરેષ
માયિકો નતુ કાર્યમ્ । મારુતશક્તો-વેવાન્તમદ્વાચાર્યો ।

પુરુષરૂપ હૈયતે' ઈત્યાદિ વાક્યોદ્ધારા ભગવદ્ રૂપ એકરસત્ત્વરૂપ પદા-
ર્થોમા નાના લેહ ભાવજ મિથ્યા છે, પણ કંઈ ભગવદ્ રૂપ પદાથ
મિથ્યા નથી બુદ્ધિની વૃત્તિઓ અનેક છે જેમ જેમ વૃત્તિઓ બદ-
લાતી જશે તેમ તેમ ભાન પણ તેવું જ બદલાતું જશે, પણ એટલા
માટે કંઈ પદાર્થો અન્યથા થતા નથી શ્રીમદ્ ભાગવતમા વૃત્તિઓનું
નિરૂપણ કર્યું છે કે —

સકાષોઽય વિપર્યાસો નિશ્ચય સ્મૃતિરેવ ચ ।

સ્વાપ હત્યુચ્યને બુદ્ધે લંઘન વૃત્તિત્વ ઇયમ્ ॥

અર્થાત્ સ દેહ, વિપર્યાય, નિશ્ચય, સ્મરણ અને નિદ્રા,
આલસ્ય વિગેરે એ બધા વૃત્તિઓના હેતુથી બુદ્ધિનું લક્ષણ છે

વૃત્તિઓ હબારે છે અને તે બધી સત્ત્વ, રજ અને તમ, એ
ત્રણ પ્રકૃતિના ગુણોના કારણથી પણ પણ વારમા બદલાતી રહે છે
વિષયની સાથે ઈન્દ્રિયોના સંબંધ થતાનીજ સાથે પહેલા સામા-
ન્યજ્ઞાન થાય છે તે વખતે અગર બુદ્ધિમા સત્ત્વગુણનો આવેશ
હોય તો સાત્ત્વિક વૃત્તિઓ દ્વારા નિશ્ચયાત્મક જ્ઞાન થાય છે અને

૧ વિપર્યાસો મિત્રાર્યપ્રતિપાદક । તથા ચ વિષયેન્દ્રિયસપ્રયોગે પ્રથમ
સામાન્યજ્ઞાને જ તે યદા બુદ્ધિ સત્ત્વાવિષ્ટા તદા નિશ્ચય । સત્ત્વા સજાયતે જ્ઞાનમ્ ।
રજસાવિષ્ટથા તુ સથય — અયથાવ-પ્રજાનાતિ બુદ્ધિ સા પાર્યં રાજસીચ્યુકે । યદાતુ
તયોગુણાવિષ્ટા તદા માયાનુગ્રહાત્ સસ્કારપ્રાબલ્યાત્ચ તદનુગુણ પદાર્થોન્તરમન-
રોત્પાદય વિષયીકરોતિ । પ્રભાવમોહો તમસો ભવતોઽજ્ઞાનમેવ ચ સર્વાથાન્વિરતિત્થ
બુદ્ધિ સા પાર્યં તમસીતિ ચોક્તે । એનદેશ ચાભિપ્રેર્ય । અનુમિતમતરા ત્વાથિ વિમાતિ
મૃષેકરમ, હત્યત્ર સુષોધિન્શ પ્રત્યક્ષ તુ રજન ન દદયતે । હૃદયાર્યસનિકર્ષત્ય શ્રુતિ
વિષયતશાન્ । નહિ રજતેન સદ્ સન્નિર્ઘર્ષાઽસ્તે । સનોરેવ સવોગાન । રજન તુ
તવનતર બુદ્ધથા જન્યતે । મારુનશક્તૌ વેદાતમદાચાર્યા ।

જો રજોગુણનો આવેશ હોય તો મુગ્ધવૃત્તિઓ દ્વારા સશયાત્મક-જ્ઞાન થાય છે, તથા જ્યારે તમોગુણનો આવેશ હોય તો ત્યારે વિપરીત બુદ્ધિ, વ્યામાહુકા માયાની પ્રબળતા વધવાથી પહેલેથી જમા રહેલા સસ્કારોને અનુકૂળ અન્ય પદાર્થને વચ્ચે પેદા કરી વિષયનું ગ્રહણ કરાવે છે અર્થાત્ વિપરીત વૃત્તિઓ દ્વારા તે જ્ઞાન વિપર્યાસ (સત્યથી ભિન્ન જણાવું) થાય છે શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતામા પણ કહ્યું છે કે

સત્ત્વાત્સજાયતે જ્ઞાનમ્

અયથાવત્ પ્રજાનાતિ બુદ્ધિ સા પાર્થ રાજસી ।

સર્વાર્થાન્વિપરીતાંશ્ચ બુદ્ધિ સા પાર્થ તામસી ॥

અર્થાત્ સત્યના આવેશથી સત્ત્વાત્મક જ્ઞાન થાય છે. હું પૃથાપુત્ર અભ્યુત્ત' જેને અયથાર્થ જ્ઞાન (સદેહાત્મક) થાય છે તે બુદ્ધિ રાજસી કહેવાય છે તથા હું અભ્યુત્ત' જે સત્ પદાર્થોને વિપરીતજ ગણે છે, તે તામસી બુદ્ધિ છે શ્રીમદ્ ભગવતમા વેદસ્તુતિમા પણ કહ્યું છે કે—(અનુમિતમન્તરા ત્વયિ વિભાતિ મૃષૈ-કરસે ।) અર્થાત્ જ્યાં શુક્તિ (છીપ) અને નેત્રનો સ યોગ થાય છે ત્યાં તે સ યોગનો વિષય શુક્તિ છે, રજત નહિ કારણ કે એ સત્ય વસ્તુઓનોજ સ યોગ થાય છે પરંતુ નેત્ર અને શુક્તિની વચ્ચે જો રજત દેખાય છે, તે માત્ર બુદ્ધિને વિપર્યાસ છે અર્થાત્ બુદ્ધિજ સ સ્કારવશ સામાન્ય ભ્રમ થવાથી શુક્તિમા રજતનું ગ્રહણ કરી લે છે, એવીજ રીતે સચ્ચિદાનંદ એકરસ, ભગવાન । આ ભેદભાવ બુદ્ધિથી કંટપાયલો છે અને એજ વાત ઉક્ત વેદસ્તુતિના ચરણથી સ્પષ્ટ થાય છે, કે સત્ય અને એકંસસ્વરૂપ આપમા (પુરુષોત્તમમા) જીવે પોતાની બુદ્ધિથી અનુમાન કરેલો આ ભેદભા-

વાદિ સર્વ મિથ્યા છે, એજ કારણથી પુરુષુવ રૂપે વિગેરે શ્રુતિ ઓ ભગવત્સ્વરૂપને માયિક કહેતો નથી પુરાણોમા પણ બ્યા કોઈ સ્થળે જગતને બુદ્ધ કહી ના બુદ્ધ છે ત્યા સર્વત્ર ક્ષણિક ગૃહ, પુત્રાદિમા આસક્ત આ જીવને વૈરાગ્ય કરાવવા માટેજ તે તે વચનો કહ્યા છે અથવા તો તિરોભાવને લઈને તથા કોઈ સ્થળે અહુતા-મમતાત્મક સ સારને ઉદ્દેશી તથા માયિક સ સારને લઈ પ્રપચને મિથ્યા કહ્યો છે વાસ્તવમા તે બધા વચનોનુ તાત્પર્ય વિષયત્યાગ કરાવવાનુ છે, પરંતુ કોઈ જગતને મિથ્યા કહેવાનો આશય નથી અને એ પણ એક પ્રકારે ઉપદેશ કરવાની ચતુરતા છે

૩૪ ઉપદેશ ત્રણ પ્રકારનો હોય છે પ્રભુસમિત, મિત્રસમિત, તથા કાતાસમિત જે ઉપદેશના અનુકૂલ આચરણ કરવાથી અભ્યુદય થતો હોય અને જેની પ્રતિકૂલ ચાલવાથી અપરાધ થતો હોય, અર્થાત્ જે અવશ્ય માનવોજ જોઈએ તેને પ્રભુસમિત ઉપદેશ કહે છે જેમ રાજ, ગુરુ, તથા પિતાના ઉપદેશો, વેદ એ પ્રભુસમિત ઉપદેશ છે ઇતિહાસ, યુક્તિ અને પ્રમાણોથી મધુર વચનોમા જે કાર્ય તથા અકાર્યની શિક્ષા આપે તે મિત્રસમિત ઉપદેશ કહેવાય છે, પુરાણ અને સ્મૃતિઓ એ મિત્રસમિત ઉપદેશ છે જેમ મિત્ર ઉચ્ચનીચ, લાભ, હાનિ સમજાવીને અત્યુક્તિનો પણ ઉપયોગ કરી નબળે રસ્તે જતા પોતાના મિત્રને સારા માર્ગ પર લાવે છે એવીજ રીતે પુરાણ પણ ઇતિહાસો દ્વારા હાનિ, લાભ, વિગેરે સમજાવી આશ્ચર્યકારિક લાભામા કયાક કયા તો સ્ત્રી, પુત્ર, ગૃહાદિકને ક્ષણિક હોવાથી અસત્ય કહે છે એથી કંઈ જગતને અસત્ય કહેવાનું તેનું તાત્પર્ય હોતું નથી, પરંતુ ક્ષણિક વસ્તુઓમા વૈરાગ્ય કરાવવાનોજ આશય છે

‘કોઈ અયોગ્ય સ્થળમા પોતાના મિત્રને લોજન કરતો જોઈ જોમ પોતાના મિત્રને કોઈ કહે કે ‘મિત્રવર’ । વિષ ખાઈ લો પણ ત્યા લોજન નહિ કરો’ તો શુ આવો તેનો ઉપદેશ પોતાના મિત્રને ઝેર ખવડાવવાનો છે’ કદાપિ નહિ પરંતુ તેનો ખરો આશય એટલોજ છે કે મારો મિત્ર કોઈ પણ રીતે અયોગ્ય ત્યજે લોજન કરવાતુ છોડી દે, એવીજ રીતે મિત્રસમિત ઉપદેશ કરવાવાળા પુરાણ વિગેરે સંમજે છે કે ભગવાનની માયાથી માહિત-બુદ્ધિ આ જીવ અગર અહ તાસ્પદ દેહ અને મમતાનુ સ્થાન સ્ત્રી, પુત્રધન વિગેરેને સત્ય અને ચિરસ્થાયી સમજી લેશે તો પછી એને! એમા વૈરાગ્ય નહિ થાય, બદલે એમા દૃઢ આસક્તિ થઈ જશે એ માટેજ પુરાણ આદિ શાસ્ત્રો વૈરાગ્ય થવા ખાતરજ તિરોભાવને લઈ કોઈ જ-યાએ જગત્નુ અસત્યત્વ વણુવી રહ્યા છે કે ગૃહ,

૧ દઢાદતાપ્ત્વ દેહ ગેહાદિ મમતાસ્પદમ્
 ચદા સમ્ય વિજનીયાત્ર ચિરજ્યેત કશ્ચન ।
 વૈરાગ્યાર્થમસત્યત્વ પુરાણેષુ ક્વચિન્ ક્વચિત્
 અભિપ્રેચ તિરોમાત્ર કુત્રચિત્સમર્તિ તથા ।
 ક્રીડામયે પ્રભોરસ્મિન્સયોગવિગમાસ્પદે
 તિરોમાશિનિ નો રાગ કર્તૃવ્ય ક્ષણિકે વૃથા ।

પુરાણ હિ મિત્રસમિતમ્ । યથા હિ મિત્ર કથનપે બોધયિત્વાડદિનવસ્તુન-
 રુચિમુત્પાદ્ય તતો નિવર્તયતિ તથા તદપિ । યથા ચ મિત્ર કશચિદનર્હસ્થલે
 મુજાન પ્રતિ ‘વિષ મુક્ત્વ માડસ્ય ગૃહે મુક્ત્યા’ इति વ્રૂનેતન્નાડસ્ય વિષમોજને તાત્પર્ય
 કિન્તુ તન્ન મોજનપરિત્યાગ એજ । મારુતશક્તૌ વેદાન્નમટ્ટાનાર્ચા ।

પુત્ર, વિગેરે જગતમા રહેવાવાળા પદાર્થો જે કે સત્ય છે તથાપિ એનો આવિર્ભાવ તથા તિરોભાવ તો ભગવદ્વિષ્ણુથી થતોજ રહે છે ચાહે જીવ ધન વિગેરેને ન છેડે તો પણ વખત આવતા એનો તિરોભાવ તો જરૂર થવાનોજ છે, એજ અવશ્ય થનાર તિરોભાવને લઇનેજ વિષયપરિત્યાગ કરાવવા પુનાશુદ્ધિ શાસ્ત્રો જગતને અસત્ય કહે છે જેમ કોઈ રાજાએ થોડા સમય માટે કોઈને અમુક દેશનો અધિકારી બનાવી દીધો હોય પણ જે તે માણસ કાલાન્તરમા આ બધો મારો વૈભવ છે, ચિરસ્થાયી છે, એવા પ્રમાદમા ફસાઈ તે વૈભવનો દુરૂપયોગ કરવા મડી પડે તો તેના મિત્રો તથા સખ-ધીઓ આવી કહેવા લાગે છે કે ભાઈ ! આ બધું ધનાદિ પહેલા આપનું નહિ હતું, અને આજળ પણ થોડા સમય પછી રહેનાર નથી, ક્ષત મધ્યમાજ સ્વપ્નની માફક તમારા હાથમા લાગ્યું છે, માટે આ બધી પારકી વસ્તુઓનો આવી રીતે દુરૂપયોગ ન કરો ! વિગેરે તો તે સમયે તે પુરૂષ સાવધ થઈ જાય છે અહીં સમજાવનાર મિત્રાદિનો કંઈ એવો ઉદ્દેશ નથી કે આ ધન વિગેરે માત્ર સ્વપ્નની માફક મિથ્યા છે, પરંતુ કહેવાનું તાત્પર્ય એટલુંજ છે કે થોડા દિવસમા આ બધી સંપત્તિ ચાલી જનાર છે એવોજ

૧ તથા ચ માયિકત્વ ક્વિદ્દૈરાગચાર્ય ક્વચિત્તિરોભાવમભિપ્રેત્ય કુત્રચિત તમિષ્ઠસહિતમભિપ્રેત્ય ઉક્તમ્ । કિં ચ સત્યસ્યાપિ પ્રવચસ્ય પરામિષ્ણનાત આર્ચિર્ભવિતિરોભાવો નુ મન્વત એવ । તથા ચ સત્યત્યતામીષ્ટમપિ દારાધિક પ્રાપ્તે તિરોભાવકાલે ક્ષણમપિ નૈવાઽવતિષ્ઠતેઽતિરોભાવમભિપ્રેત્યાપિ તથા વચન તથા રાક્ષા સ્વેચ્છ્યાઽધિકારવિશેષસ્થાપિત મમેવાય પ્રામાદિરિત્યભિમત્યા પ્રમાદ્યન્ત પ્રતિ તન્મિત્રાણાં બય તવ પૂર્વ નાર્ઘાપિ પરત સ્યાન્ મધ્યેપિ સ્વપ્રત્યેવાય વિમ્બ્વ ઇતિ વચન । તથેદમપિ તિરોભાવાદિન્યત્પકાલિક નુભવવિષયત્વાદિદ્ માયિકમુચ્યતે । મારુતશક્તૌ વેશાન્તમદ્વાચાર્યા ।

રીતે પુરાણાદિનું પણ જગત્ને અસત્ય કહેવાનું એવું જ તાત્પર્ય છે કે પ્રવાહની માફક ફક્ત કદાચિત્ વધતો કદાચિત્ સકુચિત થતો આ સમગ્ર પ્રપંચ લીલારસિક પુરાણપુરૂષોત્તમ તે ભગ-ગવાનની આવીર્ભાવિ તિરોભાવશાલિની એક પ્રકારની લીલા છે. સ્ત્રી પુત્ર, ધન, ગૃહ, વિગેરે પદાર્થોના જરૂર કોઈ એક દિવસે અકસ્માત્ તિરોભાવ થનારો છે, માટે એ સર્વને સ્વપ્નની તરહ સમજો, અને એમાથી મનહુલવી તે જગન્નિયતા પુરૂષોત્તમ પ્રભુની સેવામા લગાવો. આવું કહેવાનું એજ મુખ્ય તાત્પર્ય છે કે વિષયમા આસક્ત જીવ કોઈપણ પ્રકારે એનો પરિત્યાગ કરી પ્રભુશ્રીની પુણ્યમય રસિક સેવામા લાગે. અગર એ (પ્રપંચ) ને સત્ય સમજવા લાગી જાય તો એનાથી છૂટકારો મેળવવો અસંભવિત થઈ જાય, અને અસત્ય જો સમજી લે તો તેને તુરંજ માની સહજ તેનો પરિત્યાગ કરી શકે છે માટે હવે એ સિદ્ધ થયું કે જગત્ સત્ય છે, અને અહીં તા મમતારૂપ સ સારજ અસત્ય છે.

જગત્ તથા સ સારનો ભેદ.

કેટલાક વાદીઓને તથા તદ્દનુસારી અન્યપુરૂષોને એ ભ્રમ થઈ રહ્યો છે કે જગત્ અને સ સાર એક છે, અર્થાત્ શાસ્ત્રોમા જ્યાં જગત્ શબ્દ આવે છે ત્યાં તેઓ તેનો અર્થ સ સાર કરી બેસે છે અને જ્યાં સ સાર શબ્દ આવે છે, ત્યાં તો તુરંજ તેનો અર્થ જગત્ કરી બેસે છે પરંતુ વિચારદ્રષ્ટિથી નોહાળતા તે ઉભય પદાર્થો ભુલ્યા છે, એક નથી ભગવાનના અવિકૃત પરિણામસ્વરૂપને જગત્ કહે છે. અને તે સત્ય છે, નિત્ય છે, તથા પ્રવાહની માફક ગમનશીલ છે. પરંતુ જેના કારણથી જીવને જન્મ, મરણ, વિગેરે દુઃખો ભોગવવા પડે છે તે અવિદ્યાકૃત, અહીં તામમતારૂપ સ સાર

કહેવાય છે અને તે સંસાર રજઝુમા સર્પની માફક જમરૂપ છે છતાં પણ પ્રતીત થઈ રહ્યો છે જગત્ અજ્ઞાતમક છે, નિત્ય તથા સત્ય છે, અને સંસાર અહુતામમતારૂપ છે, અસત્ય છે, તથા અનિત્ય છે

વિદ્યા અને અવિદ્યા એ બે સર્વશક્તિમાન સર્વેશ્વર પ્રભુની બે શક્તિ છે અવિદ્યાના દેહાધ્યાસ, ઇન્દ્રિયાધ્યાસ, પ્રાણાધ્યાસ, અત કરણાધ્યાસ, અને સ્વરૂપવિસ્મૃતિ એવા પાંચ પર્વો છે તથા તેમ વિદ્યાના પણ સાંખ્ય, યોગ, વરાજ્ય તપ, તથા સગવડભક્તિ એ પાંચ પર્વો (ભેદ) છે વિદ્યા દ્વારા મોક્ષ થાય અને અવિદ્યાથી બંધન થાય છે નિત્યકીડારસિક, રસિકશિરોમણિ પ્રભુશ્રીની જ્યારે સ્પષ્ટ રમણ કરવાની ઇચ્છા થાય છે, ત્યારે તે પોતાના સ્વરૂપમાથી સત્, ચિત્, અને આનંદરૂપ અશોને પ્રકટ કરે છે બાદ બહુરૂપ થવાની સ્વેચ્છાથી પોતાના તે સ્વાશોભા આનંદાશને તિરોભાવ કરી લે છે અને આનંદાશના તિરોભાવ થવાથી ઐશ્વર્યાદિ ધર્મો પણ ચાલ્યા નાથ છે તે સમય પરમાત્માની ઉચ્ચનીચ બહુરૂપે થવાની ઇચ્છાથી જીવની સાથે અવિદ્યા લાગી હોય છે અને તે અવિદ્યાથી જીવને એવો જામ થયો છે કે 'દેહજ હુ છુ' ઇન્દ્રિય માફ સ્વરૂપ છે, પ્રાણજ હુ છુ તથા અત કરણ માફ સ્વરૂપ છે, પરંતુ પોતાનું જે સત્ ચિત્ તથા ગણિતાનંદ સ્વરૂપ છે તેને ભૂલી નાથ છે એજ અધ્યાસ (જુડી સમજ) ને વશીભૂત ચૈતન્યાશને જીવ કહે છે, સમજ જગદ્ધર્તિ પદાર્થો માત્ર ભગવાનના અશો છે તેઓમા

૧ એકસ્યેવ મમાગસ્ય જીવસ્યેવ મહામતે । બન્ધોડસ્યાવિદ્યાયાડનાદિવિવચ ।
ચ તથેતર । વિદ્યાવિદ્યે મમ તનૂ વિદ્વદુદ્ધવ શરીરિણામ્ । મોક્ષવધકરી આવે
માયલા મે વિનિર્મિતે । તન્યેતે મોક્ષવધૌ આન્યા તનૂ શક્તી । શ્રીમદ્ભાગવતમ્ ।

કોઈપણ જાતનો ભેદભાવ નથી તથાપિ આ જીવ અવિદ્યાને વશ થઈ તે તે પદાર્થોમા ભેદભાવ, રાગ, દ્વેષ, અહતા મમતા વિગેરે કરવા લાગી પડે છે બસ, એટલાજ માટે એને અનેક જન્મ મરણાદિ દુઃખો ભોગવવા પડે છે એજ અહતામમતાને સ સાર કહે છે, સ સાર અવિદ્યાનુ કાર્ય છે અને જગત્ ભગવત્કાર્ય છે અને એજ સ સારને અજ્ઞાન, ભ્રમ, અધ્યાસ, સ્વપ્ન, વિગેરે ઉપાધિઓ મળી ગઈ છે અવિદ્યાનેજ આધીન થઈ જીવ દેહધર્મ, ઇન્દ્રિયધર્મ પ્રાણધર્મ અને અત કરણ ધર્મોને પોત ના ધર્મો માની 'હુ સ્થૂં છુ ' હુ કૃશ છુ ' હુ મુખી તથા હુ ખી છુ' ઇત્યાદિ અનેક રીતે પોતાને માનવા લાગે છે સ્ત્રી, પુત્ર, ધન ગૃહાદિ બધા દેહનો સ બધ રાખવાવાળા છે, પરંતુ અજ્ઞાનને વશ થઈ તેઓને પોતાના સ બધી માની તેઓના સુખદુઃખાદિને પોતાના સમજવા લાગે છે જન્મની પહેલા માતાપિતા નહિ હતા મૃત્યુની પછી પુત્ર દિ પણ નહિ રહેશે, તથા વિવાહની પહેલા સ્ત્રી પણ કયા હતી ? છતાં પણ જુઠી મમતા તેઓના ઉપર કરવા લાગી પડે છે

૩૫ એજ વાત વેદ, ભગવદ્ગીતા તથા શ્રીમદ્ભગવતમા પણ કહી છે

સમાને વૃક્ષે પુરુષો નિવિષ્ટોઽનીશયા શોચતિ મુહ્યમાન ' ૧ મુહક્રમ્પતિ' અજ્ઞાનનાદૃત જ્ઞાન તેન મુહ્યન્તિ જન્તવ । ૨ ગીતા

યાવદ્દતોઽસ્મિ હતાસ્પીત્યાત્માન મન્યનેઽસ્વદ્દુઃ ।

તાવત્તદભિમાન્યજ્ઞા બાઘ્યબાધકતામિયાત્ ॥ ૩ ॥

અવિવેકકૃત પુસો દ્યાર્યભદ્ર ઇવાત્માનિ ।

ગુણદોષવિકલ્પશ્ચ ભિદેવ સ્વજિવત્કૃત ॥ ૪ ॥

સ્વપ્ને યથા પश्यति देहमीदृश मनोरथेनाभिलषिष्टचेतन ।

इष्टश्रुताभ्या मनसानुचिन्तयन्प्रपश्यते तत्किमपि ह्यपस्मृति' ॥ ૫ ॥

શોકમોહૌ મુક્ત ક્વચિદ્દેહોત્પત્તિશ્ચ માયયા ।

સ્વપ્નો યથાત્મન ક્ષ્યાપિતિ સસૃતાતર્ન તુ વાસ્તવી ॥ ૬ ॥

આત્માનમન્ય ચ સ વેદ વિદ્વાનપિપ્પલાદો ન તુ પિપ્પલાદ ।

યોઽવિદ્યાયાયુક્ત સ તુ નિત્યબદ્ધો વિદ્યામયો ય સ તુ નિત્યમુક્ત ॥ ૭ ॥

બદ્ધો મુક્ત इति व्याख्या गुणतो मे न वस्तुत ।

गुणस्य मायामूलत्वान्न मे मोक्षो न बधनम् ॥ ८ ॥

દેહ મનોમાત્રમિમ ગૃહીત્વા મમાહમિત્યન્ગવિદ્યો મબુઘ્યા ।

एषोऽहमन्योऽयमिति भ्रमेण दूरन्तपारे तमसि भ्रमन्ति ॥ ९ ॥

ન કેનચિત્કાપિ કથચનાસ્ય દ્વદ્વાપરાગ પરત પરસ્ય ।

यथाहम ससृतिरूपिण स्यादेव प्रबुद्धा न बिभेति मूर्ते ॥ १० ॥

શ્રીમદ્ભાગવતમ્

અર્થાત્—દેહરૂપી સમાન વૃક્ષમા રહેલો આ જીવ અવિ-
ધાર્થી શોકાદિને પ્રાપ્ત કરે છે ૧. અજ્ઞાનથી જ્ઞાન જ્યારે આવૃત
(કાઢ) થઈ જાય છે ત્યારે જીવને મોહ પ્રાપ્ત થાય છે ૨. જ્યા
સુધી મનુષ્ય હજી મૃત્યુ વિગેરે દુઃખોના ભોક્તા હો તથા હજી
બીજાને મારવાવાળો હો એમ સમજે છે ત્યાં સુધી તે અહિંદ્રાદિ-
વાળો મુઝદુ ખાદિનો અભિમાની, અવિદ્યાવાન પુરૂષ, આદ્ય તથા
આધકપણાને પામે છે અર્થાત્ પોતે દુઃખાદિનો ભોક્તા તથા
અન્યને દુઃખાદિને આપવાવાળો થઈ રહે છે ૩. જીવે ઘટ, પટ,
મઠ, વિગેરે પદાર્થોની માફક આત્મામાં પણ અજ્ઞાનથી ભેદ
સમજી રાખ્યો છે, અને હારમા રહેલા પુષ્પોની માફક પદાર્થોમા
ગુણદોષની ભાવના રજી મિથ્યા કરી કીધી છે ૪. જેમ મનોર-
થાધીજ પોતાની બુદ્ધિને ચ ચલ રાખવાવાળો મનુષ્ય સ્વપ્નમાં
પોતાના દેહને મનોરથાનુસાર સુખી, દુઃખી, દેખવા લાગે છે
તેમજ જીવ અહીં જે કાંઈ દેખે છે અથવા સાંભળે છે તેનેજ
નિરંતર ચિંતાન કરતાં કરતાં ફરીથી પણ બીજા જન્મમાં મોહને

પ્રાપ્ત કરી તે જ દુઃખાદિના કારણે અહતા મમતા વિગેરેનો ભેટા કરે છે અર્થાત્ પ્રાપ્ત કરે છે પ. રાત્રિમા જેમ એકજ બુદ્ધિ જે સ્વપ્ન તથા જ્યાતિ થાય છે તેમજ આ જીવને શોક, મોહ મુખ, દુઃખ અને અહતામમતા વિગેરે ઉપાધિકૃત છે, અર્થાત્ બુદ્ધિવૃત્તિરૂપ ઉપાધિના સબધથી (કેવલ જમથી) જ માની લીધાં છે વાસ્તવ નથી ૬. એકજ વૃક્ષમા (દિહુમાં) જીવ અને અતર્યામી નિવાસ કરે છે. પરંતુ તેમાં એક આન દાંશ અતર્યામી તે વૃક્ષનાં ફલ જે મુખદુઃખાદિ તેને ભોગવતો નથી અને પોતાના સ્વરૂપને તથા પોતાનાં સગીને ઓળખે છે, તથા નિત્યમુક્ત છે. પરંતુ જીવ જે કે અવિદ્વાન હોવાથી તે દેહકૃત કર્મનાં ફલો મુખ-દુઃખાદિને પોતે ખુદ પોતાના માનવા લાગી પડે છે અને તે નતો પોતાના સ્વરૂપને જાણે છે અથવા નતો તે નિત્યમુક્ત અતર્યામીને પીછાને છે (ઓળખે છે). અને આવી અણુસમજથીજ તે નિત્ય અદ્વરહે છે ૭. સ સારમા અદ્વ અને મુક્ત એવો જે વ્યવહાર છે તે ગુણોથીજ ફક્ત થયો છે અર્થાત્ ગુણોનું કાર્ય છે. વસ્તુતઃ. યથાર્થ રીતે ન સમજે, કારણ કે ગુણ પ્રકૃતિમૂલક છે, અને તે પ્રકૃતિનો નિયામક હું છું મારેજ મારે મારે બધ, મુક્ત વ્યવસ્થા નથી ૮. પૂર્વના માત્ર મનોજમથીજ પુનર્વાર એ દેહને પ્રાપ્ત કરી માણસ 'હું આવો છું' 'આ માડું છે' વિગેરે અહતા મમતામા અધ-બુદ્ધિ થઈ જાય છે. તે સમય અજ્ઞાનથી અર્થાત્ 'આ બીજો છે' 'હું બીજો છું' વિગેરે જમથી ફરી એજ અગાધ સ સાર સમુદ્રમાં ચક્કર ખાવા લાગે છે ૯. જેવી રીતે સ સાર પ્રાપ્ત કરાવનાર એ અહ કારને મુખદુઃખ, રાગદ્વેષનો સબધ થાય છે તેવીજ રીતે સ્વભાવથી નિ સંગ એ આત્માને કોઈપણ પ્રકારથી કોઈ દેશકાળમાં પણ કોઈના દ્વારા કદાપિ દ્વંદ્વાદિનો સબધ થતો નથી, આવી

રીતે જે મમજી ગયો તે પ્રાણીમાત્રથી ઉદ્વેગ પામતો નથી અર્થાત્ જેને જોવું જ્ઞાન થઇ ચૂક્યું છે કે દેહાદિના માત્ર અયાસથીજ અહુતામમતા, અને અહુતામમતાથી લેહલાવ રાગદ્વેષાદિ, અને અનેક શુભાશુભ કર્મો, અને તેનાથી એટલે તે તે કર્મોથી મુખદુ ખાદિ મળે છે વાસ્તવમાં હું નિસર્ગ છું આવું જે જ્ઞાની સમજે છે તે કોઇપણ પ્રકારે સૃષ્ટિમાત્રથી ઉદ્વિગ્ન થતો નથી ૧૦.

૩૬ જો કે રાગદ્વેષ, અહુ મમાલિમાન, લેહલાવ સ્વોદ્ય-કાશ્ય, શૈત્ય, ઉષ્ણતા અધતા, અધિરતા વ્યાકુલતા વિગેરે ધર્મો દેહ, બુદ્ધિ, અને ઇદ્રિયાદિના છે આત્માના નહિ છતાં પણ જીવ અવિદ્યાને વશ થઈ પારકી વસ્તુઓમાં પેતાપણુ, નિત્ય વસ્તુઓમાં અનિત્યપણુ, પ્રહારૂપ પદાર્થોમાં ગગદ્વેષ, અને પ્રહારથી અલિપ્ત પદાર્થોમાં લેહલાવ કળવા લાગી જાય છે જમ, એજ અહુતામમતા વિગેરે અધ્યાસને સસાર કહે છે જેમ કમળા (પીળીઓ)ના રોગવાળો માણસ બીલકુલ દૂધ જેવી ધોળી વસ્તુઓને પણ પીળીજ દેખે છે, અથવા નદીના કાઠા ઉપર ઉભેલો બાલક જેવી રીતે તર ગયાળા જલમાં પ્રતિબિંબિત વૃક્ષોને પણ ફરતાજ માને છે અને જેમ કુદડી ફરતો માણસ પૃથ્વીને પણ ફરતીજ જુએ છે, તેમજ જીવને અવિદ્યાવશ આ જગત્માં અન્ય-થાલાવ તથા અહુતામમતા બુદ્ધિ થાય છે, અને તેનાથીજ એને બધન, જીવન, મરણાદિ હું જો સહેવા પડે છે પ્રત્યેકની હૃદયરૂપ ગુહામાં (ગુફામાં) રહીનેજ ઇશ્વર બધાને પ્રેરે છે પરંતુ જીવ 'હું સ્વતંત્ર કર્તા છું, આ કર્મથી મળેલું ફળ મારું છે, હું સમર્થ છું' વિગેરે વિગેરે અહુલાવ કરવા લાગી પડે છે એજ સસાર છે અને એટલાજ માટે જીવને બધન થાય છે એજ વાત શ્રીમદ્ભાગવત તથા શ્રીગીતાજીમાં કહી છે

યથામ્ભસા પ્રચલતા તરવોઽપિ ચલા ઇવ ।
 ચક્ષુષા ભ્રામ્યમાણેન દ્વૈયતે ચલતીવ ભૂ ॥ ૧ ॥
 યથા ભ્રમરિકાદૃષ્ટયા ભ્રામ્યતીવ મહાયતે ।
 ચિત્તે કર્તરિ તન્નાત્મા કર્તૈવાહરિયા સ્મૃત ॥ ૨ ॥
 इत्यहमावमापन्नो देहे मिथ्यावियोगिनि ।
 अवश कार्यते सर्वमीश्वरेण विमूढधी ॥ ૩ ॥
 યથા દારુમયી યોષા યથા દારુમયો મૃગ ।
 એવ ભૂતાનિ મધવત્રીશતન્ત્રાણિ વિદ્ધિ મો ॥ ૪ ॥
 દેહાત્મમાવો દેહેનેશેચ્છયા કૃતકર્મસુ ।
 અહકારવિમુઢાત્મા કર્તાહમિતિ મન્યતે ॥ ૫ ॥

શ્રીમદ્ભાગવતમ

અહ સર્વસ્ય પ્રભવ સર્વ મત્ત પ્રવર્તતે ।
 ईश्वर सर्वभूतानां हृद्दोऽर्जुन तिष्ठति
 भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥ ૬ ॥

શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતા ।

એતદ્દારો હિ સસારો ગુણકર્મનિબ્ધવન ।
 અજ્ઞાનમૂલોઽપાર્થોઽપિ પુત્ર સ્વપ્ન ઇવેયતે ॥ ૭ ॥
 ત એતદધિગચ્છન્તિ વિષ્ણોર્ધર્ત્પરમ પદમ્ ।
 અહમમેતિ દૌરાત્મ્ય ન યેષાં દેહગેહયો ॥ ૮ ॥

શ્રીમદ્ભાગવતમ્ ।

અર્થાત્—જેમ વાયુના વેગથી કંપતા તટ ઉપર ઉગેલા
 વૃક્ષાદિ પણ પાણીમાં જાય ચાલતાં હોય તેમ દેખાય છે અથવા
 જમણ કરનાર પુરૂષની દ્રષ્ટિથી પૃથ્વી પણ ફરતી હોય એમ
 જણાય છે ૧. એમજ જીવાત્મા પણ દૃઢયાકાશમાં સર્વેના પ્રેરક

અતરાતમાના રહેવા છતાં પણ સ્વતંત્ર કર્તાની માફક અહુ ભાવ કરવા લાગી પડે છે ૨. જ્યારે મૂળબુદ્ધિ આ જીવ એક દિવસ અવશ્ય અલગ થઈ જવાવાળા દેહમાં રહીને મિથ્યા અહુ પણાને પ્રાપ્ત થાય છે મારે ઇશ્વર પણ અવશ (સ્વતંત્ર) થઈ સમગ્ર કર્મોના ફળો તેનો પાસે ભોગવાવે છે ૩. જેમ કાષ્ટની પુતળી તથા મષ્ટનો મૃગ એ બંને નચાવનાર બાજીગરના હાથમાં રહે છે, તેમજ આ જગત્ ભગવાનને વશ છે એમ સમજો ૪. દેહનેજ પોતાનું સ્વરૂપ માનનાર અને અહુ કારથી જેનો મનિ વ્યક્તિ થઈ છે, એવો જીવ ભગવદ્વિચ્છાથી થયેલા કર્મોમાં 'હું કરવાવાળો છું' એવો અહુ ભાવ કરવા લાગી પડે છે ૫. ભગવાને શ્રોમદ્ ભગવદ્ગીતામાં પણ કહ્યું છે કે હું અશુભિનં પ્રાણી માત્રના દૃક્યમાં સર્વાનિયતા ઇશ્વર અર્થાત્મી સ્વરૂપથી રહે છે, અને પોતાની અલૌકિક શક્તિથી કળવાળી પુતળીની માફક સર્વ પ્રાણીઓને પ્રેરે છે તે ઇશ્વર હું છું, અને હું જ સર્વનું ઉત્પત્તિ સ્થાન છું અને મારાથીજ સર્વ પ્રવૃત્તિ ચાલે છે ૬. પ્રકૃતિ તથા શુભાશુભ કર્મ જેનું કારણ છે એવો આ સંસાર (અહુ તામમત્તાત્મક) અજ્ઞાનમૂલક તથા ભ્રુઠો છે ૭. જે મનુષ્યોને જગત્માં રહેલા પ્રદાર્થોમાં અહુ મમભાવ થતો નથી તે જ ભગવાનના વિષ્ણુપદ (અક્ષરધામ)ને પ્રાપ્ત કરે છે ૮.

૩૭ હવે માત્રમ થયું હશે કે સત્યવસ્તુમૂલ જગત્ અલગ છે અને અહુ તામમત્તાત્મક સંસાર અલગ છે. આજ સંસાર અને જગત્નો પરસ્પર ભેદ છે એ સંસાર પચપર્વા વિદ્યાદ્વારા લયને પામે છે. આજ સુધી અનેક જ્ઞાનીઓ વિદ્યા દ્વારા મોક્ષને પ્રાપ્ત કરી ચૂક્યા છે પરંતુ જગત્ તો જેવુંને તેવુંજ બની રહ્યું છે જગત્નો કોઈ

પણ અશ બગડ્યો નથી. એટલા માટેજ જગત અને સસાર એ ઉભય એક વસ્તુ નથી પણ ભિન્ન ભિન્ન છે.

અવિકૃતપરિણામવાદ તથા આરંભવાદ.

જગત બ્રહ્મનું અવિકૃત પરિણામ છે મૂળ કારણજ સર્વ કાર્યરૂપે થાય છતાં પણ કારણમાં કેઈપણ પ્રકારનો વિકાર ન થાય તેને અવિકૃતપરિણામ કહે છે તત્ત્વનો [સ્વરૂપનો] જે અન્યથાભાવ તેને વિકાર કહે છે તે વિકાર જેમાં ન આવે એવો જે પરિણામ તે અવિકૃતપરિણામ કહેવાય છે આસ્તિકદેવોના આરંભવાદ, વિવર્તવાદ, પ્રધાનવાદ, અને પરિણામવાદ, આ ચાર વાદો પ્રસિદ્ધ છે નૈયાયિકો આરંભવાદને સ્વીકારે છે તેઓનું કહેવું એવું છે કે પૃથ્વી, જલ, તેજ, વાયુ, આ ચાર તત્ત્વોનાં અપ્રત્યક્ષ પરમાણુ જ્યારે ઇશ્વરકૃતિથી પરસ્પર મળી દ્વ્યાણુક વિગેરેનો આરભ કરે છે, ત્યારથીજ સૃષ્ટિનો આરભ થાય છે અને જ્યારે ઇશ્વર તે પરમાણુઓમાં ઉલટી ક્રિયા કરે છે ત્યારે સર્વ પરમાણુઓ એકબીજાથી બુદ્ધિયમ્મ આકાશમાં રહે છે અને ત્યારેજ પ્રલય થાય છે તાર્કિક લોકો પરમાણુ, આકાશ, કાલ, દિશા, આત્મા અને મનને નિત્ય માને છે તેઓને ત્યાં ઇશ્વર અને જીવનું સર્વદા દ્વૈતજ રહે છે. અને તેઓ પરમાણુઓને જગતનું ઉપાદાન કારણ માને છે પરંતુ ઇશ્વર નિમિત્તકારણ છે એવું સ્વીકારે છે તથા જગત સત્ય છે

૧ એવું અમે આગળ જઈ વળી ન ગી રીને નિરૂપણ કરીશું.

આરભવાદની સમાલોચના.

પરંતુ તેઓનો આ મત શ્રુતિ તથા યુક્તિઓથી સિદ્ધ થઈ શકેતો નથી કારણકે ‘સર્વ સર્વિવદ્ બ્રહ્મ નેહ નાનાસ્તિ કિંચન’ ‘પુરુષ એવેદ-સર્વ’ ‘તદનન્યત્વમારમ્ભણદાદિભ્ય’ ‘વાસુદેવ સર્વમિતિ’ ‘વિશ્વ હિ બ્રહ્મ તન્માત્ર’ વિગેરે શ્રુતિ, સ્મૃતિ, સૂત્ર, પુરાણોનો પ્રખર વિરોધ આવે છે કારણ કે વેદાદિ શાસ્ત્રો અદ્વૈત-જ્ઞાનનું પ્રતિપાદન કરી રહ્યા છે જ્યારે તાર્કિક તેનાથી ઉલટું દ્વૈતજ્ઞાનનું પ્રતિપાદન કરવા ચાહે છે તથા જે જે પરમાણુના પર-સ્પર્શ યોગથી દ્વયભૂત તેનાથી ત્ર્યભૂત અને ત્ર્યભૂતથી કુમશ સ્થૂળ પૃથ્વીયાદિ પદાર્થો, આવા રીતે જે આરભસૃષ્ટિ મનાઈ છે તે પણ યુક્તિસિદ્ધ નથી કારણ કે જે જુદા જુદા પરમાણુઓમાં પ્રદેશ ન હોવાથી તેનો સ યોગ થવોજ અશક્ય છે અને કદાચ થાય તો પણ કયાથી થાય ? તેને માટે અનુમાન પણ કરી શકતા નથી માટે દ્વયભૂતની ઉત્પત્તિજ અસંભવિત છે અને પરમાણુઓને નિત્ય માનવાથી સૃષ્ટિનો કદાપિ નાશ ન થવો જોઈએ પરમાણુઓમાં રૂપ માનવું પણ અયુક્ત છે, કારણ કે રૂપ માનવાથી પરમાણુઓ અનિત્ય થઈ જશે અને પરમાણુઓમાથોજ સૃષ્ટિ માનશે તો પછી કાલ, જીવ, આકાશ, દિશા, એઓનું ઉપાદાન કારણ કોણ થાય ? યદિ કહો કે એ કાલ વિગેરે જુદાજ નિત્ય પદાર્થો છે, તો શ્રુતિ, સૂત્રોનો મહાન વિરોધ ગળે આવી પડે છે બીજી ઇશ્વરને માત્ર નિમિત્ત કારણજ માની લેવાથી વિષમતા તથા નિર્દયતા રૂપ દોષ આવી પડે છે, કારણકે એક માણસ સુખી, જ્યારે બીજો માણસ તેટ-ટોજ દુઃખી જોવામા આવે છે, ઇશ્વર કોઈને સ્વર્ગ સુખ આપે છે અને બીજા પાસે નરકયાતના ભોગવાવે છે તો એવો ઇશ્વર જરૂર

વિષમ અને નિર્દય કહેવાશે કદાચ એમ કહેા કે ઇશ્વર તો જેના જેવાં કર્મો જીવે છે તેવાજ તેને ફેલો આપે છે તો પછી વૈષમ્ય અને નૈર્ઘૃયરૂપ દોષ કયા રહ્યો ? તો આમ કહેવામા પણ અનીશ્વરત્વ રૂપ દોષ તો માથે ઝાંઝુમીજ રહ્યો છે કારણ કે યદિ કર્મજ ફેલો આપે છે તો પછી ઇશ્વર શા કામનો ? અને બીજો પણ એક પરતંત્રતારૂપ દોષ ઇશ્વરમા આવી મળે છે ઇશ્વર કર્તા છે એ પણ યુક્તિથી સિદ્ધ થતું નથી, કારણ કે આપના મતમા ઇશ્વરનું શરીર માન્યુ નથી અને શરીર વગરનો કદાપિ કર્તા થઈ શકેજ નહિ, અગર એટલા માટે શરીર માનો તો તમારા મત પ્રમાણે ઇશ્વર શરીરમા અનિત્યપણુ આવી જશે કદાચ કહેા કે ઇશ્વરને શરીરની અપેક્ષા નથી તે ઇચ્છામાત્રથીજ જગતનું નિર્માણ કરવા સમર્થ છે તો એ પણ ઉચિત નથી, કારણ કે જેને શરીર નથી હોતું તે ઇચ્છાવાળો હોય એવું લોકમા કયાય પણ પ્રસિદ્ધ નથી કદપના પણ લોક વિરૂદ્ધ ન હોવી જોઈએ. અને ઇશ્વરને ઇચ્છાવાળો માનવાથી ઇદ્રિયો પણ માનવી જોઈશે અને જ્યારે ઇદ્રિયવાન ઇશ્વર થયો તો પછી જરૂર સુખદુઃખાદિ લોકતા પણ થવો જોઈએ. તો પછી ઇશ્વર પણ એક જાતનો જીવ જેવોજ થયો કહેવાય માટે આવી રીતે અનેક દોષથી અસ્ત હોવાથી આર ભવાદ યુક્ત નથી.

પ્રકૃતિવાદ અને તેની સમાલોચના.

૩૮ અસત કોઈનું પણ કારણ થઈ શકે નહિ. એમ નહિ હોય તો શશશૃંગથી પણ સમગ્ર વસ્તુઓ પેદા થવી જોઈએ, પણ તે લોકથી વિરૂદ્ધ છે પ્રકૃતિ તો જડ છે માટેજ

(૫૨)

પરતંત્ર પણ છે અને તે પરતંત્ર તથા જડ હોવાથી કોઇનું કારણ થઈ શકે નહિં અગર માની લેખએ કે પ્રકૃતિજ કારણ છે, તોય પણ ઉત્તર નથી. કારણ કે પૂર્વોક્ત શ્રુત્યાદિનો વિરોધ જેવો ને તેવોજ ઉભો છે

બોલુ એ કે પ્રધાનવાદમા પ્રકૃતિ તથા પુરૂષનો લેહ બાલુ-વાથીજ મોક્ષ મા-યો છે, પરંતુ વેદમાં તો બ્રહ્મજ્ઞાનથી મોક્ષ કહ્યો છે આવી રીતે પણ વેદવિરોધ સ્પષ્ટજ છે અગર કહો કે લોકમાં ચારીર જે શુક્રશોષિતમય માન્યું છે. અને તેનું કારણ સ્ત્રીપુરૂષજ અસિન્ધ છે માટે પ્રકૃતિ-પુરૂષનેજ કારણ માનવું જોઈએ તો એ પણ માત્ર અવિચારમધુરજ છે. કારણ કે ' કર્તારમીશ પુરુષ બ્રહ્મ-યોર્નિ ' તદ્ભૂતયોર્નિ પરિપ્રયન્તિ ધીરા ' 'મમ યોનિર્મહદ્બ્રહ્મ તસ્મિન્ ગર્ભે વધામ્યહમ્ ' 'તાસાં બ્રહ્મ મહદ્યોનિરહ બીજપદઃ પિતા ।' વિગેરે શ્રુતિ, સ્મૃતિ વાક્યોમાં સ્પષ્ટ કહ્યું છે કે તે ઇશ્વરજ રૂપલેહથી આ સમગ્ર જગતનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે અને તે જ બધાનો પિતા છે અર્થાત્ બ્રહ્મજ સ્વરૂપલેહથી પુરૂષ, યોનિ, અને બીજ છે માટે પ્રધાનવાદ વેદાનુકૂલ ન હોવાથી અપ્રમાણ છે.

વિવર્તવાદ.

૩૬ અદ્વૈતવાદી વિવર્તવાદનો સ્વીકાર કરે છે તેઓનું એવું કહેવું છે કે નિર્ગુણ, નિરાકાર, નિર્ધર્મક, નિર્ગુણ્ય બ્રહ્મમાંજ અનાદિમાયાના સબધથી જગદ્ગરૂપ વિવર્તને પામે છે, અર્થાત્ માયા સબધથી અધિષ્ઠાનરૂપ બ્રહ્મમાજ જગત્ત્વી જ્ઞાતિ થાય છે. જેમ દોરીમાં સાપનો જામ થાય છે, અથવા છોપમાં ચાંદીની જ્ઞાતિ થાય છે એવીજ રીતે અજ્ઞાનથી બ્રહ્મમાં જગત્ત્વી જ્ઞાતિમાત્ર થાય છે,

૧ અદ્વૈતમત અથવા માયાવાદ.

વાસ્તવમાં જગત કંઈજ નથી 'જીવ, ઇંદ્રિય, કેવલજ્ઞાન, ઇન્દ્રિય અને જીવનો લેહ, અવિદ્યા, અને અવિદ્યાથી થતો જીવનો બંધ, આ છ પદાર્થોને અદ્વૈતવાદી અનાદિ માને છે અને અનાદિ તથા સાન્ત (અન્તવાળી) માયાજ જગતનું ઉપાદાન કારણ છે તો એ ઠીક છે પરંતુ અગર શ્રુત્યાદિથી આવાત સિદ્ધ થતી હોય તો અમે માની લઈએ કે માયાવાદ વૈદિક છે. પરંતુ સિદ્ધ થવું માત્ર કઠિનજ નાહું, પરંતુ વંચ્યાપુત્રના લક્ષ્મી માફક મિથ્યા છે કારણ કે પ્રથમ તો જીવાદિ છ પદાર્થોને અનાદિ માનવાથી વેદવિરોધજ સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે વેદમાં 'સર્વે સૌમ્યેદમય આસીત્' 'એકમેવાદિતીય બ્રહ્મ' ઇત્યાદિ વાક્યો દ્વારા એક બ્રહ્મને છેડી કોઈ પણ પદાર્થને અનાદિ કહો નથી અને ખરી વાત તો એ છે કે છએ પદાર્થોને અનાદિ માની લેવાથી અદ્વૈતમત એ નામજ વિરૂદ્ધ પડી જશે ધીજી અનાદિ-સિદ્ધ માયાને ઉપાદાન કારણ માનવાથી દ્વૈતાપત્તિ થાય છે અગર અભાવ પદાર્થની માફક અનાદિ સાન્ત માની દ્વૈતાપત્તિને પરિહાર કરો તો પણ છુટકારો નથી, કારણ કે તમારા મતમાં માયાને ભાવરૂપ પદાર્થ માન્યો છે, એટલા માટે ભાવસિદ્ધિમાં અભાવનું દૃષ્ટાંત તદનજ અયુક્ત કહેવાય વિવર્ત થવામાં જે રજ્જુસર્પ તથા શુક્રિતરજ્જુનું દૃષ્ટાંત આપ્યું છે તે પણ મનોરથ માત્ર છે, કારણ કે રજ્જુ તથા સર્પ ઉભય સાકાર છે તથા સરખા આકારના પણ છે સમાનાકાર પદાર્થોની પરસ્પરમાં પ્રાંતિ સંભવિત છે, પરંતુ નિરાકાર, નિર્ધર્મક, નિષ્ક્રિય, બ્રહ્મમાં સાકાર, સંધર્મક, સક્રિય, જગતની પ્રાંતિ સંભવતી નથી કારણ કે

૧ જીવ ઈંદ્રિય વિશુદ્ધા ચિદ્વિભાગસ્વભવાદિયો ।

અવિદ્યા, તત્કૃતો બન્ધ, પદ્મમાકમનાદય ॥

પરસ્પર વિરૂધ્ધમાં બ્રાંતિ કદાપિ થતી નથી અને વિરૂધ્ધમાં
 પણ ભ્રમ થતો હોય તો પછો આકાશમા પણ હાથી ઘોડા
 વિગેરેની બ્રાંતિ થવી જોઈએ કદાચ કહો કે કોઈ કોઈ
 વખતે મેઘો ચઢી આવતા આકાશમા પણ તેવી બ્રાંતિ થાય છે,
 પરંતુ ત્યાં ચઢ્યા નિરાકારમા સાકારની બ્રાંતિ થાય છે, છતાં-
 પણ આકાશ નિરાકાર છે, શુક્તિરજત, રજ્જુસર્પ વિગેરે
 દૃષ્ટાંતોમા બને સાકાર અને સમાનાકાર છે, પરંતુ આકાશનો
 મેઘોના જેવો સરખો આકાર નથી અસ્તુ, અગર 'તુલ્યતુ' ન્યાયથી
 માની લઈએ તો પણ એનાથી બ્રહ્મા જગતની બ્રાંતિ સિધ્ધ
 થતી નથી કારણ કે બ્રાંતિ થવામા આવેા નિયમ છે કે જેની
 બ્રાંતિ થતી હોય તેને પહેલા કયાય પણ જોયો હોવો જોઈએ
 જેને કદાપિ જોયો નથી તેના પદાર્થની બ્રાંતિ થવી અસંભવિત છે.
 રજ્જુ-સર્પ, શુક્તિ-રજત, વિગેરે દૃષ્ટાંતોમા તો સર્પ તથા રજત
 બને પહેલાં દૃષ્ટ છે અને એટલા માટેજ તે વાસનાથી પેદા થયેલા
 સ સ્કારથી રજ્જુમાં પૂર્વદૃષ્ટ સર્પની તથા શુક્તિમા રજતની બ્રાંતિ
 થાય છે ' બ્રહ્મા જગતની બ્રાંતિ થાય છે ' અહીં આ વાક્યમા
 એ સ્પષ્ટ માલુમ પડો આવે છે કે અવશ્ય પૂર્વમા સત્ય જગતનો
 અનુભવ થયો છે ભારે તો બ્રાંતિ થઈ, નહિ તો બ્રાંતિજ અસંભ-
 વિત છે અગર બ્રાંતિવાદ સિધ્ધ કરવા માટે પહેલા સત્ય જગતનું
 દર્શન માંનો તો પછી વિવર્તવાદનોજ નાશ થઈ જશે. કદાચ કહો
 કે અનાદિ વાસનાથી પેદા થયેલા સ સ્કારથી બ્રાંતિ થાય છે તો
 એ કલ્પના પણ દૂરાપાસ્તજ છે, કારણ કે અનાદિવાસના માની
 લેવાથી અ ધર પર તથા અનવસ્થારૂપ બે દોષો આવી પડે છે
 માટે માયાવાદ કોઈપણ પ્રકારે વેદસિધ્ધ થઈ શકતો નથી.
 આગળ જઈ અમે એજ વિષયની બહુ સારી રીતે સમાલોચના કરીશું.

અવિકૃતપરિણામવાદ.

૪૦ હુનીઆમાં પરિણામ બે પ્રકારનો છે પહેલો પર્વ-
ણામ એવો છે કે જે પલટતા છતાં પણ અર્થાત્ કાયરૂપને
પામતા છતાં પણ ફરી પોતાના પૂર્વસ્વરૂપને એટલે કારણસ્વરૂપને
પ્રાપ્ત થાય છે અને બીજો, જે પરિવર્તન થયા પછી પોતાના
અસલ સ્વરૂપમાં ન આવી શકે અન્ય સ્વરૂપમાં પલટાઈ જઈ પછી
જે પોતાના મૂલસ્વરૂપમાં ન આવી શકે તેનેજ વિકાર કહેવામાં
આવે છે, જેમ દહિ, અને જે ફરી પોતાની પૂર્વાવસ્થામાં આવી
મળે તેને પરિણામ અથવા અવિકૃતપરિણામ કહે છે. જેમાં
પોતાના અસાધારણ ધર્મેનાં તો પરિત્યાગ હોય અને ફરી
પૂર્વાવસ્થા પ્રાપ્ત કરવામાં વિરોધી અન્ય ધર્મેના ઉદય થતો
હોય તેને વિકાર યા તો વિકૃતપરિણામ કહે છે. જેમ દુધનો જ્યારે
દહિલાવ થઈ જાય છે ત્યારે કારણરૂપ દુગ્ધનાં માધુર્યાદિ અસા-
ધારણ ધર્મેનાં પરિત્યાગ થાય છે અને ફરી દુગ્ધાવસ્થાના
વિરોધી ખટાશ, ઘટ્ટપણું વિગેરે ધર્મેનાં ઉદય થાય છે, માટેજ
એ વિકાર કે વિકૃતપરિણામ કહેવાય છે. દુધ જો કે 'દહિરૂપથી
પરિણામ પામ્યું છે છતાં પણ તેના સ્વરૂપને અન્યથાલાવ મળે
છે માટેજ દહિ દુગ્ધનું વિકૃતપરિણામ છે, પરંતુ પરિણામ થયા
પહેલાં કે પરિણામ થતી વખતે અથવા પરિણામ થયા બાદ કોઈ-

૧ સ્વાસાધારણધર્મે પરિત્યાગપુર સ્વરૂપ નુ કારણભાવપ્રતિરોધિધર્મનિ-
રોધ્યો વિકાર । ચયા દુગ્ધસ્ય દહિમાત્રે દુગ્ધાસાધારણધર્મસ્ય માધુર્યાદિ પરિ-
ત્યાગ પુનર્દુગ્ધમાવાપતિપ્રતિરોધિનો ઘનસ્વાદઃકથાદેહરૂપઃ । શ્રુચુકાનાં
મૃત્યુવર્ણાય પ્રભુનોનાં તુ ષટકટકકટાદિમાત્રેપિ તદસાધારણધર્મોનાં ગન્ધસ્વા-
દઃકષપટિકારોહિતશ્લેષકઠિનવાતુત્વાદીનાં પરિત્યાગો ન । નાપિ ઘટાદાનં મૂય.
કારણમાનાવાપતિ । બાહ્યશક્તે—તેજઃનમઃ ચાર્વણેતર્જનશર્ણાં ।

પણ પ્રકારનો અન્યથાલાવ થયા વગર જે કારણ કાર્યરૂપથી પરિણામ પામે છે તેને 'અવિકૃતપરિણામ' કહે છે. બસ, એવીજ રીતે બ્રહ્મ પણ જગતરૂપ પરિણામને પ્રાપ્ત થયું છે, વેદના પ્રતિજ્ઞાશ્રુતિદ્વારા કાર્યકારણનો તથા જગત્ અને બ્રહ્મનો અલેદ નિરૂપણ કરતી વખતે મૃત્તિકા, સુવર્ણ, તથા લોહ (લોહુ) જ્યારે ઘટ કુડલ, તથા કઠાઈરૂપથી પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે પણ પોતાના અસાધારણ ધર્મો કે જે ગધવત્ત્વ કસોટી પર ચઢવું, કાળાશ કઠિનપણુ વિગેરે ધર્મોનો પરિત્યાગ કરતાં નથી અને ફરીથી પોતાની પૂર્વાવસ્થામાં અર્થાત્ ઘટ મૃત્તિકાની અવસ્થામાં, કુડલ સુવર્ણાવસ્થામાં અને કટાહ લોહાવસ્થામાં આવી શકે છે. જગદ્રૂપે પરિણામ થયા પહેલા, જગદ્રૂપે પરિણામ થતી વખતે તથા પુન પૂર્વાવસ્થામાં આવ્યા પછી પણ બ્રહ્મ તો જેવું ને તેવુંજ સત્, ચિત્, અને આનંદ સ્વરૂપજ રહે છે. જેમ મૃત્તિકા, સુવર્ણ, અને લોહ કારણાવસ્થામાં જેવું છે તેવું ને તેવુંજ કાર્યાવસ્થામાં પણ છે, તેના સ્વરૂપનો અન્યથાલાય થતોજ નથી, તેમજ બ્રહ્મ પણ કારણાવસ્થામાં તથા કાર્યાવસ્થામાં સમાન રહે છે એના સંસ્થિદાનદસ્વરૂપના તો જરાય અન્યથાલાય થતો નથી, બધા સુવર્ણાદિ તૈજસ પદાર્થો, કટક, કુડલ, હાર વિગેરે કાર્યરૂપ અવસ્થામાં પરિણત થાય છે પરંતુ ફરીથી કારણાવસ્થામાં અર્થાત્ સુવર્ણાવસ્થામાં આવી શકે છે કેવલ કટક, કુડળ, હારાદિરૂપથી સુવર્ણની અવસ્થાજ બદલાતો રહે છે. અવસ્થાનુ બદલાવુ કંઈ ભેદ કે વિકાર કહેવાતો નથી જેમ ઘડી કરી રાખેલું વસ્તુ

૧ પરિણમતે કાર્યકારણેતિ અવિકૃતમેવ પરિણમતે સુવર્ણ સર્વાણિ વ
તૈજસાણિ । પૂર્વાવસ્થાન્યથામાવરતુ કાર્યશ્રુત્યુરોધાદર્શકર્તવ્ય ।

(૫૮) અથવા ઘડી ખોલી નાખી ફેલાવેલું વસ્ત્ર ભુંકુ નથી, અથવા ખેડેલો કે લાંબો થઈ મૂતેલો સર્પ કંઈ ભૂદો નહિ કહેવાય. તેમ 'હુ' એક પણ અનેક પ્રકારે બહુ થાઉં ' 'એકલાં-થી રમણુ ન થઈ શકવાથી બ્રહ્મ દ્વિતીય થવાની ઇચ્છા કરી, ' વિગેરે શ્રુતિઓમાં કહેલી ભગવાનની બહુ થવાની ઇચ્છા અવસ્થાના પરિવર્તન થયા વગર સિદ્ધ ન થઈ શકે, માટેજ 'एकोहबहुस्यां' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓના અનુરોધથી અવસ્થાને અન્યથાભાવ તો સ્વીકારવોજ જોઈશે. માટેજ ભગવાન પોતાના આનંદાશનો તિરોલાવ કરી ગુણોનો ન્યૂન કે અધિક ભાવ થવાથી આ વિચિત્ર જગત્ સ્વરૂપે પરિણામને પ્રાપ્ત થયા.

૪૧ અસ્તુ (ઠીક છે), માની લીધું કે બ્રહ્મજ જગતનું ઉપાદાન અથવા સમવાયી કારણ છે. બ્રહ્મજ પ્રકૃતિ, પુરૂષ, મહત, અહ કાર, ગુણ ઇત્યાદિ રૂપથી પરિણામને પ્રાપ્ત થયું છે. છતાં પણ એનો બનાવનાર તો જરૂર કોઈ જોઈએજ. મૃત્તિકા સુવર્ણ વિગેરે પણ કોઈના બનાવવાથીજ ઘટ, કુડલ, કટક વિગેરે કાર્યરૂપે બને છે માટે જો કે બ્રહ્મ જગતનું સમવાયી કારણ છે. છતાં પણ તેનો ઉત્પાદક (મનાવનાર) કોણ ? એવી શકા થાય તો તેને ઉત્તર એ છે કે જેમ કરોળીઓ પોતાના સ્વરૂપથી પોત અનેક બાલ બનાવી લે છે, તેને જેમ કોઈ કર્તા કે નિમિત્તાકારણના અપેક્ષા નથી તેમજ બ્રહ્મ પણ પોતે પોતાની મેળે જગદ્ગૂપ થઈ બાવ છે અને તેને પણ કોઈ કર્તા, અથવા નિમિત્તાકારણની જરૂર રહેતી નથી વેદમા પહેલાં એ કહ્યું છે કે 'સૃષ્ટિની' પૂર્વમાં એક અદ્વિતીય બ્રહ્મજ હતું. ' ત્યાર પછી કંઈયું છે કે 'તેણે' પોતાના

૧ ઈકોહ બહુસ્યા પ્રજાયેવ । ૨ સ ઈકાકી ન રમતે સ દ્વિતીયમેચ્છત્ ।
૩ મદેવ સૌમ્યેદમમ આસીત્ । ૪ ય આત્માનરસયમકુલ્લત્ ।

આત્માનેજ જગદ્રૂપે બતાવ્યો. ' એથી સ્પષ્ટ થાય છે કે બ્રહ્મજ કર્તા, નિમિત્ત, તથા ઉપાદાન કારણ છે એજ વાત ' ઉપસંહારદર્શનાદિતિ ચેન્ન ક્ષીરવાદિ ' ' પ્રકૃતિશ્ચ પ્રતિજ્ઞાદશાન્તાનુપરોધાત્ ' એ બે સૂત્રોમાં કહી છે ત્યાં કહ્યું છે કે કુલાલ (કુભાર) ને ચક્ર, ચીવર, (કાપવાની દોરી) વિગેરે ઉપકરણને સંપાદન કરતો બેઠો કહ્યો કે બ્રહ્મને પણ જગદ્રૂપે કારણ કરતી વખતે નિમિત્તાદિની અપેક્ષા હોવી બેઠાં. અને તે નિમિત્તાદિ અહીં અન્ય કોઈ નથી માટે પરિણામવાદ યુક્ત નથી આવી શકા કરે તો તે કીક નહિ. કહેવાય કારણ કે જેમ દૂધને દહિરૂપથી પરિણામ થતી વખતે કર્તા, નિમિત્ત, વિગેરેની અપેક્ષા રહેતી નથી તે (દુધ) દહિલવન સમયે પોતેજ કર્તા, તથા નિમિત્ત થઈ જાય છે. એવીજ રીતે બ્રહ્મને પણ જગદ્રૂપે થતી વખતે કર્તા અથવા નિમિત્તાદિની અપેક્ષા કોઈપણ પ્રકારનાં રહેતી નથી તે પોતેજ કર્તા, નિમિત્ત અને ઉપાદાન થઈ જાય છે. ' પ્રકૃતિશ્ચ પ્રતિજ્ઞાદશાન્તાનુપરોધાત્ '

૧ ઉપસંહારદર્શનાદિતિચેન્ન ક્ષીરવાદિ ૧-૧-૧૪ । કુલાલાદેવકારિ-
સાધનાન્નરસ્યોપસંહારદર્શનાત્, સંપાદનદર્શનાદિતિચેન્ન, ક્ષીરવાદિ યથા
ક્ષીર કર્તારમનપેદ્યૈવ દધિમવનસમયે દધિ ભવતિ એવં ત્રણાપિ કાર્યસમયે
સ્વયમેવ સર્વ ભવતિ । શ્રીમદ્બ્રહ્માચાર્યચરણા બળુખા. ૨ તથા ચ
જગત્ પ્રકૃતિરુપાદાનકારણ ચાન્નિમિત્તકારણ ચ ત્રણૈવ અથવા કલ્યા
પ્રકૃતિરુપાદાનકારણ પ્રકૃષ્ટા કૃતિર્યસ્યેતિ યોગેન ચ નિમિત્ત ચ ત્રણૈવ ચકારો
યત્ર યેનેત્યાદિવાક્યોક્તાધિકરણ વાદિસપ્રાહક । કુવ-પ્રતિજ્ઞાદશાન્તાનુપરોધાત્ ।
તત્ર તત્રોપનિષદ્સુ ભૂયમાણા પ્રતિજ્ઞાદશાન્તાશ્ચાન્નિમિત્તોપાદાન વે સયેવ નોપ-
દ્યયેન્ । યથા છાન્દોગ્યે શ્વેતકેતુવિદ્યાયા ' ઉત તમાદેશમપ્રાક્ષો યેનાશ્રુત શ્રુત
ભવત્યમત મતમવિજ્ઞાત જ્ઞાત ' હતિ પ્રતિજ્ઞા । જનનર ' કથ નુ ભગવઃ સ
આદેશો ભવતિ ' હતિ શ્વેતકેતુપ્રશ્ને ' યથા સૌમ્યૈકેન મૃદેશ્વેન સર્વ મૃગમયં
વિજ્ઞાત સ્યાદ્દ્વાચારમ્ભણ વિકારો નામધેષ મતેકેગ્યેવ સમ્યમિતે દૃશ્યન્ત ।

આ સૂત્રમાં પ્રકૃતિ શબ્દના બે અર્થ થાય છે. એક રૂઢ અને બીજો યૌગિક. કોઈ એક અમુક અર્થમાં જે શબ્દનો નિયમ કરી રાખ્યો હોય એવા શબ્દને ' રૂઢ ' શબ્દ કહે છે, જેમ મ ૩૫ અહીં એમાં અક્ષરોથી એ અર્થ નથી નીકળતો, છતાં પણ રૂઢ હોવાથી એનો એજ (મ ૩૫) અર્થ થાય છે અને જેનો યોગથી (અક્ષરોના મેળથી) અભીષ્ટ અર્થ નીકળતો હોય તેને યૌગિક શબ્દ કહે છે પ્રકૃતમાં પ્રકૃતિ શબ્દને રૂઢ તથા યૌગિક બે ને માન્યો છે માટે એના બે અર્થો થાય છે. એક તો પ્રકૃતિ અર્થાત્ ઉપાદાન કારણ આ એને, રૂઢ અર્થ થાય છે અને બીજો પ્રકૃતિ (એટલે અત્યંત સારી છે કૃતિ જેની) એટલે નિમિત્તકારણ એ યૌગિક અર્થ છે તો હવે સૂત્રનો અર્થ એ થયો કે પરમાત્મા આ જગતનું ઉપાદાન કારણ છે. તથા સારી રીતે બનાવનાર નિમિત્તકારણ પણ છે. સૂત્રમાં રહેલો ચક્રાર એ અર્થને સૂચવે છે કે શ્રીમદ્ભાગવતમાં કહેલા 'યજ્ઞ યેન યતો યસ્ય' ઇત્યાદિ શ્લોકોમાં ઉક્ત જગદ્ગૂપે થવાનું સ્થાન, પ્રકાર, પ્રયોજન, વિગેરે પણ બ્રહ્મજ છે. કારણ કે વેદાદિ શાસ્ત્રોમાં પ્રતિજ્ઞા અને દૃષ્ટાંત એવાજ મળે છે. બ્રહ્મનેજ જગતનું અભિજ્ઞનિમિત્તોપાદન માનવાથી ઉપનિષદોમાં અનેક જગ્યાએ કહેલી પ્રતિજ્ઞા અને દૃષ્ટાંત સાર્થક થશે તે દૃષ્ટાંત અને અને પ્રતિજ્ઞાના અનુરોધથી બ્રહ્મનેજ ઉપાદાન તથા નિમિત્તકારણ માનવું જોઈએ જેમ છાંદોગ્યોપનિષદ્ની શ્વેતકેતુ વિધામાં એકના વિજ્ઞાનથી સર્વવિજ્ઞાનની પ્રતિજ્ઞા કરી છે ત્યાં કહ્યું છે કે " હે

ષ્ટદશરણ્યકે મૈત્રેયીબ્રાહ્મણે ' આત્મનો વારે દર્શનેન શ્રવણેન મત્યા વિજ્ઞાનેત્વં સર્વં વિદિતમ્ ' અપે ચ ' બ્રહ્મ તં પરાદાયોઽન્યત્રાત્મનો બ્રહ્મ વેદ ' । ' હં સર્વં ચક્ષમાત્મા ' इति सर्वस्य ब्रह्मरूपतां प्रतिज्ञाय दृष्टान्ता आत्राताः मातृतप्तकौ वेदान्तमहाचार्य धर्मोवर्धनशर्मा ।

પ્રિય શિષ્ય ! શુ તમે તે આદેશ (આજ્ઞા) ક્યારે પણ પુછ્યો છે ? કે જેના સાંભળવાથી ન સાંભળેલો પદાર્થ પણ સંભળાઈ જાય છે, અને અજાણી (અજ્ઞાત) વસ્તુ પણ જણાઈ જાય છે, તથા જેની સમજણથી ન માનેલી વસ્તુ પણ માની લેવાય છે.”

આદ આણુ ગુરુમુખથી શ્રવણ કરી શિષ્ય પ્રશ્ન કરે છે કે “ હું ભગવન્ ! તે આજ્ઞા કય છે ? ” ત્યારે ઋષિ બોલ્યા કે “ હું બોળા સ્વભાવના શિષ્ય ! જેવી રીતે એક મૃત્તિકાનેજ જાણી લેવાથી બધોજ મૃદુભય (માટીથી બનેલા) પદાર્થ જાણી લેવાય છે, કારણ કે માટીના બનેલાં ઘટ, શરાવ, (કોડીયાં) બટેરાં, કુડાં, વિગેરે પાત્રો વાણીમાત્રથીજ કહેવાયા છે, અર્થાત્ કહેવા પુરતાંજ મૃત્તિકાથી અલગ સમજાય છે. વસ્તુતઃ ખરી રીતે તો માટીનાજ તે તે બુદ્ધા બુદ્ધાં નામો છે. પણ કાંઈ મૃત્તિકાથી તેનું સ્વરૂપ બુદ્ધ નથી. માટે તે ઘટ વિગેરે સર્વ મૃત્તિકા સ્વરૂપ હોવાથી સત્ય છે, પણ અસત્ય નથી. બીજુ પણ બૃહદ્દારણ્યકોપનિષદના મૈત્રેયી બ્રાહ્મણમા કહ્યું છે કે “ હે શિષ્ય ! આત્માનાજ દર્શનથી શ્રવણથી તથા મનનથી આ પુરોદ્રશ્યમાન (નજર આગળ જણાતુ) જગત્ દેખાઈ, સંભળાઈ, અને જાણી લેવાય છે. ” એની આગળ પણ કહ્યું છે કે “ બ્રહ્મ તેવા મનુષ્યથી દૂર રહે છે કે જે જગત્માં રહેલા પદાર્થોને બ્રહ્મથી અલગ સમજે છે. ” આ બધું પુરોદ્રશ્ય-માન જગત્ આત્મસ્વરૂપ છે. ’ એવી રીતે ‘ આ સમગ્ર જગત્ બ્રહ્મસ્વરૂપ છે. ’ આમ પ્રતિજ્ઞા કરી પછી દૃષ્ટાત કહે છે

આવી રીતે સમગ્ર કાર્યને કારણરૂપ થવાના પ્રતિજ્ઞા કર્યા બાદ મૃત્તિકા, સુવર્ણ, લોહ, વિગેરે દૃષ્ટાંતો કથ્યા છે હવે અગર બ્રહ્મનં જગત્નું અભિન્નનિમિત્તોપાદન કારણુ ન માનો તો આ શ્રુતમા કહેલી પ્રતિજ્ઞા અને દૃષ્ટાત કેવી રીતે સમજસ (અનુકૂલ)

અર્થ શકે? અહીં આત્માથી ભિન્ન બીજા કોઈ પણ પદાર્થોને જોવાનો નિષેધ કરવાથી તથા 'આ બધું આત્માજ છે' આ કથનથી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે કે આત્મા-પરમાત્માની શિવાય આ જગતનું નિમિત્ત કારણ (બનાવનાર ચક્ર, ચીવર, દડ ઇત્યાદિ) અન્ય કંઈ પણ નથી. તે પોતેજ પોતાની જોડે સર્વ રૂપે થઈ જાય છે. વળી મૃત્તિકાનું દૃષ્ટાન્ત આપવાથી એ પણ પ્રતીત થાય છે કે કાર્ય જગત્ અને કારણ પ્રહારમાં કોઈ પણ ભતનો ભેદ નથી. જેમ એક મૃત્તિકા માત્રને જાણી લેવાથી માટીના બનેલા બધાંજ તે તે પાત્રો જાણી લેવાય છે તેમજ પ્રહારને જાણી લેવાથી આ બધુંજ જગત્ જણાઈ જાય છે જે લોકો પ્રહારને માત્ર નિમિત્ત કારણજ માને છે, અને ઉપાદાન કારણ, પ્રકૃતિ, માયા, આ પરમાણુ, ઇત્યાદિને માને છે તો તેઓના મતમાં શ્રુતિમાં કહેલી પ્રતિજ્ઞા તથા દૃષ્ટાન્તશ્રુતિ બંને વિરૂદ્ધ થઈ પડે છે શું માત્ર નિમિત્ત કારણનાજ જ્ઞાનથી કાર્યનું જ્ઞાન થઈ શકે છે? શું કુલારને જોઈ ઘટ વિગેરે પદાર્થો માટીના બનેલાં છે એ માત્રમ પડી જાય છે? કદાપિ નહિ. હા સુવર્ણ અને મૃત્તિકાને જોવાવાળો અને જાણવાવાળો જાણી શકે છે કે કુડલ, કડા, અને ઘટ, શશવ, વિગેરે સુવર્ણ તથા માટીના બનેલા હોય છે. જેવી રીતે માટીનેજ, વ્યવહાર ચલાવવા માટે ઘટ, કોડીઆં, કુલડાં વિગેરે કહેવા લાગી પડવું એ વ્યવહાર અસત્ય છે, કારણ કે તેઓને અમે માટી શબ્દથી વ્યવહારતા નથી. અગર અમે તેઓને માટી શબ્દથી વ્યવહારીએ તો અવશ્ય તે વ્યવહાર પણ સત્ય કહેવાત, પરંતુ એવું નથી સૂક્ષ્મદૃષ્ટિએ વ્યવહાર, સમજ, અહ મમ પ્રત્યય, વિગેરેમાં કોઈ પણ ભેદ નથી. એવીજ રીતે પ્રહારૂપ નિત્ય, સત્ય, જગત્મા રહેના પદાર્થોમાં

અમે અમારી મતલબ માટેજ સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, અગ્નિ, આકાશ, વાયુ, દેહ, વિગેરે વ્યવહાર કરીએ છીએ તથા તેઓમાં હું અને મારું આવો વ્યવહાર પણ કરીએ છીએ તો તે વ્યવહારજ મિથ્યા છે, પણ તે પદાર્થ મિથ્યા નથી એટલા માટે જીવની સમજમાંજ ફેર છે પણ કાંઈ પદાર્થો અન્યથા નથી. પદાર્થો તો બ્રહ્મસ્વરૂપ છે તથા બ્રહ્મથી અલિપ્ત છે.

૪૨ એજ કાર્યનો કારણથી અલેહ (ઐક્ય) અર્થાત્ બ્રહ્મથી જગતનો અલેહ, શ્રીવેદવ્યાસજીએ 'તદનન્યત્વમારમ્ભ-શબ્દાદિભ્ય આ સૂત્રમા કહ્યો છે તે સૂત્ર 'વાચારમણ' વિગેરે શ્રુતિઓનો સંદેહ દૂર કરવા માટે પ્રવૃત્ત થયું છે એ શ્રુતિનો અર્થ અમે આગળ સ્પષ્ટ રીતે કરીશું અર્થાત્ એ સૂત્ર 'વાચારમણ વિકારો નામધેય મૃત્તિકેત્યેવ સત્યમ્' ઇત્યાદિ શ્રુતિવાક્યોથી કાર્યતુ કારણથી (જગતતુ બ્રહ્મથી) ઐક્ય છે, અલેહ છે, એ કહે છે, પણ કંઈ મિથ્યાત્વરૂપ અર્થ કહેતું નથી.

‘તદનન્યત્વ સૂત્ર’ ઉપર શાંકર મત.

આ સૂત્રમાથી અદ્વૈતાભિમાની માયાવાદીગણ માયાવાદ નિકાલવા ચાહે છે તેઓ કહે છે કે 'વાચારમણ' શ્રુતિમા મૃત્તિકાજ સત્ય છે એ નિશ્ચયાત્મક 'एव'કારથી જણાય છે કે કારણ (મૃત્તિકા જથવા બ્રહ્મ) જ સત્ય છે કાર્ય (ઘટ, શરાવાદિ અથવા જગત) તો જીહું છે, કારણ કે ઘટ, શરાવાદિ બધા નામ માત્ર છે

૧ 'તદનન્યત્વમારમ્ભશબ્દાદિભ્ય' ૨-૧-૧૪ । આરમ્ભશબ્દાદિ-ભ્યસ્તદનન્યત્વ પ્રત્યયતે । કાર્યસ્ય કારણાનન્યત્વ, ન મિથ્યાત્વમ્ શ્રીમદ્ભ્રમ-વાચાર્ય । ૨-મૃત્તિકેત્યેવ સત્યમિત્યવધારણાત્ કારણમેવ સત્ય કાર્યન્યત્વનૂત નામ-ધેયમાત્રત્વાત્ । શ્રીશંકરાચાર્ય ૧-૨-૧૪ ।

‘અગર કહેા કે સૂત્રમા ‘અનન્યત્વ’ એ અલેહવાચક પદ હોવાથી ‘કારણ સત્ય છે અને કાર્ય અસત્ય છે’ તો એ અથ થઇ શકતો નથી પરતુ મૃત્તિકા અને ઘટાદિના દૃષ્ટાંતથી ‘જેમ એકજ વૃક્ષ અનેક શાખાદ્વારા પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે’ આવો અર્થ યુક્ત માલુમ પડે છે

પરતુ આવો અર્થ ઠીક નથી, કારણ કે અગર જગતને પ્રદાનું પરિણામ માની સત્ય સિદ્ધ કરેા તો કાર્ય કારણ બને સત્ય સિદ્ધ થાય છે પણ વેદમા તો ‘મૃત્તિકાજ સત્ય છે’ એવું નિશ્ચયાત્મક ‘એવ’ પદ લગાવી કારણને છોડી અન્ય સવને સ્પષ્ટ રીતે અસત્ય કહ્યું છે અગર કાર્યને પણ સત્ય માનશે તો આ શ્રુતિમા કયેલું ‘એવ’ પદ તદનજ વિરૂદ્ધ થઈ પડશે બીજી છાંદોગ્યોપનિષત્તના ‘એતદાત્મ્યમિદ સર્વ’ ‘તત્સત્ય’ આ વાક્યમાં પરમકારણ એક પ્રદાનેજ સત્ય કહ્યું છે માટે ‘મૃત્તિકેત્યેવ સત્યમ્ વિગેરે વાક્યોમા નિશ્ચયાર્થક ‘એવ’ શબ્દનો વિરોધ તરી આવવાથી તથા એતદાત્મ્યમિદ ઇત્યાદિ વાક્યોમા પ્રદાનેજ સત્ય કહેવાથી ‘કાર્ય પણ સત્ય છે’ એવો અર્થ ઠીક નથી પરતુ કારણ સિવાય (પ્રદાની સિવાય) કાર્ય જગત્ વિગેરે સર્વજ મિથ્યા છે, એજ અર્થ યુક્તિઓથી પણ યુક્ત લાગે છે જો વેદ કાર્ય અને કારણ ઉભયને સત્ય કહેત તો અનેક સ્થળે નાના લેહનો નિષેધ ન કરત નાના લેહજ તો કાર્ય છે અને તે લેહ-દર્શનની અનેક જગ્યાએ નિદાપણ કરી છે માટે માનવુ પડશે કે અનાદિ કાળથી ચાલતી આવેલી અવિદ્યા (અજ્ઞાન)થીજ

૧ ન ચ મુનેડનન્વત્તવદાપ્રાપ્ત્યાયમર્થઃ । કિન્તુ યયેકો વૃક્ષો નાનાશાખ ઇવ પ્રપ્લાપિ સ્વામનેક કાર્યારમ્ભના નાનેતિ મુવાદિ દૃષ્ટાન્તમાલોચ્યાર્થો વાચ્ય ઈતિ વાચ્યમ્ । પૂર્વોક્તાવધારણાદિવિરોધેન દાર્શનિકવાક્યવ્યેતદાત્મ્યમિદ સર્વ

આ પુરોદૃશ્યમાન નાનાલોદ (કાર્ય) પ્રતીત થાય છે. વાસ્તવમાં (ખરી રીતે) ઘટપટાદિ નાનાલોદ (કાર્ય) મિથ્યા છે કદાચ અહીં એવી શકા થાય કે અગર કાર્ય અસત્ય છે તો પછી કાર્યાન્તપાતી (કાર્યની અદર રહેલા) પ્રત્યક્ષ વિગેરે પ્રમાણો તથા વિધિ, નિષેધ, બોધન કરવાવાળા શાસ્ત્રો પણ મિથ્યા થઈ જવાં ભોંઈએ અને ત્યારે તે મિથ્યા છે, ત્યારે નિરૂપયોગી હોવાથી વૃથા પણ છે, અને જુઠા મોક્ષશાસ્ત્રોથી પ્રજ્ઞાજ્ઞાન થવું પણ અસંભવિત છે.

હીક છે, જો કે એ વ્યવહાર વાસ્તવમાં મિથ્યા છે, પરંતુ જ્યાં સુધી એ વ્યવહારનું કંઈ બાધક ન મળે ત્યાં સુધી એની પ્રવૃત્તિમાં કશો બાધ આવતો નથી જો કે પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણો તથા વિધિ, નિષેધ, તથા મોક્ષાદિનું બોધન કરાવનારા શાસ્ત્રો દરેક અજ્ઞાનીઓ માટે છે છતાં પણ જ્યાં સુધી તેનું બાધકજ્ઞાન ન થાય ત્યાં સુધી એની પ્રવૃત્તિ નિરર્ગલ છે અને પ્રવૃત્તિ થવાથી તે બધાં વૃથા નહિ કહી શકાય. પ્રજ્ઞાજ્ઞાન થયા પહેલાં મોક્ષશાસ્ત્રનું પણ અસત્યજ્ઞાન ન થવાથી તેની પણ પ્રવૃત્તિ સંભવિતજ છે. અને જ્યારે પ્રવૃત્તિ સંભવિત છે તો પછી તે શાસ્ત્રો વૃથા નથી જો કે મોક્ષશાસ્ત્ર પણ મિથ્યા છે છતાંપણ તે મિથ્યા મોક્ષશાસ્ત્રથી પણ સત્ય પ્રજ્ઞાજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ થાય છે જેમ મિથ્યા સ્વપ્નથી પણ સત્ય શુભાશુભ ફળ મળે છે તથા જેમ કલ્પિત લીપીઓના

નસત્યમિતિ પરમકારણત્યૈવૈકલ્ય સન્યત્વાવધારણેન ચ તથા વક્તુમશક્તવાત્
અથુમયસત્યતા સ્યામાનાત્વ નાપોયેન । મનોડનાદિકાલ્પપ્રવૃત્તિાવિચારણાદય
એવ પ્રતિમાસતે ન તુ પરમાર્થતોડિત । ન ચૈવ સતિ પ્રચક્ષાદિમાગાનચર્કૃત્,
૧ વિધિનિષેધશાસ્ત્રાણાં ચાનર્થકયમ્ ।

અક્ષરોથી સત્ય વર્ણોનું જ્ઞાન થાય છે, એવીજ રીતે અસત્ય મોક્ષ-
શાસ્ત્રોથી પણ સત્ય બ્રહ્મજ્ઞાન થાય છે, માટે બ્રહ્મ સત્ય અને
જગત્ મિથ્યા છે

શાંકરમત ખંડન.

૪૩ આ બધી વાતો અમને તો માત્ર મુગ્ધપ્રતારણાજ
લાગે છે, કારણ કે 'મૃત્તિકેત્યેવ સત્યમ્' આમાં નિશ્ચયાર્થક 'एव'
પદથી કારણ બ્રહ્મજ સત્ય છે અને કાર્ય અસત્ય છે આવો સત્ય
અને અસત્યનો ખુલાસો અથવા વિભાગ આપને ક્યાથી મળુમ
પડ્યો ? અગર એમ કહો કે આ સત્યાસત્ય વિભાગ પ્રત્યક્ષ અને
અનુમાનથી સિદ્ધ થાય છે તો અમારે કહેવું જોઈશે કે મહાશય !
પ્રત્યક્ષ અને અનુમાનથી તો આ પ્રપચ સત્યજ મળુમ પડે છે.
શુ પાંચે જ્ઞાનેન્દ્રિયોથી એનું ગ્રહણ નથી થતું ? કદાચ આધર્મો પણ
આવું સાધળી ગોલી ઉઠશે કે મારા સિવાય બધાજ પાંચે જ્ઞાનેન્દ્રિ-
યોથી આ પ્રપચને ગ્રહણ કરે છે અનુમાન તો પ્રત્યક્ષમૂલક છે

न च मोक्षशास्त्रेणानृतेन ब्रह्मज्ञानानुपत्तिप्रसङ्गो वा सङ्कर्षाच्च । मिथ्या-
भूतस्याप्यस्य व्यवहारस्य बाधकप्रत्ययाभावेन प्रवृत्ते सम्भवात् । प्रत्यक्षादीनां
प्रमाणानां विधिविषेधश्चास्माणां चाप्यविद्याबद्धिषयत्वेन बाधकप्रत्ययाभावादेव
प्रवृत्तिसम्भवेनानर्थक्यासम्भवात् । मोक्षशास्त्रस्यापि ब्रह्मज्ञानात् प्रागसत्यत्वाप्रति-
पत्त्या तस्याप्रतिपातात् । अनृताद्यपि तस्मात् सन्यज्ञानावाप्तिस्तु यथा स्वप्नत
शुभाशुभसूचन, क्षिप्रक्षरेभ्यश्च पारमार्थिकवर्णप्रतिपत्तिस्तथा भविष्यतीति भाषा-
मात्रमेवेद सर्व । शांकरभाष्यम् १-१-१४ ।

ચન્યુત્તિકેત્વેવ સત્યમિત્યવધારણાત્ કારણમેવ સત્યં કાર્યમસત્યમિતિ
વ્યાખ્યાતં તપ્રાડયં સત્યાસત્યવિભાગ કથમવગતઃ । ન તાવત્સ્વક્ષાણુમાનાશ્ચમ્ ।
તામ્બાં હૃદિ સત્યરહેતેષાં પરિચ્છિન્નમ્ । ન ચ કારણદોષબાધકપ્રત્યયો સ્તઃ
પૃથિવ્યાદિજ્ઞાનત્યાસસાર સર્વેષાં પ્રાણિનાનુવૃત્તિર્દર્શનાત્ । ધીમાસ્તુત્યાર્થઃ
૨-૧-૧૪ ।

ન્યાયે પ્રત્યક્ષથી પ્રપચ (કાર્ય) સત્યજ કરે છે, તો પછી અનુમા-
નથી પણ સ્વયંસત્ય સિદ્ધ છે અગર કહો કે પ્રપચજ્ઞાન કરાવ-
નારી ધાન્દ્ર્યોમા પણ કોઈ એવો દોષ આવી પેઠો છે કે જેનાથી
સત્યપણાનું જ્ઞાન થઈ શકતું નથી. અથવા 'જગત્ સત્ય છે' આ
જ્ઞાનનું પણ વિરોધી બાધકજ્ઞાન કોઈ વખતે મળી આવે છે માટે
જગત્ સત્ય નથી પણ અસત્ય છે. તો પણ એ વાત સિદ્ધ થવી
કઠિણ છે કારણ કે ન્યાય સુધી અદ્ર સૂર્યાદિ બધું જગત્ વિદ્યમાન
રહેશે, અને આ સૃષ્ટિ ચાલતી રહેશે ત્યાં સુધી તો પ્રત્યેક જીવને
' પૃથ્વી (વગેરે જગત્ સત્ય છે. ' આવું પ્રત્યક્ષજ્ઞાન થતુંજ રહેશે
અગર સૃષ્ટિની પછીની તાન ઉરાવતા હોવ તો તે વખતે બાધકજ્ઞાન
તથા કારણદોષ બને ન રહેવાથી ' જગત્ અસત્ય છે ' એ પણ
માત્રુમ પડી શકતું નથી

અગર' કહો કે સૃષ્ટિના રહેવા છતાં પણ આ બધું અજ્ઞાન
(અવિદ્યા) થીજ જણાય છે માટેજ કારણદોષ હોવાથી પ્રપચ
(કાર્ય) અસત્ય છે તો પણ ઠીક નથી. કારણ કે આ અવિદ્યાવાળી
વાત તો પહેલાં આપનાજ સિદ્ધાંતને નિર્મૂલ કરે છે. કારણ કે જે
વેદાંત શ્રવણ કરનાર તથા મનન કરનાર છે તે પણ પ્રથમ અવ-
સ્થામા તો જરૂર અજ્ઞાનીજ હોય છે, અર્થાત્ અવિદ્યાવાનજ છે
અને અજ્ઞાનીને થયેલું જ્ઞાન તો આપના મત પ્રમાણે જુદું છે. તો
પછી અન્ય સસારી અવિદ્યાવાન પ્રમાતાનું જ્ઞાન (ભેદદર્શન
અથવા કોઈદર્શન) મિથ્યા છે આવી રીતે પ્રથમાવસ્થામા અજ્ઞાની
મુમુક્ષુનું પણ પ્રજ્ઞાજ્ઞાન મિથ્યા સમજાઈ શકે છે અગર અવિદ્યારૂપ

૧ ચદ્વાનિદ્યા કારણદોષ વેનોચ્યતે, તત્તુ તથ સિદ્ધાન્તમાપિ વાધતે । ચો
દિ યાતા મન્તા સ પ્રાગવસ્થાયમાવિદ્યાવાનેવેતિ યથા અવિદ્યાવતો પ્રમાતૃણામુત્પન્ન
ભેદદર્શન મિથ્યા તથા અદ્વૈતજ્ઞાનમ્પોભ્યાપત્તે । અતોડસત્યપિ વાધવજ્ઞાને ચદવિદ્યા-

કારણદોષનો હેતુ આપી, શુદ્ધિ રજતજ્ઞાનની માફક લેદજ્ઞાનને મિથ્યા સિદ્ધ કરી અનુમાનથી જગતને મિથ્યા સિદ્ધ કરવા ચાહતા હોવ તો આ અનુમાન બ્રહ્મજ્ઞાનમાં પણ સમાન રીતે થઈ શકે છે “જેમ કે બ્રહ્મજ્ઞાન મિથ્યા છે, કારણ—અવિધારૂપ કારણદોષથી ઉત્પન્ન થવાથી અથવા અવિધાવાનમાં રહેવાથી, અથવા તો જન્યજ્ઞાન હોવાથી, જે જે અવિધાવાનમાં ઉત્પન્ન થાય છે તે તે જ્ઞાન મિથ્યા છે, જેમ પ્રપચનુ જ્ઞાન આ અનુમાન બ્રહ્મજ્ઞાનમાં પણ સમાન છે અને ‘જો કે મોક્ષ પ્રતિપાદક વેદાત વાક્યો મિથ્યા છે છતાં પણ તેનાથી સત્ય બ્રહ્મજ્ઞાન થઈ શકે છે જેમ જુઠાં સ્વપ્નથી પણ સત્ય શુભાશુભ ફલની ઉત્પત્તિ થાય છે’ ઇત્યાદિ કહેવું પણ બીલકુલ અસંગત છે કારણ કે સ્વપ્નનો એવો નિયમ છે કે જોવાયેલું જ સ્વપ્ન ફલ આપે છે, પરંતુ યદિ સ્વપ્ન ન દેખીએ તો તેનું કંઈપણ ફળ નથી. અને બીજું પણ એક એવી રીતિ છે કે દર્શનથી થયેલું જ્ઞાન સત્ય હોય છે રજ્જુમાં સર્પનું જ્ઞાન પણ તે વખતે દર્શનથી ઉત્પન્ન થયેલું હોવાથી સત્ય જ છે એ વાત બીજી છે કે કારણદોષ મળવાથી ફરી તે જ્ઞાન નષ્ટ થઈ જાય છે પરંતુ તે વખતે તો દૃષ્ટોત્પન્ન હોવાથી શુદ્ધિમાં રજતજ્ઞાન તથા રજ્જુમાં સર્પજ્ઞાન સત્ય જ છે, નહિ તો તે સમય ભય ગભરાટ પચીનો, વિગેરે દશા હોવી ન જોઈએ

સ્વકારણદોષજન્યવાત્કુત્તરજતવદનુમાનેન મેદજ્ઞાનસ્ય મિથ્યાત્વ સાધ્યતે તદ્બ્રહ્મજ્ઞાનેપિ તુલ્ય । બ્રહ્મજ્ઞાન મિથ્યા અવિધારૂપકારણદોષજન્યત્વાત્ । અવિ-
ધાવમિષ્ટત્વાત્ । જન્યજ્ઞાનત્વાત્ । પ્રપચજ્ઞાનવદિત્વનુમાનસ્ય તત્રાપિ સમવાત્ ।
કિંચાદાવાત્ સત્યપ્રતિપત્તૌ સ્વપ્નો હિન્યક્ષરાણિ ચ દૃશ્યન્તત્વેન યદુક્તાનિ તદ્વ્ય-
બુક્તમ્ । અદૃશ્ય સ્વપ્નસ્ય શુભાશુભાસૂચકત્વાત્ દૃશ્યસ્ય તુ જ્ઞાનવિષયત્વેન તદ્દિ-
વચકાત્ સત્યાજ્ઞાનાદેવ સૂચનશિદ્ધે સત્વાદેવ સત્યપ્રતિપત્તિર્નાસત્વાત્ ।

પરંતુ એ તો થાય છે, માટે માનવુ પડશે કે દૃષ્ટોત્પન્ન (હશ-
નથી થયેલુ જ્ઞાન) સત્ય છે માટેજ દૃષ્ટસ્વપ્નના સત્યજ્ઞાનથી સત્ય
શુભાશુભ ફળનુ થયું કોઈ પણ પ્રકારે અચુકત નથી હવે અસત્ય
વેદાતવાક્યોથી બ્રહ્મજ્ઞાન થવામાં કોઈપણ પ્રમાણુ અથવા એકે
દૃષ્ટાંત બાકી રહ્યું નથી

૪૪ લીપીના અક્ષરોમા તો એ વાત છે કે વાસ્તવમાં
લીપીના અક્ષરો સત્યવસ્તુજ છે, કારણ કે મપીદ્રવ્યજ (શાહી)
સ કેતવશ વિશેષવિન્યાસ દ્વારા લીપીના અક્ષરો બની જાય છે
અને તેજ વિન્યાસવિશેષથી કાગળ ઉપર રાખેલી શાહી સત્ય-
વર્ણોત્તું જ્ઞાન કરાવે છે મપીદ્રવ્ય (શાહી) સત્ય છે, અગર
વિવિધ આકારથી સ્થાપિત મપીદ્રવ્યથીજ સત્ય વર્ણોત્તું જ્ઞાન
થયુ તો માનવુ પડશે કે સત્યથીજ સત્યનુ જ્ઞાન થયું, પણ
કઈ અસત્યથી સત્યનુ જ્ઞાન થયું નથી એ માટે સ્વપ્ન અને
લીપીના અક્ષરો એ બને સત્યથી સત્યના જ્ઞાન થવામાંજ
દૃષ્ટાત થઈ શકે છે. હવે અસત્ય વેદાતવાક્યોથી સત્ય બ્રહ્મજ્ઞાન
થાય છે એમા કોઈ દૃષ્ટાંત નથી મળતું

અગર ' તુલ્યતુ ' ન્યાયથી માની પણ લેવાય કે અવિદ્યાથી
કાર્ય (જગત) દેખાય છે, વાસ્તવમાં તે મિથ્યા છે છતા પણ અહીં
એ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે કે એ અવિદ્યા શી વસ્તુ છે ? અગર
સત્ અને અસત્ બનેથી વિલક્ષણ હોવાથી અનિર્વાચ્ય છે (કંઈ
પણ એક પ્રકારે કહેવા યોગ્ય નહિ) એમ કહો તો પ્રત્યક્ષ
વિરોધ આવે છે, કારણ કે —

एव लिप्यक्षराण्यपि वस्तुभूतानि सत्यानि । विन्यासविशेषावस्थस्य चक्षु-
र्गोष्ठस्य मपीद्रव्यस्यैव लिप्यक्षरत्वात् । किं च कान्येयमाविद्या ? तत्वातत्वा-
भ्यामनिर्वाच्येति चेन्न । श्रीमत्स्फुराचार्या ૧-૧-૧૪ ।

જાં માયાકે કાર્યસોં સબ વ્યવહાર ચલત ।

તાકોં હમ નહિં કહિ સક્ત યહ સબ વચન ઠગત ॥

અગર માની લઇએ કે માયા અનિર્વાચ્ય છે, તો પછી અનિર્વાચ્ય પદાર્થને આચાર્ય શિષ્યોને કેવી રીતે સમજાવે ? અને ન સમજવાથી વ્યવહાર ચાલવો અસંભવિત છે માટે પ્રત્યક્ષ અનુમાનથી તો કાર્યનું અસત્યત્વ ઠરી શકતું જ નથી. અગર શાબ્દ પ્રમાણથી એ સિદ્ધ કરવા ચાહો તો પણ ઉક્ત રીતિથી તે સિદ્ધ થતું નથી બીજું પણ માયાવાદીને અમે એ પુછીએ છીએ કે જે શબ્દદ્વારા પ્રપચને અસત્ય ઠેરવે છે. તો તે શબ્દ અથવા તદ્દમારા વચન સત્ય છે કે નહિ ? અગર સત્ય કહો તો પ્રપચાત્મક તે શબ્દો તથા તે તમારા વચનો સત્ય હોવાથી પ્રપચ પણ સત્ય ઠરે છે યદિ અસત્ય કહો તો પછી કોઇ પણ હેતુ અથવા પ્રમાણ ન મળવાથી કાર્યનું અસત્યત્વ પણ વધ્યા-પુત્રની માફક મિથ્યા છે માટે 'તદનન્યત્વમારમણશબ્દાદિભ્ય' આ સૂત્રથી કાર્યનું મિથ્યાત્વ સિદ્ધ થતું નથી, પરંતુ 'તદનન્યત્વ' પદ રહેવાથી કાર્ય અને કારણનો અભેદજ સિદ્ધ થાય છે માયાવાદિ લોક જે કાર્યને અસત્ય માનીને પણ કાર્ય કારણનો અભેદ સિદ્ધ કરવા ચાહતા હોય તો તેઓનો આવા પ્રકારનો અર્થાત્ મિથ્યા સત્યનો અભેદ (ઐક્ય) કોઇપણ રીતે સિદ્ધ થતો નથી ત્રિકાલમાં પણ તેજ અને તિમિર (અધકાર) નો અભેદ થઈ શકતો નથી. માટે બ્રહ્મતુજ કાર્યરૂપથી જગત

૧ યસ્યા કાર્યમિદં કૃત્ત વ્યવહારાય કલ્પતે ।

નિર્ભવતુ સાં ન જ્ઞાયેતિ વચન વચનાર્થકમ્ ॥

યદિ ઇનિર્વચનીયા કયમાચાર્ય શિષ્યેભ્ય પ્રતિપાદયેત્ । અપ્રતિપજ્ઞયા ચ તય કથં વ્યવહાર સિદ્ધયેદિતિ । શ્રીમાત્કરાચાર્ય ૨-૧-૧૪ ।

અવિકૃતપરિણામ હોવાથી કાર્ય અને કારણ બંને સત્ય છે. અને બે સત્ય વસ્તુનો અભેદ યુક્તિયુક્ત છે.

૪૫. જે શ્રુતિથી અદ્વૈતાભિમાની માયાવાદી કાર્યને મિથ્યા ઠરાવવા ચાહે છે તે શ્રુતિ તથા તેનો અર્થ આવે છે

યથા સૌમ્યૈકેન મૃત્તિપંદેન સર્વે મૃનમય વિજ્ઞાત સ્વાદ્ર વાચારમણ વિકારો નામઘેય મૃત્તિકેત્વેવ સત્યમ્ ॥ અર્થાત્ હું ભોળાસ્વભાવના ઝૂપિ' જેમ કેવલ મૃત્તિપંડનાજ બણી લેવાથી બહુ મૃદમય અર્થાત્ માટીથી બનેલા બધા ઘટાદિકાર્યો બણી લેવાય છે, કારણ કે ઘટ, શરાવ, વિગેરે કાર્યની અવસ્થામાં પણ મૃત્તિપંડવિશેષનો અપાય (નાશ) થનો નથી. જોજ આશયને ફરીથી સ્પષ્ટ કરીને કહે છે, ' વાચારમણ વિકાર ' ઇત્યાદિ મૃત્તિકાનીજ એક જુદી અવસ્થારૂપ જે ઘટ, શર્યાદિ તે માત્ર વાણીથીજ આરંભાય છે. માટે તે કાર્યાવસ્થાને પામેલું કારણતુજ નામ છે. અને મૃત્તિકારૂપ હોવાથી સત્ય પણ છે.

કાર્યાવસ્થામા મૃત્તિપંડુજ જે પૃથુબ્ધનોદરાદિ આકારથી બણાવું અથવા તેમુ ઘટાદિરૂપથી સ્વરૂપપરિવર્તન છે તે વાચારમણ માત્ર છે અર્થાત્ વાણીમાત્રથીજ ઘટો માટીથી જુદો કહેવાય છે, ખરી રીતે તો તે મૃત્તિકાથી બીલકુલ જુદો નથી જેમ કોઈએ હાથ ધોવા માટે માટી માગી, અને નોકર ઘટો ઉઠાવી લાગ્યો ત્યારે સ્વામી કહે છે કે " અરે ! આ તો ઘટો છે, માટી

૧ તથાચાચ વાક્યાર્થ દે સૌમ્ય । યથા એકેન કેવલેન મૃત્તિપંદેન અર્થોદ્વિજ્ઞાતેન સત્તા સર્વમણેષ મૃનમય વિજ્ઞાત સ્વાદ્ર । ઘટાણવસ્થાયાં મૃત્તિપંદ-વિશેષન્વાનપાયાત્ । તદેવોપપાદયતિ । યો વિકાર કાર્યાવસ્થાયાં પૃથુબ્ધોદરત્વા-દિદર્શનમૂલકકારણત્વપ્રતિષેધરૂપ સ્વરૂપચ્યાયઃ સ વાચારમ્મણ વાચેવારમ્યતે ન

ક્યાં છે ? તું માટી જઈ લાવ. ” અહીં “ આ તો ઘડો છે, માટી નથી. ” આ વાણીમાત્રથીજ સિદ્ધાન્ત છે વાસ્તવમાં અહીં ઘડો મૃત્તિકાથી સિન્ન નથી, તેજ ક્ષણે તે (ઘડો) માટી થઈ શકે છે. માટી અને ઘડાનું ઐક્ય હોવાથી ઘટાવસ્થાને પામેલી મૃત્તિકા-નુજ ઘટ એવું નામ છે એવી એક રીત છે કે કેઈ વસ્તુની બીજી અવસ્થા જોઈ તેનું નામ પણ બદલાઈ જાય છે જેમ સૂતેલા પુરૂષના અગ્નિ-વિન્યાસ (અવસ્થા) બદલાઈ જવાથીજ ‘ તે જોડેલો છે ’ એમ માની શકાય છે માટેજ તેની તે અવસ્થાનું નામ છે. પરંતુ કેઈ સૂતેલા પુરૂષથી જોડેલો જુદો નથી અને એટલા માટેજ તે તે અવસ્થામા નિયમિત ક્રિયાશક્તિનું અન્ય અવસ્થામા થવું અશક્ય છે જેમ મુક્તાવસ્થાની ક્રિયા ઉત્થિતાવસ્થામા નથી, અને ઉત્થિતાવસ્થાની ક્રિયા મુક્તાવસ્થામાં નથી હોતી, એવીજ રીતે જ્યારે મૃત્તિ ડ, ઘટ, શરાવ, (કોડીયા) કુલડા વિગેરે બધી માત્ર મૃત્તિ કાનીજ સિન્ન સિન્ન અવસ્થા છે, તો એ યુક્તાજ છે કે મૃત્તિ ડની ક્રિયા ઘટાદિથી ન થાય અને ઘટાદિની ક્રિયા મૃત્તિ ડથી ન થાય લોકમા વિશેષ નિયત વિન્યાસ (વિશેષ નિયમિત આકાર)થી રહેલા મૃત્તિ ડનાજ ઘટ, શરાવ, વિગેરે નામો છે કારણ કે મૃત્તિ-ડમા સમગ્ર આકૃતિઓનો સમાવેશ છે રૂપ અને નામ સ્પષ્ટ થતી વખતે જલાહરણ, પાન, લોજનાદિ અનેક વ્યવહારો માટે તેજ મૃત્તિ ડ જે જે આકૃતિમા આવતો ગયો તે વખતે તેનો તે તે ઘટાદિ નામોથી વ્યવહાર થતો ગયો માટેજ ઘટાદિ કાર્યો મૃત્તિ-ડથી જુદાં નથી, પણ એકજ છે, અર્થાત્ મૂર્દૂપ છે અને મૂર્દૂપ હોવાથીજ સત્ય પણ છે ‘ સત્ય ’ આ પદ પણ પૂર્વાર્ધમા કહેલા

તુ વસ્તુત તથા શુદ્ધિકામેન મવમાનયેયુક્તે નિબોજ્યેન ઘટાશ્વાનાતે ચટોય ન મૃત્તિકેતિ પ્રતિષિચ્યતે । સ પ્રતિષેષો વાદ્માત્રારબ્ધો ન વાસ્તવઃ ।

મૃદમય શબ્દનું વિશેષણ છે, મૃત્તિકા શબ્દનું નહિ અગર તે મૃત્તિકા શબ્દનું વિશેષણ હોત, તો મૃત્તિકાની સાથેજ કહ્યું જાત અને સ્ત્રીલિંગ વ્યપદેશી પણ હોવું જોઈતું હતું અર્થાત્ ‘મૃત્તિ-કૈવ સત્યા’ એવું કહેત પરંતુ એવું ન કહેતા જે ‘સત્ય’ પદ કહ્યું છે એથી જણાઈ આવે છે કે એ ‘મૃગમય’ શબ્દનુંજ વિશેષણ છે અહીં ‘જ્ઞતિ’ શબ્દ પણ હેતુમા અથવા પ્રકાર રૂપ અર્થમા સમ-જવેા તો હવે એવો અર્થ થયો કે ઘટાદિ સર્વ કાર્ય મૃત્તિકારૂપ છે અથવા મૃદ્ધલિન્ન છે આ હેતુથી સત્યજ છે, મિથ્યા નથી અગર કાર્ય મિથ્યા હોય અને કારણ સત્ય હોય, તો એક વિજ્ઞાનથી સર્વ વિજ્ઞાનની પ્રતિજ્ઞા વિરૂદ્ધ પડે છે કારણ કે સત્યના જ્ઞાનથી મિથ્યાનું જ્ઞાન થઈ શકતું નથી શુ રજ્જુના જ્ઞાનથી સર્પ, માલા, વિગેરેનું જ્ઞાન થઈ જાય છે ? કદાપિ નહિ પ્રત્યુત (ઉલટું) રજ્જુ-જ્ઞાન હોવાથી તો સર્પજ્ઞાન નાશ પામે છે તો વિવર્તવાદમાં એક વિજ્ઞાનથી સર્વના અવિજ્ઞાનની પ્રતિજ્ઞા એક નવીન માનવી પડશે માટે કાર્ય તથા કારણ બંને સત્ય હોવાથી ઉભયનું એકત્ય છે યદિ કાર્ય વાણીમાત્રથી આરબ્ધ છે, વસ્તુતઃ મિથ્યા છે, તો પછી ખપુષ્પ (આકાશ પુષ્પ)ની માફક કાર્યનો અભાવજ આવી પડયો અને એમ હોવાથી બ્રહ્મ કેનું કારણ થઈ શકશે ? અગર બ્રહ્મને કારણજ ન માનો તો પણ મુક્તિ (છુટકારો) નથી કારણ કે —

તદમાત્તેન તેન નિચતમિન્યાસવિશેષેણ સ્થિતસ્ય મૃત્પિન્દસ્યૈવ ઘટશરાવાદિ નામધેયમિત્યર્થઃ । બ્રત્ર સત્યમિતિ ન મૃત્તિકાયા વિશેષણમિતિશબ્દેન વ્યવધાનાત ક્લીબનિર્વેશાચ । કિન્તુ સર્વ મૃગમયમિતિ પૂર્વોક્તસ્યૈવ વિશેષણ-અન્યથા મૃત્તિકૈવ સત્યોત્થેવ વર્તેત્ । ઇતિશબ્દોડત્ર હેતૌ પ્રકારે વા-તથા ન સર્વ મૃત્તિકા મૃદ્ધમિતિમિતિ હેતોરેવ સત્ય ન તુ મિથ્યેત્યાદિ । મારુતશક્તૌ વેદાન્તમદ્વાચાર્યઃ ।

‘તસ્માદ્વાદાતસ્માદાત્મન આકાશ સમૂન’ સર્વં સર્વિર્દ
બ્રહ્મ, તજ્જલોન’ ‘યતો વા ઇમાનિ સૂતાનિ જાયન્તે’ ‘સ આત્માન
સ્વયમકુરુત’ ‘પિતાહમસ્ય જગત.’

ઇત્યાદિ શ્રુતિ સ્મૃતિઓનો વિરોધ તુટી પડશે, માટે
કાર્યકારણનું ઐક્યજ શ્રુતિસ મત છે. અગર રાહો શિર દૃષ્ટાત
આપી એમ કહેવા ચાહો કે જેમ રાહો શિર. (રાહુનું માથું)
અહીં મસ્તક એ નામ માત્રનું જ છે, વાસ્તવમાં રાહુજ સત્ય છે,
એવી રીતે પ્રપચ નામ માત્ર છે બ્રહ્મજ સત્ય છે, તો પણ નિસ્તાર
નથી કારણ કે રાહો શિર અહીં પણ અલેદજ ઇષ્ટ છે રાહુથી
શિર ભિન્ન નથી, અને શિરથી રાહુ ભિન્ન નથી કદાચ આકાશ
કુસુમની માફક મિથ્યા માનો તો રાહુનો કદાપિ ઉપાલબ્ધ
ન થવો જોઈએ શુકાચાર્ય વામદેવાદિ બ્રહ્મવેત્તાઓને પણ
પ્રપચપ્રતીતિ થતીજ હતી. ‘તદ્વૈતત્ત્વ પદ્યન્ ક્રાષિ વામદેવઃ
પ્રતિપેદેહ મનુરમવ સૂર્યશ્ચેતિ’ યદિ પ્રપચ મિથ્યા હોત તો ‘હું
સૂર્ય’ થયો તથા મનુ પણ થયો આવું જ્ઞાન શી રીતે થાત?
માટે વાચારંમણ વિગેરે શ્રુતિ અને તદનન્યત્વમારમણશબ્દાદિભ્યઃ
ઇત્યાદિ સૂત્રો તથા ‘વાસુદેવ સર્વમિતિ’ વિગેરે બધી સ્મૃતિઓ
કાર્યકારણનું ઐક્ય દેખાડી અવિકૃતપરિણામનું જ નિરૂપણ
કરી રહી છે.

૪૬ આવી રીતે ‘તદનન્યત્વમારમણશબ્દાદિભ્યઃ’ આ સૂત્રથી
પણ કારણ અને કાર્યનું ઐક્ય કહી સ્પષ્ટ અવિકૃતપરિણામવાદ
સિદ્ધ કરે છે, કારણ કે કારણ અને કાર્યનું ઐક્ય અર્થાત્ આદિ
મધ્ય, અને અવસાન (અત)માં કારણની સાથે કાર્યનું મળી
રહેવું, તથા કારણનીજ તે તે વ્યવહાર ચલાવવા માટે ભિન્ન
ભિન્ન અવસ્થા અને નામ ધારણ કરવું, આ બધું અવિકૃતપરિ-

જામવાદ સ્વીકારવાથીજ સિદ્ધ થાય છે. કાર્યરૂપ પરિણામને કારણ કરવા છતાં પણ જે કારણનું અવિકૃત રહેતું એજ શુદ્ધ-દ્વૈતનું પરમ રહસ્ય છે.

ઉર્ણનાભિ (કરોળીઓ), મૃત્તિકા, સુવર્ણ, અદ્ધિકુ ડલ, યોગી, દેવ, પટ, કલ્પવૃક્ષ, કામધેનુ, ચિતામણિ, મંત્ર, વિગેરે બધા 'અવિકૃતપરિણામ' નાંજ દૃષ્ટાંતો છે. ઉર્ણનાભિ પોતાની ઇચ્છાથી તતુ નિકાલે છે અને તેનો વિસ્તાર કરે છે કાલાતરમાં ફરી તેને પોતાના મુખમાં ગળી જાય છે, પરંતુ ઉર્ણનાભિમાં તો કોઈ પણ પ્રકારનો વિકાર થતો નથી મૃત્તિકા ઘટરૂપ કાર્યનું કારણ છે તે આદિમાં તેવીજ હતી, અને ઘટ અવસ્થામાં પણ તેવીજ રહે છે, તથા અતે પણ તેવીજ રહેશે સુવર્ણ, કારણ અવસ્થામાં પણ સુવર્ણ છે કુડલાદિ કાર્યાવસ્થામાં સુવર્ણ છે, તથા કાર્ય બગડી જતાં પણ સુવર્ણજ રહેશે એવીજ રીતે પ્રહ્લા થણુ આદિ, મધ્ય, અને અવસાનમાં સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપજ રહે છે તેમાં કોઈ પણ પ્રકારનો વિકાર નથી આવતો, કલ્પવૃક્ષ, ચિતામણિ, કામધેનુ, યોગી, મંત્ર, વિગેરે જેવી રીતે પોતાના સામર્થ્યથી અનેક વસ્તુઓ પેદા કરે છે, પરંતુ તેઓમાં કોઈ પણ જાતનો વિકાર થતો નથી એવીજ રીતે પ્રહ્લા પણ વિવિધ પ્રહ્લાકોને સરજે છે તથાપિ તેમાં કોઈ પણ પ્રકારનો વિકાર નથી આવતો 'તદાત્માનસ્સ્વયમકુરુત' તે પરમાત્માએ પોતે પોતાના સ્વરૂપને અનેક પ્રકારે બનાવ્યું હત્યાદિ શ્રુતિઓ અવિકૃતપરિણામનોજ સ્વીકાર કરે છે.

સૂત્રકાર શ્રીવેદવ્યાસજીએ પણ પ્રથમ 'જન્માદ્યસ્ય યત - જ્ઞાન્નયોનિત્વાત્' 'તન્નુસમન્વયાત્' આ બે સૂત્રોદ્વારા સર્વપ્રહ્લાને

કારણ કહ્યું છે. ત્યાર પછી ર્શ્મતેર્નાશ્વદમ્ ઇત્યાદિ સાત સૂત્રોથી ચિદ્રૂપ પ્રદાને કારણત્વેન સ્વીકાર્યું છે અને આનંદમયોગ્યાસાત વિગેરે આઠ સૂત્રોથી આનંદસ્વરૂપ પ્રદાન પણ જગત્નું કારણ છે, એ સ્પષ્ટ રીતે પ્રતિપાદન કર્યું છે અહીં ‘સખલ પ્રદાન જગત્નું’ કારણ છે, શુદ્ધ પ્રદાન નહિ’ એ પણ કહી શકતા નથી, કારણ કે વેદ-વ્યાસજીએ ‘અયાતો બ્રહ્મજિજ્ઞાસા’ આ સૂત્રથી શુદ્ધ પ્રદાનોજ વિચાર ચલાવ્યો છે

અગર અહીં શખલપ્રદાનુ લક્ષણ કરવા લાગે તો વ્યાસજીને ‘પ્રતિજ્ઞાદાનિ’નામનો દોષ લાગે છે માટે માનવું પડશે કે ‘સચ્ચિદાનંદ શુદ્ધપ્રદાન જગત્નું કારણ છે.’ અથવા જગત્ સચ્ચિદાનંદ શુદ્ધપ્રદાનુ જ અવિકૃતપરિણામ છે. શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામા પણ કહ્યું છે કે

‘અહ સર્વસ્ય જગત પ્રમવ પ્રલયસ્તથા ।

વાસુદેવ સર્વામેતિ સ મહાત્મા સુહૃર્હમ ॥

‘બ્રહ્માર્પણ બ્રહ્મહવિ બ્રહ્માગ્નૌ બ્રહ્મણા દુતમ્ ।

બ્રહ્મૈવ તેન ગતવ્ય બ્રહ્મકર્મસમાધિના ॥

અર્થાત્ હું (શ્રીકૃષ્ણ) આ સમગ્ર જગતની ઉત્પત્તિ તથા લયસ્થાન છું. ‘આ સમગ્ર જગત્ વાસુદેવસ્વરૂપ છે.’ આત્મ જેને જ્ઞાન થયું છે એવો મહાત્મા થવો હૃદય છે. જે પ્રદાન-રૂપ છે, પ્રદાનરૂપ હૃદયનો, પ્રદાનરૂપ અગ્નિમા, પ્રદાનરૂપ કહી હૃદય કરે છે, તે જીવને તે કર્મરૂપ પ્રદાનમાં મન લગાવવાથી પ્રદાનપ્રાપ્તિ અર્થાત્ યજ્ઞનારાયણની પ્રાપ્તિ થાય છે.’ વિગેરે શાક્યોદ્ધારા સમગ્ર જગતને પ્રદાનરૂપ કહી સ્પષ્ટજ અવિકૃતપરિ-ણામનું નિરૂપણ કર્યું છે

૪૭ શ્રીમાન્ મહર્ષિ ગૌતમના સમયમાં પણ આ ‘અવિકૃતપરિણામવાદ’ પ્રચલિત હતો, કારણ કે તેના સૂત્રની

તાત્પર્યટીકામાં લખ્યું છે કે ‘ માતૃદય પ્રપન્ન. શૂન્યતોપાદાનોઽપિ
તુ બ્રહ્મોપાદાનો મવિધ્યતિ બ્રહ્મૈવ પ્રપન્નરૂપેણ પરિણમતે મૃત્તિકૈવ
ઘટશાયવોદ્ધનાદિમાત્રેન, નચૈવ નિત્યતાઘ્યાઘાત પરિણામેઽપિ-
તત્ત્વાનપાયાત્ તલ્લક્ષણત્વાન્ન નિત્યતાયા યદાહ યસ્મિન્સ્તત્ત્વં ન
વિહન્યતે તદપિ નિત્યમિત્યેક દર્શનમ્ ।

અર્થાત્—શૂન્ય જગત્ ન બનેા પરંતુ પ્રદ્યતી બન્યું
છે એ માનીશું. પ્રદ્યતી નામરૂપવાળું જગદ્ગરૂપે અવિકૃતપરિણા-
મને પ્રાપ્ત થાય છે. અહીં પ્રદ્યતી નિત્યતા નહિ રહેશે એવી
શકા પણ ન કરવી જોઈએ. કારણ કે જેમાં તેનું તત્ત્વ (સ્વરૂપ)
ન બગડે તેનેજ નિત્ય કહ્યું છે. તથા શ્રીશંકરાચાર્યના સમયમા
પણ આ વાદ પ્રચલિત હતો. માટેજ તેઓએ એના ઉપર પ્રશ્ન
કર્યો છે કે ‘ નનુ મૃદાદિદૃષ્ટાંતપ્રણયનાત્ પરિણામવત્ શાસ્ત્રસ્ય બ્રહ્મ
અભિમતમ્ ’ અર્થાત્ શું મૃત્તિકાનું દૃષ્ટાત આપવાથી પ્રદ્યતી
અવિકૃતપરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે એ વાત વેદને સમત છે ?
આ પ્રમાણે શકા કરી પછી તેનું યથાવત્ (બરોબર) ખડન ન થઈ
શક્યું એટલે પર્યંતે કહેવું પડ્યું છે કે ‘ તદેવમવિદ્યાત્મકોપાધિ-
પરિચ્છેદાપેક્ષ્યમેવેશ્વરસ્યેશ્વરત્વ સર્વજ્ઞત્વ સર્વશક્તિત્વ ચેતિ ’ અર્થાત્
હવે આવી રીતે ઇશ્વરનું ઇશ્વરપણું, સર્વજ્ઞત્વ તથા સર્વશક્તિત્વ
બધું અવિદ્યાત્મક ઉપાધિ અપેક્ષાકૃત છે ’ વિગેરે વિગેરે અર્થાત્
ન તો ઇશ્વરમા કંઈ ઐશ્વર્ય છે, નથી સામર્થ્ય, નથી શક્તિ કે ન
તો તે સર્વજ્ઞ છે વિગેરે વાતો માયાવાદી નિસંકોચ કહી નાખે
છે વિવર્તવાદીઓને કારણત્વને પ્રતિપાદન કરવાવાળી શ્રુતિઓનો
અર્થ કરવામા ‘ અવિદ્યોપાધિપરિચ્છેદ ’ આ નિર્મૂલ શબ્દ પોતાના
ઘરમાંથી લગાવેા પડે છે. પક્ષપાતરહિત વિવેકી પુરૂષોએ પાતે
સમજી લેવું કે ‘ શ્રુતિરશ્રુતિઓમા પોતાના ઘરનો શબ્દ લગાવી

મનમાં આવે તેમ તેઓનો અર્થ કરવો પડે અને ધ્રુવર પશુ
બાંહે બકરીના ગળામાં રહેલા સ્તનની માફક નિરર્થક થઈ જાય
પરંતુ હંડાત માયાવાદજ્ઞ માનવો એ બૌદ્ધકાર્ય નહિં તો બીજું
શું ? વાસ્તવમાં તો અતિપ્રાચીન અને શ્રુતિ, સ્મૃતિ તથા યુક્તિ-
ચોથી પ્રતિપાદિત એવો વાદ જો હોય તો તે એકમાત્ર ‘ અવિકૃત-
પરિણામવાદજ્ઞ છે, इत्यलम् ।

જીવસ્વરૂપ.

૪૮. જેને અક્ષર, અવ્યય, કે વિષ્ણુ કહે છે તે સર્વત્ર
એકરસ છે, અવ્યક્ત છે, જ્ઞાનધન છે, ત્રિકાલાબાધ્ય છે, તથા
સચ્ચિદાનંદસ્વરૂપ છે. કહ્યું પણ છે કે—

મન્તર્થદિશ્ચ સર્વત્ર વ્યાપ્ય નારાયણ સ્થિત

‘ સર્વ સર્વિદ બ્રહ્મ ’

‘ સત્યં જ્ઞાનમનત બ્રહ્મ ’

‘ સત્ય વિજ્ઞાનમાનન્દં બ્રહ્મ ’

સર્વતં પાણિપાદ તત્સર્વતોઽભિધિરોદ્દુભ્યમ્ ।

સર્વતં શ્રુતિમજ્જોકે સર્વમાતૃત્ય તિષ્ઠતિ ॥

અર્થાત—સર્વ તરફથી હસ્ત, ચરણ, નેત્ર, શ્રુત્ર, કર્ણવાણુ-
તે બ્રહ્મ આ લોકમાં બધે વ્યાપક થઈ વિરાજી રહ્યું છે. તે પરમ-
કારણ, વ્યાપક ભગવાનને પણ ‘ હું એક ’ પણ અનેક પ્રકારે
બહુ થાઉં. ’ આવી માત્ર ક્રીડાને માટે ભાવના થઈ, આ ભાવના
ચતાનીજ વારમાં તે બ્રહ્મ તેટલા વ્યુચરણ પ્રદેશમા તિરોબૃત જેવું
થઈ જાય છે. યદ્યપિ તે અવિભક્ત છે છતાં પણ સ્વતંત્રેચ્છ,
અપ્રતકર્યશક્તિ (જેની શક્તિનો તક સુધા ન કરાય), તથા

વિરૂદ્ધભાક્ષ્ય હોવાથી તે પ્રદક્ષમા અનેક વિભાગ થઈ જાય છે-
અર્થાત્ જેવી રીતે અગ્નિના સમૂહમાંથી તેના અશભૂત અનેક
તણખસાઓ નીકળી પડે છે, તેમજ ભગવદ્દેવીક્ષાની બાદ તરતજ
તે તેજોરૂપ સન્ધિદાન હ પ્રદક્ષથી અનેક ભાવ (સત્, ચિત્, અને
આન દાત્મક પદાર્થ) અર્થાત્ જડ, જીવ, અને અતર્યામી ઉત્પન્ન
થાય છે, જેમકે ઉપનિષદોમા કહ્યું છે — ‘ તદેતત્સત્ય યયા સુદીપ્તા-
ત્પાવકાદ્વિસ્ફુલિગા સહસ્રશ પ્રમવન્તે સરૂપા । તથાક્ષરાદિવિધા
સૌમ્ય માવા પ્રજાયન્તે તન્ન ચૈવાપિયન્તિ ’

‘ યયા સુદીપ્તાત્પાવકાત્સુદ્રા વિસ્ફુલિંગા વ્યુચ્ચરન્ત્યેવ તસ્મા-
દાત્મન સર્વે પ્રાણા સર્વે જોકા સર્વે જીવા મર્વે પવાત્માનો
વ્યુચ્ચરન્તિ રમણીયચરણા કુપૂયચરણા इति ’

અર્થાત્ આ વાત સત્ય છે કે જેવી રીતે પ્રદીપ્ત અગ્નિથી
નાના નાના સમાન રૂપવાળાં અનેક તણખસાઓ નીકળે છે,
એવી રીતે અક્ષર અવ્યક્ત ધામસ્વરૂપ પ્રદક્ષથી, હે સૌમ્ય !
અનેક પ્રકારના પદાર્થો અર્થાત્ સર્વ પ્રાણાદિ, મહુભૂત, સમગ્ર
પ્રદ્યોત્, સર્વ જીવો, અને સર્વ અતર્યામીઓ નીકળે છે. જીવ-
સૃષ્ટિમા કેટલાક તો સદ્વાસનાવાળા હોય છે, જ્યારે કેટલાક
અસદ્વાસનાવાળા જીવો પણ હોય છે

પાદોગ્યસ્ય વિશ્વા મૂતાનિ ’ આ શ્રુતિની અનુસાર પ્રદક્ષનાં સત
ચિત્, અને આન દાશથી કરોડો પ્રદક્ષાડો તથા જીવ વિગેરે બન્યાં છે.
સદ્દશથી જડસૃષ્ટિ, ચિદ્દશથી જીવસૃષ્ટિ, અને આન દાશથી અત-
ર્યામી સૃષ્ટિ થાય છે અર્થાત્ યદ્યપિ જડ અને જીવ પણ સન્ધિદાન હ
ભગવાનનીજ સૃષ્ટિ છે, છતાં પણ તે ભગવાન બહુ થવાની પોતાની
ઈચ્છાથી સત્ય પદાર્થોમા (જડમા) ચિત્ તથા આન દાશનો તિરોભાવ

કરી દેય છે, અને ચિત્પદાર્થોમાં (જીવોમાં) આનંદાશનો તિરોભાવ કરે છે માત્ર સત્પદાર્થોમાં સદાશનો, અને ચિત્પદાર્થોમાં ચિદાશનો વિશેષ આવિર્ભાવ રહે છે, માટેજ તે બેને ક્રમશઃ જડ તથા જીવ કહે છે ભગવાનના કરચરણાદિ સમગ્ર અવયવો આનંદમય છે માટેજ તે કોઈ કોઈ ઠેકાણે નિરાકાર શબ્દથી પણ વર્ણવાય છે જેમાં પ્રાકૃત આકારના અવયવાદિ ન હોય તેને નિરાકાર કહે છે ભગવાનને આનંદમય આકાર પ્રાકૃત નથી, માટેજ તે નિરાકાર કહેવાય છે, જીવ અને જડમાં આનંદાશનો તિરોભાવ છે, માટે તેઓનો બ્રહ્માના જેવો આકાર નથી ભગવાનમાં સમગ્ર ઐશ્વર્ય, વીર્ય, યશ, લક્ષ્મી જ્ઞાન, અને વૈરાગ્ય આ છ મુખ્ય ગુણો હમેશા રહે છે ચદપિ જીવ બ્રહ્મનો અશ છે તથાપિ ભગવાનની બહુ પ્રકારે થવાની ભાવનાથી તે બ્રહ્માશ જીવમાં આનંદાશની સાથે સાથે પૂર્વોક્ત ઐશ્વર્યાદિ છ ગુણો પણ તિરોભાવને પામે છે ઐશ્વર્યના તિરોભાવથી દીનપણ તથા પરાધીનપણ, વીર્ય તિરોભાવથી સર્વદુઃખોનું સહુવાપણ, યશના તિરોભાવથી સર્વહીનત્વ, લક્ષ્મીના તિરોભાવથી જન્મમરણાદિ બધી વિપત્તિઓ જ્ઞાનના તિરોભાવથી દેહાદિમાં અહુભાવ, અને વૈરાગ્યના તિરોભાવથી વિષયાસક્તિ થાય છે. પ્રગ્મ, ઐશ્વર્ય, યશ, વીર્ય, અને શ્રી આ ચારના તિરોધાનથી જીવને બંધન થાય છે, અને જ્ઞાન તથા વૈરાગ્યના તિરોભાવથી દુઃખાદિ થાય છે.

૪૬ અહીં એ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે કે બ્રહ્મ જ્યારે વ્યાપક છે તો તેનાથી પદાર્થોનું બ્યુત્પરણ (નિકળવું) શી રીતે સભવે ? તો એનો ઉત્તર એટલોજ છે કે બ્રહ્માત્મક પ્રદેશમાં બ્રહ્માત્મક પદાર્થોનું બ્રહ્મથી નિકળવું શુકલજ છે. બ્યુત્પરણ શ્રુતિ બ્રહ્મથી પદાર્થોનું નિકળવું ટહી પડી છે ' સર્વં સાલ્વિદં બ્રહ્મ નેદ

જ્ઞાનાસ્તિ કિંચન વિગેરે શ્રુતિઓ પ્રદાની સિવાય અન્યની સત્તાનો નિષેધ કરી રહી છે તે પછી અર્થાપત્તિથી આપને માનવું પડશે કે આધાર, આધેય, પ્રકાર, કાલ, નિષ્કમલ્ય વિગેરે બધું પ્રદાન છે. માટે પૂર્વોક્ત ઉત્તર ઠીકજ છે શ્રીમદ્ભાગવતમા પણ સર્વ પ્રકાર ઇત્યાદિને પ્રદાન કહ્યું છે

यत्र येन यतो यस्य यस्मै यद्यथा यदा ।

स्यादिदं भगवान् साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वर ॥

અર્થાત્ જે અધિકરણમાં (આધારમાં), જેના દ્વારા, જે હેતુથી, જે પ્રયોજન વાસ્તે, જે જે પ્રકારથી, જે જે વખતે, જે જે કંઈ આ ભૂત, ભવિષ્ય, તથા વર્તમાન પદાર્થ જાત છે અર્થાત્ નિકળે છે, તે બધા પ્રધાન (પ્રકૃતિ) અને પુરૂષ (જીવાત્મા) બંનેનો સ્વામી પરમાત્માજ છે એમ જાણો. માટે આવા પ્રકારનું વ્યુત્પત્ત્યરણ યુક્તજ છે. અલૌકિકે જ્ઞાન હના તિરોભાવ તથા પરિચ્છેદની પછી તથા અવિદ્યાસ બધ થવાની પહેલા આ આત્માનો શુદ્ધ જીવ એવો વ્યપદેશ રહે છે, ત્યાર પછી તે છ ભગવદ્ગુણોનો તિરોભાવ થઈ જવાથી આ જીવને બધ તથા વિપર્યય (વિપરીત જ્ઞાન) થાય છે આજ આશયને સ્પષ્ટ રીતે ' પરામિધ્યાનાત્તુ ઈતિરોહિત તતો જ્ઞસ્ય જ્ઞન્વાવિપર્યયૌ ' આ પ્રદાસૂત્રના ભાષ્યમાં વૈશ્વાનરાવતાર શ્રીમદ્દલભાચાર્યચરણ પ્રબોધે છે આ સૂત્રમા પહેલા

૧ કિંચિદાશ્વક્ય પરિહરતિ-નનુ જીવાય ભગવાન્ ઘટ્ટિ કરોતિ પ્રદર્શયતિ ચ સ્વસ્ય સર્વજીલામ્ । બ્રહ્મવાચ કયમસ્વ દુ સિત્વમિત્યાશ્વક્ય પરિહરતિ હુ જ્ઞાન્દ । અસ્ય જીવસ્યેશ્વર્યાદિ તિરોહિત ' તત્ત્વ હેતુ પરામિધ્યાનાત્ ' પરસ્વ અગવતોડમિધ્વાન સ્વસ્યેતસ્ય ચ સર્વતો મોગેચ્છા તસ્માત્ । ર્શ્વરેચ્છયા ભગવદ્ધર્મતિરોમાજ । એકર્વાદિતિરોમાજાદીનત્વમ્ દસ્યાદિ । શ્રીમદ્ભાગવાચાર્યચરણા । અણુમા. ૩-૨-૫

આવો પૂર્વપક્ષ કયો છે, કે એ ઠીકજ છે જે જીવને માટેજ ભગવાને આ સૃષ્ટિ કરી છે, અને તેને પોતાની કીલાતુ પ્રદર્શન કરાવે છે, પરંતુ જીવ તો ભગવાનનો અંશ છે તો પછી એને દુઃખાદિ થાય જ ક્યાંથી? તો એનો ઉત્તર એ છે કે ભગવાનના અભિધ્યાનથી અર્થાત્ જીવની અને આપની રમણુચ્છાથી જીવમા એશ્વર્યાદિ તિરોભૂત થાય છે, અને તેટલા વાસ્તે જીવને બધ તથા વિપરીતજ્ઞાન થાય છે.

૫૦ કહેવાની મતલબ એજ છે કે ભગવાનની રમણુચ્છા પણ ઉચ્ચ નીચલાવ થયા વગર સિદ્ધ થતી નથી અને તે ઉચ્ચ-નીચલાવ પણ ભગવત્સ્વરૂપનોજ થયો, આ અન્યથાનુપપત્તિથી માનવુ પડશે કારણ કે ‘સદેવ સૌમ્યેદમય આસીત્’ ‘एकमेवा-इद्वितीय ब्रह्म’ વિગેરે શ્રુતિઓમા એવુ કહ્યુ છે કે મૃષ્ટિની પૂર્વમાં એક અદ્વિતીય બ્રહ્મની સિવાય બીજુ કોઇપણ હવુ નહિ અહીં શ્રુતિમા ‘अये आसीत्’ આ બે પદોથી એ પણ કહી શકતા નથી કે મૃષ્ટિની પૂર્વમાં કાલ તો હશે?’ કારણ કે અગર પૂર્વમાં કાલસત્તા માની જાય તો ‘એકજ અદ્વિતીય’ આ સમ્ભતીય, વિભતીય, તથા સ્વગતદ્વૈતનિવારક ત્રણે પદો વ્યર્થ જશે આત્મ-વૃક્ષની નિબવૃક્ષની સાથે જે ભિન્નતા તે સમ્ભતીય દ્વૈત કહેવાય છે. વૃક્ષ અને શીલાનો જે પરસ્પરમા ભેદ છે તે વિભતીય દ્વૈત કહેવાય છે, અને પુષ્પથી ફલનો અથવા એક શાખાથી બીજી શાખાનો જે ભેદ તે સ્વગત દ્વૈત કહેવાય છે શ્રુતિના ‘एकं एव अद्वितीयम्’ આ ત્રણે પદો સૃષ્ટિની પહેલા સમ્ભતીય, વિભતીય, અને સ્વગત દ્વૈત (ભેદ)નો નિષેધ કરી રહ્યા છે માટે સૃષ્ટિની પહેલા કાલાદિક કોઇપણ પદાર્થ નહિ હતા. પરંતુ એક બ્રહ્મજ હવુ, ‘अये’ આ સમયસુચક શબ્દ તો કેવલ સૃષ્ટિકાલીન શિષ્યને પુરાવૃત્ત સમ્ભવવા ખાતરજ છે

૫૧. '૧કાકી ન રમતે સ દ્વિતીયમૈચ્છત્' 'સદેવ સામ્યેદમપ્ર આસીત્' '૧કમેવાઘ્નિતીય વ્રહ્મ' 'તદૈક્ષત વહુર્ધ્વાં પ્રજાયેય' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓથી એ માલમ પડે છે કે 'એક બ્રહ્મજ સ્વેચ્છાથી નાના પ્રકારે જગદૂપે થયું.' અહીં નાના થવામા ઇચ્છાજ કારણ છે. 'વહુર્ધ્વાં પ્રજાયેય' આ બે પદોથી એ જ્ઞાત થાય છે કે બ્રહ્મ, પ્રથમ સ્વરૂપથી અનેક પ્રકારે થયું અને ત્યારપછી જનનગત ઉચ્ચનીચ-લાવથી અનેક પ્રકારનું થયું તે બ્રહ્મને અનેક પ્રકારે થવાનીજ આ પ્રક્રિયા છે જ્યારે સર્વલવનસમર્થ એક બ્રહ્મ બહુલવનની ઇચ્છા કરે છે ત્યારે ઇચ્છારૂપ પણ પોતેજ થાય છે અર્થાત્ ધર્મીરૂપ તે બ્રહ્મ ઇચ્છારૂપ નિજધર્મથી પરિણામને પામે છે.

૫૨ અહીં એવો પ્રશ્ન થઈ આવે છે કે ધર્મરૂપ પરિણામ થવામા જ્યારે કંઈ કારણ નથી તો સર્વદા ધર્મરૂપ પરિણામ થતોજ રહેવો જોઈએ કદાપિ વિરામ ન થવો જોઈએ તો એનો ઉત્તર એ છે કે સદા ધર્મરૂપે પરિણામ કરી રાખવા માટે કારણભૂત કાલ તે વખતે નથી અને જ્યારે કાલ પેદા થયો તો તે કાલજ સદા ધર્મરૂપ પરિણામ થવામા પ્રતિબધક (અટકાવનારો) પણ થઈ જાય છે અર્થાત્ બ્રહ્મ જ્યાં સુધી ધર્મરૂપે થવાની ઇચ્છા કરે છે ત્યાં સુધી તે પ્રમાણે થતું રહે છે, અને પછી તેવી ઇચ્છા બધ પડવાથી ધર્મરૂપ લવનનો વિરામ પણ થઈ શકે છે

૫૩ '૧જંત' આ ઇચ્છાનું કાલ વિશેષણ છે, માટે તે

૧ કાલથ શ્રુતાચિચ્છાદિવિશેષણત્વેનોક્ત ઇતીચ્છાદિમિ સદૈવાવિર્ભવતિ હદેવ તિરોમવતિ । નાડપિ 'સર્વે નિમેષા જગ્નિરે વિદ્યુત પુરુષાદ્ધીતિ' બ્રુત્યા તસ્ય પાશ્વાત્યત્વ શક્યમ । કાલાવયવાનામેવ તત્રોક્તત્વાત્ । તૈર્વિશિષ્ટસ્તુ કાલો મગવચ્છેશરૂપો 'યોડય કાલસ્તસ્ય તેડવ્યક્તવન્ધોક્ષેષામાહુધેષ્ટતે ચેન વિશ્વમ્ । નિમેષાદિર્વિસ્સરાન્તો મહીયાન્' ડતિ વાક્યાત્ । ૧૫મિચ્છારૂપ સન મેદરૂપવા તથા

ધૃષ્ટાની સાથેજ પેદા થયો છે અને તેની સાથેજ તિરોક્ત પશ્ચાદ્ય છે. અગર ' નિમેષા જહિરે વિદ્યુત પુરુષાદધિ ' આ કાલાવિ-ભાવને યોધન કરવાવાળી શ્રુતિની અનુસાર એવી શકા થાય કે કાલનો સભવ (ઉત્પત્તિ) પછી થયો છે તો તે પણ હીક નથી. કારણ કે આ શ્રુતિમા કાલના જે અવયવો છે તેનોજ માત્ર સભવ પશ્ચાત્ (પછી) કહ્યો છે, પરંતુ નિમેષાદિ વ્યવહારરહિત સમષ્ટિરૂપ કાલ તો ભગવાનની ચેષ્ટા છે શ્રીમદ્ભાગવતમા પણ કહ્યું છે કે ' હે ભગવાન્ ' આ જે કાલ છે તે આપની ચેષ્ટા છે, અને એનાથી સમગ્ર વિશ્વ ચેષ્ટાને પામે છે. ' માટે નિમેષાદિવિભાગરહિત કાલ અન્ય કાર્યની પૂર્વમા રહે છે આવી રીતે ધૃષ્ટારૂપ ભગવાન તે સિન્ન થયેલી ધૃષ્ટાદ્વારા પોતાના સત્ ચિત્ તથા આનંદધર્મીને પણ ધર્મભાવે જુદા કરી દેય છે ધર્મરૂપે સિન્ન થયેલા તે ત્રણે ધર્મો નિજાશ્રયને (પોતાના આશ્રયને) ધર્મીરૂપે અલગ કરે છે અર્થાત્ ધર્મરૂપે સિન્ન થયેલા તે સત્ ચિત્ અને આનંદધર્મી પોતાના આશ્રયને ધર્મીરૂપે ' અક્ષરબ્રહ્મ ' કહેવડાવે છે એજ અક્ષરબ્રહ્મ, અવ્યક્ત, ધામ, પદ, અને બૃહત્ નામોથી વ્યવહારાય છે અને તે જ અક્ષરબ્રહ્મ અનેક કર, ચરણ, મસ્તક, મુખ, નેત્ર, કણ્ઠાદિમાન પુરૂષ એ નામથી વિખ્યાત છે

એજ પુરૂષ ' સદસ્રગીર્ષા પુરુષ ' વિગેરે શ્રુતિ તથા ' સર્વત પાણિપાદ તત્સર્વતોઽભિશિરોમુક્તમ્ ' ઇત્યાદિ સ્મૃતિઓદ્વારા વર્ણિત છે (વર્ણન કરાયો છે) અને એજ પુરૂષ (અક્ષર) જગદ્રૂપતાને

સન્નિવદાનદાનવિ ધર્મત્વેન મિનતિ તે ચ ધર્મરૂપેણ સ્વય મિથમાના. સ્વાશ્રયમપિ ધર્મત્વેન મિવંતિ । તથા સ મગવાન્ સર્વત પાણિપાદાન્તો મવતિ સાકારત્વં વાપયતે । માખ્યપ્રકાશે શ્રીપુરુષોત્તમાચાર્યા ।

આમે છે તો હવે પુરુષોત્તમ ભગવાનનાજ ' ધર્મરૂપ ' ' ધર્મરૂપ, ' અને ' કાર્યરૂપ ' આ ત્રણે રૂપો થયા. એ ત્રણેનો ધર્મધર્મીભાવથી અને કાર્યકારણભાવથી અભેદજ છે આ ત્રણે સ્વરૂપ પૂર્ણશબ્દથી વ્યવહારાય છે, યદ્યપિ એ ત્રણે રૂપ એક છે, અભિન્ન છે, છતાં પણ આપની (ભગવાનની) બહુભવનેછાથી પરસ્પરમા ઉત્તમાધમ-ભાવ તો રહેજ છે નહિ તો બહુભવનજ સિદ્ધ ન થઈ શકે

૫૪. ' આ ત્રણે પૂર્ણસ્વરૂપોનું શ્રુતિમા આવી રીતે વર્ણન કર્યું છે —

पूर्णमद पूर्णमिद पूर्णात् पूर्णमुदच्यते ।

पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥

અર્થાત્ અચિન્ત્યાપરોક્ષ, જ્ઞાનઘન, આ અક્ષરબ્રહ્મ પૂર્ણ છે, અર્થાત્ આકાશની માફક વ્યાપક છે. અને આ પુરોદેશ્યમાન સદ્રૂપ (જગદ્રૂપ) ક્ષર બ્રહ્મ પણ પૂર્ણ છે, અર્થાત્ પૂર્વવત્ છે. તથા પૂર્ણાત્ અર્થાત્ બંને પૂર્ણરૂપોમાં (ક્ષર તથા અક્ષરમા) વ્યક્તિ રહેવાવાળા ' પૂર્ણમૂત ' પૂર્ણાનંદ (પુરુષોત્તમ ભગવાન) પૂર્વોક્ત પૂર્ણસ્વરૂપો નહે (ક્ષરાક્ષર) સેવિત છે. અહીં ' અચ્યતે ' એ ' અચ દત્ત્યેકે ' આ ધાતુથી કર્મમાં પ્રત્યય કરી પૂર્ણર્થક ' અચ ' ધાતુનું રૂપ છે. આવી રીતે પૂર્વાર્ધમા સેવનનું નિરૂપણ કરી તેના ફલત્વ નિરૂપણ કરે છે જે સમય પૂર્વોક્ત પૂર્ણદ્વય અર્થાત્ ક્ષરા-ક્ષરસ્વરૂપ બંને પૂર્ણ, પોતાના સેવ્ય તે પૂર્ણાનંદના પૂર્ણજ્ઞાનાદિ

૧ તાનિ ત્રીણ્યપિ રૂપાણિ પૂર્ણશબ્દનોચ્યન્તે । અદ પરોક્ષ જ્ઞાનેકઘન બ્રહ્મર્ બ્રહ્મ પૂર્ણ નિરતરમાકાશવદ્વ્યાપિ । इद પરિદેશ્યમાન સદ્રૂપ ક્ષર બ્રહ્મ પૂર્ણ પૂર્વવત્ । पूर्णात् पूर्णमति न्याप्तेऽपि तादृश तदुभयव्यापक पूर्णमुत् पूर्णानन्द ब्रह्म अच्यते पूज्यते, पूर्वोक्ताभ्या क्षराक्षराभ्या सेव्यते । एव જ્ઞાનાદે ફલમાહ

ધર્મેને પ્રાપ્ત કરે છે, તે સમયે સાયુજ્ય પામી પૂર્ણમાત્ર (પૂર્ણ-
નદ માત્ર) અવશિષ્ટ રહે છે. અર્થાત્ ભગવત્સાયુજ્યને પામે છે.
અહીં 'સાયુજ્ય' શબ્દના બે અર્થ થાય છે. એક તો એ કે
પૂર્ણનદ, પરબ્રહ્મ, પુરૂષોત્તમ, શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન્ ક્ષરાક્ષરના
સેવનથી પ્રસન્ન થઈ તેઓને પોતાના ધર્મો બક્ષી તેમની સાથે કીડા
કરે છે. તે સમય તે બંને પૂર્ણનદના સાયુજ્યને પામે છે, આવે
અર્થ છે અને બીજો અર્થ એ છે કે પ્રલયકાળમા જ્યારે પૂર્ણનદ-
ભગવાન અત (અદર, અર્થાત્ સ્વરૂપમા) કીડા કરવાની ઇચ્છા
કરે છે. તે વખતે તેની કૃપાથી તે પૂર્ણશબ્દવાચ્ય ક્ષરાક્ષર પુરૂષ,
પૂર્ણનદના જ્ઞાનાદિપૂર્ણ ધર્મેને પ્રાપ્ત કરી સાયુજ્યને પામે છે
અર્થાત્ ક્ષર પુરૂષ અક્ષરમાં, અને અક્ષર પૂર્ણનદ પુરૂષોત્તમમાં
લય પામે છે ત્યારે એક ભગવાનજ માત્ર અવશિષ્ટ (બાકી) રહે
છે. એજ વાત શ્રીમદ્ભગવતમા કહી છે કે —

નષ્ટે લોકે દ્વિપરાર્દાવસાને મહામૂતેષ્વાદિમૂત ગતેષુ ।

વ્યક્તેઽવ્યક્ત કાલેવગેન યાતે મવાનેક શિષ્યતેઽશ્વસજ્ઞ ॥

૫૫ આવી રીતે પરમકારણુ તે પુરૂષોત્તમ ભગવાન્ સ્વયં
એક છે છતાં પણ ધર્મરૂપથી, શક્તિરૂપથી, તથા ધર્મીરૂપથી
અનેક પ્રકારે થઈ પછી કાર્યરૂપે અનેક પ્રકારે થાય છે, આ
'બહુસ્થા' એ ઇચ્છાનુ કાર્ય છે અને કાર્યનો જનનગત જે

પૂર્ણસ્થાનુપદોક્તસ્ય પૂર્ણ જ્ઞાનાદિધર્મમાદાય તત્પ્રસાદેન પ્રાપ્ય પૂર્ણવેવાક-
શિષ્યતે તત્સાયુજ્યેન તદભિન્નો ભવતિ । એવ ધર્મરૂપેણ શક્તિરૂપેણ ધર્મિરૂપેણ
ચ નાનાભૂય પશ્ચાત્ કાર્યરૂપેણ નાના ભવતીતિ બહુસ્થામિત્યસ્ય કાર્યમ્ । જત
ઉચ્ચનીચમાઃ પ્રકર્ષપદાર્થઃ । સ ચ ધર્મભેદેન ભવતીતિ મૂળ બાનદરૂપસ્થ
સર્વોત્કૃષ્ટત્વ તતો નીચમાવશ્વિદ્રૂપસ્થાક્ષરસ્ય તતોપિ સદ્રૂપસ્ય ક્ષરસ્ય । અત એવ
અક્ષરાન્ પરત પર ઇતિ । માવ્યપ્રકાશે શ્રીપુરુષોત્તમાચાર્યા ।

ઉચ્ચનીચ ભાવ છે, તે 'પ્રજાણેય' એનું કાર્ય છે. તે ઉચ્ચનીચ ભાવ ઐચ્છિક છે અને ધર્મભેદથી થાય છે, માટેજ સર્વ ધર્મ-યુક્ત, પૂર્ણજ્ઞાનાદિમાન્, પૂર્ણસચ્ચિદાનંદ, પુરૂષોત્તમ ભગવાન્ સર્વોત્કૃષ્ટ છે તથા સેવ્ય છે અને ચિદ્ધન અક્ષરબ્રહ્મ, મધ્યમ છે, તથા સર્વરૂપ ક્ષર બ્રહ્મનો આ બંને સ્વરૂપોથી ઐચ્છિક ભેદ છે એજ કાર્યાવસ્થાનો ઉચ્ચનીચભાવયુક્ત સ્વરૂપભેદ શ્રીમદ્ભગ-વદ્રીતામા કહ્યો છે કે —

દ્વાવિમૌ પુરુષૌ લોકે ભરશ્ચાક્ષર एव च ।

ક્ષર સર્વાણિ મૂતાનિ ક્ષટસ્યોઽક્ષર ઉચ્યતે ॥ ૧ ॥

ઉત્તમ પુરુષસ્ત્વન્ય પરમાત્મેત્યુદાહત ।

યો લોકત્રયમાવિદ્ય વિમર્ત્યવ્યય ईश्वरः ॥ ૨ ॥

યસ્માત્ક્ષરમતીતોઽહમક્ષરાદપિ ચોત્તમઃ ।

અતોઽસ્મિ લોકે વેદે च प्रथित पुरुषोत्तम ॥ ૩ ॥

અર્થાત્—લોકમાં ક્ષર અને અક્ષર આ બે પુરૂષ છે, અર્થાત્ પરબ્રહ્મનાંજ એ બે સ્વરૂપાન્તર છે. બધું જગત્ ક્ષર સ્વરૂપ કહેવાય છે, અને કૂદસ્થ અર્થાત્ અવ્યક્ત રહેવાવાળું અક્ષરબ્રહ્મ કહેવાય છે, પરંતુ ઉત્તમ પુરૂષ તો એ બંનેથીએ અન્ય છે જેને પરમાત્મા કહે છે. અને જે સમગ્ર બ્રહ્માંડમાં વ્યાપ્ત રહી સર્વ ત્રિલોકીને ધારણ કરે છે, જે આનંદાદિ

૧ દ્વાવિમૌ પુરુષાવિતિ, યસ્માત્ ક્ષરમતીતોઽહમિત્યાદિ ચ શ્રુતિસ્મૃતબો-
બ્રહ્મણઃ પરત્વ પ્રતિપાદયન્તિ । એવ ત્રિરૂપ' સન્ શક્તિત્રયરૂપેણાવિર્ભવતિ । તત્ર
સદશ્વસ્ય ક્રિયારૂપા શક્તિ, ચિદ્રૂપસ્ય વ્યાપોદ્દિષ્ટા શક્તિ' । જ્ઞાનરૂપસ્ય જગત્કાર-
ણમૂતા માયા । ઇત્યેતિત્રયરૂપા શક્તિ' સધિચિદાનંદસ્ય ભાવત્વતઃકાવિવાચ્યા ।
અત એવ સદશભૂતેષ્વઘ્યાવિષ્ણુતિતત્ત્વેષુ તત્ત્વમિતિ વ્યપદેશ. । માત્ર્યવ્રજાએ
શ્રીપુરુષોત્તમાચાર્ય ।

ધર્મોદ્ધાર હું કર સ્વરૂપથી અતીત અને અક્ષરથી ઉત્તમ છું ;
માટેજ હું લોક અને વેદમાં પુરૂષોત્તમ એ નામથી પ્રસિદ્ધ
છું. આજ શ્રુતિસ્મૃતિઓનો આશય લઇ શ્રીમદ્વેદલસાચાર્યચરણે
સ્વકૃત સિદ્ધાંતમુક્તાવલીમા પ્રદાના ત્રણ સ્વરૂપો કહ્યા છે કે :—

‘ પરબ્રહ્મ તુ કૃણો હિ સચ્ચિદાનંદક વૃદત્ ।

દિરૂપં તદ્દિ સર્વ સ્થાવેકં તસ્માદ્ વિલક્ષણમ્ ॥

અર્થાત્ ધર્મરૂપ, ધર્મરૂપ, અને કાર્યરૂપ, આ ભગવાનનાં
ત્રણ ઐશ્વર્યક સ્વરૂપ છે. તેમાં ધર્મસ્વરૂપ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન
પરબ્રહ્મ છે, સત્, ચિત્, તથા આનંદ, ધર્મરૂપ અક્ષરબ્રહ્મ
છે, અને સદૃપ બધું જગત્ ક્ષરબ્રહ્મ કહેવાય છે.

૫૬ આવી રીતે તે ભગવાન અનેક પ્રકારે વ્યક્ત થઇ પછી
શક્તિરૂપથી પણ વ્યક્ત થાય છે આનંદાત્મા ભગવાનની સર્વ—
ભવન સામર્થ્યરૂપ માયાશક્તિ છે, એજ સમગ્ર વિશ્વનું કારણ છે.
ચિદ્રૂપ અક્ષરની વ્યાપ્તિશક્તિ માયા શક્તિ છે અને સદૃશ ભગવા-
નની ક્રિયારૂપ શક્તિ છે સચ્ચિદાનંદ ભગવાનની આ બધી
શક્તિઓ સત્ત્વ, સત્તા, ચિત્ત્વ, ચિત્તા, વિગેરે ભાવપ્રધાન
‘ ત્વત્ત્વાદિ ’ પ્રત્યયોથી કહેવા લાયક છે એ માટેજ સદૃશભૂત
અઠાવીશ તત્ત્વોનું ‘ તત્ત્વ ’ એવું નામ આપવામા આવ્યું છે

ચિદ્દેશન પરોક્ષ અક્ષરબ્રહ્મની વ્યાપ્તિશક્તિ શક્તિ પોતાના
ચિદ્દેશને વ્યાપ્તિશક્તિ કરે છે તે માટે વ્યાપ્તિશક્તિ વ્યાકુલ તે
ચિદ્દેશ, પ્રાણ પુરુષચાકિનું અવલંબન કરે છે. માટેજ તેનું જીવ
એ નામ થાય છે હવે પૂર્વોક્ત સૃષ્ટિકર્મના લખવાથી એ સિદ્ધ થઇ
ગયું કે ભગવાનેજ સ્પષ્ટ રમણરૂપથી ઉચ્ચનીચભાવરૂપવા માટે
પોતાના ચિદ્દેશોનાં આનંદાંશોને તિરોભાવ કર્યો, અને ત્યાર પછી

જનનગત ઉચ્ચનીચભાવ થવા માટે તે જ જીવોમા સુકૃતસ સ્કાર (દૈવત્વ) અને બધસ સ્કાર (આસુરત્વ , સ્થાપિત કર્યો આસુર-સ પત્તિ બધ કરાવનારી છે અને દૈવીસ પત્તિ મોક્ષ સમર્થ છે.

ભગવાન શ્રીવાસુદેવે કહ્યું પણ છે—‘ દેવીસપદ વિમોક્ષાય નિબધાયાસુતી મતા ’ આસુરસ સ્કારવશ આ જીવને અવિદ્યા લાગે છે, અર્થાત્ ંયુચ્ચરણ તથા આન દાશના તિરોધાન પછી દેહાધ્યાસ, પ્રાણાધ્યાસ, ઇન્દ્રિયાધ્યાસ, અત કરણાધ્યાસ અને સ્વરૂપવિસ્મૃતિ આ પચપર્વાત્મિકા અવિદ્યા આ જીવને લાગે છે તે વખતે અવિદ્યાબદ્ધ આ જીવ દેહાદિ ધર્મેને ‘ હુ મ્થૂસ, હુ કૃશ, હુ સુખી, તથા હુ ખી હુ. ’ વિગેરે અભિમાનથી પોતાને સમજી લે છે, એજ સસાર છે. વાસ્તવમા જીવ ભગવદ્ગ છે, તે બદ્ધ, હુ ખી, વિગેરે થઈ શકતો નથી અને એજ અવિદ્યાને વશ થઈ જન્મમરણાદિ ફળવાળા અનેક શ્વેત, કૃષ્ણ (શુભાશુભ) કર્મો કરે છે

૫૭ ‘ દ્વૌ સૂતસગૌ જાંકંસ્મિન્ દૈવ આસુર ઇવ ચ આ ભગવદ્વચનને અનુસાર આ લોકમા બે પ્રકારની જીવસૃષ્ટિ છે, એક દૈવસૃષ્ટિ અને બીજી આસુરસૃષ્ટિ. શાસ્ત્રોમા કહેલા આય-રણોનું નિર્ભય થઈ અદ્વૈતાન કરવું, અત કરણને શુદ્ધ રાખવું. અર્થાત્ રાગદ્વેષ, માયા, જીહ્વા વ્યવહાર, વગેરે મળોને દૂર કરી અત કરણને ભગવત્પ્રાદુર્ભાવ થવા લાયક નિર્મળ બનાવવું. ભગવન્માહુત્તરજ્ઞાનપૂર્વક ભગવાન્માં અનન્ય પ્રેમ કરવો, જે પદાર્થોમા પોતાનું સ્વંય (પોતાપણ) છે, તે (અન્નવસ્ત્રાદિ)માંથી કંઈ ભાગ ખી ખાઓને આપવો, બાહ્ય ઇન્દ્રિયોને દમવી, દૈવયજ્ઞ, પિતૃયજ્ઞ, ઋષિયજ્ઞ, ભૂતયજ્ઞ, વિગેરે ધર્મચરણ કરતાં રહેવું. ભગવન્જાત્રોનું શ્રવણ તથા અધ્યયન કરવું, બને ત્યાં સુધી

ટાઠ, તડકો, સુખ, દુઃખાદિતુ સહન કરવું, મનમાં ધુરાણાવોનો પરિત્યાગ કરવો, શાંતિ રાખવી, પરોક્ષમાં કોપના દોષો પ્રકટ ન કરવા, પ્રાણીમાત્ર ઉપર દયા રાખવી, સન્મુખ રહેલા વિષયોમાં લાસ્ય ન કરવી, મીઠો અને કોમલ વર્તાવ રાખવો, અનુચિત કાર્યોમાં લગ્ન રાખવી, મતલબ વગર બોલવું નહિ અથવા કંઈ કંઈ પ્રકારની શરીરચેષ્ટા ન કરવી, ધીરજ, ચતુરતા, ક્ષમા તથા પવિત્રતા રાખવી. તથા કોપનો પણ દ્રોહ ન કરવો, નિરહ કારી રહેવું, આ બધાં દેવીજીવોના લક્ષણો છે. એજ વાત 'મમય સત્ત્વસથાદિ' ઇત્યાદિ શ્લોકોદ્વારા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને ભગવદ્ગીતામાં કહી છે

પદ. અને જે જીવ પોતે પોતાને લોકમાં પ્રસિદ્ધ કરવા ચાહે, ધન, સ્વજન, કુળ, વિદ્યા વિગેરેનો મદ રાખતો હોય. પ્રત્યેક સમયમાં કોપ રાખતો હોય, બધાથી વાંકોજ ચાલતો હોય, પોતાની શિવાય દુનીઆમાં કોઈને પણ પૂજ્ય ન સમજતો હોય, અને પોતે કર્તવ્યકર્તવ્ય જ્ઞાનશૂન્ય થઈ અર્થાત્ કર્તવ્ય કે અકર્તવ્ય જ્ઞાન વગરનો બનીને પણ બીજાની અવજ્ઞા કે નિંદા કરતો હોય, તેઓને આમુર જીવ સમજવા એજ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામાં કહ્યું છે કે.—

વમો દર્પોન્મિમાનઃ ક્રોધ પારુષ્યમેવ ચ ।

અજ્ઞાન ચામિજાતસ્ય પાર્થ સપદમાસુરીય ॥

અર્થાત્—હું પૃથાપુત્ર અભુત ! દલ (ધર્મધ્વજપક્ષ) દર્પ, એકદમ અભિમાન, ક્રોધ, કૂરતા, અજ્ઞાન, આ બધા દોષો આમુરસૃષ્ટિમાં જન્મ લેવાવાળાઓનેજ પ્રાપ્ત થાય છે ઇત્યાદિ તેમાં પણ દેવી જીવો બે પ્રકારના છે મર્યાદામાર્ગીય અને પુષ્ટિમાર્ગીય જેઓ વેદોક્ત મર્યાદામાં રહી, વૈરાગ્ય, સામ્ય, યોગ,

તપ, અને નિષ્કામ ભક્તિ (અનન્ય ભગવત્પ્રેમ) રૂપ, પચપવ વિદ્યાદ્વારા સાયુજ્ય મુક્તિ (અક્ષર સાથે એકતા) ની પ્રાપ્તિ કરે છે તેઓને મર્યાદામાર્ગીય જીવ કહે છે, અને આ જન્મમા કેવળ ભક્તિ-દ્વારાજ ભગવત્પ્રાપ્તિ કરે છે અથવા કેવલ ભગવદ્ગુણહ માત્રથી ભગવત્ પ્રાપ્તિ કરે છે, તેઓને પુષ્ટિમાર્ગીય જીવ કહે છે સાયુજ્ય-મુક્તિના બે અર્થ થાય છે, એક બ્રહ્મમાં મળી જવું તે, અને બીજો અર્થ બ્રહ્મની સાથે રહી આત્મ હોપભોગ કરવો તે અમે આ વિષયનું વિસ્તારસહિત વિવેચન પુષ્ટિસ્વરૂપનિરૂપણમા કરીશું

અદ્વૈતમતમાં જીવનું સ્વરૂપ.

૫૬ અદ્વૈતવાદી જીવસ્વરૂપનું નિરૂપણ કરતી વખતે ઉપોદ્ધાતમા કહે છે કે ' યુગ્મપ્રત્યયગોચર દેહ, અને અસ્મત્-પ્રત્યયગોચર આત્મા, આ બન્ને પરસ્પર જડ, ચૈતન્ય હોવાથી, અધકાર અને પ્રકાશની માફક બીલકુલ વિરુદ્ધ ધર્મવાળાં છે. માટે તે બેનો અન્યોન્યભાવ અયુક્ત છે, અને તેના ધર્મેના તો પરસ્પર અન્યોન્યભાવ તદ્દનજ અયુક્ત છે એ માટે અસ્મત્પ્રત્ય-યનો વિષય જે (ચૈતન્યમય) આત્મરૂપ વિષય, તેમા યુગ્મપ્રત્યયના વિષયો (દેહ, ઈન્દ્રિય વિગેરે જડ અનાત્મ વસ્તુ)નો તથા તેઓના ધર્મેના અધ્યાસ (અતથામાં તથાત્વજ્ઞાન) તથા એનાથી ઉલટી રીતે વિષયમા વિષયી તથા તેના ધર્મેના અધ્યાસ મિથ્યા છે એ યુક્તજ છે છતાં પણ ધર્મ અને ધર્મી જે અત્યંત સિદ્ધ છે, તેઓનો પરસ્પરનો ભેદ નહિ સમજવાથી અન્યોન્યમાં અન્યોન્ય-

૧ યુગ્મપ્રત્યયગોચરમોર્વિવચનિવચિનોદ્દત્તમ પ્રકાશવત્કૃતિસ્વમાવયો-
રિતરેતરમાવાનુપવત્તૌ સિદ્ધાયાં તદ્દર્શનામાપિ સુતરામિતરેતરમાવાનુપવત્તરિ-
ત્તોડસ્મપ્રત્યયગોચરે વિષયિણિ इत्यादि શાંકરભાષ્યમ્ ।

સ્વરૂપ અને એક ખીજના ધર્મોનો અધ્યાસ તથા સત્યાનૃતનો મેળ કરી ' હુ મારૂ ' આ મિથ્યાજ્ઞાન નિમિત્તક વ્યવહાર ચાલી રહ્યો છે. અતથામાં વિરૂદ્ધધર્મવાળી વસ્તુની કલ્પના કરી લેવાનેજ અધ્યાસ કહ્યો છે અને એજ અધ્યાસને અવિદ્યા તથા અજ્ઞાન કહેવામા આવે છે, ' જેમ શુકિતમા ચાલીનું જ્ઞાન ' એનાથી વિરૂદ્ધ અર્થાત તે અવિદ્યાથી અલગ કરી વસ્તુસ્વરૂપનો નિશ્ચય કરી લેવાને વિદ્યા કહે છે, જેમ સુવર્ણમા સુવર્ણપણનો નિશ્ચય થવો

આ અવિદ્યા નામના અધ્યાસને આગળ કરી અર્થાત આત્માનાત્મવસ્તુના પરસ્પરના અધ્યાસને લઈ બધાજ લૌકિક અને વૈદિક પ્રમાણ પ્રમેયાદિનો વ્યવહાર પ્રચલિત છે (ચાલુ છે) અને સર્વ વિધિનિષેધ તથા મોક્ષ કહેવાવાળાં શાસ્ત્રોને પણ એવીજ રીતે સમજે અર્થાત મિથ્યા જાણે. દેહું તમા ઇન્દ્રિય વિગેરેમાં ' હુ અને મારૂ ' આ અભિમાનરહિત આત્માનું પ્રમાતાપણુ થઈ શકતું નથી, અને આત્મભાવ જેમાં અધ્યસ્ત નથી એવા દેહાદિથી ઠેાંધપણુ ઠેાંધ વ્યાપાર કરતું નથી આ બધું ન હોય તો અસંખ આત્મા પ્રમાતા થઈ શકતો નથી, અને પ્રમાતા વગર પ્રમાણની

૧ તમેતમવિદ્યાશ્વમાત્માત્મનોરિતરેતરાધ્યાસ પુરસ્કૃત્ય સર્વે પ્રમાણપ્રમેયાદિવ્યવહારા લૌકિકા વૈદિકાશ્વ પ્રવૃત્તા સર્વાણિ ચ શાસ્ત્રાણિ વિધિપ્રતિષેધ-મોક્ષપરાણિ હ્યાદિ શ્વા મા ઉપોદ્ધાત ૧ નહીન્દ્રિયાશ્વનુપાશ્વાય પ્રત્યક્ષાદિ-વ્યવહારસિદ્ધિ, ન ચાધિજ્ઞાનમન્તરેણેન્દ્રિયાણાં વ્યવહાર સિદ્ધયતિ નવાનધ્ય-સ્તાત્મમાત્રેન દેહેન કશ્ચિદ્ વ્યાપ્રિયતે । નચેતીસ્મિન્સર્વેસ્મિન્સત્યસદ્ગત્યાત્મન-પ્રમાતૃત્વમુપવયતે ન ચ પ્રમાતૃત્વમન્તરા પ્રમાણપ્રવૃત્તિરસ્તિ । તસ્માદવિદ્યાશ્વ-દ્વિષયાશ્વેવ પ્રત્યક્ષાદાનિ પ્રમાણાનિ શાસ્ત્રાણિ ચ પશ્યાદિમિથ્યાવિષેષાત્ । હ્યાદિ શ્વા. મા ૧-૧-૧ । પરમાર્થતસ્તુ ન જીવો નામ બુદ્ધયુપાધિસંબધપરિકમ્પિતસ્વ-રૂપબ્યતિરેકેષાસ્તિ । ન હિ નિશ્ચયસ્વરૂપાત્સર્વજ્ઞાદીશ્વરાદન્યથેતનો ધાતુર્દ્વિતીયો વેદાન્તાર્થનિકવખ્યામાસ્તિ । શ્વા. મા. ૨-૨-૧૧

પ્રવૃત્તિ નથી, માટેજ પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણો તથા વેદ, સ્મૃતિ પુરા-
 ણાદિ બધા શાસ્ત્રો માત્ર અવિદ્યાનું પશુસદૃશ અજ્ઞાનીઓને
 માટેજ છે એજ અધ્યાસના સમૂહ નાશ માટે સમગ્ર વેદાતાદિ
 શાસ્ત્રોનો પ્રારંભ થયો છે. જ્યારે આત્મા શિવાય સમગ્ર
 પ્રમાણપ્રમેયાદિ અને જડજીવાદિ પ્રપંચ અધ્યાસમાત્ર છે
 તો એ સિદ્ધ થાય છે કે જીવ પણ કલ્પનામાત્ર છે.
 સમગ્ર સૃષ્ટિપ્રતિપાદક શ્રુતિઓ પણ અવિદ્યાકલ્પિત ઇન્દ્રિ-
 નિમિત્તક, અજ્ઞાનોપાદાનક (ઇન્દ્રિય જેનું નિમિત્તકારણ, અને
 અજ્ઞાન (અવિદ્યા) જેનું ઉપાદાન કારણ) સૃષ્ટિમાં સાવકાશ
 સમજવી અર્થાત્ ત્યાં તે શ્રુતિઓની સાર્થકતા છે, જીવ પણ
 બુદ્ધ્યુપાધિપરિકલ્પિત સ્વરૂપની શિવાય બીજું કંઈ પણ નથી.
 અર્થાત્ શુદ્ધ, બુદ્ધ, સુક્ત આત્મા ચેતન બ્રહ્મજ અવિદ્યાવચ્છિન્ન
 હોવાથી 'જીવ' કહેવાય છે વસ્તુતઃ નિત્યસુક્ત શુદ્ધ, બ્રહ્મની
 શિવાય અન્ય ચેતન પદાર્થ વેદાત્મક નિરૂપણ કરવા માટે
 દેખાતો નથી અવિદ્યાવચ્છિન્ન ચેતનજીવ જીવ કહેવાય છે, ખરી
 રીતે જીવ બીજો કોઈ પદાર્થ નથી. અદ્વૈતવાદીઓમાં જીવ વિષે
 અનેક મતો છે કોઈ કહે છે કે અવિદ્યામાં બ્રહ્મનું પ્રતિબિંબ
 જીવ છે, બીજા કહે છે કે મલિનસત્તા માયામાં પ્રતિબિંબજી
 જીવ છે, ત્યારે તૃતીય વર્ગનો એવો મત છે કે અધ્યાસ માત્રજ
 જીવ છે, ઇત્યાદિ. અસ્તુ (ઠીક) વાસ્તવમાં નિત્ય, સત્ય બીજો
 કોઈ જીવ પદાર્થ નથી, એમાં તો કોઈ પણ વિરૂદ્ધ નથી તેઓ
 આવી પોતાની કલ્પનામાં 'સર્વે સ્વસ્વિદ્ બ્રહ્મ નેહ નાનાસ્તિ કિંચન'
 'નાન્યોઽતોસ્તિ દ્રષ્ટા નાન્યોતોઽસ્તિ ઓતા' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓનું
 પ્રમાણ દેખાડે છે જ્યારે જીવજીવ કલ્પનામાત્ર છે તો પછી તેનાં
 કર્તૃત્વ, જ્ઞાતૃત્વ વિગેરે ધર્મો પણ દૂરાપાસ્ત છે માટેજ શાકર

માયાવાદી લોકો જીવને કલ્પિત, અધ્યસ્ત, પ્રતિબિંબ, આભાસ, અલોકતા, અકર્તા, અજ્ઞાતા, જ્ઞાનમાત્ર, અને વ્યાપક માને છે

અદ્વૈતાભિમતજીવનિરૂપણનું ખડન.

૬૦ માયાવાદીઓનું આ બધું કહેવું માત્ર વાક્યલ છે અથવા બુદ્ધિવાદ માત્ર છે માયાવાદીઓએ કલ્પેલી જીવની સમાલોચના તો અમે આગળ જઈ બહુ સારી રીતે કરીશું પણ પહેલા આ તેના પૂર્વોક્ત ઉપોદ્ધાતનુજ વિવેચન કરીએ છીએ

કોઈ પણ સાધ્યને સિદ્ધકરવામાટે અથવા કોઈ પદાર્થને સમજાવવા માટે લોકમા શાસ્ત્રવાદ અને બુદ્ધિવાદ આ બંને સાધનો પ્રસિદ્ધ છે પોતાની બુદ્ધિથી કલ્પાયત્રી કોઈ કલ્પનાને લઈ તેને અનેક ચુકિતઓદ્વારા દૃઢ કરવી અને શાસ્ત્રના વાક્યોનો પણ સમન્વય તેજ કલ્પનામા કરી લેવા ચાહવું આ બુદ્ધિવાદનું કાર્ય છે બુદ્ધિવાદમા તર્કોનું (ચુકિત) પ્રધાનસ્થાન છે અને શાસ્ત્રોને તો તે ચુકિતઓની પાછળ પાછળજ દોડવું પડે છે. કયાક કયા તો વિચારોને તેની હામા હાજી અવશ થઈને પણ કરવી પડે છે અર્થાત્ બુદ્ધિવાદમા તર્કો ઉપરજ વિશેષ નિર્ભર રહે છે શાસ્ત્ર તો ગોણું પડી જાય છે અગર કોઈ જગ્યાએ શાસ્ત્રવાક્યોનો અર્થ તેઓના આશયને મળતો ન આવે તો તે લોકો તે જગ્યાએ તે શાસ્ત્રવાક્યોનો અર્થ પલટાવી પોતાના આશયને અનુસાર જનાવી લે છે તે વાક્યલને તે લોકો લક્ષણારૂપે મઢી દે છે આ બુદ્ધિવાદનો ઉપયોગ આજકાલ વક્રીલ, બેરિસ્ટર લોક ખુબ કરી જાય છે પરંતુ શાસ્ત્રનેજ પ્રધાન માની અથવા પરમ ઉચ્ચ પ્રમાણ માની ચાલવવાળા, ભગવન્માહાત્મ્ય જાણનારા, પરમઆસ્તિક, વત્સવેત્તા લોકો શાસ્ત્રવાદનેજ ઉચ્ચામન આપે છે તેઓ શાસ્ત્રના

અક્ષરે અક્ષરને સત્ય અને કલ્યાણકારી સમજે છે, અને લૌકિક-યુક્તિઓને તો તેઓ તુચ્છ સમજી અવગણના કરે છે હા, કેાઈ કેાઈ વખતે શાસ્ત્રવાક્યોને યથાવત્ સમજાવવા માટે શાસ્ત્રીયયુક્તિ આપવામા આવે છે પરંતુ પોતાના શાસ્ત્રીય મતની સિદ્ધિ કરતી વખતે લૌકિક યુક્તિઓને જરાપણ સ્થાન આપતા નથી કારણકે 'નૈવા તર્કેણ મતિરાપનેયા' તર્કપ્રતિષ્ઠાનાત્ અલૌકિકાસ્તુ યે માવા ન તૌસ્તર્કેણ યોજયેત્ વિગેરે શ્રુતિ, સૂત્ર, સ્મૃતિઓમાં તત્ત્વનિશ્ચય કરતી વખતે યુક્તિઓને લડાવવા સાફ સાફ નિષેધ કર્યો છે શ્રીમદ્ ભાગવતમા પણ ભગવાન વેદવ્યાસજીએ કહ્યું છે કે—' ન સૂરયો હિ વ્યવહારમતે તત્ત્વાવમર્શોનં સદ્દામનન્તિ ' અર્થાત્ ભગવન્-મા-હાત્મ્યવેત્તા વિદ્વાનપુરૂષો આ લૌકિક વ્યવહાર (યુક્તિ) ને વેદોક્ત તત્ત્વવિચારની સાથે મેળવતા નથી, અથવા પ્રતિષ્ઠા નથી દેતા, અર્થાત્ સ્થાન આપતા નથી. અદ્વૈતાભિમાની માયાવાદીઓને ત્યાં તો તર્ક ઉપરજ પૂર્ણ આધાર છે તેઓ વેદાદિશાસ્ત્રોનો પણ લોકદૃષ્ટાનુસારજ અર્થ કરે છે તેમને ત્યાં શાસ્ત્ર જોણુ થઈ જાય છે વેદને પણ તે લોકો યુક્ત માન આપતા નથી વેદને પણ કયાંય કયાંય તો વાક્યભગ્યતરથી ભુકો, ધૂર્ત, છળથી ખોલવાવાળો કહી નાખ્યો છે પરંતુ તત્ત્વવે-ત્તાઓના મુકુટમણિ, પૂજ્યપાદ શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યચરણ તો વેદને સાક્ષાત્ ઈશ્વર માને છે વેદના એકે એક અક્ષરને તો તેઓ ઈશ્વરવાક્ય સમજી શિરોમાન્ય માને છે, લોકદૃષ્ટાનુસાર વેદનો અર્થ કરવો એ આપશ્રીને મહાન અપરાધ લાગે છે. આપશ્રીનું કહેવું છે કે:—

અલૌકિકો હિ વેદાર્યો ન યુક્ત્યા પ્રતિપચતે ।

તપસા વેદયુક્ત્યા ચ પ્રસાદાત્ પરમાત્મન ॥

અણુમાણ્ય ખીજી પણ આશા છે વેદોક્તાદણુમાત્રેગપિ વિપરીત છ
યદ્ભવેત્ । તાદૃશ વા સ્વતન્મ્ર ચેદ્વચ મૂલતો મૃષા ॥ તત્ત્વદીપનિર્ભવ

અર્થાત્—વેદ અને વેદાંતનો અર્થ અલૌકિક છે તે માત્ર
લૌકિક યુક્તિઓથી જાણી શકાય તેમ નથી, પરંતુ તપ,
વેદાનુકૂલ તર્ક, અને પરમાત્માનો અનુગ્રહ આ ત્રણ સાધનો-
થીજ જાણી શકાય છે. વેદાક્તથી વિરૂદ્ધ જે કંઈ હોય,
અથવા તાદૃશ, (વેદ વિરૂદ્ધ સદૃશ) અને યોતાનો મન
માન્યો વિષય, તે બધુંજ મૂલત અપ્રમાણ છે. બ્રહ્મ જેવું વેદાં-
તમા કહેવાયું છે તેવુંજ માનવું. અણુમાત્ર પણ અન્યથા
માનવાથી અથવા કલ્પના દોડાવવાથી અપરાધ લાગે છે.

યોન્યથા સતમાત્માન અન્યથા પ્રતિપચ્ચતે ।

ર્કિં તેન ન કૃત પાપ ચૌરેનાત્માપહારિણા ॥

અર્થાત્—જે કોઈ અન્યથાસ્થિત આત્માને (ભગવાનને,)
અન્યથાજ અર્થાત્ વિરૂદ્ધ રીતે સ્વીકારે છે તો તે ભગવાન અને
ભગવન્-માહુત્મ્યને હુપાવનાર ચૌરે કયો અપરાધ નહિ કર્યો
કહેવાય ? અર્થાત્ તેણે બધા પાપો કર્યા છે.

અધ્યાસવાદનો પૂર્ણ ભાર યુક્તિઓ ઉપર છે યદ્યપિ ‘હું કૃશ
હું, હું સ્થૂલ હું, હું ખી હું, મનુષ્ય હું, આદ્યાશ્ચ હું.’ વિગેરે
વ્યવહારો જુઠા છે, અધ્યાસ માત્રથીજ ચાલી રહ્યા છે પરંતુ
એવું કયા કહ્યું છે કે પ્રમાણ, પ્રમેય, વેદ, શાસ્ત્ર, જીવ, ઇન્દ્રિય,
બધા માત્ર કલ્પિત છે, જુઠા છે ? એવું કહેવું માત્ર બુદ્ધિવાદજ
છે અધ્યાસની આડ લઈ સર્વ પ્રપચને મિથ્યા કહી નાખવે।

૧ વ્રહ્મ પુનર્ચદિશ વેદાન્તોજ્જવગત તાદૃશમેવ મન્તવ્ય અણુમાત્રાન્યથા-
કલ્પનેપિ દોષ સ્થાત્ । અણુમા. ૧-૧-૧।

એ કેવલ વાદ્ધલ નહિ તો ખીજુ શુ ? શાંકરભાષ્યના યૌક્તિક ઉપોદ્ધાતમાં 'યુગ્મવસ્તુપ્રત્યયગોચરયો 'અહીંથી લઈ' તમેતંમ્બલક્ષણ પ્રધ્યાસ પઢિતા 'અવિદ્યા' इति मन्यन्ते' અહીં સુધી 'હુ અને મારૂં' ઇત્યાદિ ઉલટી સમજનેજ જીકી કર્કી છે. અને એ વાત ઠીક પછી છે, શાસ્ત્રીય છે, કારણ કે શાસ્ત્રોમા લખ્યું છે કે જીવ વ્યાપ્તિહિં આયાને વશ થઈ દેહ, ઇન્દ્રિય, અતઃકરણાદિનાં ધર્મોને પોતાના સમજે છે અને તેજ ઇન્દ્રિયાદિને પોતાનું સ્વરૂપ સમજે છે. અને એજ અધ્યાસ (ઉલટી સમજ) અસત્ય છે પરંતુ આગળ જઈ ને એવું લખે છે કે 'તસ્માદવિद्यावद्विषयाण्येव प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि शास्त्राणि चेति' અર્થાત્ 'અવિદ્યાનોને મારેજ પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણ તથા વેદાદિ શાસ્ત્રો છે,' એ કયા વેદાદિ પ્રમાણોથી લખે છે ? અગર અધ્યાસયુક્તિથી એ કહેતા હોય તો પછી ઠીક નહિ કેમકે અધ્યાસ છે ઉલટી સમજ, અને જીવને ઉલટી સમજ થવાથી બધા શાસ્ત્ર વિગેરે પ્રમાણો જીકા છે, એ કઈ દુનીઆને કાયદો કહેવાય ? દેવદત્ત પોતાની જૂલથી અગર આબાના ઝાડને લીંબડો માની બેસે અને આબાનો ધર્મ મીઠાશ વિગેરે લીંબડામા સમજવા લાગે તો શુ તે આમ્ર અને નીંબ (લીંબડો) તથા આબાના ધર્મો જીકા છે ? કદાપિ નહિ માત્ર લોકો તેનેજ મૂર્ખ કહેશે, પણ તે વૃક્ષોને અસત્ય માનશે નહિ

'नहोन्द्रियाण्यनु ' અહીંથી લઈ ' न कश्चिद् व्यभिचरेत् ' અહીં સુધી તો ઠીક શાસ્ત્રાનુસાર લખ્યું, પરંતુ આગળ 'न आत्मन प्रमातृत्वमुपपद्यते' આ પાત્રી પોતાની મનઃકલ્પના કરવા મંડી પડયા માની લોકો એક યજ્ઞદત્ત જૂલથી આબાને લીંબડો સમજી રહ્યો છે અથવા પોને પોતાને રાજા માની રહ્યો છે, ત્યાં જરૂર તે તેની ઉલટી સમજ પછી છે ઇન્દ્રિયોથીજ પ્રત્યક્ષ વ્યવહાર

પણ થઈ રહ્યો છે. અધ્યત્ત દેહથી વ્યાપાર પણ કરી રહ્યો છે, બધું કંઈ છે, પરંતુ શું તે પ્રમાતા નથી ? શું તે બીજી વાતોને સત્ય નથી સમજતો ? સમજેજ છે એવી રીતે યથાપિ મોહવશ જીવને 'હું અને માફ' એવો અધ્યાસ થાય છે, છતાં પણ તે પ્રમાતા નથી એ બની શકતું નથી અગર આત્માને પ્રમાતા ન માને તો પછી તેને આત્મજ્ઞાન પણ નથી થઈ શકતું, કારણ કે આત્મજ્ઞાન થતી વખતે પણ આત્માનું પ્રમાતૃત્વ માનવું જ પડશે. એવી રીત છે કે પ્રમાતા વગર જ્ઞાન થતુંજ નથી એ માટે અધ્યાસની આડ લઈ શુકિતથી પણ પ્રમાણુ પ્રમેયાદિને તથા શાસ્ત્રોને કલ્પિત કહેવા એ માત્ર વાકાલજ છે. જે પ્રમાણુથી જીવને પ્રમાતા નથી માનતા તેનો તો અર્થજ તે નથી. જેવો કે માયાવાદી કરે છે, એ અમે આગળ જઈ બહુ સારી રીતે સિદ્ધ કરી દેખાડીશું. સમગ્ર ઉપ નિષદોમાંથી એકાદ બે શ્રુતિઓ લઈ તેનો મનમાન્યો અર્થ કરવો અને બાકી રહેલી શ્રુતિઓને અસંગત છોડી દેવી એમા કોઈ પણ પ્રમાણુનો આધાર નથી પ્રત્યેક શ્રુતિનો એવી રીતે અર્થ કરવો એઈએ કે જેનાથી સર્વાવિરૂધ્ધ થતો અટકે, ભગવન્માહાત્મ્ય સિદ્ધ થાય, અને ઉપનિષદ્દ માત્રનો વિરોધરહિત અર્થ કરી શકીએ.

૬૧ ' બ્રહ્મ નિધ મંક છે ' આ શુકિતને લઈ અગર ' અસ્પૃલ્લખનણુ ' વિગેરે શ્રુતિપ્રમાણુથી જીવને પણ પ્રમાતા ન માનતા હોવ તો પણ ઠીક નહિ, કારણ કે શ્રુતિઓમાં, લોભાં પ્રાકૃતદ્રષ્ટિથી પ્રતીત થતાં ધર્મોનાજ બ્રહ્મમાં નિષેધ કર્યો છે. પરંતુ જે ધર્મો પ્રાકૃત નથી, અથવા જે ધર્મોનું બીજું ઠેકાણું પોતે શ્રુતિ વણું ન કરી ચૂકી છે, તે ધર્મોના નિષેધ કરતી નથી અગર એમ

નહિ હોય તો વેદ પણ પ્રમત્તની માફક પ્રલાપ કરનારો થઈ જાય અને અપ્રમાણ થઈ જાય જે મનુષ્ય ક્યારે કંઈ કહી નાખે અને ક્યારેક કંઈ બીજું જ કહેતો હોય તો બુદ્ધિમાન મનુષ્ય તેને પ્રામાણિક કહેતા નથી. અને તેનાં વચનોને પ્રમત્તપ્રલાપ કરી ઉપેક્ષા છે એવી જ રીતે અગર વેદ એક જગ્યાએ બ્રહ્મને સધર્મક કહે અને અન્યત્ર ધર્મનો નિષેધ કરે તો તે પ્રમત્તની માફક ઉપેક્ષ્ય કહેવાશે. આ વિષયની વિશેષ વિવેચના અમે ભગવત્સ્વરૂપનિર્ણયમા કરીશું. અહીં તો કેવલ એટલું જ કહેવું છે કે 'બ્રહ્મ પ્રમાતા છે, અને એ માટે જ તેનો અશુભ પણ પ્રમાતા છેજ' યદિ 'નાન્યોત્તોઽસ્તિ દ્રષ્ટા નાન્યોત્તોઽસ્તિ શ્રોતા' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓથી બ્રહ્મની શિવાય કોઈ બીજો દ્રષ્ટા નથી અને કોઈ બીજો શ્રોતા નથી માટે જીવમાં પ્રમાતૃત્વાદિ ધર્મો થઈ શકતા નથી એ માટે અમારૂં વચન ઠીક છે' આમ કહો તો પણ સુક્ત નથી, કારણ કે 'નાન્યોત્તોઽસ્તિ' આ શ્રુતિમા જીવના સર્વદ્રષ્ટૃત્વ, સર્વશ્રોતૃત્વ, વિગેરે ધર્મોના જ નિષેધ કર્યો છે પણ કંઈ પરિચ્છિન્ન દર્શનનો નિષેધ કર્યો નથી જેમ 'પાર્થ એવ ધનુર્ધર' પાર્થજ ધનુર્ધર છે, આ વાક્યમા પાર્થ જેવો બીજો કોઈ ધનુર્ધર નથી એમ કહેવાય છે પણ કંઈ એવો આશય નથી કે પાર્થને છોડી કોઈ ધનુર્ધારીજ નથી તેવીજ રીતે 'નાન્યોત્તોઽસ્તિ' વિગેરે શ્રુતિઓમા જીવના પરિચ્છિન્ન દર્શનનો નિષેધ કરતા નથી, પણ સર્વજ્ઞતાનો જ નિષેધ કરાય છે તો પછી ઉપોદ્ધાતાના 'નૈવૈતસ્મિન્ સર્વસ્મિન્નસત્યસગત્યાત્મન પ્રમાતૃત્વમુપ- પચ્યતે' અર્થાત્ જીવ પ્રમાતા થઈ શકતો નથી. આ વાક્ય

૧ નાન્યોત્તોસ્તિ દ્રષ્ટૃત્વાદિશ્રુતિરપિ જીવાદિસર્વવિષયપદાર્થદર્શનાદિસત્ત્વ સર્વદાન્યસ્મિન્નિષેધાતિ ન તુ પરિચ્છિન્નદર્શનમપિ યથા પાર્થ એવ ધનુર્ધર इत्यत्र न हि पार्थादन्यो न धनुर्धर किन्तु यथा स तथा नान्य इति विद्वन्महन्મ ।

કેવલ વાક્યલ અને કલ્પના માત્રજ છે અગર કહેા કે પ્રદ્ધાની શિવાય ખીજુ કંઈ પણ નથી, માટેજ સર્વાભાવ હોવાથી જીવ કોઈનો પણ પ્રમાતા થઈ શકતો નથી તો પણ યુક્ત નથી, કારણ કે જગત્ નહિ તો પણ પ્રદ્ધા તો છે, બસ જીવ પ્રદ્ધાનો પ્રમાતા છે એમ માનેા અને ખરી રીતે તો પૂર્વોક્ત શ્રુતિ, સ્મૃતિ, પુરાણ પ્રત્યક્ષ યુક્તિઓથી જગત્ પ્રદ્ધાત્મક અને સત્ય સિદ્ધ થઈ ચૂકયું છે, માટેજ જીવનુ પ્રમાતાપણુ કોઈ પણ પ્રકારે હડી શકતું નથી અને 'તસ્માદ્વિશ્વાવદ્વિવિધાણિ ઇવ' અર્થાત્ 'એટલા માટે પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણો તથા વિધિ, પ્રતિવેધ, અને મોક્ષ પ્રતિપાદન કરનારા શાસ્ત્રો પણ બધાં પણ સમાન અજ્ઞાનીઓને માટેજ છે.' આ વાક્ય પણ માત્ર ઐશ્વર્યાદ જેવુંજ લાગે છે, કારણ કે વેદ, સ્મૃતિ પુરાણોમા અનેક જગ્યાએ ઉત્તમ પ્રદ્ધા-જ્ઞાનીઓએ અનેક વાર શાસ્ત્રોપદેશ કર્યો તથા સાબળ્યો છે તો બલા શુ તે પણ જેવા અજ્ઞાની હતા કે? ખીજાની વાત તો જવા હો, કહેતા હર લાગે છે કે ભગવાન વાસુદેવ અને અર્જુન; ભગવાન કોશલેન્દ્ર રામચદ્રજી અને ગુરૂ વસિષ્ઠ, ભગવાન સદાશિવ અને નારદ એ બધા માયાવાદીઓના અનુપદોક્તા વાક્યને શુ લાયક હતા 'હરિ, હરિ, હરિ અગર વેદાદિશાસ્ત્રે અજ્ઞાનીઓ માટેજ હોય અને તેઓનેજ અધ્યસ્ત હોય તો શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામા અધ્યાસ સ્પર્શમાત્રરહિત શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન એમ નહિ કહેત કે 'વેદાંતકલ્પેદવિદેવચાહમ્' અર્થાત્ 'વેદવેદાંતાદિ શાસ્ત્રોનો રચનાર તથા જાણનાર હું જ છું.' અને શ્રીમદ્ભગવતમા પૂર્ણ પ્રદ્ધાજ્ઞાતા શ્રીશુકદેવજી પણ આવી રીતે ન કહેત કે.—

परिनिष्ठितोगपि नैर्गुण्ये उत्तमश्लोकीलया ।

गृहीतचेता राजर्षे आख्यानं तदधीतवान् ॥

અર્થાત્—પહેલા હું નિર્ગુણ બ્રહ્મમાં પરિનિષ્ઠિત હતો, પરંતુ ભગવદ્દીક્ષા ગુણોથી આકર્ષિત દ્વંદ્વ થઈ આ શ્રીમદ્ભગવતનું અધ્યયન કરવા લાગ્યો. આનાથી ઉપોદ્ધાતનું ‘આ અધ્યાસનેજ દૂર કરવા વાસ્તે વેદાદિ શાસ્ત્રોની પ્રવૃત્તિ થઈ છે,’ આ વાક્ય પણ સમાલોચિત સમજવું જોઈએ, અન્યથા જગદ્ અધ્યાસને દૂર કરવા માટેજ શાસ્ત્રોની પ્રવૃત્તિ હોત તો સુષ્ટી જન્મથી લઈ અધ્યાસ રહિત શ્રીશુકદેવજી પરમ વેદાતસાર શ્રીમદ્ભગવતનું અધ્યયન કદાપિ ન કરત. વળી દેહ, ઇન્દ્રિય, ઇત્યાદિમા ‘મારૂં’ આ અભિમાન રહિત આત્માનું પ્રમાતાપણુ અહીં શકતું નથી, તથા પ્રમાતૃત્વ અનુપપન્ન થવાથી પ્રમાણુ-પ્રવૃત્તિ સુતરાં અનુપપન્ન છે એ પણ કહેવું ઠીક નથી. કારણુ અદ્યપિ દેહધારી જ્ઞાની અથવા જીવન્મુક્તને દેહ, ઇન્દ્રિયાદિમા અભિમાન નથી થતું તથાપિ તેઓને પ્રમાણુપ્રવૃત્તિ થાય છે. જેમા પ્રમાણુની પ્રવૃત્તિ થાય છે એવું રાજ્ય રાજા જનક ચલાવતા હતા, એ માટે ‘તમેતમવિદ્યાભ્ય’ ઇત્યાદિ અર્થાત્ ‘અવિદ્યાભ્ય અધ્યાસને મોખરે કરી પ્રમાણુપ્રમેયાદિ વ્યવહાર ચાલે છે એવું કહેવું પણ ઉપહાસ કરવા યોગ્યજ સમજવું આવી રીતે શાકરભાષ્યોક્ત પ્રથમ ઉપોદ્ધાત કેવલ બુદ્ધિવાદ માત્ર છે એ સિદ્ધ થઈ ચૂકયું.

૬૨ વાસ્તવ રીતે શુદ્ધાદ્વૈત બ્રહ્મવાદમા તો, બ્રહ્મજ, જીવ, ઇન્દ્રિય, જડ, ચૈતન્ય, પ્રમાણુ, પ્રમેય, વેદ, શાસ્ત્ર ઇત્યાદિ રૂપે પરિણામને પામે છે એ અમે ‘અવિકૃતપરિણામવાદ’ નિરૂપણમાં શ્રુતિ, સ્મૃતિ, પુરાણ તથા દૃઢતર ઉપપત્તિઓદ્વારા સિદ્ધ કરી ચૂકયા છીએ માટેજ વેદશાસ્ત્રાદિ બધાં બ્રહ્માત્મક હોવાથી સત્ય છે તથા હિસાબમાન્ય છે તેના દ્વારા ભગવદનુબ્રહ્મથવાથી ભગવન્મહાત્મ્ય-

જ્ઞાન, અજ્ઞાનનિવૃત્તિ, અને મોક્ષ થાય છે એટલાજ માટે અલૌકિક, અર્થવાદસહિત ચારે વેદો તથા વેદાર્થનો અનુવાદ કરનારકં ઓાસસૂત્રો, ભગવદ્ગીતા અને સમાધિદ્વારા પ્રાપ્ત શ્રીમદ્ભાગવત, એ ચારે અલૌકિક પ્રદાનિરૂપણુમા પ્રમાણુ છે આ ચારથી જેટલું પ્રમાણુસમૂહ વિરૂદ્ધ છે, તે બધા શુદ્ધ પ્રદાવાદમા અભિમત નથી એજ શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યે કહ્યું છે કે —

વેદા શ્રીકૃષ્ણવાક્યાનિ વ્યાસસૂત્રાણિ ચેવ હિ ।

સમાધિમાષા વ્યાસસ્ય પ્રમાણ તત્ત્વતુલ્યમ્ ।

एतद्विरुद्ध यत्सर्वं न तन्मान कथंचन ।

तत्त्वदीपनिबध

અર્થાત્ વેદ, ગીતા, પ્રદાસૂત્ર, શ્રીમદ્ભાગવત, આ ચાર પ્રદાનિરૂપણુમા પ્રમાણુ છે. એનાથી વિરૂદ્ધ જે કંઈ હોય તે સર્વ પ્રમાણુ નથી. ચક્રારથી અવિરૂદ્ધ જેમિનિસૂત્ર પણ પ્રમાણુ છે. અથવા વિરૂદ્ધાંશનો પરિત્યાગ કરી સર્વ પ્રમાણુ છે. ન્યાય, વૈશેષિક, સામ્ય, મીમાસા માયાવાદાદિ સ્વીકૃત, બીજા બાકી રહેલાં ત્રણુ કે ચાર પ્રમાણુો પ્રદાજ્ઞાન કરાવવામા સમર્થ નથી કારણુ કે ઇન્દ્રિયજન્ય' પ્રત્યક્ષનો બાર સત્વગુણુ પર છે માટેજ તે પરત ત્ર પણુ છે. અને સત્વગુણુની ન્યૂનતા વિગેરે કારણુથી તથા સ હિંગ્ધ હોવાથી પ્રત્યક્ષ, પ્રદાનિરૂપણુમા પ્રમાણુ થઈ શકતુ નથી સત્વગુણુ પ્રકાશક છે. તે સત્વગુણુની શુદ્ધિ વેદોક્ત સાધનોથી થાય છે માટે સ્વતંત્ર સર્વાશ્રયીભૂત, તથા ભગવન્નિશ્વાસભૂત, વેદજ અલૌકિક સ્વતંત્ર

૧ ચક્ષુરાદીનાં પ્રામાણ્યમન્યમુલ્લનિરીક્ષકત્વેન ન સ્વતંત્ર । પ્રમાણુત્પત્તિ-પ્રસંગાત્ । સત્વસહિતાનામેવ ચક્ષુરાદીનાં પ્રામાણ્યાત્ । તસ્માન્નિરપેક્ષા એવ મન્-વશિશ્વાસભૂતા વેદા પ્રમાણમ્ । બળ મા ૧ ૧ ૪ । ૨ વેદો નારાયણઃ સાક્ષાત્સ્વયમૂરિતિશુભ્રમ । માગ. ૧ રૂક ।

તથા સર્વાશ્રયીભૂત બ્રહ્મનિર્ણયમાં સમર્થ થઈ શકે છે. વેદ, ઇન્દ્રિયનું આલૌકિક જ્ઞાનસ્વરૂપ છે માટે તે પૂર્ણ જ્ઞાનક્રિયાશક્તિયુક્ત બ્રહ્મનું પ્રતિપાદન કરી શકે છે અને વેદાદ્યાનુવાદક હોવાથી અથવા ઉત્તરોત્તર સંદેહવારક હોવાથી અન્ય ગીતા વિગેરે ગ્રંથ શબ્દ પણ બ્રહ્મનિર્ણયમાં પ્રમાણ છે

૬૩ ઠીક, હવે અમે માયાવાદીઓએ કલ્પેલી જીવસ્વરૂપની સમાલોચના કરીએ છીએ કેટલાક અદ્વૈતાભિમાનીઓ આવી રીતે કહે છે કે મલિન સત્ત્વપ્રધાન માયામાં (અવિધામાં) નિર્ધર્મક બ્રહ્મનું પ્રતિબિંબજ જીવ કહેવાય છે પરંતુ એ યુક્ત નથી કારણ કે અદ્વૈતાભિમાની માયાવાદી બ્રહ્મને નીરૂપ માને છે અને અવિધાને મલિનસ્વરૂપ એટલા માટે નીરૂપ બ્રહ્મનું મલિનવસ્તુ અવિધામાં પ્રતિબિંબ પડતું જ અસંભવ છે પ્રતિબિંબનો એવો નિયમ છે કે સ્વચ્છ વસ્તુમાં સાકાર પદાર્થનું જ પ્રતિબિંબ પડે છે અગર મલિનમાં નીરૂપ (રૂપ વગરનું)નું પણ પ્રતિબિંબ પડતું હોય તે

૧ તત્ર ન તાવદ્ બ્રહ્મપ્રતિબિંબો જીવ इति पक्षो युक्तिसह । तथाहि ब्रह्मणो नीरूपत्वेन प्रतिबिम्बप्राप्त्यस्याज्ञानस्य अस्वच्छत्वेन क कस्य प्रतिबिम्ब स्यात् । रूपवत् एव प्रतिबिम्बनियमात् । दृष्टानुसारिणी हि कल्पनोचिता । अन्यथा वायुदाहणोरपि बिम्बत्वप्रतिबिम्बाश्रयत्वप्रसगात् । ननु दर्पणादावाकाशप्रतिबिम्बो दृश्यते, न, तावद्देवदेशीयप्रभामण्डलस्यैव रूपवत्त्वेन प्रतीते । किंच यत्र यदस्ति तत्र तप्त प्रतिबिम्बते, दर्पणरेखावत् । तथा च सर्वगतस्य ब्रह्मणोऽवयवायामपि सर्वगतायां सत्त्वेन कस्य प्रतिबिम्ब स्यात् । किंच द्रा सुपर्णा संयुजा ' गुहां प्रविष्टौ परमेष्ठारथे ' गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनादि' त्याદિશ્રુતિન્યાયેનિર્ણોતા जीव-ब्रह्मणोरेकत्र स्थितिर्बिम्बप्रतिबिम्बपक्षे न सगच्छते । अपर च, अविद्यायां ब्रह्म-प्रतिबिम्बो जीव इति मोक्षश्चाविद्यानाश इति वदतस्तत्र मते जीवस्वरूपनाश एव मोक्ष इति सप्रयते तथा च आत्महानमपुरुषार्थ इति मोक्षस्य अपुरुषार्थत्वमापद्य-ते । विद्वन्मण्डनम् ।

પછી કાષ્ટમા વાયુનું પ્રતિબિંબ પણ પડવું જોઈએ, કદાચ કહો કે દર્પણાદિમાં નીરૂપ આકાશનું પણ પ્રતિબિંબ પડે છે. પરંતુ એ પણ ભૂલ છે, કારણ કે તે આકાશનું પ્રતિબિંબ નથી કિંતુ દેવદેશીય પ્રભામંડળનીજ રૂપવાનની માફક પ્રતીતિ થાય છે અને સમગ્ર સિદ્ધાંતોમા આકાશને નીરૂપજ માન્યું છે માટે અન્યથાનુપપત્તિથી પણ તે પ્રતિબિંબ પ્રભામંડળનોજ માત્ર ભાગ છે બીજો પણ પ્રતિબિંબનો એવો નિયમ છે કે તે અન્યત્ર રહેલા પદાર્થનુંજ પડે છે દર્પણમા રહેનારી આતરિક રેખાઓનું દર્પણમાં પ્રતિબિંબ પડતું નથી એવીજ રીતે બ્રહ્માં રહેતી માયામા બ્રહ્મનું પ્રતિબિંબ પડી શકતું નથી અને એવી એક રીત છે કે જેનું પ્રતિબિંબ પડે છે તે અને પ્રતિબિંબ એ બંને એક જગ્યાએ રહેતા નથી માટે માનવું પડશે કે પ્રતિબિંબી બ્રહ્મ અન્યત્ર છે અને પ્રતિબિંબ અન્યત્ર છે, અને એવું માનવાથી ‘ ગુહાં પ્રવિષ્ટાવાત્માનૌ ’ ‘ દ્વા સુપર્ણા સયુજા સસાયા સમાન દ્વભ પરિષ્વજાતે ’ ઇત્યાદિ શ્રુતિસૂત્ર, પ્રતિબિંબ પક્ષમા વિરૂદ્ધ પડે છે, કારણ કે એ પક્ષમા બિંબી અને બિંબની એકત્ર સ્થિતિ સંભવતી નથી અને આ શ્રુતિઓમા તો જીવાત્મા તથા પરમાત્માની એકત્ર સ્થિતિ કહી છે માયાવાદીગણ જેવી રીતે અવિદ્યામાં બ્રહ્મ પ્રતિબિંબને જીવ માને છે તેમ અવિદ્યા નાશનેજ મોક્ષ માને છે તો પછી તેમને ત્યાં એક પ્રકારનો આત્મનાશજ મોક્ષ થયો, કારણ કે અવિદ્યાનો નાશ થવાથી તેમા પ્રતિબિંબરૂપ જીવનો પણ નાશ થયો, અર્થાત્ આત્મનાશજ થયો અને આત્મનાશ તો અપુરૂષાર્થ કહેવાય છે માટે પ્રતિબિંબ પક્ષમા અતુર્થ પુરૂષાર્થનોજ નાશ થઈ જાય છે.

૬૪ વળી 'પ્રતિબિંબપક્ષ સ્વીકારવાથી જીવ એક પ્રકારે અસત્ય થયો, કારણ કે લોકમા પ્રતિબિંબ અસત્યજ પ્રસિદ્ધ છે તો પછી પરલોક માટે કોઈ પણ પ્રયત્ન કરશે નહિ, કારણ કે જેને મોક્ષની ઈચ્છા છે, તે મોક્ષ તથા પોતાના સ્વરૂપને બાણીનેજ મોક્ષ માટે પ્રયત્ન કરશે, અર્થાત્ 'હું બદ્ધ છું મારેજ દુ ખી છું', મોક્ષ સુખસ્વરૂપ છે તેમાં સર્વદુ ખોની નિવૃત્તિ થઈ જાય છે.' આવું સમજી જીવ મોક્ષસાધન સન્માર્ગનું અવલમ્બન કરે છે પરંતુ માયાવાદની અનુસાર, મોક્ષ, બધ, તથા મોક્ષસાધન વિગેરે બધાનેજ જ્યારે મિથ્યા સાક્ષાત્ જોઈને અને સમજશે ત્યારે મુમુક્ષુ વિચાર કરશે કે જ્યારે મોક્ષ, બધાદિ બધું કલ્પનામાત્ર છે, તો મોક્ષ પણ એક પ્રકારે છુર (કુસકા) નોજ લાડુ થયો તેને માટે પ્રયત્ન કરવો પણ મૂર્ખતા છે હું મોક્ષ મેળવી શુ કામ આત્મનાથ કરાવુ આવી રીતે મોક્ષની તરફ બધાનીજ પ્રવૃત્તિ ન થવાથી સર્વ સન્માર્ગનો ઉચ્છેદ જ આવી પડશે જેમ સ્વામિક બોજન, તેના સાધનો, તથા તત્સ બધી તૃપ્તિને માટે કોઈ પણ કાલો માણસ પ્રયત્ન કરતો નથી તેમજ મિથ્યાવાદીઓના મોક્ષ તથા તદુક્ત સાધનોને માટે પણ કોઈ પ્રયત્ન કરશે નહિ. એ માટે પ્રતિબિંબવાદ માનવો અને વેદોક્ત સત્કર્મનું પિડાદ્ધ કરવું એ બરોબર છે.

૧ ઝીવસ્યાલોકત્વમપિ સ્યાત્ । તથા સતિ કોપિ પારલોકિકપ્રયત્ન ન કુર્યાત્ । તથાદિ મુમુક્ષુર્દિ મોક્ષસ્વરૂપ વદત્વેન સ્વસ્વરૂપ ચ જ્ઞાત્વોક્તસાધને ચતિચ્યતે તથા ચોક્તોમયસ્વસ્વરૂપજ્ઞાને સર્વ નિચ્યોતે જ્ઞાત્વા સર્વાપ્રવૃત્તો નિવૃત્તિ-માર્ગેવોચ્છિયતે । ન હિ પ્રતિબિંબિતાત્રતરુકદમ્બફલાદાનાય પ્રસારિતશ્ચાદુઃ પ્રતિબિંબિતત્વં જ્ઞાનન્ દૃષ્ટચરઃ કથિત્ । એવ વેદે તથાત્વ જ્ઞાનન્ । નન્ન સ્વપ્ને સ્વાપ્રિયકલ્પાર્થ પ્રવૃત્તિર્દૃષ્ટચરી સત્ય દૃષ્ટચરી તથા તત્સત્યમેવોતિ વિદુષો ન જ્ઞા સ્વપ્રમિમ પદવામિ ન પારમાર્થિકમિતિ સ્વપ્ન એવ વિદુષ્ઃ હિતિ ગૃહાણ । નિદ્રામ્બહનમ્

૬૫ બીજી નહીતટસ્થ આમ્રવૃક્ષોના જલમાં પ્રતિબિંબિત આમ્ર ફલોને દેખી 'આ માત્ર ફલોનું પ્રતિબિંબજ છે, વાસ્તવમાં કંઈ પણ નથી.' આમ સમજનારો માણસ તે ફલોને કાઢવા માટે જલમાં હાથ નથી નાખતો અથવા તેઓને કાઢવા માટે અન્ય ઉપાય પણ આચરતો નથી. તેવીજ રીતે મુમુક્ષુ પણ જીવ-સ્વરૂપને તથા મૌક્ષ સ્વરૂપને કલ્પના માત્ર સમજી તેને માટે કદાપિ ઉદ્ધોગ કરશે નહિ. હા, અગર એ ઉત્તર આપો કે જેમ સ્વપ્નમાં સ્વાપ્નિક ફલોને ગ્રહણ કરવા વાસ્તે પ્રત્યેક મનુષ્ય ઉદ્ધોગ કરે છે, તેમજ અહીં પણ તેની માફક મૌક્ષને માટે ઉદ્ધોગ સભવે છે તો એનો એટલોજ પ્રત્યુત્તર છે કે હા, સ્વપ્નમાં મનુષ્ય સ્વાપ્નિક ફલો માટે પ્રયત્ન કરે છે ખરો, પરંતુ ત્યાં સુધીજ તે પ્રયત્ન કરે છે કે, જ્યાં સુધી એ ફલોને સત્ય સમજી રહ્યો છે, અગર સ્વપ્નમાંજ તે તે ફલોને સ્વાપ્નિક સમજી લેય તો કદાપિ ઉદ્ધોગ કરે નહિ, માટે પ્રતિબિંબવાદ માનવામાં યજ્ઞયાગાદિ સાત્કર્મોના નિર્વસ થઈ જાય છે.

૬૬ બીજી અગર જીવને પ્રતિબિંબ માનીએ તો જીવન-મુક્તિ કોઈપણ પ્રકારે થઈ શકતી નથી કારણ કે પ્રતિબિંબને કયા તો અતઃકરણમાં માનો અથવા અવિદ્યામાં સમજો અગર અતઃકરણમાં પ્રતિબિંબજ જીવ છે, આલુ માનો તો જીવ-મુક્તને પણ અતઃકરણ હોવાથી તેને પણ સસારી કહેવો જોઈએ, મુક્ત નહિ કદાચ કહો કે જ્યારે અતઃકરણ નહિ રહેશે ત્યારે તેને મુક્ત કહીશું તો એ વાત તો જ્યાં સુધી તે જીવતો રહેશે ત્યાં સુધી તો સભવે નહિ, દેહપાત થયા બાદ તો તેને પરમમુક્તજ કહીશું, પણ જીવ-મુક્ત નહિ થઈ કહો કે જીવ-મુક્તા-વસ્થામાં પ્રારબ્ધરૂપ થોડીક અવિદ્યા બાકી રહે છે, એ માટે તેના

દેહાંત કરણાદિ રહેતાં છતાં પણ પ્રજ્ઞસાક્ષાત્કાર હોવાથી તે જીવન-
મુક્તજ કહી શકાય છે તો પણ ઠીક નહિ. કારણ કે માયાવાદી-
ઓના મતમા પ્રજ્ઞસાક્ષાત્કારથી અવિદ્યાનો સમૂળ નાશ માન્યો છે
તો જ્યારે જીવનમુક્તને પ્રજ્ઞસાક્ષાત્કાર થઈ ચુક્યો તો પછી
અવિદ્યા પણ ક્યાં રહી ? અને આ ત કરણાદિ પણ ક્યાં રહ્યા ?

૬૭ ' અવિદ્યામાં' પ્રજ્ઞનું પ્રતિબિંબન જીવ કહેવાય છે '
આ પક્ષ તો જીવનમુક્તિમા ખીલકુલ અસંગત છે, કારણ કે
માયાવાદી અવિદ્યાને અજ્ઞાન કહે છે અને અપરોક્ષ પ્રજ્ઞજ્ઞાન થઈ
ચુક્યું તો તેજ ક્ષણે તેના દેહાદિનું ક્રિયાશાળીપણું તો દૂર રહ્યું,
પણ તે દેહાદિ પોતે રહેવાજ ન જોઈએ અર્થાત્ દેહપાત થઈ જવો
જોઈએ. કારણ કે અવિદ્યામા પ્રતિબિંબરૂપ જીવ, જ્ઞાનદ્વારા નષ્ટ
થઈ ચુક્યો છે અગર અહીં પણ એમ કહેા કે પ્રારબ્ધમ જ અવિદ્ય
બાકી રહો ગઈ છે માટે બધુંય સંભવે છે તો પણ ઠીક નથી કારણ
કે પ્રજ્ઞજ્ઞાન થવાથી તેની (અવિદ્યાની) જરાય સ્થિતિ સંભવતી
નથી. અને પ્રજ્ઞજ્ઞાનથી તેનો નાશ ન થયો તો કોઈથીએ એનો
નાશ થઈ શકશે નહિ. યદિ પ્રારબ્ધરૂપ અવિદ્યાનો લોગથી
નાશ થઈ જશે એમ કહેા તો પણ ચુકત નથી.
કારણ કે લોગ પણ તદ્દમારા મતમા એક પ્રકારનું અજ્ઞાન કે

૧ જીવનમુક્ત્યનુવપતિશ્ચ । તથાહિ અન્તર કારણે અવિદ્યાયાં વા ત્વયા
પ્રતિબિંબો વાચ્ય । અન્તર કારણપક્ષે જીવનમુક્તસ્ય તત્સત્ત્વે સસારિત્વમેવ સ્થાત્ ।
તત્સત્ત્વે પરમમુક્તિરેવ, ક્વ જીવનમુક્તિ' । અવિદ્યાપક્ષસ્તુ સુનરામસંગત । તસ્ય
અપરોક્ષજ્ઞાનવત્ત્વેન બ્રહ્માત્મસ્ય મિવૃત્તયા તત્પ્રતિબિંબરૂપજીવરૂપસ્યાપિ નિવૃત્તસ્થાત્
જીવનમુક્તસ્ય વેદ સ્પન્દિતુમ્પ્યસમર્થ સ્થાત્ । ન ચ પ્રારબ્ધમાત્રકોષાડવિદ્યા
તવાડસ્તીતિ સર્વમુપપચત્ત્વમ્ । પ્રજ્ઞસાક્ષાત્કારૈકનાશયાસ્તસ્યાસ્તાસ્મિન્
સ્થિતિ ષક્તુમશક્ત્યત્વાત્ પ્રતિબન્નકામાભાવાત્ । તેનાનિવૃત્તૌ કશ્ચનિવૃત્તિરવગમ્ય ।

અજ્ઞાનકાર્યજ છે તો પછી પ્રારબ્ધરૂપ અવિદ્યાનો ભોગરૂપ અવિદ્યાથી નાશ થવો અસંભવિત છે. રજ્જુમા સર્પજનની જગ્યાએ બરોબર રજ્જુનું જ્ઞાન થઈ ગયા પછી કોઈ પણ અશમા સર્પજ્ઞાન અથવા તેનાથી થતા ભયાદિ નથી રહેતા, અગર કહોકે ક પાદિ તો પછી પણ રહે છે, તો ભલે રહે, પણ તેના રહેવાથી તે મનુષ્ય કોઈને પોકારતો નથી તેમ ત્યાંથી ભાગવાની પણ કોઈ ચેષ્ટા કરતો નથી, એવીજ રીતે જીવનમુક્તનો દેહ ભલે રહે, પરંતુ તે ભોગાદિ તો કરી શકતો નથી જેમ સુષુપ્તિમા દેહમાત્ર રહે છે પરંતુ કંઈ તેનાથી ખાવું, પીવું કે ચાલવું વિગેરે કોઈ પણ ભોગ થતો નથી, તેમજ જીવનમુક્તના દેહાદિ ભલે રહે, પરંતુ ચેષ્ટા અને ભોગાદિ ન થવા જોઈએ, કારણ કે અધ્યાસ (અજ્ઞાન, અવિદ્યા) નો નાશ થઈ ચૂક્યો છે પરંતુ ઋષભદેવ, શુકદેવ, વામદેવ, વિગેરે જીવનમુક્તોને બધીએ ક્રિયા કરતા સાબળ્યા છે અગર જીવનમુક્ત ન માનો તો 'બ્રહ્મવેદ બ્રહ્મૈવ મવતિ' 'તમેત વિદ્વાનમૃત રહ મવતિ' 'બ્રહ્મમૃત પ્રસન્નાત્મા ન શોચતિ ન કાશતિ' અર્થાત્ બ્રહ્મજ્ઞાની બ્રહ્મસ્વરૂપ થઈ જાય છે, (નરજનાત્મા બ્રહ્મસ્વરૂપ જીવનમુક્ત, શોક અને કાંક્ષાઓથી રહિત થઈ જાય છે. ઇત્યાદિ જીવનમુક્ત પ્રતિપાદક શ્રુતિ, તથા સ્મૃતિઓ વ્યર્થ થઈ જશે, માટે પ્રતિબિંબપક્ષ અનેક દૃષ્ટાંતોથી પ્રસ્ત થયેલો હોવાથી કોઈ કામનો નથી અને વેદાદિમાં ન હોવાથી અવૈદિક પણ છે.

મોગેકનાદય તદિતિ ચેત્ । તર્હ્યવિયાતત્કાર્યાતિરિક્ત તદિતિ ચેદ્રક્તુમુચ્યતોષિ । ન હિ રજ્જુજ્ઞાનાનન્તર કેનાપ્યયોન તસ્મિન્ સર્પજ્ઞાન તત્કૃત્તમયાદિક ચાનુવર્તતે । અનુવર્તતે કમ્પાદિરિતિ ચેત્, અનુવર્તતાં નામ પૂર્વકારણત્વ સ્વરૂપસત્કમ્નો ન તુ તેનાન્નર્થકિન્નિત્કર્તુ શક્યમ્ । एवं प्रारब्धेनापि देहविद्यमानतैव संपादयितुं शक्या न तु भोगादिरपि, अध्यासामावात् सुषुप्तौ तथोपलब्धात् । विद्वन्मण्डनम् ।

૬૮ કેટલાક માયાવાદીઓનો એવો મત છે કે અગર જીવ પ્રતિબિંબ નહિ તો આભાસ છે, અર્થાત્ જેમ અંગુલિ (આંગળી) ના સળધથી એક ચદ્રને ઠેકાણે જે ત્રણ ચદ્રો જણાવા લાગે છે, એક હીપકને ઠેકાણે અનેક હીપકો દખાવા લાગે છે, ખરી રીતે તો અનેક ચદ્ર કે હીપક કંઈ નથી પણ માત્ર એકજ ચદ્ર છે એવી રીતે પ્રજ્ઞા અવિદ્યાના સળધથી જીવરૂપે અનેક પ્રકારે ભાસમાન થવા લાગે છે. વાસ્તવમાં જીવ પ્રજ્ઞાભાસ છે, બીજું કંઈ નથી. આ પણ માયાવાદીઓનો એક માત્ર મનોરથ જ છે અમે પૂછીએ છીએ કે આ અવિદ્યાનો સળધ કોને થયો અથવા એ ભ્રમ કોને થયો? અગર કહો કે પ્રજ્ઞાનેજ અવિદ્યાસળધ અને ભ્રમ થયો તો તે બની શકતું નથી, કારણ કે વિશુદ્ધવિદ્યા-ત્મક જ્ઞાનસ્વરૂપ પ્રજ્ઞામાં અવિદ્યા, અજ્ઞાન, અથવા ભ્રમનો અવકાશજ કયા રહ્યો? શુ કદાપિ સૂર્ય ને પછી અધકારનો સળધ છે ખરો કે? કદાપિ નહિ યદિ કહો કે જીવનેજ આ અવિદ્યાના સળધથી ભ્રમ થયો છે, તો પછી તે આભાસ કોણ? કદાચ કહો કે જીવજ આભાસ છે તો પછી ભ્રમ કોને થયો? ચદ્રાભાસના દૃષ્ટાંતમાં તો સત્યચદ્ર આભાસ, અને દ્રૃષ્ટા આ ત્રણના હોવાથી કાર્ય સરી શકે છે, પરંતુ અહીં તો એક પ્રજ્ઞાની શિવાય બીજું કંઈ પણ નથી માટે જીવ આભાસ છે આ ઉકિત (કથન) માત્ર નિયુક્તિકજ (યુક્તિવગરનું) છે

૬૯ વળી અહીં એક બીજો પણ પ્રશ્ન ઉભો થાય છે કે પ્રજ્ઞા અને અવિદ્યાનો આ સળધ અનાદિ છે કે સાદિ ?

૧ ન વય પ્રતિબિંબ ઝૂમ કિન્ત્વજ્જુલ્યાવિસમ્વર્કાચન્દ્રાદિદૈતામાસવદ-વિદ્યાતો બ્રહ્માપ્યનેકવદ્ધમાસમાન દ્વિત્રાદિસહ્યાયોગિ જીવપદવાચ્યમ્, નૈતાદિ-દ્વદ્વાદરણીયમ્ । इत्यादि । विद्वन्महन्म् ।

તો 'જીવ હૈંસો ઈત્યાદિ માયાવાદીની પ્રતિજ્ઞાની અનુસાર તે સંબંધ અનાદિ છે આજ કહેવું પડશે. તો પછી અવિદ્યા, પ્રહ્લ અને બનેનો સંબંધ આ ત્રણે અનાદિ હોવાથી જીવનો પ્રહ્લથી વિભાગ પણ અનાદિ સિદ્ધ થયો અને એમ સિદ્ધ થવાથી અવિદ્યાના સંબંધથી જીવનો પ્રહ્લથી વિભાગ છે, આવો જે અવિદ્યા-સંબંધ અને જીવવિભાગનો પરસ્પરમાં જ કાર્યકારણભાવ છે તે જતો રહેશે. કેમકે કારણ હ મેંશાં પહેલા રહે છે ને પછી કાર્ય. પરંતુ અહીં તો બંને એકકાલિક છે, માટે પ્રહ્લાભાસ જીવ છે આ પક્ષ પણ યુક્તિથી ટકી શકે તેમ નથી.

૭૦ 'કેટલાક અદ્વૈતવાદીઓ કહે છે કે વેદમાં અનેક ઠેકાણે જીવ અને પ્રહ્લનું એકત્વ કહ્યું છે અને તે એકત્વ (અલેદ) અગર જીવ અને પ્રહ્લ બંને અલગ અલગ હોય તો થઈ શકતું નથી, માટે અમે તે બંનેનો લેદ (જુદાપણું) અવિદ્યા ઉપાધિથી માનીએ છીએ અને એટલા માટે 'તત્ત્વમાસિ' આ મહાવાક્યમાં ભાગત્યાગ લક્ષણ માની છે અર્થાત્ જેમ કોઈએ દેવદત્તને કાશીમાં જોયો છે તે વખતે તેની અવસ્થા હશ ખાર વર્ષની હતી હજી દાદીનાં ફણગાએ ફૂટયા ન હતા. કંઈક પાતળો પણ હતો. ત્યાર પછી કેટલાક વર્ષો બાદ ફરી તે પ્રયાગમાં જોવામાં આવ્યો તો તે જોનાર માણસ પોતાના સાથીને કહેવા લાગ્યો કે અહા ! આ તે જ દેવદત્ત છે યદ્યપિ અહીં તે દેવદત્ત કાશીમાં જોયેલો હતો તેનાથી કંઈ જુદોજ માણસ પડતો હતો કારણ કે તે સમયે તે પાતળો તથા ફુર્લ હતો, કંઈક નાનો પણ હતો, મૂંછ પણ ફૂટી નહિ હતી. અને હમણાં તો તે મોટો

તથા લાંબો છે, મૂંછ તથા ઢાઢી વાળો છે, છતાં પણ અહીં તેનો પહેલાના દેવદત્તથી અભેદજ છે, કારણ કે તે અવસ્થાની વાતો તથા આ અવસ્થાની ભેદ દેખાડનારી વાતો બધી માત્ર ઉપાધિ હતી. ને ઉપાધિનો પરિત્યાગ કરી દીધો એટલે તે અને આ દેવદત્ત એકજ છે, અને એટલાજ માટે 'સોય દેવદત્ત આ પ્રયોગ થાય છે. એવીજ રીતે 'તત્ત્વ અસિ' અહીં તત્ત્વ તે બ્રહ્મ ત્વ અસિ તુ છે. આવો જીવ અને બ્રહ્મનો ભાગત્યાગલક્ષણથી અભેદ કયો છે અર્થાત્ યદપિ બ્રહ્મ સર્વજ છે, અને જીવ તો અદ્વય છે એ સર્વજ અને અદ્વયજનું ઐક્ય થઈ શકતું નથી, છતાં પણ તે (સર્વજતા-અદ્વયજતા) તેઓની (જીવ-બ્રહ્મની) ઉપાધિ છે જ્યારે તે સર્વજ અદ્વયજ, વિગેરે ઉપાધિભાગનો ત્યાગ કરી દીધો તો તે બંને જીવ, બ્રહ્મ ચિન્માત્ર શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ હોવાથી એકજ છે, આવી રીતે 'તત્ત્વમસિ' આ મહાવાક્યમા સર્વજત્વાદિ ઉપાધિનો પરિત્યાગ કરી જીવ બ્રહ્મનું ઐક્ય કહ્યું છે માટેજ અવિદ્યોપાધિ પરિચિન્ન બ્રહ્મજીવ કહેવાય છે, વાસ્તવમા જીવ કોઈ બીજો પદાર્થ નથી.

૭૧. આવું કહેવું પણ પૂર્વાપર વિચારથી શૂન્ય છે કારણ કે ન તો 'તત્ત્વમસિ' આ મહાવાક્ય છે અને નથી એમા ભાગ-ત્યાગલક્ષણા આ માત્ર ઉપનિષદનિષદના અર્થની અપહ્રુતિ (ચોરી)જ છે. કારણ કે અસલ વાત તો એ છે કે છાદોગ્યોપનિષદમા એક ઇતિહાસ છે ત્યાં છઠ્ઠા અધ્યાયમા ' ઐશ્વતકેહુ આરુણેય ' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓદ્વારા કહ્યું છે કે આરુણિ ઋષિનો ચંતકેતુ નામનો પુત્ર હતો અને તે સ્તબ્ધ હતો. પિતાએ મહામુરકેલીએ તેને ભણાવ્યો જ્યારે તે વેદવેદાગ બધું ભણી ચુક્યો ત્યારે પણ સ્તબ્ધ (અભિ-માની)જ રહ્યો. ત્યારબાદ એક દિવસ પિતાએ તેને કહ્યું કે હે પુત્ર ! તને અભિમાન તો ઘણું છે પરંતુ તે કોઈને ક્યારે પણ એવું

પ્રકૃત્ય છે કે જે એકના સાંભળવાથી, માનવાથી તથા જાણી લેવાથી આ બધું જાણી, માની, તથા સાંભળી લેવાય છે. આ સાંભળી 'ચેતકેતુને આશ્રય' લાગ્યું અને તે બોલ્યો કે 'હું ભગવન્' તે આજ્ઞા કઈ છે ?' ત્યારે આરુણિ બોલ્યા કે 'હું ભોળા પુત્ર' જેમ એક મૃત્પિડના જાણવાથી બધાજ માટીના પાત્રો જાણી લેવાય છે, કારણ કે માટીનાં પાત્રાદિ એ મૃત્તિકાનુજ વાણીથી આરબ્ધ નામ માત્ર છે, અને તે મૃદ્દૃપ હોવાથી સત્યજ છે. આવું સાંભળી પુત્ર બોલી ઉઠ્યો કે 'હું ભગવન્' આપે મને આવું પહેલેથી કેમ ન કહ્યું ? હવે કૃપા કરી આ વાત ઠીક બરોબર રીતે સમજાવો.'

ત્યારે આરુણિએ આવી રીતે એક વિજ્ઞાનથી સર્વવિજ્ઞાનની પ્રતિજ્ઞા કરી પુત્રને બ્રહ્મજ્ઞાન કરાવવાનો પ્રારંભ કર્યો છે અહીં એક વિજ્ઞાનથી સર્વવિજ્ઞાનની પ્રતિજ્ઞા કરી છે, તે પ્રતિજ્ઞા, અગર એકસ્વરૂપ બધું હોય ત્યારેજ બની શકે છે જેમ સુવર્ણ ખડ અને સુવર્ણનાં ભૂષણાદિ બધું સુવર્ણજ હોય તો એક સુવર્ણના જ્ઞાનથી બધાનું જ્ઞાન થઈ શકે છે એવીજ રીતે આ બધું જગત્ અગર બ્રહ્માત્મક હોય તો જ એક બ્રહ્મવિજ્ઞાનથી સર્વવિજ્ઞાન થઈ શકે છે માટે એક બ્રહ્મવિજ્ઞાનથી સર્વ વિજ્ઞાન થવાને માટે 'સર્વેષ સૌમ્યેદ' અહીંથી લઈ 'એતદ્વાત્મ્યમિદ સર્વમ્' અહીં સુધી સર્વ પ્રપચને બ્રહ્માત્મક કહ્યો છે અર્થાત્ આરુણિએ પુત્રને બ્રહ્મજ્ઞાન કરાવવા વાસ્તે વડનું એક રૂળ મગાવી ફોડાવ્યું અને પછી પુત્ર્યુ કે 'આમા તુ શુ' જ્ઞાએ છે ?' તો તેણે કહ્યું કે 'ન્હાનાં ન્હાના બીજ જોઉં છું' ગુરુએ ફરી કહ્યું કે 'એમાથી એકને લઈ તેને ફોડ' તેણે તેમ કયું, ગુરુએ

૧ તત્રોપકમે 'આપિ વા તમાવેશમપ્રાક્ષો' इत्यादि श्रुतिद्वारा एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिष्ठात तदेकमेव चेत्सर्वं भवेत्तदोपपद्यते इत्यादि विद्वन्महन्म् ।

ફરી પુછ્યું કે ' હવે તુ શુ જુઓ છે ? ' તેણે કહ્યું કે ' હવે કંઈ દેખાતું નથી ' ત્યારે ગુરુ બોલ્યા કે ' હે પુત્ર ! જેમ ન દેખાતાં આ અણરૂપ બીજથી સમગ્ર વૃક્ષ બન્યું છે તેમજ અજ્ઞાનીઓથી ન પ્રત્યક્ષ થતા તે પરમાત્માથીજ આ બધું જગત્ બન્યું છે, અને પ્રજ્ઞાત્મક છે. ' અહીં પુત્રને જડ જગત્ને વિનાશી જોઈ પ્રજ્ઞરૂપ ન હોવાની શકા થઈ આવી ત્યારે તે શંકાને દૂર કરવા કાળે આગળ કહ્યું કે ' તત્સત્ય ' અર્થાત્ આ બધું સત્ય છે. આવી રીતે જડ પદાર્થ (પૃથ્વી આદિ) ને પ્રજ્ઞાત્મક કહી જીવને પણ પ્રજ્ઞાત્મક કહે છે, ' તત્ત્વમસિ ' અર્થાત્ ' હે ચેતકેતુ ! ત્વ તુ ' ચેતન તત્ત્વ મસિ અર્થાત્ પ્રજ્ઞાનો અશ હોવાથી પ્રજ્ઞ છે, પ્રજ્ઞાત્મક છે. જેમ ' એતદાત્મ્યમિદ સર્વ ' અહીં લક્ષણ નથી તેમ ' તત્ત્વમસિ ' અહીં પણ લક્ષણ નથી અને ' તત્ત્વમસિ ' આટલોજ વાક્યનો ટુકડો પ્રજ્ઞ તથા જીવનો અલેદ બોધક નથી, પરંતુ સમગ્ર પ્રપાઠક જડ, જીવ, પ્રજ્ઞાનો અલેદ કહી રહ્યું છે માટે બધું પ્રપાઠકજ મહાવાક્ય છે, અગર થોડો ટુકડોજ પ્રજ્ઞાત્મક નિરૂપક તથા મહાવાક્ય છે આમ માનો તો વાક્યલેદ તથા ઉપક્રમવિરોધ આવી પડશે. અને એટલા માટે જીવ પ્રજ્ઞાત્મક હોવાથી આભાસ મઈ શકતો નથી યદિ જીવ આભાસ અલીક હોય તો સત્તાવાચક (હોવુ-થવુ) અસિ આવુ પદ ન કહેત. માટે જીવ પ્રજ્ઞાભાસ છે આ કદપના પણ આકાશનાં ફૂલોનો હાર બનાવવા જેવી છે

શુદ્ધદૈત મતમાં જીવનું સ્વરૂપ.

૭૨. અહીં એવો પ્રશ્ન થાય છે કે ' જ્યારે જીવ આભાસ નથી, ઔપાધિક નથી, પ્રતિબિંબ નથી તો શુ છે ? તો એનો હિતાર એ છે કે જીવ પ્રજ્ઞાનો અશ છે. કારણ કે શ્રુતિમાં 'વાદોઽસ્થ

વિશ્વા મૂતાનિ' વિશ્વ માત્ર ભગવાનનો અશ છે. આ વાક્યથી જડજીવાદિને અશ કહ્યા છે અહીં પ્રહ્મ નિરવયવ છે. અર્થાત્ અવયવ વગરનું છે તે પછી જીવ તેનો અશ કેમ થઇ શકે ? આવી શકા પણ ન કરવી કારણ કે પ્રહ્મ લૌકિકપ્રમણુગમ્ય નથી, પરંતુ 'તત્ત્વૌપનિષદ પુરુષ પૃચ્છામિ' ' સર્વે વેદા યત્પદમા-મનન્તિ' 'વેદૈશ્ચ સર્વૈરહમંવ વેદ્ય' ઇત્યાદિ શ્રુતિ સ્મૃતિઓની અનુ-સાર કેવલ વેદ માત્રથીજ જાણી શકાય છે અને તે શ્રુતિ સ્મૃતિ ઓમા જીવને પ્રહ્મનો અશ કહ્યો છે.

• શ્રીમદ્ભગદ્ગીતામા ભગવાન્ શ્રીગોકુલેન્દુ પણ આજ્ઞા કરે છે 'મયૈર્વાંશો જીવલોકે જીવમૂત સનાતન' અર્થાત્ જીવજને પ્રાતઃ થયેલો મારેજ સનાતન અશ જીવલોકમાં છે. ભગવાનના જ્ઞાના-વતાર શ્રીવેદવ્યાસજી પણ સદેહનિવારક પોતાની સૂત્રમય ઉત્તર-મીમાસામાં 'અંશો નાનાવ્યપદેશાત્' આ સૂત્રમા કહે છે કે વેદમા કેઇ સ્થળે જીવને પ્રહ્મ કહ્યો છે, ક્યાંક ઉત્પન્ન કહે છે, કેઇ જગ્યાએ અજ્ઞા કહ્યો છે, ક્યાંક ચિદ્રૂપ. દાસ અને જ્યારે ક્યાંક તેા અજ્ઞા બતલાવ્યો છે. આવી રીતે અનેક પ્રકારે કહ્યેવાથી જીવ પ્રહ્મનો અશજ છે. અર્થાત્ પૂર્વોક્ત વિરૂદ્ધ ધર્મો પ્રહ્મને છોડી ખીજમાં સંભવે નહિ અને જીવ પ્રહ્માશ છે માટે તેને એમજ (અશજ) કહેવો યુક્ત છે અથવા 'યયામે છુદા વિસ્ફુલિંગા' 'તદેતત્સત્યમ્' ઇત્યાદિ પૂર્વોક્ત શ્રુતિઓમા પ્રહ્મથી અનેક જીવો નિકળે છે, અને ફરી કાળાંતરમાં તેમાજ આવી મળે છે. આવેા નાના વ્યપદેશ કર્યો છે અર્થાત્ બહુવચન આપી અનેક કહ્યા છે

૧ જીવો બ્રહ્મણોડશ એષ, કુત ? નાનાવ્યપદેશાત્, નાનાવિધો યો વ્યપ-વેશ, કવિદ્બ્રહ્મણેત્યાદિ ભયવા નાનાવ્યપદેશાદ્રેદેન વ્યપવેશાત તથા, શ્રુતિઅ-ચયમે છુદા વિસ્ફુ. વિદ્વન્નહનમ્ ।

માટે જીવ બ્રહ્મનો અશજ છે જેમ અગ્નિનો અશ વિસ્ફુલિગ (તણખદો) ફાહક હોવાથી અગ્નિ કહેવાય છે તેમજ બ્રહ્માં હોવાથી જીવ પણ બ્રહ્મ કહેવાય છે, જેમ લોકમાં રાજાના અમાત્ય (પ્રધાન) વિગેરે પણ રાજા કહેવાય છે, તેમજ જીવમાં પ્રમાતૃત્વ, જ્ઞાતૃત્વ, વિગેરે ભગવદ્દર્શ હોવાથી તે બ્રહ્મ કહેવાય છે

૭૩ એ તો અમે પહેલાજ કહી આવ્યા છીએ કે ભગવદ્વિદ્યાથી આનંદનો તિરોભાવ થયા બાદ આ જીવના ઐશ્વર્યાદિ સ્વાભાવિક ગુણો પણ તિરોભાવને પામે છે, માટેજ વ્યાખ્યાન દ્વિકા ભગવન્માયા એને (જીવને) મોહિત કરે છે. જે મોહમાં આવી આ જીવ પારકી ક્ષણિક વસ્તુઓમાં અહતા મમતા, સત્યનિત્ય પદાર્થોમાં મિથ્યાભાવના, પરસ્પર રાગદ્વેષ, વિગેરે કરવા મડી પડે છે અગર અહીં એવી શકા થઈ આવે કે જ્યારે ભગવાનજી જીવના ઐશ્વર્યાદિ ગુણોને તિરોહિત કરી તેને મિથ્યાજ્ઞાન વિગેરે દોષયુક્ત કરે છે તો ભગવાનમાં ‘ઉપસ્થિતહાનિ’ અને ‘અકૃતાભ્યાગમ’ આ બે દોષો લાગુ પડશે, તો તેનો એટલોજ ઉત્તર છે કે આ દોષો જીવના કાર્યમાંજ ગણાય છે, અથવા જીવનાજ દૂષણ કહેવાય છે, કારણ કે લોકમાં એવુંજ ભવામાં આવે છે સ્વતંત્ર રાજામહારાજા લોક, ઉત્તમ અને વિચિત્ર પ્રાકાર, (ફેટ) (પુરસ્કાર નગર-ફાટક) પ્રાસાદ (મહેલ) વિગેરેને તોડાવી ત્યાં મેદાન, બગીચા વિગેરે બનાવી દે છે અને ક્યારેક

નनु ब्रह्मरूपाणां च जीवानां सहजगुणास्तिरोहितान् विधाय मिथ्याज्ञाना-
विशेषयुक्तत्वकरणे तूपस्थितिहानिरकृतान्यागमश्च प्रवृज्येतेति चेन्न । एतदोर्जीव-
कृतावेव जीव एव च दूषणत्वात् । तत्रापि लोकेष्वस्वतंत्रजीवकृतावेव । इत्येते
हि लोकेपि राज्ञां स्वतन्त्राण० । विद्वन्मदनम् ।

તો સેવકના ઐશ્વર્યાદિ ઝુટવી લે છે, અને વળી પાછા સેવાદિથી સતુષ્ટ થઈ તેને તેનાથી બમણું ને તમણું પણ આપી દે છે. લોકમા આ તેનું કર્મ દોષરૂપે લેખાતું નથી, પણ ઉલટી તેની લોકો બરાઈ કરે છે જ્યારે થોડી સ્વતંત્રતાવાળા જીવમા પણ આ કામ દોષરૂપે ટકાતું નથી તો પછી સકલ ત્રિલોકના નિયંતા, કારણના પણ કારણ, જગદીશ્વર, ભગવાનની આવી આવી અવનવી અને રસમયી ક્રોડાઓમાં આવી શકા થવીજ અસંભવિત છે આપશ્રીએ ગીતામા પણ આજ્ઞા કરી છે કે ‘મત્ત સ્મૃતિર્જ્ઞાનમપોહન ચ’ અર્થાત્ જગતને મારાથીજ જ્ઞાન અને સ્મૃતિ મળે છે, અને હું જ ક્યારેક તેનો તિરોલાવ પણ કરી નાખું છું. એ માટે ‘જીવ બ્રહ્મનો અશ છે.’ આ પક્ષમા કોઈ પણ જાતનો દોષ આવતો નથી માટે આ જ પક્ષ શ્રુતિ, સ્મૃતિ, વિગેરેથી સમત છે.

૭૪ જે લોકો જીવને વ્યાપક માને છે, તેઓના મતમા વેદવિરોધ સ્પષ્ટજ અબકી ઉઠે છે, કારણ કે વ્યુત્પત્ત્યશ્રુતિના ‘વ્યુત્પન્તિ’ ‘સર્વે માત્માન’ ‘સર્વે જીવા’ વિગેરે પદોમા જીવને બહુવચનનો નિર્દેશ કર્યો છે. અગર જીવ વ્યાપક હોત તો બહુ-વચનનિર્દેશ ન કરત, પરંતુ એકવચનજ કહેત અને ‘યતો વા રૂપાનિ’ આ કારણ પ્રતિપાદક શ્રુતિમા પણ કહ્યું છે કે ‘અનેક જીવો ભગવાનથીજ પેદા થાય છે અને તેમાજ ક્ષીન થઈ જાય છે. યદિ જીવ વ્યાપક હોય તો અહીં પણ તેને માટે બહુવચન કેમ કહેત ? અને વેદમા જીવના જે ઉત્ક્રમણ, ગમન, આગમન, વિગેરે કહ્યા છે તે પણ વ્યાપકપક્ષમા વિરુદ્ધ પડે છે. અને અશ માનવાથી તો બધોજ વિરોધ દૂર થઈ જાય છે. માટેજ શ્રુતિ, સ્મૃતિ, સૂત્ર,

તથા યુક્તિઓથી પ્રતિપાદિત અને પોષાયેલો પક્ષ તો ‘જીવ
બ્રહ્માશ છે.’ એ જ છે

જીવપરિભાષુ

૭૫ અશ હોવાથીજ જીવ અણુ પણ છે. વેદમા કહ્યું
છે કે —

‘एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यो ।

यस्मिन्प्राણ पञ्चधा सविवेश ॥’ શ્રુતિ.

‘નાણાપ્રણયમાગસ્ય જાતઘા કલ્પિતસ્ય ચ ।

માગો જીવ સ વિજ્ઞેય સ ચાત્તન્યાય કલ્પતે ’ ॥ શ્રુતિ

ખીજી પણ પ્રમાણ વાક્ય —

‘ નિત્ય સર્વગતસ્થાણુરચ્છોગ્ય સનાતન શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતા

અર્થાત્ અણુપરિભાષુ જીવ, ભગવત્કૃપાયુક્ત શુદ્ધ મન-
થીજ જાણી શકાય છે, જેનો પ્રવેશ થવા પછી પ્રાણ પાંચ પ્રકારે
પ્રવેશ કરે છે. વાળના સોમાં ઢુકડાના પણ અગર સો ઢુકડા
કરાય તો તેના એક ભાગની બરોબર જીવનું પરિભાષુ થાય છે.
આ જીવ નિત્ય છે સર્વ દેહમા વ્યાપ્ત છે, અણુ છે, વિનાશ્ય નથી,
તથા ઘણું પ્રાચીન છે. અહીં ‘સ ચાત્તન્યાય કલ્પતે’ અર્થાત્
આનંદાશના આવિર્ભાવ થવા પછી આ જીવ વ્યાપકતાને પામે છે.
શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યચરણે નિખ ધમા કહ્યું છે કે —

‘આનંદાશમિવ્યક્તૌ હ તત્ર બ્રહ્મણકોટય.’ આનંદાશનાં
આવિર્ભાવ થવાથી તે ભગવદશ જીવમા કરોડો બ્રહ્માડોનું દર્શન

૧ સર્વગતસ્થાસૌ જાણી. અમર આવો સમાસ ન માનવામા આવે તો
‘અચલ’ અને સ્થાણુ આ બે એકાર્થક શબ્દ હોવાથી પુનરુક્તિ થઈ જશે.

થવા લાગે છે, અર્થાત્ ' સત્ય વિજ્ઞાનમાનદ બ્રહ્મ ' આ શ્રુતિ પ્રમાણે ભગવાનમા સત્તા, જ્ઞાન, અને આનંદ સ્વરૂપાત્મક ત્રણ અંશો છે. માટે જ્ઞાનાંશ પણ સ્વરૂપાત્મક છે, તે સ્વરૂપાત્મક જ્ઞાનાંશથી જીવસૃષ્ટિ સરભર, માટે તે ચિદ્રશ, ચેતન અથવા જ્ઞાનસ્વરૂપ કહેવાય છે અને ' સર્વજ્ઞ સર્વશક્તિ ' આ શ્રુતિ મુજબ ભગવાનમાં (બ્રહ્મમાં) જેમ સ્વરૂપાત્મક જ્ઞાન છે તેમ ધર્મરૂપ જ્ઞાન પણ છે ભગવાન આ નામથી પણ એ સ્પષ્ટ થાય છે કે જેમાં ' સમસ્ત ઐશ્વર્ય, વીર્ય, યશ, લક્ષ્મી, જ્ઞાન, અને વેરાગ્ય, આ છ ધર્મો અથવા ગુણો હોય તેનેજ ભગવાન કહેવામાં આવે છે બ્રહ્મની સીવાય બીજો કોઈપણ ભગવાન (પદૈશ્વર્યસંપન્ન) નથી, જ્યાં કયાક દેવાદિને માટે ભગવાન શબ્દ વપરાયો છે ત્યાં બધે તે શબ્દ ઔપચારિકજ પ્રયોજાયો છે, એમ સમજવું અર્થાત્ અશાશી-ભાવને લઈ છ ઐશ્વર્યોમાના કોઈ એક અશને નિહાળી દેવ, મહર્ષિ, આચાર્ય, ઇત્યાદિને ભગવાન કહેવામાં આવે છે. આ છ ગુણો ભગવાનમા પોતે અગણિતાનંદ, અમેયાનંદ, તથા પૂર્ણાનંદ હોવાથીજ છે જીવમા આનંદાશની માફક આ છ ગુણો પણ તિરોહિત થઈ જાય છે, માટેજ તે જીવ અદ્વૈત કહેવાય છે, અને ભગવાન સર્વજ છે, જ્યારે ભગવાન નિજાનુબ્રહ્મથી આ જીવને આનંદનું પ્રદાન કરે છે અર્થાત્ જીવના દેહ, ઇન્દ્રિય, અતકરણ તથા સ્વરૂપમા જ્યારે આનંદાત્મક ભગવાન પ્રવેશ કરે છે ત્યારે અગ્નિના પ્રવેશથી કાંટ જેમ અગ્નિરૂપ થઈ જાય છે તેમ આ જીવ પણ બ્રહ્માત્મક થઈ જાય છે માટેજ તેના રોમ રોમમાં અનેક બ્રહ્મકો દેખાવા લાગે છે અને એ માટે અર્થાત્ ધર્માત્મક જ્ઞાનના હિત થવાથી તે સમય એ સર્વજ કહેવાય છે આ વિષયને અમે પુષ્ટિનિરૂપણમા બહુ સારી રીતે નિરૂપણ કરીશું.

‘બ્રહ્મ નિર્ગુણ છે અથવા સગુણ’ એનો નિર્ણય તો અમે ભગ-
ત્સ્વરૂપનિરૂપણમાં કરીશું, પરંતુ અહીં માત્ર એટલું જ કહી
દઈએ છીએ કે ‘જેને પ્રાકૃતગુણો વશ કરી શકતા ન હોય, જેને
પ્રકૃતિગુણ આક્રમણ કરી શકતા ન હોય, તથા જે સ્વયં
પ્રકૃતિ તથા પુરૂષનો સ્વામી હોય તેને નિર્ગુણ કહે છે.

અહીં એક એવો બીજો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે કે જ્યારે
જીવ આજી છે તો સર્વ શરીરમાં એટા ન થવી જોઈએ, કારણ કે
જીવ પોતે આજી હોવાથી સર્વ શરીરમાં ન પહોંચી શકે. પરંતુ
એનો ઉત્તર એ છે કે યદ્યપિ જીવ આજીપરિમાણ છે છતાં પણ
તે પોતાના વિસર્પિ (પ્રસરનારા) ચૈતન્યગુણદ્વારા સમસ્ત શરીરમાં
વ્યાપ્ત રહે છે અને એ વાસ્તેજ નખથી શિખા પર્યંત સર્વ શરી-
રમાં એકાએક થતી રહે છે એ દનમાં શૈત્યગુણ છે, દીપમાં પ્રકાશ-
ગુણ, અને સૂર્યમાં તેજગુણ છે જેમ ઉરસ્થલમાં (છાતીના
ભાગમાં) રાખેલું એ દન પોતાના શીતગુણથી સમસ્ત શરીરમાં
પહોંચી વળે છે, જેમ દીપક પોતાના પ્રકાશગુણદ્વારા ઘરના બધા
ભાગમાં પ્રકાશ કરી મુકે છે, અને જેમ અખિલ લોકચક્ષુ, ભગવાન
દિનમણિ, દિવાકર પોતાની પ્રભાથી સમસ્ત વિશ્વમાં પ્રકાશી રહે
છે, તેમજ જીવાત્મા પણ પોતાના ફેલાઈજતા ચૈતન્યગુણદ્વારા
સમગ્ર શરીરમાં પહોંચી વળે છે અર્થાત્ પોતાની ચેતનતા પહોંચાડે
છે. એ પાનું કુલ નાનકડું હોય છે, છતાં પણ પોતાના ગંધગુણથી
સમગ્ર બગીચામાં ખુશબો ફેલાવે છે તેવીજ રીતે જીવ જો કે
આજી છે તથાપિ તે પોતાના વિસર્પિ (સ્વભાવથી ફેલાવાવાળા)
ચૈતન્યગુણદ્વારા સર્વ દેહમાં સુખદુઃખાદિનું જ્ઞાન કરાવે છે. આ જ
વાત ભગવાન શ્રી વેદવ્યાસજીએ પણ ‘ગુણદ્વાલોકવત્’ ‘વ્યતિરેકો
ગન્ધવત્’ ઇત્યાદિ સૂત્રોદ્વારા કહી છે

૭૬ કેટલાક વાદીઓનું એવું કહેવું છે કે ચ પકના પરમાણુઓની નીકળી નિકળીને વાયુદ્વારા દુર દુર સુધી ફેલાઈ જાય છે, અને એટલાજ માટે દુર સુધી તેનો ગંધ માણુમ પડે છે, પરંતુ કંઈ ગંધગુણ અધિક દેશ વ્યાપી નથી

પરંતુ તેઓનું આવું કહેવું ઠીક ન ગણાય કારણ કે કદાચ પુષ્પોનાજ પરમાણુઓ નીકળી દુર સુધી ફેલાતા હોય તો થોડી વારમા પુષ્પ હલકું થઈ જવું જોઈએ અથવા પરમાણુઓના નીકળતા નીકળતામાં ફૂલજ નહિ રહેવું જોઈએ, પરંતુ એવું તો કદાપિ બનતું નથી માટે ગંધગુણજ વિસર્પી છે બીજી અગર પરમાણુઓના નીકળવાથીજ ગંધ ફેલાતો હોય એવો નિયમ હોય તો જ્યાં ગંધ ફેલાયો છે ત્યાં મોઢો ફાડીને રહેનાર માણુસના મુખમા પરમાણુઓના જવાથી રસનો પણ આસ્વાદ હોવો જોઈએ પણ તે તો થતો નથી માટે ગંધ ગુણજ વિસર્પી છે એમ માનવું પડશે. વાસ્તવમાં તો પરમાણુઓ ખ ખે રવા માત્રથીજ ચાલ્યા જાય છે, ધોવાથી તો તેઓની સ્થિતિ સંભવી શકતીજ નથી પરંતુ લોકમા કેટલીક વાર એવું જોવાના આવે છે કે લસણ ડુંગળી વિગેરે ઉગ્રગંધ પદાર્થોનો સ્પર્શ થયા પછી અનેકવાર માત્રી લઈને હાથ ધોવાથીજે પણ ગંધગુણ જતો નથી. માટે જરૂર માનવું જોઈશે કે ગંધગુણજ વિસર્પી છે અને તે દ્રવ્યથી અધિકદેશ પર્યાપ્ત ફેલાઈ રહે છે.

આવી રીતે આત્માનો ચૈતન્યગુણ પણ અધિકદેશ વિસર્પી છે માટે તે પોતાના ગુણદ્વારા સમગ્ર શરીરમાં વ્યાપી રહે છે. કહ્યું પણ છે કે —

યથા પ્રકાશણત્યેક કૃત્સ્ન લોકમિમ રવિ.
ક્ષેત્ર ક્ષેત્રી તથા કૃત્સ્ન પ્રકાશયતિ મારત ॥

શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતા ।

ચૈતન્યમસ્ય ધર્મો હિ પ્રમા માનોરિવામલા ।
તથા સ્ફુરતિ જીવોઽસૌ સ્વત એવાનુરૂપયા ॥

લક્ષ્મીતન્ત્રમ ।

અર્થાત્ હે ભરતકુલોત્પન્ન અર્જુન ! જેવી રીતે એક સૂર્યનારાયણ પોતાની પ્રભાદ્વારા સમગ્ર ત્રિલુવનને પ્રકાશિત કરે છે તેમજ ક્ષેત્રી જીવાત્મા આ સર્વ દેહને પ્રકાશિત કરે છે, અર્થાત્ ચૈતન્યયુક્ત કરે છે સૂર્યની પ્રભાની માફક આ જીવનો ચૈતન્યધર્મ છે, અને તે, તે અનુરૂપ ચૈતન્યધર્મદ્વારા અથવા શક્તિદ્વારા સમગ્ર શરીરમાં વર્તમાન રહે છે, શ્રુતિ પણ એજ કહી રહી છે કે ‘ આલોમખ્ય આનસાગ્રેખ્ય ’ અર્થાત્ જીવાત્મા પોતાના ચૈતન્યધર્મદ્વારા નખથી લઈ ગિઆપર્યાં ત વ્યાપ્ત રહે છે.

જીવના જ્ઞાતૃત્વાદિ ધર્મો.

૭૭ કેટલાક વાદીઓ જીવને જ્ઞાનમાત્ર માને છે, જ્ઞાતા માનતા નથી. કારણ કે જીવને જ્ઞાતા માનવામાતેઓને દ્વૈત થઈ જવાનો ભય લાગે છે. પરંતુ શુદ્ધ બ્રહ્મવાદમાં તો શ્રુતિ, સૂત્રોની પ્રમાણેજ વ્યવસ્થા કરાઈ છે શ્રુતિ, મુત્રોમાં જીવને બ્રહ્મનો અશ માન્યો છે, જેમ અગ્નિ દાહક છે માટે તેનો અશ તણખલુ પણ દાહકજ છે, એવી રીતે બ્રહ્મ જ્ઞાતા છે માટે તેનો અશ જીવ પણ જ્ઞાતા છે, એ વાત ધીજી છે કે વિસ્ફુલ્લિત ગમાં અગ્નિના જેવી સર્વદાહક શક્તિ નથી એવી રીતે જીવમાં પણ બ્રહ્મની માફક સર્વજ્ઞતા નથી પરંતુ તે જ્ઞાતા તો છેજ માટેજ ‘ જ્ઞાસ્ત એવ ચ ’ આ સૂત્રમાં

શ્રીવેદવ્યાસજી પણ કહે છે કે બ્રહ્માંશ જીવ બ્રહ્મસ્વરૂપ છે, માટેજ જ્ઞાતા પણ છે. જીવ જ્ઞાતા છે, જ્ઞાન તેનો ધર્મ છે. ધર્મ અને ધર્મીનો સૂચક અને પ્રભાવી માફક અલેદ (અદ્વૈત) છે. માયાવાદી લોક કહે છે કે જીવ કર્તા તથા લોકજ્ઞાની માફક ભાસ-માન છે. બુદ્ધિસબ ધર્મીજી જીવમા કર્તૃત્વાદિ ધર્મોનો આરોપ-માત્ર છે, કારણ કે ગીતામા કહ્યું છે કે—

‘ પ્રકૃતે ક્રિયમાણાનિ ગુણૈ કર્માણિ સર્વશ ।
અહંકારવિમૂઢાત્મા કર્તાહમિતિ મન્યતે ॥

અર્થાત— પ્રકૃતિના ગુણોથી કરાયેલા બધા કર્મોને અહં-કારથી મોહિત થએલો આ જીવ હું કર્તા છું આવું માની બેઠો છે.

૭૮ આવું કહેવું પણ માત્ર તેઓનું સાહસજ લેખાય આ ગીતાનો સ્લોક તો મતાન્તરનો અનુવાદ માત્ર કરી રહ્યો છે. યદિ વાસ્તવમા જીવ અકર્તા હોય તો પછી સ દેહનિવારક સૂત્રમાં શાસ્ત્રકર્તા શ્રીવેદવ્યાસજી ‘ કર્તા શાસ્ત્રાર્યવત્ત્વાત્ ’ આ સૂત્રમા આમ નહિ કહેતકે જીવ કર્તા છે, ત્યાં કહ્યું છે કે જીવ કર્તા છે, શાસ્ત્રોની સફલતા હોવાથી, અર્થાત્ વેદમા કહ્યું છે કે ‘ કારીર્યા વૃષ્ટિકામો યજેત ’ ‘ જ્યોતિષોમેન સ્વર્ગકામો યજેત ’ અર્થાત્ જેને વૃષ્ટિ બેધતી હોય તેણે કારીરી નામનો યાગ કરી ભગવાનને પ્રસન્ન કરવા, અને જેને સ્વર્ગના પથે પ્રયાણ કરવાની ઇચ્છા હોય તેણે બયોતિષ્ટોમ યજ્ઞથી ભગવાનનું ભજન કરવું. હવે અહીં એવો પ્રશ્ન ઉઠે છે કે આ બધા કર્મો કોને કરવા માટે કહ્યા છે? જીવને, પરમાત્માને કે પ્રકૃતિને? અગર પ્રકૃતિને માટે કહ્યો તો તે બની શકતું નથી. કારણ કે પ્રકૃતિ જડ છે તે કર્તા થઈ શકતી નથી.

કહાય પરમાત્માને માટે યજ્ઞાદિ કર્મો કરવાં કહ્યા છે આમ કહો તો પણ ઠીક જુદી કારણ કે પોતે આપ (પરમાત્મા) આત્મકામ છે (જેમણે બધાંયે મનોરથો પ્રાપ્ત કરી લીધા છે) માટેજ તેને કર્મ કરવાની કાંઈ આવશ્યકતા નથી માટે આપને માનવું પડશે કે જીવજ કર્તા છે આમ છતાં પણ અગર જીવને કર્તા ન માનો તો સમગ્ર શાસ્ત્રોનો વિલંબ (નાશ) થઈ જશે. વેદમાં અભ્યુદય અને નિઃશ્રેયસ (મોક્ષ) માટે સમમ કર્મો કહ્યાં છે. તે બધા જીવને કર્તા માનવાથીજ સાર્થક થાય છે બીજી પણ 'વિહારોપદેશાત્' આ સૂત્રદ્વારા જીવનો ગાધર્વાદિ લોકમા વિહારો-પદેશ કરવાથી કર્તૃત્વનું નિરૂપણ કર્યું છે. અર્થાત્ 'યત્ યત્ કામયતે તત્ તત્ મયતિ' ઇત્યાદિ શ્રુતિદ્વારા વેદમાં જીવનો ગાધર્વાદિ લોકમા વિહાર કહ્યો છે હવે અગર જીવ કર્તા ન હોત તો વેદમા વિહારનું વર્ણન શા માટે આવત ? માટે જીવ કર્તા છે, એજ શ્રુતિસિદ્ધ છે.

૭૯ અહીં એવો એક પ્રશ્ન ઊઠે છે કે જીવ અગર કર્તા છે તો પછી તેનો મોક્ષ ન થવો જોઈએ, કારણ કે શાસ્ત્રમા લખ્યું છે કે 'પ્રારબ્ધકર્મણાં મોગાદેવ ક્ષય' અર્થાત્ કરેલાં કર્મોના ભોગ કરવાથીજ નાશ થાય છે તો જે કર્તા છે, તેને જન્મ, મરણ, મુખ, દુઃખાદિ વિગેરે જરૂર ભોગવવાંજ પડશે. તો પછી જીવનો મોક્ષ થવોજ અસંભવ છે, તો એ વાત ઠીક છે પરંતુ એનો સુદર ઉત્તર શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનેજ આપો દીધો છે કે-

૧ જીવમેવાધિકૃત્ય વેદે ભમ્યુદયનિ શ્રેયસકાર્યં સર્વાણિ કર્મોણિ વિદિ-
તાનિ । પ્રહ્મણોઽનુપયોગાત્ । અહસ્યાશક્યત્વાત્ । ઇત્યાદિ શ્રીમદ્ભગવાત્કથિતં ।

ब्रह्मण्यावाय कर्माणि सग त्यक्त्वा करोति य ।
लिप्यते न स पापेभ्य पद्मपत्रमिवाम्बसा ' ॥

અર્થાત્—સ'ગનો પરિત્યાગ કરી સમગ્ર કર્મેનિ ભગવાનના ચરણારવિદ્માં સમર્પણ કરી જે કોઈ કર્મ કરે છે તો તે પદ્મ (કમલપત્ર) જેમ જલથી લીધે થતું નથી તેમ સર્વકર્મ-ફલોથી લેવાતો નથી, એટલા માટેજ 'પાદોઽસ્યવિશ્વામૂતાનિ' 'મમૈવાંશો જીવલોકે જીવમૂત' સનાતન ' 'પદ્મણુરાત્મા ચેતસા વેદિતવ્યો' 'બાહ્યોમધ્ય આનંદાગ્રેભ્ય' 'યત્ યત્ કામયતે તત્ તત્ ભવતિ' 'કર્તા શાસ્ત્રાર્થવસ્વાત્' 'બ્રહ્મण्याવાય કર્માણિ' ધૃત્યાદિ શ્રુતિ, સ્મૃતિ, તથા સૂત્રોથી એજ સિદ્ધ થાય છે કે 'જીવ બ્રહ્મનો આ રી છે, અણુ છે, કર્તા છે, અને જ્ઞાતા છે. હાતે શમ્

मादृष्यमस्सलितवृत्ति न लभ्यते चे-
हृभ्येत कस्तदिह जीवपरात्मभेद ।
तन्मे मवेदिह यदि स्सलित कदाचित्
मयैरमव्यमपि तदयथा विशोच्यम् ॥ १ ॥

सगृह्य माण्यजलवेर्निजतत्त्वबिम्बन्
द्रोणी मया व्यरचि कार्यनिरूपणस्य ।
अस्यां क्वचिद् यदि पुणाक्षरत मुधा स्यात्
श्रीपूरुषोत्तमगुरो स मयि प्रसादः ॥ २ ॥

અર્થાત્—આ જગત્માં જેણે મનુષ્ય રૂઢિ ધારણ કર્યો છે, સ્વભવ છે કે તેની વૃત્તિ ખૂલ બરેલીજ હોય છે. અગર મનુષ્ય-વૃત્તિ ભ્રમરહિત મળવા લાગે તો પછી જીવ અને ધર્મરમા કોઈ ભેદ ન રહે, એ માટે જોઈ આ અથમાં પણ મારી સ્વાભાવિક

(૧૨૪)

જૂલથી કોઠ જૂલ રહી ગઈ હોય તો ભવ્ય પુરૂષો કૃપા કરી તે જૂલને સુધારી લેશે. ૧

મે ભાખ્ય, વિદ્વન્મંડનાદિ અમૃતસાગરમાંથી કેરલાક સિદ્ધાંત બિદુઓનો સંગ્રહ કરી આ કાર્ય નિરૂપણરૂપ દ્રોણી બનાવી છે, એમાં પુણાક્ષરન્યાયથી અગર કોઠ જગ્યાએ સારો વિષય મળી આવે તો તે બધું લશ્કર રાજપૌરાણિક ભટ્ટ શ્રી-ચુરેષોત્તમચુરચરણનો પરમ અનુગ્રહ છે એમજ સમજવું બોધએ. ૨

પ્રથમ ભાગ સમાપ્ત

દ્વિતીય ભાગ.

કુલદેવસ્મરણમ્ ।

દીપમન્વતમસચ્છિદે સુષા-

સાન્દ્રસૂક્તિરચનામ્મૃતામ્બુધિમ્ ।

શિરાકુલગૃહ ભજોઽનિશ-

દિવ્યવાજિવદનાંધિપંકજમ્ ॥ ૧ ॥

અથ — પ્રગાઠ અધિકારને નાશ કરવામાં હીપસ્વરૂપ, તથા
અમૃતમય સૂક્તિરચના (કાવ્ય અથવા કવિતા) ના સુષાસાગર
તથા શ્રીતિનિકેતન એવા દિવ્ય હયગ્રીવ પ્રભુના ચરણ કમલને હું
નિત્ય ભજી છું

માચાર્યચિંતનમ્ ।

યત્પ્રસાદકળમતરા જનો

નૈકમક્ષરમપીભિતુ ક્ષમઃ ।

ચપ્તકાનનમવ ચિર મજે

વહ્નમ કમપિ દિવ્યમાત્મકમ્ ॥ ૨ ॥

જેમના કૃપા કણો વગર મનુષ્ય એક અક્ષર પણ જોઈ શકતો
નથી, એવા એ પારદ્વયમા પ્રકટ થયેલા અલૌકિક દિવ્ય સૂર્યસ્વરૂપ
શ્રીવલ્લભાચાર્યચરણને હું સદા સેવું છું.

ગુરુસ્મરણમ્ ।

દિવ્યવાહ્નમયગુણાગ્રિત શ્રયે

પૂરુષોત્તમકૃપાલવોદ્ભુપમ્ ।

સમદાયગુરુતત્ત્વપયોનિર્ણ

યત્તિતીર્થગુણોત્તમ કુસ્તરમ્ ॥ ૩ ॥

દિવ્ય વાસ્તવ્ય ગુણોત્તમી યુક્ત શ્રીપુરુષોત્તમ ગુરુચરણનાં
કૃપાલવરૂપ ઉડુપ (હોડકા) નો આશ્રય લઉં છું, જેનાં સામર્થ્યથી
કુસ્તર એવા સ પ્રદાયના વિશાલ તત્ત્વસાગરને કોઈ પણ ગુણ
વગરનો હું તરી જવાને ઇચ્છું છું

ગ્રયારમ ।

ધ્યેય વિચિત્રવિષય પૃથુક પુરાણ—

મેક યમસ્તકલુષ પુરુમાયમાહ ।

જન્માનિ વિષ્ણુતમજ શુચિમધ્મનીલ

ગોપાક્ષનાંકકમલ તમનન્તમીદે ॥ ૪ ॥

૧ ‘ મંજુલાદીનિ મંજુલમધ્યાનિ મંજુલાન્તાનિ કર્માણિ પ્રયન્તે’

આ શાસ્ત્ર ગુજળ ગુરુસ્મરણરૂપ મંગલ કરી પ્રથમ ભાગ સમાપ્ત
કર્યો હવે દ્વિતીય ભાગના પ્રારંભમાં અથકર્તા ‘ ધ્યેય વિષયાં ’ આ
શ્લોકથી પોતાને અલીપ્ત શ્રીબાલકૃષ્ણરૂપ વસ્તુનો નિર્દેશ કરે
છે ‘ ધ્યેયમિતિ ’ અર્થાત્ જે બાલકૃષ્ણને વેદાદિશાસ્ત્રો અન્ય
સાધારણ જીવની બુદ્ધિથી દુર્ગમ અને લકષ્મીને નિરતર ધ્યાન
કરવા યોગ્ય, તથા સર્વ દોષોથી રહિત, અને અનેક, અચિત્ત્ય,
માયા વિગેરે શક્તિઓથી યુક્ત, તથા અજન્મ અને અનેક
અવતારોને ધારણ કરનાર, તથા મેઘની માફક રથામસ્વરૂપ અને
ગુણ કહે છે તે દેશકાલાદિથી અપરિચિન્ન (ન માપી શકાય)
એવા શ્રી યશોદાના જોળામાં ખેલ કરતા પુરાણ પુરુષોત્તમ શ્રી

૧ જે કાર્યોની આદિ મધ્ય તથા અંતમાં મંગલ કરવામાં આવે
છે તે કાર્યો સંપૂર્ણ થાય છે.

કૃષ્ણને હું મારી સ્તુતિનું લક્ષ્ય બનાવું છું. આ શ્લોકમાં ‘વસત-
તિલકા’ છદ છે અને વિરોધાભાસ અલકાર છે જ્યાં વિરોધ
જેવું લાગતું હોય પણ વસ્તુતઃ વિરોધ નહિ હોય તેને ‘વિરોધા-
ભાસં અલકાર’ કહે છે અહીં બધાજ વિશેષણોમાં તે ઝલકી ઉઠે
છે જેમકે—જે બુદ્ધિમાં ન આવી શકે તેનું ધ્યાન શી રીતે થઈ
શકે, અને જે નિર્દોષ છે તે માયી કેમ કહેવાય, તથા જે સ્વચ્છ
અજન્મ છે ‘તે જન્મ લે છે’ જોમ કેમ કહેવાય, અને શ્યામ
છે તે શુભ પણ કયાથી હોઈ શકે ? આવી રીતે જે બાદક છે તે
પુરાણ કેમ કહેવાય, અને જે અનંત છે તે કોઈની ગોદમાંજ કેવી
રીતે સમાઈ શકે ? પરંતુ ‘કશ્ચિદ્દીર પ્રત્યગાત્માનમૈક્ષત્’ ‘પરાસ્પ-
શક્તિર્વિવિધૈવ ભૂયતે’ પ્રકૃતિ સ્વામિવિજ્ઞાય સમવામ્યાત્મમાયયા’
‘સર્વકામ સર્વરસ’ ‘અણોરણીયાન્ પ્રહતો મહીયાન્’ ઇત્યાદિ વચ-
નોથી તેને ધ્યેય, શક્તિમાન, અવતાર ધારણ કરવાવાળો, નાનાથી
નાનો અને મોટાથી મોટો પણ કહ્યો છે માટેજ શ્લોકમાં
કોઈપણ પ્રકારનો વિરોધ નથી ખરી રીતે તો ‘સર્વં મવતિ’
‘અપાણિપાદો જ્વનો પ્રહીતા’ ‘સર્વધર્મોપપત્તેશ્ચ’ ઇત્યાદિ શ્રુતિ,
સૂત્રોથી એ સ્પષ્ટ થાય છે કે ‘પરમાત્મા સર્વધર્મયુક્ત છે’
બીજું, એવી એક રીત છે કે જ્યાં બધાય ધર્મો રહેતા હોય
ત્યાં અવશ્ય વિરૂદ્ધ ધર્મો પણ રહે છે માટેજ પરબ્રહ્મ પણ
વિરૂદ્ધ સર્વધર્મોથી યુક્ત છે એથી પણ શ્લોકમાં કોઈ પણ બાતનો
વિરોધ નથી રહેતો હુનીઆમાં એક બીજાથી વિરૂદ્ધ દેખાતા
ધર્મોનું પણ ત્યાં ઐક્ય છે

૧-વક્તા વસતિલકા તમજા જગો મ.—ત ૬૬૧- મ ૬૧૧- જ ૧૬૧-
જ ૧૬૧- આટલો ગણો તથા બે ગુરુ જેમાં હોય તેને વસતિલકા છદ કહે
છે. ૧-વક્ત્રણ પ્ર મા. ૧ પત્ર ।

૨ જે ધર્મો પ્રકૃતિ સાથે સબધ રાખે છે તે બધા પ્રાકૃત ધર્મો છે. અને તેમાજ વિરોધ હોઈ શકે છે પરંતુ જે અપ્રાકૃત છે, અર્થાત્ અલૌકિક છે, સ્વરૂપાત્મક છે, તેમા વિરોધનો ગંધ સુદ્ધા પણ નથી હોતો. 'પચમહાભૂત, મન, બુદ્ધિ, અહંકાર, તથા ક્ષિગદેહયુક્ત ચૈતન, (જીવ) આ નવ પ્રકારની બ્રહ્મની પ્રકૃતિ છે. બે કે સત્, રજસ્, અને તમસ્ આ ત્રણ ગુણોની સામ્યાવસ્થાનેજ પ્રકૃતિ કહે છે, છતાં પણ આ પચમહાભૂતાદિ તે વિશિષ્ટ પ્રકૃતિનુજ કાર્ય' છે. અને કાર્યકારણનો અલેદ સ્વીકારી આ પચમહાભૂતાદિને પ્રકૃતિ શબ્દથી પણ કહ્યાં છે આ પ્રકૃતિ સાથે સબધ ધરાવનાર જેટલા કોઈ ધર્મો છે તે બધાજ પ્રાકૃતિક પ્રાકૃત, અથવા લૌકિક કહેવાય છે પરંતુ બ્રહ્મમા તો બધાજ ધર્મો અલૌકિક છે.

૩ બ્રહ્મની અનેક શક્તિઓ છે તેઓમા' મુખ્ય બાર છે. તે બાર શક્તિઓમા પ્રકૃતિ પણ બ્રહ્મનીજ શક્તિ છે. અને શક્તિ તથા શક્તિમાનનો અલેદ છે, એ અમે પૂર્વાભાગમાજ સમજાવી આવ્યા છીએ જેમ પ્રકાશ અને સૂર્યમાં વાસ્તવમાં અલેદ છે.

૧-મૂમિરાપોડનલો વાયુ સ્વ મનો બુદ્ધિરેવ ચ ।

અહંકાર દ્વિતીય મે મિત્રા પ્રકૃતિરષ્ટયા ।

અપરેચમિતસ્ત્વન્યાં પ્રકૃતિં બિદિ મે પરામ્ ।

જીવરૂપાં મહાબાહો યયેવ ધાર્યતે જગન્ । શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતોપનિષત્ ।

૧-શ્રિયા પુષ્ટયા મિરા કાન્ત્યઃ કીર્ત્યા મુષ્ટયેભ્યોર્જ્વલા ।

વિદ્યાયાઽવિદ્યાયા શક્ત્યા માયયા ચ નિષેવિતમ્ ॥

૩-તેજ પ્રકાશયોર્મંદો ન તેજસ્વાદયા તથા ।

વ્રક્ષણ શક્તિધર્મોર્ણાં વ્રક્ષત્વેન મિદા નદિ ॥

‘પરંતુ સૂર્ય રૂપ વસ્તુનો બોધ કરાવવા માટે ધર્મ અને ધર્મને અલગ’ કરી એવું કહેવું પડે છે કે ‘જેમાં પ્રકાશ છે તે સૂર્ય છે આવી રીતે શક્તિ અને શક્તિમાનનો વાસ્તવ અલેદ રહેવા છતાં પણ કહેવું પડે છે કે ‘જેમાં શક્તિ હોય તે શક્તિમાન કહેવાય છે.’ આ લેદ કેવલ વસ્તુબોધને માટેજ છે, વાસ્તવ નથી એવી રીતે પ્રકૃતિશક્તિ, અને શક્તિમાન ભગવાનમા પણ વાસ્તવ લેદ નથી. અથવા એમ કહો કે પ્રકૃતિ ભગવાનનું આગ તુક રૂપ છે માટેજ કાર્ય છે. અને ભગવાન પોતે અનાગ તુક રૂપ છે માટે કારણ છે. અને કાર્ય કારણનો પરસ્પરમાં અલેદ છે એજ કાર્ય અને કારણને, શક્તિ અને શક્તિમાનને, અથવા પ્રકૃતિ તથા બ્રહ્મને, ભગવાને ગીતોપનિષતમા ક્ષર અને અક્ષર નામથી કહ્યા છે

૪ કાર્ય અથવા તો પ્રકૃતિના ભગવદ્ભક્ત બધા ધર્મો ‘પરિમિત (થોડાં), નિયમિત કાર્ય’નેજ કરવાવાળા, મલિન, અર્થાત્— જાયતે, અસ્તિ, વર્ધતે, વિપરિણમતિ, ક્ષીયતે, અને નશ્વતિ, આ છ વિકારવાળાં, અન્યનિયમ્ય અર્થાત્ જેનો બદોબસ્ત બીજાથી થતો હોય, અને નિયત આકારવાળા છે, અને એટલાજ માટે પ્રાકૃત તથા લૌકિક કહેવાય છે અને ભગવાનના સર્વ ધર્મો નિર્વિકાર છે, અપરિમિત છે, બ્રહ્મથી અભિન્ન છે, અને અન્યનિયમ્ય નથી. માટેજ તેઓ અપ્રાકૃત તથા અલૌકિક લેખાયાં છે અને એટલાજ માટે પરસ્પર વિરુદ્ધ હોવા છતાં પણ બ્રહ્મના ધર્મોમા કોઈ ભતન

૧—શક્તિશક્તિમતોર્ભેદો વસ્તુભાષાય કેવલમ્ ।

અભેદો વસ્તુતો નાદ્યો દૃષ્ટિશક્તિ પૃથગભવેત્ ॥

૨—‘અત્યાશ્ચમૌલિક તસ્યેચ્છયા પ્રદ્માશ્વર્ષન્મ્ ।

મિત્ર નિયતકાર્યં ચ તન્નાકુન્નુવાદ્યમ્ ॥

વિરોધ નથી તો હવે શ્લોકમા પણ કોઈ પ્રકારનો વિરોધ રહ્યો નહિ

લાંબો મોટો પૂર્વપક્ષ બ્રહ્મવિષયમાં માયાવાદનો મત

૫ કેટલાક વાદીઓ કહે છે કે વેદાન્તમાં બ્રહ્મને સર્વધર્મ-સંહિત પણ કહ્યું છે અને સર્વધર્મશૂન્ય પણ જેમાં કોઈ વ્યાવર્તક (બુદ્ધાર્થપણુ બતલાવનાર) વિશેષ ન હોય તેને નિર્વિશેષ અથવા નિર્ધર્મક કહે છે વેદાન્તમાં બ્રહ્મને સર્વધર્મયુક્ત કહેનારા પણ અને સર્વધર્મરહિત કહેવાવાળા અર્થાત્ નિર્વિશેષ કહેનારા શ્રુતિવાક્યો પણ મળી આવે છે તો પછી બ્રહ્મ કેવલ સર્વધર્મયુક્તજ છે એવું કથન પણ યુક્ત ન કહેવાય અને એ વાસ્તેજ બ્રહ્મ સર્વધર્મવિશિષ્ટ છે, અથવા સર્વ વિરૂદ્ધધર્મનો આધાર છે એ કહેવું પણ નિર્દોષ નથી

૬ શાસ્ત્રોમાં હવે અહીંથી એવો આદેશ છે હે ગાર્ગિ ! બ્રહ્મણ્યલોકો (જ્ઞાનીઓ) અક્ષર બ્રહ્મને અસ્થૂલ, અનણુ, અહસ્વ અદીર્ઘ, અલૌહિત, અસ્નેહ, અસ્થાય, અતમસ્ અવાયુ, અનાકાશ, અસ ગ, અગ ધ, અસ્પર્શ, અરસ, અચક્ષુ, અશ્રોત્ર, અવાહ અમનસ્, અતેજસ્, અપ્રાણુ અમુખ, અનામ, અગોત્ર, અજર અમર, અભય, અમૃત, અરજસ, અશબ્દ, અવિવૃત, અસ વત,

નિત્યા ધર્મા નિજામિન્ના સર્વે સર્વત્ર તસ્ય ધૃ ।

‘ સર્વકામ સર્વરસ ’ इति छादो यरूपणात् ।

ક શાદિ વેદાન્તાચિન્તામણો મટ્ટશ્રીગોવર્ધનદર્શનમારતમાર્તેન્દ્રા ।

૧ અજાડતો નેતિનેતિ । ૨ ‘ સહોવાચ તદ્વૈતદક્ષર ગાર્ગિ બ્રાહ્મણા અમિવદન્ત્યસ્થૂલ ’

અપૂર્વ, અનપર, અનતર, અભાદ્ય, કહે છે. તથા કોન એનો લોગ કરી શકતો નથી અને ન તો એ કોઈને લોગવે છે. ઇત્યાદિ શ્રુતિઓથી તથા 'આ' પરમાત્મા અવ્યક્ત છે'અચિત્ત છે અને અવિકાર્ય છે' વિગેરે સ્મૃતિઓથી પણ બ્રહ્મ નિર્વિશેષ તથા નિર્ધર્મક સિદ્ધ થાય છે

૭ અને અન્યસ્થલે - જેનાથી આ બધું જગત્ પેદા થયું છે ઉત્પન્ન થઈ જેનાથી રક્ષાઈ રહ્યું છે, અને પર્યંતે જેમાં જઈ દીન થઈ જાય છે તે બ્રહ્મ છે. 'આનંદ-થીજ જગત્ ઉત્પન્ન થયું છે' ઇત્યાદિ તે બ્રહ્મ સર્વકામ, સર્વગ્રાહ, અને સર્વરસ છે. ઇત્યાદિ શ્રુતિદ્વારા, અને 'હુંજ સર્વ જગતને પેદા કરવાવાળો છું અને મારાથીજ સર્વની પ્રવૃત્તિ થાય છે વિગેરે સ્મૃતિદ્વારા બ્રહ્મને સધર્મક તથા સવિશેષ પણ કહ્યું છે. માટે અત્ર મહાન સંદેહ થઈ આવે છે કે શું બ્રહ્મ સવિશેષ છે અથવા નિર્વિશેષ ?

૮ પણ અમારૂં તો અહીં એવું સમજવું છે કે યદ્યપિ વેદાંતમા પરમાત્માને સવિશેષ પણ કહ્યો છે છતાં પણ બ્રહ્મ તો નિર્ધર્મક અને નિર્વિશેષજ છે સવિશેષ માનવામા 'એક ધર્મ' અને 'એક ધર્મી' આમ દ્વૈતપણું આવી નડે છે અને નિર્ધર્મક માનવામા દ્વૈતનો ગ્રાહ સુધાએ રહેતો નથી નિર્વિશેષ બ્રહ્મ માનવામા એ પણ એક કારણ છે કે જે લોક બ્રહ્મને સવિશેષ અથવા સધર્મક માને છે, તેઓએ પણ આધારની જગ્યાએ માત્ર કોરૂં એક બ્રહ્મસ્વરૂપ તો માનવું જ પડશે, નહિ તો વિશેષ અને ધર્મોનું નિરૂપણ કયા કરાય ? આકાશ છે તો ત્યાં અંદરું નિરૂપણ કરાય

છે, પણ જો આકાશનું જ નામ નિશાન ન હોય તો પછી થ દ્રવ્ય નિરૂપણ કયા કરવું ? બ્રહ્મ જ્ઞાનધર્મવાળું છે, અહીં પણ જ્ઞાન ધર્મથી બુદ્ધ એક નિખાલસ 'બ્રહ્મ'નું સ્વરૂપ માનવું જ પડશે કારણ કે જ્ઞાન ધર્મ આધેય (રાખના જેવી ચીજ) છે, અને ધર્મી 'બ્રહ્મ' આધાર (રાખવાની જગ્યા) છે જે પોતાના આશ્રિતોની સ્થિતિ સાચવી રાખે, અર્થાત જે તેઓનો નિર્વાહક હોય છે તેને આધાર કહે છે અને એટલાજ વાસ્તે તે આધેયનો ઉપજીવ્ય પણ (જીવડાવનાર) છે. જે વસ્તુ આધારમા આશ્રિત થઈ રહે અથવા જેની સ્થિતિનો નિર્વાહ આધારથી થતો હોય તેને આધેય કહે છે, અને તે માટે તે ઉપજીવક (જીવનાર ટકી રહેનાર) પણ કહેવાય છે. જેમ પાત્ર અને તેમા રાખેલી વસ્તુ પાત્ર એ પોતાને આશ્રિત કોઈ પણ વસ્તુની સ્થિતિને ટકાવી રાખે છે માટે તે વસ્તુનું ઉપજીવ્ય છે, આધાર છે અને તેમા રાખેલી વસ્તુ આશ્રિત હોવાથી આધેય છે, અને ઉપજીવક છે હમેશા ઉપજીવ્ય ઉપજીવકથી બલવાન હોય છે, માટેજ ઉપજીવક પોતાના ઉપજીવ્યનો વિરોધ અથવા બાધ કરી શકતું નથી નિખાલસ બ્રહ્મ જ ધર્મોનો આધાર તથા ઉપજીવ્ય છે અને ધર્મ તેનું આધેય તથા ઉપજીવક છે તો હુંવે એ સિદ્ધ થયું કે જેટલી નિર્વિશેષ બ્રહ્મનું નિરૂપણ કરનારી

૧સાવિશેષવાદિનાઽપિ વિશેષાધારત્વેનાઽવરૂપ બ્રહ્મસ્વરૂપમપ્યદ્વીકર્તવ્યમ્ ।
અન્યથા કુત્ર વિશેષા નિરૂપિતા સ્યુ । તથાચાઽઽધારનિરૂપિકા શ્રુતિરાષ્ટ્રેયનિરૂ-
પિકયા નાન્યથયિતુ શક્યા' ઉપર્જીવ્યત્વાન્ । નનુ નિર્વિશેષબ્રહ્મનિરૂપિકા
શ્રુતિર્ધર્માન્ વિના ન તદનિરૂપયિતુ શક્તા । તથાદિ નિરૂપણં હિ લક્ષણે , તાનિવાઽ
સાધારણધર્મરૂપાણિ । અત્ર ચ ધર્મોભાવાત્તત્ત્રિરૂપણપૂર્વમભાવમુલ્લેખાસ્થુલ્લાદિવાક્યે-
ર્નિરૂપયન્ત્યા ધર્મનિરૂપિકા શ્રુતેરુપજીવ્યા । અભાવસ્ય પ્રતિયોગિનિરૂપણાષીન-
નિરૂપણત્વાત । તથા ચ ધોતત્વોપર્જીવ્યસ્વયોરાવિશેષાદન્યનરણધો ન યુક્ત' ।

શ્રુતિઓ છે તે બધી આધાર વસ્તુને વર્ણવી રહી છે, માટે તે બધી ઉપજીવ્ય છે, અને એટલાજ વાસ્તે બલવ ન પશુ છે તથા સધર્મક પ્રજ્ઞાનિરૂપિકા શ્રુતિઓ આધેયનુ નિરૂપણ કરી રહી છે માટે તે સર્વ ઉપજીવક છે, અને વાસ્તેજ તેઓ નિર્ધર્મક નિરૂપિકા શ્રુતિઓનો વિરોધ અથવા બાધ કરી શકતી નથી, પરંતુ બળવાન હોવાથી નિર્ધર્મકનિરૂપક વાક્યસમૂહજ સધર્મક શ્રુતિઓનો બાધ કરે છે તો હવે આટલા વિસ્તારથી એ સિદ્ધ થયું કે 'પ્રજ્ઞા સધર્મક નથી પરંતુ નિર્ધર્મક, નિર્વિશેષજ છે

૯ એના ઉપર કોઈ એકદેશી ઉત્તર આપે છે કે જે ઉપજીવ્ય-પણું નિર્વિશેષ પ્રતિપાદન કરવાવાળા વચનોમા લાવે છે તો તે તો સવિશેષ પ્રતિપાદક વચનોમા પશુ આવી શકે છે સાબળો એવો એક નિયમ છે કે અભાવનુ નિરૂપણ કરવું હોય તો તેના પ્રતિયોગીનુ નિરૂપણ કરવું, પણ ખાસ જરૂરનું છે અર્થાત્ કોઈ પણ વસ્તુનો અભાવ બાજુતી વખતે પહેલા તે વસ્તુનું જ્ઞાન થવું જોઈએ જે વસ્તુનેજ નથી બાજુતો તો તે વસ્તુના અભાવને શી રીતે બાજુ? જેણે કોઈ પણ વખતે ઘટ જોયો નથી તો તે ઘટા ભાવને કેવી રીતે સમજવાનો? સ્થૂલાભાવના જ્ઞાનમા પ્રથમ સ્થૂલ પદાર્થનું જ્ઞાન હોવું જોઈએ. અર્થાત્ સ્થૂલાભાવ જ્ઞાનનું

વિરોધાત્તરવાક્યો તુભયવાધો યુક્ત ઉક્તયુક્તે । ન ચૈવમપિ વક્તુ શક્ત્વં
 “ અસન્નેવ સ મયતિ અસદ્મયોતિ ચેદ્દે ”તિ નિંદ શ્રુતેરિતિ ચેત મૈવમ્ । નદિ
 શ્રુતિસિદ્ધા ધર્મા મિવિષ્વન્તે । કિન્ત્વજુલાવર્ણ લૌકિકા સ્થૌત્યાદય । તથા ચ
 ક શ્રૌતાનાં ધર્માણામુપર્જામ્યત્વમ્ ! । ન ચૈવ નિવેધસ્ય મિન્નવિષયત્વાત્ વિરો-
 ધામાર્જનૈકતરવાધો ન યુક્ત , તથા ચોમયવત્ત્વ સિદ્ધમિતિ સામ્પ્રતમ્ ? । શ્રૌતા-
 મામ્પ્યર્થાનાં શ્રોતમ્પ્રત્વાદીનાં ‘ યતો વાચો નિવર્તન્ત ’ ઇત્યાદિના નિવેષાત્ ।
 વિદ્વન્મન્દનમ્

નિર્વાહક સ્થૂલ જ્ઞાન છે અને માટેજ તે ઉપજીવ્ય છે જેટલાં 'અસ્થૂલમનસુ' વિગેરે અભાવ પ્રતિપાદક અર્થાત્ પ્રહાને નિર્વિશેષ કહેનારા વાક્યો છે તે બધામાજ પહેલા સ્થાવ્યાદિ ધર્મેના જ્ઞાનની ખાસ જરૂર પડે છે માટેજ જેટલા નિર્વિશેષ પ્રતિપાદક વચનો છે તે બધા ઉપજીવક છે, અને સધર્મ, સવિશેષ પ્રહાને પ્રતિપાદન કરનારા વાક્યો ઉપજીવ્ય છે તો હવે જેવું ઉપજીવ્યપણું નિર્ધર્મક શ્રુતિઓમા છે, તેવુંજ સધર્મક શ્રુતિઓમા પણ છે માટે સવિશેષ તથા નિર્વિશેષ બંને પ્રકારનું પ્રહા છે એમ માનો અને કદાચ બાધ કરતા હોવ તો ઉભયનો બાધ કરવો ઘટે છે, કેમકે બંને પ્રકારની શ્રુતિઓ સમાન છે

કદાચ અહીં એમ કહો કે 'ઉભય પ્રકારની શ્રુતિઓનો બાધ કરવાથી પછી પ્રહા કોઈ વસ્તુજ નહિ રહે, એક પ્રકારે શૂન્યવાદજ આવી પડશે અને શૂન્યવાદની તો 'અસન્નેવ સમવતિ' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓમા સારી રીતે નિહા કરી છે માટે એમ કહી શકાય નહિ કે બંને પ્રકારનું પ્રહા નથી, પરંતુ એમ કહી શકો છો કે જ્યારે બંને પ્રકારની શ્રુતિઓ પરસ્પરમા એક બીજાની ઉપજીવ્ય છે તો જરૂર બંને પ્રકારનું પ્રહા છે

૧૦ આની ઉપર ફરી માયાવાદી કહે છે કે એ પણ ઠીક નથી કારણ કે જેટલી નિર્ધર્મક પ્રહાને પ્રતિપાદન કરનારી શ્રુતિઓ છે તે બધી શ્રુતિઓ સ્વોકત ધર્મેના નિષેધ કરતી નથી, પરંતુ હોક પ્રસિધ્ધ ધર્મેનાજ પ્રહામા પ્રતિષેધ કરે છે, અગર 'નિર્વિશેષ શ્રુતિ સવિશેષ શ્રુતિના કહેલા ધર્મેના નિષેધ કરે છે, એવું' અમે માનતા હોઈએ તો એમ કહી શકીએ કે નિષેધને ધર્મેની આપેલા હોવાથી ધર્મપ્રતિપાદક શ્રુતિ, 'અસ્થૂલાદિ' નિર્વિશેષ શ્રુતિની ઉપજીવ્ય છે પરંતુ હવે તો વાતજ બદલાઈ ગઈ. અર્થાત્ અમે 'શ્રુતિ-

પ્રતિપાદિત ધર્મોનોજ નિર્વિશેષ શ્રુતિ નિષેધ કરે છે' એમ નહિ, પણ એમ કહીએ છીએ કે લૌકિક ધર્મોના અનુવાદ કરી પ્રજામાં તેનોજ નિષેધ કરે છે, અર્થાત્ લોકમા જે સૌંદર્યાદિ ધર્મો દેખાઈ રહ્યા છે તે બધા પ્રજામા નથી, તો પછી હવે નિષેધનો વિષય શ્રુતિપ્રતિપાદિત ધર્મો ન રહ્યા, પરંતુ લૌકિક ધર્મોજ રહ્યા છે માટે કોઈ પણ જાતની અપેક્ષા ન રહેવાથી સ્વિશેષ શ્રુતિઓ નિર્વિશેષ શ્રુતિઓની ઉપજીત પણ ન રહી પરંતુ નિર્વિશેષ શ્રુતિઓજ બલવાન રહી કારણ કે તેઓ પ્રજામા ધર્મોના અનુવાદ કરી નિષેધ કરે છે માટે 'નિર્વિશેષજ પ્રજા છે' એ અમારૂં કથન ઠીક છે કહાય અહીં એમ કહો કે, 'જ્યારે નિષેધનો વિષય શ્રુત્યુક્ત ધર્મો હતા ત્યારે કોઈ એક શ્રુતિ બીજી શ્રુતિનો બાધ કરી શકતી હતી અને એટલા માટે કોઈ એક પ્રકારનું પ્રજા કહી શકાતું, પરંતુ હવે તો નિષેધનો વિષયજ પલટાઈ જવાથી બે પ્રકારની શ્રુતિઓ સ્વતંત્ર થઈ ગઈ, અને તે બંને, બંને પ્રકારે પ્રજાનું પ્રતિ-પાદન કરે છે, માટે પ્રજા ઉભય પ્રકારનું સંધર્મક તથા નિર્ધર્મક છે' એમ માનો તો પણ આવું કથન યુક્ત નથી, કારણ કે જેમ નિર્વિશેષ શ્રુતિએ પ્રજામા લૌકિક ધર્મોના નિષેધ કર્યો છે તેમજ તેણે 'આત્મા વારે દ્રષ્ટવ્ય શ્રોતવ્યો મતવ્યો નિર્દિધ્યાસિતવ્યઃ' ઇત્યાદિ શ્રુત્યુક્ત શ્રોતવ્ય, મતવ્ય, વિગેરે ધર્મોના પણ યત્તો વાંચો 'નિવર્તન્તે' ઇત્યાદિ વચનો દ્વારા નિષેધજ કર્યો છે માટે ઉભય પ્રકારનું પ્રજા કહી શકતા નથી, પરંતુ એમ કહી શકો છો કે નિર્વિ-શેષજ પ્રજા છે' અગર એમ કહો કે 'જ્યારે શ્રુત્યુક્ત ધર્મોના નિષેધ શ્રુતિજ કરે છે, તો પછી ઉપજીત વિરોધનો ભાર માથા ઉપર જેવો ભેંધએ તેવો લદાઈ રહ્યો છે. તો એનો ઉત્તર એટલોજ છે કે એવે ઉપજીતબાધ અમે માનતાજ નથી, અગર એવો ઉપ-

જીવ્ય વિરોધ માનવા લાગીએ તો પછી અભાવનું નિરૂપણ જ
 હુનીઆમાથી ઉઠી જશે. કારણ કે જ્યાં જ્યાં ધર્મોનો નિષેધ આવશે
 ત્યાં ત્યાં ધર્મ તો ઉપજીવ્યજ રહેશે માટે અભાવ તેનો બાધ કરી
 શકતો નથી તો પછી જગત્માં નિષેધનો કયાય પણ વિશ્રામ નહિ
 રહેશે. એ માટે એવા ઉપજીવ્યનો બાધ અથવા વિરોધને ન માનતાં
 એમ કહેવું પડે છે કે 'અસ્થુલાદિ' શ્રુતિઓ કલ્પિત ધર્મોનોજ
 નિષેધ કરી નિર્વિશેષ, નિર્ધર્મક, બ્રહ્મનુજ નિરૂપણ કરી રહી છે
 માટે 'બ્રહ્મ નિર્વિશેષ છે' એ સિદ્ધાંત ઠીક છે

૧૧ એના ઉપર ફરી એકદેશી પોતાનો અડગો લગાવી
 કહે છે કે ભાઈ ! આ ત્હમારી વાત તો જરાય સમજમાં નથી
 આવતી કારણ કે એક વસ્તુમાજ એકી વખતે ધર્મોનું નિરૂપણ
 અને તેનો નિષેધ સભવી શકતો નથી કોઈ પ્રજા પુરુષ એકજ
 ઘડાને તેજ વખતે કાળો કહી તરતજ તેનો નિષેધ કરી શકતો
 નથી હા, થોડોક સમય વીત્યા બાદ તેજ શ્યામઘટ જ્યારે પાકથી
 રક્ત થઈ જાય છે તો કહી શકાય છે કે 'આ શ્યામ નથી પણ
 રક્ત છે' એવીજ રીતે એકજ બ્રહ્મમા શ્રુતિઓ ધર્મોનું વિધાન
 તથા નિષેધ એ બંને એક સમયમા કરી શકતી નથી, બંને પ્રકારની
 શ્રુતિઓ જોઈને એવો સ દેહ થાય છે કે સદા એકરસ બ્રહ્મમા
 કેવી રીતે ધર્મોનું વિધાન થઈ શકે અને કેવી રીતે તેનો નિષેધ
 પણ થઈ શકે ? અને બંને પ્રકારની શ્રુતિઓની સંગતિ પણ શી
 રીતે થઈ શકે ?

૧૨ આની ઉપર માયાવાદીઓ કહે છે કે 'બંને પ્રકારની
 શ્રુતિઓની સંગતિ તો અધ્યારોપ અને અપવાદથી થઈ શકે
 છે જેટલી શ્રુતિઓ બ્રહ્મમા ધર્મોનું પ્રતિપાદન કરે છે તે

બધી નિષેધ્ય કોટિમા (નિષેધ કરવા યોગ્ય પક્ષમા) આવી મળે છે અર્થાત્ જો કે શુદ્ધ બ્રહ્મ તો નિર્વિશેષ તથા નિર્ધર્મક જ છે છતાં પણ અનાદિ માયાના સબધથી તેજ બ્રહ્મ પોતાના આત્મામાં સર્વજ્ઞત્વ, કર્તૃત્વ, ભોક્તૃત્વ, વિગેરે વિશેષ કે ધર્મોની કલ્પના કરવા લાગી પડે છે, ત્યારે તે શબ્દ માયાવચ્છિન્ન, અવિધાન વચ્છિન્ન, તથા સોપાધિબ્રહ્મ વિગેરે નામોથી વ્યવહારાય છે. શુદ્ધ બ્રહ્મ તો નિર્વિશેષ જ છે માટેજ અજ્ઞાનીઓની બુદ્ધિને તેમાં પ્રવેશ થવો અત્યંત અશક્ય થઈ પડે છે કારણ કે 'જેમા આ ધર્મ હોય છે તેને ફલાણી વસ્તુ કહે છે, આવી રીતે ધર્મોનેજ લઈ કોઈ પણ વસ્તુનું જ્ઞાન થઈ શકે છે. એ માટે વેદાદિશાસ્ત્રો ચિત્ત-શુદ્ધિરૂપ ફળને ફળનારી ઉપાસનાને માટેજ સધર્મક શ્રુતિઓ દ્વારા કલ્પિતધર્મચુકત તે સોપાધિક શબ્દ બ્રહ્મનું નરૂપણ કરે છે યદ્યપિ તે પોતે નિરવયવ, નિર્ધર્મક, નિષ્ક્રિય, નિરાકાર અને ચિન્માત્ર છે છતાં પણ ઉપાસનાને માટે શ્રુતિઓ કલ્પિત ધર્મોનો તેમા આરોપ કરે છે અને જ્યારે ઉપાસનાથી ચિત્તશુદ્ધિ થઈ કે ઝટ દેશમસ્ત્વમસિ આ ન્યાય મુજબ નિર્વિશેષ વચનો દ્વારા તે માત્ર કલ્પિત ધર્મોનો અપવાદ (નિષેધ) કરો દે છે તેથી તે બ્રહ્મને 'વિસ્મૃત કટમણિ' ન્યાય પ્રમાણે પોતાના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે માટેજ તે ચુકત કહેવાય છે વાસ્તવમા તો તે સદા નિત્ય-ચુકત જ છે નિર્વિશેષની ઉપાસના થઈ શકતી નથી માટેજ કલ્પિત

૧ દરા મનુષ્યોમા પોતાને મળ્યા વગર જે વિચાર કરે છે કે આત્મ નવ છે દશ માણસ કયા ? જ્યારે અન્ય વ્યક્તિ તેને કહે છે કે ' દશમો તો તુ છે ' ત્યારે તેને પોતાનું જ્ઞાન થઈ જાય છે, ૨ પોતાના કંઠમા રહેલા કંઠમણિને જોઈને જે શોક કરે છે, જ્યારે તેને કોઈ કહે છે કે મણિ તો તમારા ગળામા છે ત્યારે તેને પોતાના મણિની યાદ આવે છે

ધર્મીના તેમાં આરોપ કરવામાં આવે છે અને ચિત્તશુદ્ધિ થયા બાદ તે ધર્મીના નિષેધ કરાય છે જેમ દ્વિતીયાના સૂક્ષ્મ ચંદ્રનું દર્શન કરાવતી વખતે દર્શક (દેખાડનાર) પહેલા પોતાના આંખીને ચંદ્રની પાસેની શાખાને દેખાડે છે. જ્યારે શાખાને સહારે ત્યાં નેત્રો પહોંચી ભય છે કે તરતજ ફરી દર્શક કહે છે કે ભાઈ ! જે ત્હમે જોઈ રહ્યા છો તે કંઈ ચંદ્ર નથી પણ એતો શાખા છે ચંદ્ર તો એની ઉપર છે બસ, આજ પ્રજ્વાલી વેદશાસ્ત્રોની પણ છે કારણ કે તે (વેદાદિશાસ્ત્રો) પણ પહેલા સવિશેષ વાક્યો દ્વારા પ્રહ્નમાં કલ્પિત ધર્મીના આરોપ કરે છે અને ચિત્તશુદ્ધિ થયા પછી તેઓનો અપવાદ કરે છે જો કે સોપાધિ પ્રહ્ન અર્થાત્ અજ્ઞાનાવચ્છિન્ન પ્રહ્ન કે કલ્પિત પ્રહ્નની ઉપાસનાથી મોક્ષ મળતો નથી માત્ર ફક્ત ચિત્તશુદ્ધિજ થાય છે છતાં પણ વેદે અજ્ઞાનીઓને પણ ચિત્તશુદ્ધિ દ્વારા પ્રહ્નજ્ઞાન થવા કાળે કયાક કયાક ઉપાસનાથી મોક્ષ મળવાની ગુડલગ્નિકા (લાલચ) દેખાડી છે જેમ કેાઈ માતા પોતાના પ્રિય પુત્રને કડવી દવા પીવડાવવા માટે ફ્રાગટ લાડુ આપવાનો લોભ દેખાડે છે બરોબર એવીજ રીતે વેદો પણ ખાસ કરીને ચિત્તશુદ્ધિનેજ વાસ્તે કલ્પિત પ્રહ્નની ઉપાસના ઉપદેશે છે પરંતુ કેાઈ કેાઈ સ્થલે અર્થવાદથી મોક્ષ ફલ પણ કહી નાખે છે આવી રીતે અધ્યારોપાપવાદથી બને પ્રકારની શ્રુતિઓ સાર્થક થાય છે અને માટેજ અમારા મતમાં કેાઈ પણ પ્રકારના વિરોધનો છાંટો મુધ્યા ન રહેવાથી નિર્વિશેષ નિર્ધર્મકજ પ્રહ્ન છે. આ મત શુદ્ધ છે અને ' નેવ યદિદમુપાસતે ' અયાત આવેશો નેતિ ' પરાચિ જ્ઞાનિ ' યતો વાચો નિવર્તન્તે અપ્રાપ્ત મનસા સહ ' ' ન ચક્ષુષા ગૃહ્યતે નાગ્નિ વાચા ' ' યત્તદેતલ્લકર્યમગ્રાહ્યં ' બહારીર વાવ સન્ત ન પ્રિયાપ્રિયે સૃજાત ' ' અપ્રાણો જ્ઞમના ગુચો '

‘મન્યદેવ તદ્વિદિતાદયોઽવિદિતાત્’ યસ્યામત તસ્ય મત મતં યસ્ય ન વેદ સ’ યદ્વાચાઽનમ્યુદિત’ ‘અવચનૈવ પ્રોવાચ’ ‘અશબ્દમસ્પર્શ સ્વ હોવાચૈતદ્વૈ તદ્ભર ગાર્ગિ બ્રાહ્મણા અભિવદન્ત્યસ્થૂલમનઃપ્રવહસ્વ-મદીર્ઘમલોહિતમસ્નેહમચ્છાયમતમોઽવાચ્વનાકાશમસગમસ્પર્શમગધમ-રસમચક્ષુષ્કમશ્રોત્રમવાગમનોઽતેજસ્કમપ્રાણમમુક્ષમનામાઽગોષ્રમજરમ-મરમમયમમૃતમરજોઽશ્વન્દમવિહૃતમસહૃતમપૂર્વમનપરમનંતરમબાહ્ય ન તદ્ભ્રોતિ કશ્ચન ન તદ્ભ્રાતિ કચન’ ‘અગ્ન્યક્તોઽગ્નમર્ચિત્યોઽયમવિકાર્યોઽષ્ટપ્રુચ્યતે’ ‘ન તદસ્તિ વિના યત્સ્યાન્મયા કૃત ચરાચર’ ‘વિમેદજનકોઽજ્ઞાને નાશમાત્યતિક ગતે । આત્મનો બ્રહ્મણો મેદમસન્ત કઃ કરિષ્યતિ’ ‘સ વૈ ન દેવાઽમુરમર્ત્યતિર્યક્ ન સ્ત્રી ન વહો ન પુમાન્ ન જન્તુ’ । નાથ ગુણ’ કર્મ ન સન્નવાસ-ન્નિવેષશેષો જયતાદશેષ’ સસુમ્મવચ્છન્ન્યવદપ્રતર્ક્યમ્’ મરૂપ-ચદેવ દિત્તપ્રધાનત્વાત્’ વિગેરે સે કડો ભૂતિ રમૃતિ સૂત્ર, તથા પુરાણ સમૂહો પશુ એજ વાતને પુટ કરી રહ્યા છે કે ‘બ્રહ્મ અનિર્દેશ્ય, (ઇદમિત્યનયા નિર્દેશ કરવા અથોગ્ય) અનાકાર, (આકાર વગરનું) અમાદ્ય, (ગ્રહણ ન કરાય એવું) સર્વ-વિશેષ શૂન્ય, નિર્ધર્મક, તથા ચિન્માત્ર (ચૈતન્યમાત્ર) છે.

બ્રહ્મવિષયમાં માયાવાદનો કેવલાનુભૂતિ’પક્ષ

૧૩ ખરી રીતે તો કેવલ અનુભૂતિજ (અનુભવ જ્ઞાન) બ્રહ્મ છે માટે ‘બ્રહ્મ નિર્વિશેષ છે’ એ વાત યુક્તિઓથી અહુ સારી રીતે સિદ્ધ થાય છે ઘડોઽસ્તિ પડોસ્તિ (ઘટ છે.

૧ અનુભૂતે અથવા સંવિત્ એ જ નુન ખીજી નામ છે, અને તેને માયાવાદિ નિખાલસ અર્થોત્ નિર્વિશેષ માને છે શ્રીશ્વકરાચાર્યને લગ આજ

પટ છે) પટોઽનુસૂયતે ઘટોઽનુસૂયતે (પટ, ઘટ, અનુભવાય છે અથવા ઘટ તથા પટને હુ જાણુ છુ.) વિગેરે સ્થલોમા માલુમ પડે છે કે ઘટ, પટ, વિગેરે બધાય પદાર્થો જેની અદર આવી રહ્યા છે તે સર્વવ્યાપક 'જ્ઞાન પદાર્થ' બધાથી જુદોજ છે ઘટ, પટ, વિગેરે બધા પદાર્થોની સાથે સાથે અનુભૂતિ (જ્ઞાન) પણ લાગેલીજ છે 'ઘટોઽસ્તિ'ની જગ્યાએ પટાદિનુ વ્યાવર્તન (નોખાપણુ) થાય છે અને 'પટોઽસ્તિ' ને ઠેકાણે ઘટાદિની વ્યાવૃત્તિ થાય છે પરંતુ અનુભવ અથવા જ્ઞાન તો બધાની સાથે લાગ્યુ જ હોય છે, તેની વ્યાવૃત્તિ (અટકાવ) ક્યારે પણ થતી નથી જ્ઞાન સ્વત્ર છે અને અન્ય સર્વ પરત્ર છે વખતો વખત બધા પદાર્થો જ્ઞાનથી અલગ થતા રહે છે, કિંતુ જ્ઞાન કોઈથીએ પણ જુદુ પડતુ નથી, અર્થાત્ જ્ઞાનની જ્યોતિ તો સદા માટે જળહળતી રહે છે માટેજ સ્વત્ર, અવ્યાવૃત્ત, (જુદુ ન થનારું) સર્વત્ર અનુવર્તમાન, અને બધામા મળીને રહેતુ જોવું એક જ્ઞાનજ પરમાર્થ અને નિત્ય, સત્ય છે અને વારા ફરતી વખતો વખત જ્ઞાનથી નોખા પડનારા ક્ષણિક, તથા પરત્ર સર્વ પદાર્થો અપરમાર્થ અને અનિત્ય છે, મિથ્યા છે સત્તા અને અનુભૂતિમા પણ કશો ભેદ નથી. કારણકે અન્યોન્યાભાવનુ જ બીજુ નામ ભેદ છે તે ભભાવ કોઈના અહણ કરવામા આવતો નથી માટે એ કહી શકતા નથી કે સત્તા અને અનુભૂતિ અલગ અલગ છે વળી અનુભૂતિ એકજ પદાર્થ છે ભેદ માત્ર અહણ કરવામા આવતો નથી, માટે વાસ્તવમા કોઈ અન્ય પદાર્થજ નથી કારણ કે ભત્ત્યા-સુધીના શાકરવાદીઓમા થોડો યોડો મનભેદ થતો આવ્યો છે તેમા કોઈનો કેવલાનુભૂતિ પક્ષ છે

દિયુકત પદાર્થોનું જ્યારે જ્ઞાન થાય ત્યારે ભેદ માલુમ પડે છે. અને એ પદાર્થોનો જ્યારે ભેદ માલુમ પડે ત્યારે જાત્યાદિનું ગ્રહણ થાય છે માટે આવા દોષરૂપ અન્યોન્યાશ્રયના આવા પડવાથી ભેદજ દુર્નિરૂપ (નિરૂપી શકાતો નથી) છે.

૧૪ ઘટપટાદિ બધાજ પદાર્થો જ્ઞાનના વિષય બને છે. તેઓનું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાનથી થાય છે માટેજ તે બધા જડ છે આવી એક સિદ્ધાંત છે કે જે કોઈ પદાર્થ અન્યનો વિષય થતો હોય અથવા જેનું ગ્રહણ બીજાથી થતું હોય તો તે વસ્તુ જડ છે જ્ઞાન કોઈનો વિષય નથી માટે તે જડ નથી, પણ ચેતન તથા સ્વયં - પ્રકાશ છે અનુભૂતિ, અનુભવ, જ્ઞાન, સવિત્ અને સત્ આ બધાં એકજ પદાર્થના જુદા જુદાં નામો છે તો હવે એ સિદ્ધ થયું કે કોઈ અન્યનો વિષય ન હોવાથી, અજડ હોવાથી, ચેતન હોવાથી નિત્યને સત્ હોવાથી અનુભૂતિ (જ્ઞાન) જ બ્રહ્મ છે. અને તે નિર્વિશેષ, નિર્ધર્મક છે તથા શુદ્ધ, બુદ્ધ, ને નિત્ય-સુકત છે અને એ નિર્વિશેષ બ્રહ્મથી જુદા જેટલા પદાર્થો છે તે બધાજ જડ અનિત્ય કે અસત્ય છે વધારે તો શું, તે બધું નિરૂપ અજ્ઞાનજ છે જેમ જ્ઞાન પદાર્થ અનાદિ છે તેમ ' અહમક' હું અજ્ઞાની છું ' આ અનુભવથી સિદ્ધ થયેલું એક અજ્ઞાન પણ અનાદિ પદાર્થ છે જ્ઞાનનો અભાવ અજ્ઞાન નથી પણ જ્ઞાનથી વિરૂદ્ધ પદાર્થનેજ અજ્ઞાન કહે છે અહીં વિરોધાર્થમા ' નજ્' છે જેમ અમિત્ર કઈ મિત્રનો અભાવ નથી, પણ મિત્રથી વિરૂદ્ધ પદાર્થજ અમિત્ર કહેવાય છે જેમ ભૂતલથી જુદો અભાવ પદાર્થ કોઈ નથી એ વાત તો અગ્રે પહેલા કહી આવ્યા છીએ, માટે અજ્ઞાન પણ ભાવરૂપ અનાદિ સિદ્ધ પદાર્થ છે એ અજ્ઞાન સત્ કે અસત્ એ માથી એકે પ્રકારનું ન હોવાથી અનિર્વચનીય છે,

અને એનેજ મિથ્યા કહે છે. અને તેજ (અજ્ઞાન) માયા, અવિદ્યા મહિનસત્ત્વ શુદ્ધસત્ત્વ, વિગેરે વિગેરે અનેક ન.મોથી નિર્દેશાયું છે તે અજ્ઞાન પ્રહાસ્વરૂપ અનુભવનો તિરોભાવ કરે છે એ માટે જ્ઞાનને પોતામાં ' હુ જ્ઞાતા છુ ' સર્વજ્ઞ છુ, કર્તા છુ, ભોક્તા છુ, અદ્વૈત છુ, હુ સુખી તથા દુઃખી છુ, વિગેરે અનેકાનેક જામા થવા લાગે છે માટેજ તે (જ્ઞાન) તે અવસ્થામાં ઇશ્વર, (શબ્દ) જીવ, વિગેરે શબ્દોથી ઉલ્લેખાય છે વાસ્તવમાં તે નથી તે જ્ઞાતા, નથી કર્તા નથી ભોક્તા, નથી સર્વજ્ઞ, કે નથી ' અહ ' પ્રત્યયથી જાણી શકાતો અજ્ઞાનયુક્ત જ્ઞાનજ અહ પ્રત્યયવેદ (' હુ પ્રતીતિજ્ઞેય) વિગેરે છે અર્થાત્ ' હુ ' આ સમજથી સમજાય છે વધારે તો થ, પણ જ્ઞાતા, જ્ઞેય જગત્ બધુ જામ-માત્રજ છે, વાસ્તવમાં કંઈ પણ બીજુ નથી ' નાસદાસીન્નો સદાસીત્ ' ઇત્યાદિ પમાણોથી તે અજ્ઞાન અનિર્વચનીય છે

૧૫ કહેવાની મતલબ એજ છે કે ' અહ આત્માન જાનામિ ' હુ મારા આત્માને જાણુ છુ ' આ વાક્યથી જે કંઈ અહ રૂપ જ્ઞાતા આત્મરૂપ જ્ઞેય, અને ' જાનામિ ' ઇત્યાકારક જ્ઞાન આ ત્રણ જુદા જુદા પદાર્થોની પ્રતીતિ થઈ રહી છે તે માત્ર અજ્ઞાનથીજ થઈ રહી છે જ્ઞાતા જ્ઞેય, ' અહ ' વિગેરે બધુ તે અજ્ઞાન અર્થાત્ વિવિધ વિક્ષેપ કરનારી માયાનુ (અજ્ઞાનનુ) જ કાર્ય છે ' અહ જાનામિ ' ઇત્યાદિમાં જે કંઈ આત્માનુ અહ વેદ્યપણુ અને જ્ઞાતાપણુ માહુમ પડે છે તે માત્ર શુદ્ધિખંડ (છીપ) ને ચાંદી માની લેવાની માફક જામજ છે જ્ઞાનનુ પોતે પોતામાં કર્તૃપણુ યુક્તજ નથી, કારણકે જ્ઞાનના કતનિજ જ્ઞાતા કહેવામાં આવે છે ક્રિયા હંમેશ આત્માથી અતિરિક્તમાજ થાય છે. ક્રિયા એક પ્રકારે વિકારજ

છે માટે તે (ક્રિયા) અચિદ્વચિરૂપ અહ કારમાજ રહે છે અહ-
કારમા રહેલી વિકારસ્વરૂપ જ્ઞાનક્રિયાનું કર્તાપણુ, સાક્ષી અને
ચેતન માત્ર આત્મામા શી રીતે રહી શકે ? ' અહ આત્માન જ્ઞાનામિ
આ વાક્યમા ' આત્માન ' અહીં કર્મસ જ્ઞા પણુ શુદ્ધ આત્મા અને
અજ્ઞાનાવચ્છિન્ન આત્મા આવેા ભેદ લઇને થાય છે. નહિ' તે
એકેજ પદાર્થની' કર્મસ જ્ઞા અને કર્તૃસ જ્ઞા સ ગત થઇ શકતી
નથી માટે શુદ્ધ આત્મા જ્ઞાતા નથી

૧૬ ' જેમ જ્ઞાનની અનુવૃત્તિ હમેશા છે, અર્થાત્ ગાહ
સુષુપ્તિ અને મૂર્છામાં પણ સાક્ષી જ્ઞાન ઉપલબ્ધ થતુંજ રહે છે.
તેમ ' અહ ' પદાર્થ, મૂર્છા અને સુષુપ્તિમા ઉપલબ્ધ થતો નથી.
માટે ' અહ ' આત્મા નથી. બીજી આત્મા અહ પ્રત્યયગોચર
પણુ નથી. ચદિ તે (આત્મા) અહ પ્રત્યયનો ગોચર હોય
તો તે જડ કહેવાશે કદાચ હઠાઅહથી આત્માને અહ પ્રત્યય-
ગોચર અને કર્તા માનશેા તો તેને પણ દેહની માફક જડપણુ
અને અનાત્મપણુ આવી નડશે. જેમ કે પ્રામાણિક લોકોનું
માનવુ છે કે અહ પ્રત્યયગોચર અને કર્તાપણાથી પ્રસિદ્ધ શરી-
રથી જુદોજ આત્મા સ્વર્ગાદિક્લોનો લોકતા છે તેમજ કર્તાપ-
ણાથી પ્રતીત થતો અને અહ પદથી જુદોજ સાક્ષી આત્મા કહેવાય
છે સુષુપ્તિ અને મુર્છાથી ઉઠેલો માણસ કહેવા લાગી પડે છે કે
' હુ એવો તો એહોશ થઇ' ગયો હતો કે હુ પોતાને પણ જાણી
શક્યો નહિ ' હવે અગર સુષુપ્તિ અને મુર્છામા ' અહ ' પણ થતું

૧ બીજામા સમવાય સ બધથી રહેનારી ક્રિયાનું દ્વલ જ્યા સ પૂર્ણ
અતુ હોય તેની કર્મસ જ્ઞા થાય છે, જેમ ' જેઓ પ્રમ ગચ્છતિ ' અહીં ચેતની
ક્રિયા પ્રામમા સ પૂર્ણ થઇ માટે પ્રામમા દ્વિતીયા થઇ

હોય તો આમ કહી શકત નહિ કે ' હું પોતાને ન જાણી શક્યો ' ચરતુ સુષુપ્તિ વિગેરે અવસ્થામાં પણ ન જાણવાનું સાક્ષી જ્ઞાન તો હાજરજ છે. માટે જ્ઞાનરૂપ આત્મા અહ પ્રત્યય ગોચર નથી થયું ' અહ 'થી જુદોજ સાક્ષી જ્ઞાનરૂપ આત્માજ પ્રહ છે. નિત્ય છે, સત્ય છે અને તે સિવાય બીજું બધું જ ભ્રમમાત્ર છે ' અદ્યતન દિ પ્રત્યુદા ' તપ આસીત્તમસા ગૃહમયે તસ્માન્પ્રાપ્યો સુજતે વિશ્વ-મેતત્, પ્રાપ્યો તુ પ્રકૃતિં વિદ્યાન્પ્રાપ્યિન તુ મહેશ્વરમ્ ' વિગેરે શ્રુતિ-ઓથી અને ' અદ્યતન ' આ અનુભવસિદ્ધ માયા, અવિદ્યા વિગેરે શબ્દોથી કહેવા યોગ્ય અનિર્વચનીય અજ્ઞાનજ ' અહ ' ભાવ, જ્ઞાતૃભાવ, જીવ, ઈશ્વર, તથા જગત્ ઈત્યાદિનું કારણ છે અને એવો ભાવ થવાનેજ આત્માનો બધ કહે છે જ્યારે તેને ' વિસ્મૃત-ચક્રમણિ ' ન્યાયથી પોતાના સ્વસ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે અર્થાત્ ' અસ્મૃત્પ્રવણ, નતિ નૌતે ' વિગેરે ઉપનિષતના શ્રવણદ્વારા અજ્ઞા-નની વિવૃત્તિ થાય છે ત્યારે તે મુક્ત કહેવાય છે ખરી રીતે તો બધ મોક્ષ વિગેરે વ્યવસ્થા પણ અજ્ઞાન માત્ર છે

૧૭ અહીં એક એવો પ્રશ્ન થઈ આવે છે કે ' સત્ય જ્ઞાન-મનત બ્રહ્મ ' આ સ્વરૂપ લક્ષણ શ્રુતિમાં તો સત્યજ્ઞાનાદિધર્મયુક્ત પ્રહનું નિરૂપણ છે અને આપ તેને નિર્ધર્મક કહો છો એ કેમ થતે ? ' તો એનો સરખ ઉત્તર એટલોજ છે કે કોઈ પણ પદાર્થનું જ્ઞાન થવું તે લક્ષણથી થાય છે અને લક્ષણનું એ કામ ' છે કે તે લક્ષ્યથી ' ઇતર બધા પદાર્થોને તેનાથી (લક્ષ્યથી) દુર રાખી લક્ષ્યમાત્રનેજ બતાવે છે અહીં ' સત્ય જ્ઞાનમનત ' આ પણ જ્યારે પ્રહનું લક્ષણ છે તો જરૂર આ લક્ષણ 'વાક્યમાં આવેલા

૧ લક્ષ્યથી ભિન્ન ૨ જેનું લક્ષણ કરવામાં આવે તે

ત્રણે પદો પ્રદાથી અન્ય બધાંય પદાર્થોને દુર કરી કેવલ પ્રદામાત્ર અર્થનું જ ગ્રહણ કરાવે છે 'સત્ય' આ પદ વિકારના સ્થાનરૂપ સમગ્ર અસત્ય પદાર્થોને દુર રાખી બધાથી વ્યાવૃત્ત (બુદ્ધ) એક માત્ર પ્રદાનોજ બોધ કરાવે છે, અને 'જ્ઞાન' આ પદ અન્યાધીન-પ્રકાશ એટલે જેનો પ્રકાશ (જ્ઞાન) બીજાને અધીન છે એવા તથા બીજાનાં વિષય થનારા જડ પદાર્થોને દુર કરી જડ વસ્તુથી વ્યાવૃત્ત કેવલ પ્રદાનેજ નિર્દેશી રહ્યું છે તથા 'અનન્ત' આ પદ પણ દેશ, કાલ, અને વસ્તુથી પરિચ્છિન્ન થયેલા પદાર્થોને દુર કરી પરિચ્છિન્ન વસ્તુથી વ્યાવૃત્ત કેવલ પ્રદાનું જ નિરૂપણ કરે છે અને આવી રીતે અનેક પદો રહેવા છતાં પણ એક કેવલ પ્રદાનું જ નિરૂપણ કરવાથી ત્રણે પદોની એકાર્થપરતા (એક અર્થને બોધન કરવાપણું) અથવા એકવાક્યતા થઇ ચુકી. અગર અહીં એવી શંકા થઇ આવે કે જે તમે અહીં સત્યાદિપદોનો અસત્યાદિથી વ્યાવૃત્ત એવો અર્થ કરો છો તો અહીં 'ઠગાણત્તિ' શુ ભાવરૂપ ધર્મ છે કે અભાવરૂપ ધર્મ? બંને પ્રકારે માનવામાં પણ પ્રદા તો સધર્મકજ ડરે છે' તો એનો ઉત્તર એ છે કે સત્યાદિવ્યાવૃત્તિ ન તો ભાવરૂપ છે કે ન તો અભાવરૂપ છે, પરંતુ તે માત્ર પ્રદાજ છે. જેમ શુકલ રંગનું નિરૂપણ કરતી વખતે કોઇએ કહ્યું કે તે કૃષ્ણાદિ બધાં રંગોથી વ્યાવૃત્ત છે તો અહીં તે વ્યાવૃત્તિ શુકલ રંગજ સમન્વર્ધ આવે છે, એવીજ રીતે 'સત્યાદિ' પદોથી અન્ય વ્યાવૃત્તિ કોઇ ભાવ કે અભાવરૂપ નથી પરંતુ સકલ પદાર્થોથી બુદ્ધ પ્રદાજ સમન્વય છે આવી રીતે સત્યાદિ ત્રણે પદો એક વસ્તુનું જ અન્ય સકલ પદાર્થોથી બુદ્ધાપણું દેખાડતા સાર્થક થાય છે, અને એકાર્થક બને છે અને આ યુક્તિથી પણ 'સત્ય જ્ઞાનમનન્ત બ્રહ્મ' વિગેરે શ્રુતિઓમાં નિર્વિશેષ, નિર્ધર્મક પ્રદાનું જ નિરૂપણ છે.

જબરો મોટો ઉત્તરપક્ષ

અહીં વિષયમાં કરેલી માયાવાદની કલ્પનાઓનું ખડન.

૧૮ અમે આ ગ્રંથના પૂર્વભાગમાં યુક્તિઓનો ઉત્તર યુક્તિઓથી આપી એ સિદ્ધ કરી ચૂક્યા છીએ કે માયાવાદનો સંપૂર્ણ ભાર 'બુદ્ધિવાદ ઉપરજ' છે અને બુદ્ધિવાદનો એ સ્વભાવ છે કે તે સુદર, મોહક તથા પ્રામાણિક જેવો લાગી આવે છે, પરંતુ થોડો પણ વિચાર કરવાથી તેનો મુકાબલો શ્રુતિ, સ્મૃતિઓ સાથે કરવામાં આવે તો તરત તે અપ્રામાણિક, અસત્ય અને ઇદ્રજલ જેવો જણાઈ આવશે માયાવાદીઓના આ ઉદના જેવા લાભા પૂર્વપક્ષની પણ જોઈ હાલત છે માયાવાદનો બધો પ્રયત્ન તો માત્ર શ્રુતિઓને મારી મચડી જેમ તેમ તેના કરેલા અર્થને પોતાની મનગદત યુક્તિઓમાં મેળવવા માટેજ પ્રારંભાયો છે એ અમે આગળ સ્પષ્ટ રીતે જણાવીશું પરંતુ હાલ તો એઓની યુક્તિઓનીજ કિંમત કરી દઈએ છીએ

૧૯ જે 'લોકો એવું કહે છે કે 'ચિત્ત શુદ્ધ થવા માટેજ ઉપાસનાર્થ સોપાધિક વા સધર્મિક અહા માન્યુ છે.' તો તેઓને પુછવામાં આવે છે કે 'નિર્વિશેષ શુદ્ધ અહા અને સોપાધિક અહા

૧ જે લોક એક વાતને યુક્તિ માત્રથી સિદ્ધ કરી અને પછી તેમાં શ્રુતિઓને લગાવે છે તે બુદ્ધિવાદજ કહેવાય છે, કારણકે ત્યાં યુક્તિઓનું જ પ્રાધાન્ય છે અને જે લોક શ્રુતિશાસ્ત્રથી કોઈ વાતને સિદ્ધ કરી પછી તેને સમજાવવા માટે યુક્તિ પણ આપે તે અહાવાદ છે, કારણકે ત્યાં કેવલ શાસ્ત્રનું જ પ્રાધાન્ય છે

૨ અત્ર મિથ્યાવાદી પ્રવચ્ય । જગત્કર્તૃત્વેશિતૃત્વાદિવિશિષ્ટનિર્વિશેષયોર્મેદ મહ્નીકરોષ્ટુતાઽમેદમ્-મેદપક્ષેપિ તાત્ત્વિકમતાત્ત્વિક વા । ન તાવદાથ સર્વત્ર

આ બ નેનો પરસ્પર ભેદ છે કે અભેદ ? અર્થાત્ કર્તૃત્વ લોકતૃત્વ
 ધર્મવિશિષ્ટ શબ્દ પ્રદા અને યાવદ્ ધર્મશૂન્ય નિર્વિશેષ પ્રદા
 એ બ ને બીલકુલ અગ્નિ અને જલની માફક બુદ્ધ છે અથવા એક
 છે ? અગર ' બુદ્ધ છે, એમ કહો તો પણ શુ કોઈ ઉપાધિને કારણે
 બ નેનો ભેદ માનો છે કે વાસ્તવમાજ બુદ્ધ છે ? વાસ્તવમા બુદ્ધ
 છે એ તો કહી શકાય નહિ, કારણ કે બ નેનો વાસ્તવ ભેદ માનશે
 તો અદ્વૈતની ઠેકાણે દ્વૈતાપત્તિ થઈ જશે, અને 'સર્વત્ર પ્રસિદ્ધોપદેશાત્'
 આ વ્યાસસૂત્રનો પણ વિરોધ આવી નડશે વેદાત્સૂત્રો, વ્યાસસૂત્રો,
 અથવા ઉત્તરમીમાસાસૂત્રો, એ કુટા મદ અને મધ્યમાધિકારી-
 જ્ઞાને પરસ્પર વિરૂદ્ધ ભાસતી શ્રુતિઓનો વિરોધ અને સંકેહને
 પ્રસિદ્ધોપદેશાદિત્વચિકરણવિરોધાત્, इत्यादि । न द्वितीय सत्प्राधिभूत एव
 सम्भवति, षटादिभूत इवाकाशस्य । प्रकृते तादृश उपाधिः क । मायैवोपाधि
 सत्त्वाऽनादिरेवेतिपक्षस्त्वसगत एव इत्यादि । सर्वेव सौम्येदमप्र आसीदिति धृति-
 विरोधश्च । किंच त्वन्मतेयुपहितस्योपाध्यर्चनतया स्वातन्त्र्याभावात्कर्तृत्वाऽनुप-
 पत्ति । मवेदा उपाधावेव स्यान्नतुपहिते, षट्क्रियेव एवमस्त्विति चेन्न, ' बतो
 वा इमानि भूतानि ' ' आनन्दाद्वयेव कल्पिमानि भूतानि ' ' सन्मूला. सौम्येमा.
 इत्यादिभ्रुतिस्मृतिन्यायव्याकोपात् इत्यादि । विशेषणामविद्याकल्पितत्वं वदन्वाहौ
 प्रह्व्य, का सा अविद्या, जीवगता ब्रह्मगता वा यत्कल्पिता विशेषा न तावदाद्य ।
 तस्या ब्रह्मगतधर्मकल्पने सामर्थ्याभावात् । कल्पना हि शुद्धब्रह्मणि वाच्या ।
 तादृशस्य मनोवचसोरप्यविषयत्वेनाधिष्ठानज्ञानाभावाज्जीवस्य तस्या -सबन्धस्तु दूर-
 तर । परादि खानीत्यनेनाविद्यासबन्धीन्द्रियाणामविषय इत्युक्त्वा तद्वहितेन्द्रिय
 विषयत्वं ' कश्चिद्धीर प्रत्यगात्मानमैक्षदावृतचक्षुरमृतत्वमिच्छन् ' इत्यनेन
 निरूप्यते इत्यादि । वस्तुतस्तु ब्रह्मधर्मा सर्वे एवानागन्तुका एव बतो नित्या ।
 भूत्या तथैव निरूपणात् । ' न तस्य कार्यं करणं च विद्यते ' तत्सबन्धि
 जीविकमित्कार्यं अन्य नास्ति किम्बन्धजन्यमेव । किंच तत्सत्त्वपृष्ठा मेवो निरू-
 ष्यते । तथाच जीववत्त्वरूपातिरिक्तज्ञानक्रियाविषु करणमिन्द्रियादिकमपि तत्त्वं
 नास्ति । आनन्दमात्रकरपादमुखोदरादित्वात् । इत्यादि । विद्वन्मण्डनम्

દૂર કરવા ખાતરજ રચાયા છે તો હવે ઉક્તસૂત્ર પણ છાદોગ્યો-
 પનિષતના પચમ પ્રપાઠકના 'સ ક્રતું કુર્વાતિ મનોમય પ્રાણશરીર '
 ઇત્યાદિ વાક્યોનો સ હેઠ દૂર કરવાને માટેજ પ્રવૃત્ત થયું છે અહીં
 (શ્રુતિમા) 'મનોમય ' અને પ્રાણશરીર ' આ ઉભયપદો હોવાથી
 એ સ હેઠ ઉદ્ભવે છે કે આ વાક્યમા ઉપાસના કરવા યોગ્ય જીવ
 છે કે બ્રહ્મ ? પૂર્વ પક્ષી કહે છે કે શ્રુતિમા 'મનોમય અને પ્રાણશરીર '
 આ બે પદો હોવાથી જીવજ ઉપાસના કરવા યોગ્ય છે, તો એના
 ઉત્તરમા વેદવ્યાસજી વહે છે કે ' સર્વ ' વેદાતોમાં મનોમય,
 પ્રાણશરીર, સર્વાન્તર્યામીસ્વરૂપ એક બ્રહ્મજ પ્રસિદ્ધ છે, અને
 તેનીજ મનનદ્વારા ઉપાસના કરવા માટે ઉપદેશ કર્યો છે
 'મનોમય અને પ્રાણશરીર ' આ પદોનો એવો અર્થ છે, કે જે
 વિશુદ્ધ મનથી ગ્રહણ કરાય અને પ્રાણોના આધાર અથવા
 નિયતા કે આનંદમય વિગ્રહજી હવે અગર ઉપાસ્ય (ઔપાધિક
 શબ્દબ્રહ્મ) બ્રહ્મ અને નિર્વિશેષનો પરસ્પર વાસ્તવ ભેદ માનશે
 તો આ વ્યાસસૂત્રનો સ્પષ્ટ વિરોધ આવશે. કારણ કે આ સૂત્રમાં
 પ્રસિદ્ધ એક બ્રહ્મનેજ ઉપાસ્ય કહ્યું છે અને તમે ઉપાસ્યને બુદ્ધ
 માનો છો. માટે શુદ્ધબ્રહ્મમા અને ઔપાધિક શબ્દ બ્રહ્મમા
 વાસ્તવભેદ માની શક્તિ નથી અગર અવાસ્તવ ભેદ માની
 ઉપાધિવશ બનેનો. પરસ્પર ભેદ માનો તો પણ ઠીક નહિ. 'જેમ
 આકાશ એક છે તોપણ ઘટાકાશ, મઠાકાશ, વિગેરે ઔપાધિક
 ભેદો ગણાય છે તેમ બ'ને બ્રહ્મનો ઔપાધિક ભેદ અર્થાત્
 ઉપાધિકૃત ભેદ માનો તોપણ એવો પ્રશ્ન થઈ આવે છે કે તે
 અન્યોન્યથી એક બીજાનો ભેદ કરાવનારી ઉપાધિ કોણ છે ? અને
 તે ઉપાધિનું ગ્રહણ કરવાની બ્રહ્મને જરૂર પણ શી પડી છે ? અગર
 અનાદિ માયાજ ભેદનું કારણ છે ' એમ કહેા તો પણ સુક્ત નથી.

કારણ કે એક માયા અને બીજી 'બ્રહ્મ' આમ સ્પષ્ટ દ્વૈતતા આવી પડે છે આ વાત અમે પૂર્વભાગમાં સિદ્ધ કરી આપ્યા છીએ. બીજી ઉપાધિથી ભેદ માનવામાં 'સદેવ સૌમ્યેદમગ્રજાસીત્' આ શ્રુતિનો વિરોધ પણ ઉભોજ છે માયા વિગેરેને અસત્ય માની અગર અદ્વૈત કરવા ચાહતા હોવ તો તેનું ખડન આગળ જઈ કરીશું 'સદેવસૌમ્યેદમ્' આ શ્રુતિમાં સૃષ્ટિની પહેલા અન્યની સત્તાનો નિષેધ કરી માત્ર એક બ્રહ્મની સત્તા સ્થાપી છે 'સોઽનુ વીદ્ય નાન્યદાત્મનોઽપદ્યત્' અર્થાત્ 'પરમાત્માએ ચારે તરફ નજર નાંખી જોયું તો તેણે પોતાને છાડી બીજી કાંઈપણ ન જાણ્યું' આ શ્રુતિ પણ સૃષ્ટિની પહેલા બ્રહ્મ સિવાય બીજાની સત્તાનો સ્પષ્ટ રીતે નિષેધ કરી રહી છે હવે અગર શુદ્ધ અને શબ્દ બ્રહ્મમાં કોઈ ઉપાધિને કારણે પરસ્પર ભેદ માનશે તો સૃષ્ટિની પૂર્વમાં એક માયારૂપ ઉપાધિ પણ અવશ્ય માનવી જોઈશે તો પછી ઉક્ત શ્રુતિનો વિરોધ સ્પષ્ટજ અલકી ઉઠે છે ખરી રીતે તો માયાવાદમાં 'જીવ જ્ઞો' આ પ્રતિજ્ઞા મુજબ છ વસ્તુઓને અનાદિ માની છે. વાસ્તે ખુદશી રીતે દ્વૈતપણ તથા ઉક્ત શ્રુતિઓનો વિરોધ બહારી લીધો છે

૨૦ અતઃ કરણ, અવિદ્યા, અથવા માયારૂપ ઉપાધિયુક્ત શબ્દ બ્રહ્મનું કર્તાપણ તથા લોકતાપણ માનવું પણ સિદ્ધ થતું નથી કેમ કે કર્તા હમેશા સ્વતંત્ર હોય છે, પરંતુ માયાવાદીલોક માયાને વશ થઈ બ્રહ્મ કર્તા છે' એમ કહે છે માટે પરત્રનું કર્તૃત્વ પણ સિદ્ધ થતું નથી કારણ કે સોપાધિક બ્રહ્મ ઉપાધિને અધીન છે. કદાચ 'રાજા અને સિપાઈનું દૃષ્ટાંત લઈ કહે કે યદ્યપિ રાજા અને સિપાઈ પરસ્પર એક બીજાની અપેક્ષા રાખતા છતાં પણ કર્તા છેજ, ' તો પણ કામ સરતું નથી કારણ કે આમ માનવામાં

તો કર્તૃત્વ ઉપાધિમા રહેશે જેમ કોઈ મનુષ્ય ઘટને લઈ જતો તો હોય તો ત્યા ચલનક્રિયા આકાશમાં નથી પરંતુ ઘટમાજ થઈ રહી છે આકાશ તો નિષ્ક્રિય તથા વ્યાપક છે, માટે ત્યાંજ રહી જાય છે કિંતુ ઘટમાત્રમાજ ક્રિયા થાય છે આવી રીતે ઉપાધિયુક્તને કર્તા માનવામા તે કર્તૃત્વ ઉપાધિમા રહેશે, પણ કઈ પ્રદ્ધમા આવી શકવાનું નથી માટે 'સોપાધિ પ્રદ્ધ કર્તા છે' એ પણ કહી શકતા નથી કદાચ કહો કે ભલે ઉપાધિજ કર્તા રહે, તો પછી યતો વા ઇમાનિ ભૂતાનિ જાયન્તે ' 'સન્મૂલા સૌમ્યેમા પ્રજા પ્રજાયન્તે ' 'આનદાદ્યેવ સ્થિતિમાનિ ભૂતાનિ જાયન્તે' વિગેરે અનેક શ્રુતિઓનો વિરોધ આવી પડશે, અને ઉપાધિનેજ કર્તા માનવાથી અર્થાત્ અત કરણ, માયા, અવિદ્યા, અથવા બધા અચેતન પદાર્થોને કર્તા માનવાથી પત્યર, ભીંત વિગેરેને પણ કર્તા માનવા ભેઈએ તો એ મોટી પચાચત આવી પડશે અને આથીજ 'પ્રદ્ધમા કર્તૃત્વાદિ આરોપિત છે આ પક્ષ પણ સમા-લોચિત સમજો, કારણ કે જ્યારે ક્વામાજ જલ નથી તો પછી લોટામા કયાથી આવવાનું ? અર્થાત્ જ્યારે પ્રકૃતિ કે ઉપાધિમાજ કર્તૃત્વ નથી તો તેનો આરોપ તો પ્રદ્ધમા કરાયજ કયાથી ? અગર કહો કે અમે કેવલ ઉપાધિને કર્તા કહેતા નથી, પરંતુ ઉપાધિના સ્વ બધથી 'અકર્તા પણ પ્રદ્ધ કર્તા થઈ જાય છે' આમ કહીએ છીએ, તો વાહ ભાઈ ! તમે ખુબ કહ્યું પણ તે બધું વગર વિચારેજ કહી નાખ્યું કારણ કે ઉપાધિ સ'બ બધી જ્યારે અકર્તા પણ કર્તા થઈ જાય છે, તો પછી સ્ત્રી સ પર્કથી નપુંસક પણ આપના મતમાં પુત્ર પેદા કરનાર થઈ જવો ભેઈએ વાહ યુક્તિ તો ખુબ પ્રતિષ્ઠા કમાવનારી શોધી કાઢી ! ! !

૨૧ 'પ્રદ્ધમા વિશેષો અથવા તો સર્વ' વિકારાદિ ઉપાસનાને

માટેજ અવિદ્યાથી કલ્પાયેલા છે આ તેઓની કલ્પના પણ એક જલ જેવીજ તરી આવે છે. કારણ કે અહીં એ પ્રશ્ન થઈ આવે છે કે જેથી બ્રહ્મધર્મોની કલ્પના થાય છે તે કલ્પનાકારણ માયા અથવા અવિદ્યા જીવમા છે કે બ્રહ્મમા ? ‘અવિદ્યા જીવમા રહી બ્રહ્મધર્મોની કલ્પના કરે છે’ આ ઉત્તર તો તદ્દનજ અસંગત છે કારણકે હૃદયેશં દૃશ્ય અને અનુભૂત પદાર્થોમાંજ કલ્પના થાય છે પરંતુ આપના મતમા તો બ્રહ્મ, મન, વચન, અને નેત્રાદિથી પણ અતીત છે, અર્થાત્ અદૃશ્ય અચિત્ત્ય, અને અવાચ્ય છે તો પછી આવા ઉપયુક્ત બ્રહ્મમા, જીવગત અવિદ્યા ધર્મોની કે વિશેષોની કલ્પના શી રીતે કરી શકે ? અને એ વાત ઠીક પણ છે, કારણકે ‘પરાંચિ જ્ઞાનિ’ અર્થાત્ બ્રહ્મદર્શનમા અવિદ્યાના સખધવાળી સર્વ ઈંદ્રિયો અસમર્થ છે. ‘આ શ્રુતિદ્વારા બ્રહ્મને અવિદ્યાવાળી ઈંદ્રિયોના અવિષય કહી ‘કશ્ચિદ્ધીર’પ્રત્યગાત્માનમૈક્ષત્’ જ્ઞાનપ્રસાદેન વિશુદ્ધસત્ત્વસ્તત્સ્તુ ત પश्यते निष्कल ध्यायमान ’ ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ તથા ‘યદ્દિપश्यन्ति पुनर्यो गुणापाये समाहिता’ વિગેરે સ્મૃતિઓ દ્વારા પણ એવુંજ કહેવાયું છે કે ‘જ્ઞાનીની અવિદ્યા-રહિત ઈંદ્રિયો બ્રહ્મતું દર્શન કરી શકે છે. તો હવે એ સિદ્ધ થઈ ચૂકયું કે જ્યારે અવિદ્યાવાળી ઈંદ્રિયો ત્યાં (બ્રહ્મમા) પહોંચી પણ શક્તી નથી તો પછી જીવગત અવિદ્યા બ્રહ્મમા ધર્મોની કલ્પના કરે છે’ આ પક્ષ પણ અસંગતજ થઈ ગયો છે કહાય કહો કે ‘તે વખતે થોડી અવિદ્યા છે, એથી તો દ્રષ્ટા અને દૃશ્ય આવું દ્વૈત બની રહ્યું છે’ તો પણ ઠીક નહિ કારણ કે પ્રાય બધાના મતમાં વિશેષે કરી આપના મતમાજ જ્ઞાન થયા બાદ અવિદ્યાનો સમૂલ નાશ માન્યો છે અને ‘કશ્ચિદ્ધીર.’ ‘તમેવ વિદિત્વાતિ મૃત્યુમેતિ’ ‘યદ્દિ पश्यन्ति’ વિગેરે વચનોમા ‘ધીર’ અતિમૃત્યુમેતિ

‘ગુણાપાયે’ ઇત્યાદિ શબ્દોથી પુરૂષત્વ જ્ઞાન થયા બાદ અવિદ્યા સત્તાનો સ્પષ્ટ રીતે નિષેધ કર્યો છે માટે જીવગત અવિદ્યા, બ્રહ્મમા ધર્મોની કલ્પના કરે છે’ આ વાત તદ્દનજ અસંગત કરે છે

૨૨ વાસ્તવમા તો બ્રહ્મના સર્વ ધર્મો, આકારાદિ સર્વ વિશેષો અનાગ તુક છે એટલે સ્વાભાવિક છે, અને બ્રહ્મથી અલિપ્ત પણ છે આ વાત શ્રુતિમાજ કહી છે

ન તસ્ય કાર્યં કરણ ચ વિદ્યતે
 ન તત્સમશ્ચામ્પયિકશ્ચ હૃયંતે ॥
 પરાસ્થ શક્તિર્વિવિધૈવ શ્રૂયતે
 સ્વામાવિકી જ્ઞાનબલક્રિયા ચ ॥

અર્થાત્, તે બ્રહ્મને કાંઈ પણ કર્તવ્ય કરવાનું બાકી નથી, અને જીવની માફક સ્વરૂપથી લિપ્ત ઈન્દ્રિય, આકારાદિ પણ નથી અને તેના જેવો તથા તેનાથી અધિક પણ કોઈ નથી. આ બ્રહ્મની સ્વાભાવિક, જ્ઞાન, બલ, ક્રિયા વિગેરે અનેક પ્રકારની વિચિત્ર શક્તિઓ છે તો આ શ્રુતિથી એ સિદ્ધ થયું કે બ્રહ્મના ધર્મો આકાર તથા શક્તિઓ, બધાં સ્વરૂપાત્મક છે અને સ્વાભાવિક છે અને બ્રહ્મ સધર્મક છે બીજું જે માયાવાદીઓ તત્ત્વમસિ શ્વેતકેતો’ અહીં ‘જહદજહલ્લક્ષણા’ કરે છે, તે ‘પણુ પૂર્વેક્રીત શ્રુતિવાક્યોથીજ ખડિત સમજી લેવું, કારણકે ‘દેયોપાંદય’ ભાગ વગર લક્ષણા થઈ શકતી નથી અર્થાત્ ઉક્ત લક્ષણા ત્યા થઈ શકે છે કે જ્યા કાંઈક ભાગ બ્રાહ્મ અને કાંઈક અશ ત્યાજ્ય હોય છે, અને અહીં તો બ્રહ્મના સ્વાભાવિક ધર્મો હેય (ત્યાજ્ય) થઈ શકતાજ નથી.

૨૩ યદ્યપિ અમે પ્રથમ ભાગમાં ‘તત્ત્વમાસિ’ વાક્યમાં લક્ષણાનું ખંડન કરી ચૂક્યા છીએ છતાં પણ પ્રસંગ આવી પડવાથી થોડીક અવશિષ્ટ વાત અહીં કહી દેઈએ છીએ પ્રાયઃ સર્વ શાસ્ત્રોમાં ‘જહહ્નુક્ષણા, અજહહ્નુક્ષણા, અને જહદજહહ્નુક્ષણા’ આ ત્રણ લક્ષણો સ્વીકારી છે જ્યાં શક્ય (અક્ષરોથીજ નિકળતો) અર્થનો ત્યાગ કરવો પડે છે તેને ‘જહહ્નુક્ષણા’ કહે છે જેમ ‘ગંગાયાં ઘોષ’ અર્થાત્ ‘પ્રવાહમાં ગોશાસા’ અહીં પ્રયોજન અનુપપન્ન હોવાથી પ્રવાહમાં ગંગા પહોંચે શક્યાર્થ ત્યજવો પડે છે, માટેજ એને ‘જહહ્નુક્ષણા’ કહે છે. તત્ત્વમાસિ’ શ્રુતિમાં ‘તત્’ પહોંચે સર્વજ્ઞ વિગેરે અર્થ છે અને ‘ત્વ’ પહોંચે અદ્વૈત ઇત્યાદિ અર્થ છે. હવે અગર અહીં સર્વજ્ઞાદિ અર્થનો પરિત્યાગ કરવામાં આવે તો પછી બ્રહ્મને અદ્વૈત, અસત્ય, અજ્ઞાન, તથા હું ખસ્વરૂપ માનવું પડશે. માટે ઉક્ત શ્રુતિમાં જહહ્નુક્ષણા ધર્મ શકતી નથી. જ્યાં શક્યાર્થનો ત્યાગ ન કરવો પડે તેને ‘અજહહ્નુક્ષણા’ કહે છે અને એ લક્ષણ પણ અહીં સંભવો શકતી નથી કારણ કે ‘તત્’ પહોંચે સત્યજ્ઞાનનું અર્થનો ત્યાગ ન કરવાથી ધર્મ અને ધર્મી મળી તમારા મતમાં દ્વૈતાપત્તિ આવી પડશે જે દ્વૈત તહમને તો ઝેરના જેવું લાગે છે જ્યાં હેય અને ઉપાદેય ભાગ હોય છે ત્યાં ત્રીજી લક્ષણનો વિષય છે અર્થાત્ જ્યાં કેટલોક ભાગ ત્યજી દેવામાં આવે છે, અને કેટલોક ગ્રહણ કરાય છે તે ‘જહદજહહ્નુક્ષણા’ કહે છે, જેમ ‘સોમ્યદેવદત્ત પરતુ ‘તત્ત્વમાસિ સત્ય જ્ઞાનમાનદ’ વિગેરે સ્થલોમાં સર્વસત્ય, સત્ય, જ્ઞાન, આનંદ અને કર્તૃત્વ વિગેરે શક્યાર્થનો પરિત્યાગ કરી શક્તા નથી કારણ કે એ બધા બ્રહ્મમાં સ્વાભાવિક છે, તેઓનો ત્યાગ કદાપિ થઈ શકતો નથી. ‘ય સર્વં સર્વશક્તિ’ સત્યકામ સત્યસકલ્પ ‘સ્વાભાવિકી જ્ઞાન-

બલક્રિયા ચ ' ' અવિનાશી વા અરે અયમાત્મા અનુચ્છિતિધર્મા ' ધત્યાદિ વેદવાક્યોમા બ્રહ્મને સ્વાભાવિક નિત્યધર્મોથી યુક્તજ કહ્યું છે માટે થોડાપણુ હેયોપાદેય ભાગ ન હોવાથી લક્ષણા થઈ શકતી નથી હોકમા કોઈ એક સ્વાભાવિક શક્તિનો કોઈ મજબુત યુક્તિથીએ પણ નિષેધ થઈ શકતો નથી. વાયુ, જલ, અને અગ્નિનો સ્પર્શ તથા દાહધર્મનો કોઈપણ ડાહ્યો, તર્કકુશલ, પુરૂષ નિષેધ કરી શકતો નથી

૨૪ લક્ષણા માનવામા વિશેષ વિશેષ તો એ આવે છે કે જ્યાં કોઈપણ પ્રકારનો સબધ હોય ત્યાજ લક્ષણા થઈ શકે છે પરતુ માયાવાદસ મત નિર્વિશેષ બ્રહ્મમા તો કોઈપણ પ્રકારનો સબધ ન હોવાથી કલ્પનાની કલ્પના પણ ભ્રમમાત્ર છે અગર કહો કે 'શાખાચદ્ર' ન્યાયની માફક કલ્પિત સબધ માનીને પણ લક્ષણા થઈ શકે છે' તો પણ ઠીક નથી. કારણ કે દૃષ્ટાંત અને દાષ્ટાંત બંને મળતા જુગતા આવતા નથી એક બીજાને સબધી કહેવડાવનાર શાખા અને ચંદ્ર બંને દૃશ્ય છે, અર્થાત પ્રત્યક્ષપ્રમાણુ-ગોચર છે, સવિશેષ છે પરતુ નિર્વિશેષ, અસન્દુબ્ય, અદૃશ્ય બ્રહ્મમા સબધની કલ્પના અને લક્ષણા થવી અસંભવિત છે કોઈ પણ પ્રશ્ન પુરૂષ શશશ્રૃંગ જેવી વસ્તુમા કોઈ કલ્પના કરતો નથી વધારે તો શુ, જમા વાચ્યત્વધર્મ હોય છે ત્યાજ લક્ષણા થાય છે અને પ્રકૃતમા તો બ્રહ્મનિર્ધર્મક છે એટલે વાચ્યત્વધર્મ ન હોવાથી ત્યા લક્ષણા માનવી એ પણ માત્ર પોતાનો વિવેકાભાવજ પ્રકટ કરવા બરોબર છે અદ્વૈતાભિમાનીઓને એટલુજ પૂછવામા આવે છે કે આપ સત્ય જ્ઞાનમનન્ત બ્રહ્મ' આ સ્વરૂપનિરૂપક શ્રુતિના સત્યાદિ પદોને બ્રહ્મના સ્વરૂપવાચક માનો છો કે શુભવાચક ? અગર સ્વરૂપવાચક માનો તો સત્યસ્વરૂપ, જ્ઞાનસ્વરૂપ, અને અન-

તત્ત્વરૂપ, આવી રીતે ત્રિવિધ બ્રહ્મ થઇ જવાથી અદ્વૈતમતનો ભંગ થઇ જાય છે અને સત્યાદિ પદોથી કહેવા યોગ્ય હોવાથી બ્રહ્મને પણ સર્વશેષ માનવું પડશે, જે સર્વશેષ આપને તદ્દન અનિષ્ટ છે અગર કહેા કે સત્યાદિ પદો બ્રહ્મના ગુણવાચક છે તો પણ અનિષ્ટાપત્તિ તો જેવીને તેવીજ ગળે બાઝવાની, કારણ કે ગુણી વિના ગુણો રહી શકતા નથી, માટે ગુણોથી કોઇ જુદું સ્વરૂપ અવશ્ય માનવું જોઇશે એ માટે ‘તત્ત્વમસિ’ ‘સત્ય જ્ઞાન’ વિગેરે શ્રુતિ-ઓમા લક્ષણ માનવી પણ માત્ર અવિવેકથીજ મધુર લાગે છે એક કહેા કે આવી રીતે અહીં અમે લક્ષણ માનતા નથી, પરંતુ અન્ય પ્રકારે માનીએ છીએ સત્યાદિ શ્રુતિમા સત્યાદિ પદો અસત્યાદિવ્યાવર્તક છે અર્થાત્ બ્રહ્મના સત્યાદિ વિશેષણો બ્રહ્મમા અસત્યાભાવ, જડાભાવ, અને દુઃખાભાવનું નિરૂપણ કરે છે, પણ કંઈ સત્યાદિ વિશેષોનું નિરૂપણ કરતા નથી’ પરંતુ આવું માનવાથીએ પણ દોષમુક્તિ થતી નથી પ્રથમ તો ‘બ્રહ્મ અસત્યભાવવાળું છે’ આ વિશેષતા જેવીને તેવીજ બની રહી અને કદાચ ‘અસ્તુ’ ન્યાયથી માની પણ લઈએ કે ‘બ્રહ્મ સર્વશેષ ન થયું’ તો પણ એક બીજો પ્રશ્ન તો ઉદ્ભવીજ નીકળે છે કે આવી રીતે પણ ઉક્તશ્રુતિથી બ્રહ્મ કથન કરવા યોગ્ય છે કે નહિ ? અગર ‘બ્રહ્મ વાચ્ય છે’ (કથવા યોગ્ય) આમ કહેા તો સર્વશેષતા છૂટતી નથી, અને કદાચ કહેા કે ‘બ્રહ્મવાક્યગોચર નથી’ તો પછી બ્રહ્મ અનિર્વાચનીય કયું, અને અનિર્વાચનીયને આપ લોકો મિથ્યા માનોછે તો હવે આપના મતમા બ્રહ્મને પણ મિથ્યાજ માનવું પડશે માટે ‘બ્રહ્મ નિર્વિશેષ, નિર્ધર્મક છે’ આ પક્ષ તો તદ્દનજ પરિહાસને પાત્ર છે અહીં આવી રીતે અનુમાન પણ થઈ શકે છે-‘બ્રહ્મ મિથ્યા છે,

અનિર્વાચનીય હોવાથી જે જે અનિર્વાચનીય છે તે તે મિથ્યા છે.
જેમ તદ્દમારા મતમાં આયા

માયાવાદમાં માનેલા અનુભૂતિપક્ષનું ખડન

૨૫ અનુભૂતિને નિર્વિશેષ સિદ્ધ કરીને બ્રહ્મને પણ નિર્વિશેષ સિદ્ધ કરવું એ પણ અધની લાકડી જન્મ્યાના હાથમાં આપવા બરોબર છે કારણ કે પ્રથમ અનુભૂતિજ નિર્વિશેષ સિદ્ધ થતી નથી, તોપણ તેનાથી પરબ્રહ્મને પણ નિર્વિશેષ સિદ્ધ કરવા મથવું એ તો આકાશ કુસુમો લઈ તેઓ વડે માળાની સિદ્ધિ કરવા જેવું છે જે લોકો નિર્વિશેષ વસ્તુને માનવામાં હઠામ્હ કરે છે તો તેઓના મતમાં નિર્વિશેષ વસ્તુને સિદ્ધ કરવામાં કોઈપણ પ્રમાણ નથી કારણ કે પ્રમાણમાત્ર, કોઈએક વિશેષથી યુક્તજ વસ્તુનો બોધ કરાવી શકે છે શશશૃંગ, અથવા આકાશ કુસુમ સર્વ વિશેષોથી રહિત છે માટે તેની સિદ્ધિમાં કોઈપણ પ્રમાણ અર્થબોધક નથી, અર્થાત્ પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણો નિર્વિશેષ શશશૃંગાદિનું નિરૂપણ કરી શકતાજ નથી એવી રીતે અજર અનુભૂતિ અથવા બ્રહ્મ નિર્વિશેષ છે તો એવા બ્રહ્મમાં કોઈપણ પ્રમાણનો પ્રવેશ થઈ શકતો નથી જ્યારે કોઈપણ પ્રમાણ બ્રહ્મનું નિરૂપણ કરી શકતું નથી તો પછી બ્રહ્મની સત્તામાં સ દેહ રહ્યો. કારણ કે એવી એક રીત છે કે જે વસ્તુ કોઈપણ પ્રમાણથી નક્કી ન કરાતી હોય તો જરૂર તે વસ્તુની સત્તામાં પણ સ દેહ રહ્યો છે કહાય કહો કે ‘અનુભૂતિ સ્વાનુભવસિદ્ધ છે, તેને કોઈપણ પ્રમાણની આવશ્યકતા નથી’ તો આ કથન પણ એક પ્રકારે માથું ડુંખવાની ખીમારીજ થઈ કહેવાય કે જેમાં સાચા ખોટાપણાની પરીક્ષા કરવીજ કઠિણ થઈ પડે છે, અથવા કુલડીનો ગોળ સમજો.

વાસ્તવમાં તો અનુભવ માત્ર 'દ્વત્વાદિ' કોઇ પણ વિશેષોથીજ સુક્ત હોય છે 'દ્વમહમર્વામ્' 'આ મેં જોયું' વિગેરે સ્થલોમા અનુભવ સવિશેષજ થાય છે. અગર પૂર્વેકત વ્યાવૃત્તિવાળી સુક્તિથી અનુભૂતિને નિર્વિશેષ સિદ્ધ કરવા ચાહો તો પણ કહેવું પડશે કે અન્ય વિશેષ કે ધર્મોની વ્યાવૃત્તિ અથવા નિરાસપણું કોઇ વિશેષસુક્ત વસ્તુથીજ થઇ શકે છે, પણ કઇ નિર્વિશેષથી થતી નથી નિર્વિશેષથી અન્ય વ્યાવૃત્તિ તો દૂર રહી પણ પહેલાં તેની સત્તામાજ સ દેહ રહ્યો છે 'અધાનો નિષેધ કરતા કરતાં જે બચી જાય તે બ્રહ્મ છે' આમ કહો તો પણ સ દેહ તો જેવોને તેવોજ ઉલો રહ્યો, વસ્તુ નિશ્ચય તો કોઇ પણ પ્રકારે ન થયો.

૨૬ અમને જિજ્ઞાસા થાય છે કે વિશેષ અથવા ધર્મોનું ન રહેવું એ બ્રહ્મનો સ્વભાવ વાસ્તવ છે કે નહિ? અગર કહો કે વાસ્તવ છે તો પછી જે બ્રહ્મના ધર્મોના ન રહેવાનો સ્વભાવ નિત્ય છે, તો પછી તેને નિર્ધર્મક અથવા નિર્વિશેષ કહેવું ખરેખરી ભૂલ છે. કારણ કે જે સ્વભાવ તેનો તેમાં રહે છે તે પણ તો એક ધર્મજ છે હીક. આગળ ચાલો ભલા, જરા કહો તો ખરા કે નિર્વિશેષ બ્રહ્મનું જ્ઞાન પ્રત્યક્ષ અથવા અનુભવથી થાય છે કે નહિ? અને જે અનુભવથી જ્ઞાન થાય છે તે અનુભવ બ્રહ્મનો પોતાનો છે કે બીજાનો? કહાય કહો કે બ્રહ્મનું જ્ઞાન પ્રત્યક્ષાદિથી થાય છે તે પછી જેટલી બ્રહ્મનિરૂપણ કરનારી શ્રુતિઓ છે તે બધી એકજ વાતને કથન કરવાવાળી હોવાથી આપના મતમા અપ્રમાણ થઇ જશે અને અગર કહો કે બ્રહ્મનું જ્ઞાન પ્રત્યક્ષાદિથી થતું નથી તો પછી શૂન્યવાદી અને આપ બને સગા સહોદર ભાઇઓ થયાં, કારણ કે શબ્દ તો નિર્વિશેષ વસ્તુનો બોધ કરાવી ચકતો નથી એ અમે પહેલાં કહી આપ્યા છીએ.

૨૭ ' બ્રહ્મને પોતાના અનુભવથીજ પોતાનું જ્ઞાન થાય છે ' એ પણ કહી શકતા નથી કારણ કે પોતામા પોતાનું કર્મત્વ અને કર્તૃત્વ થઈ શકતું નથી એ આપણ કહી આવ્યા છે. કહાય કેહો કે તેનું જ્ઞાન બીજાના અનુભવથી થાય છે ' તો પણ આપના મત-પ્રમાણે અન્યનેા વિષય થઈ જવાથી તે (બ્રહ્મ) જડ કહેવાશે

૨૮ શબ્દ તો વિશેષે કરીને સવિશેષ વસ્તુનું નિરૂપણ કરી શકે છે કારણ કે તેની પ્રવૃત્તિ પદ વાક્ય, અને સ બ ધ દ્વારા થાય છે યદિ જ્ઞેય વસ્તુમા કોઈ સ બ ધ વિશેષ ન હોય તો પછી શબ્દથી તેનું જ્ઞાન થઈ શકતું નથી પ્રકૃતિ તથા પ્રત્યયના યોગનેજ પદ કહે છે. પ્રકૃતિ અને પ્રત્યયનો અર્થ બદલાઈ જવાથી પદજ કોઈ વિશિષ્ટાર્થનું પ્રતિપાદન કરવા લાગે છે. જ્યારે અર્થનો ભેદ હોય છે ત્યારેજ પદોનો પણ ભેદ હોય છે, પરંતુ વાચ્યવસ્તુના બદલાઈ જવાથી શબ્દ અને અર્થ બ ને બદલાઈ જાય છે એ અનુભવસિદ્ધ છે, માટે ' રામ ' વિગેરે પદો પણ કોઈ વિશેષયુક્ત વસ્તુનું નિરૂપણ કરી શકે છે, પણ નિર્વિશેષ વસ્તુનું નહિ પદોના સમૂહને વાક્ય કહે છે વાક્ય પણ પદાર્થોના સ બ ધ વિશેષનેજ કહેવાવાળું છે માટે તે પણ કોઈ સ બ ધાદિ વિશેષોથી રહિત વસ્તુને કહેતું નથી, પરંતુ સવિશેષ વસ્તુનું નિરૂપણ કરી શકે છે એ માટે નિર્વિશેષ વસ્તુમા અથવા તેવી (નિર્વિશેષ) અનુભૂતિમા' શબ્દ પ્રમાણ છે એ કહી શકતા નથી.

૨૯ પ્રત્યક્ષના પણ બે ભેદ છે એક તો નિર્વિકલ્પક અને બીજો સવિકલ્પક ભેદ. જાતિ, ગુણ, અને આકાર વિગેરે અનેક વિશેષોને ગ્રહણ કરનાર જે પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન થાય છે તેને સવિકલ્પક

પ્રત્યક્ષ કહે છે, અને જાતિ, ગુણ, વિગેરે વિશેષાથી રહિત જે પ્રત્યક્ષજ્ઞાન થાય છે તેને નિર્વિકલ્પ કહે છે અર્થાત્ ‘અસ્તિત્વ’ (સત્તા) વિશેષ માત્રને અહણ કરનારા જ્ઞાનનેજ નિર્વિકલ્પક જ્ઞાન કહે છે. સવિકલ્પક પ્રત્યક્ષ તો જાત્યાદિ વિશેષોને અહણ કરનાર છે માટે તે નિર્વિશેષ વસ્તુ અથવા બ્રહ્મમા પ્રમાણ ગણાતું નથી. નિર્વિકલ્પક પ્રત્યક્ષ પણ એકદમ નિર્વિશેષ વિષયક નથી, પરંતુ વિશેષણવિશેષ્યભાવથી રહિત સમુદ્ધાકાર (જે માલુમ) વસ્તુનું જ ગ્રાહક છે માટે અસ્તિત્વાદિ કોઈ એક વિશેષનું જ ગ્રાહક છે, પણ બીજાકુલ નિર્વિશેષનું નહિ અને તે પોતે પણ વિશેષ યુક્ત છે પણ કંઈ વિશેષશૂન્ય નથી. અગર તે સર્વથા નિર્વિશેષ હોત તો તેની સત્તામાજ સદેહ થઈ આવત એવો એક નિયમ છે કે ‘સર્વ અનુભવ કોઈએક વિશેષથી યુક્તજ હોય છે’ એ માટે સવિકલ્પક અને નિર્વિકલ્પક પ્રત્યક્ષ બંને સવિશેષ વિષયક અર્થાત્ કોઈ વિશેષયુક્ત પદાર્થનેજ અહણ કરવાવાળા હોવાથી તે બંને નિર્વિશેષ અનુભૂતિ (બ્રહ્મ) મા પ્રમાણ થઈ શકતા નથી. અગર મતાતરમા’ કહેલી પ્રમાણ સંખ્યાને લઈ કહેતા હોવ તો પણ કહેવું જોઈએ કે પ્રમાણ માત્ર કોઈ વિશેષયુક્ત પ્રમેયનોજ બોધ કરાવી શકે છે, પણ કંઈ શૂન્યસદૃશ નિર્વિશેષ વસ્તુનો બોધ કરાવતાં નથી. માટે નિર્વિશેષ અનુભૂતિ અથવા બ્રહ્મમા કોઈપણ પ્રમાણ-પ્રવૃત્તિ થઈ શકે છે’ એ સિદ્ધ થઈ શકતું નથી.

૩૦ અગર કહો કે (અસ્તિ કિંચિત્ કંઈ છે) આ જ્ઞાનને છોડી બીજો જે કંઈ જાતિ, ગુણ, આકાર, ઈત્યાદિથી થયેલો ઇતરે-તરાભાવરૂપ (એક બીજાનો એક બીજામા અભાવ) ભેદ છે, તે બધો પ્રત્યક્ષથી અહણ કરાતો નથી કારણ કે ભૂતલ સિવાય અથવા

આશ્રય વગર પરસ્પરાભાવરૂપ લેદર્નું ગ્રહણ થતું નથી' તો આવું કયન પણ માત્ર એક મધ્યાનહકાલીન સૂર્યના તેજને હથેલીની આડથી છુપાવવાના પરિશ્રમ તુલ્યજ છે કારણકે યદિ જાત્યાદિ પરસ્પરાભાવરૂપ લેદ પ્રત્યક્ષથી ગ્રહણ કરવામા આવતો નથી તો પછી અશ્વને ખરીદનાર તેના (અશ્વના) ભ્રમથી હાથીને પણ ખરીદી લેત અથવા ઘટ લેનાર વ્યક્તિને ષટ દેખાડવાથી તે આમ નહિ કહેત કે ' મારે આ ષટ લેવો નથી ' પ્રત્યુત તેણે ' અસ્તિ કિંચિત્ ' (છે કંઈ) ની અટકળથી તેને પણ ખરીદી લેવો જોઈએ. પરંતુ આજ સુધી એવું જોવામાં કે સાબળવામા પણ નથી આવ્યું વધારે તો શુ કહીએ પણ એટલુંજ અંત્ર કહેવું છે કે આવી રીતે લેદને ન માનનારા, અને જ્ઞાનમાત્રને 'અસ્તિ કિંચિત્' આમ નિર્વિ-શેષવિષય માનનારા, દૃષ્ટિ (સ્ત્રી-પુરૂષ) એક વખતે વિખુટા પડ્યા પછી હજારો યુગ સુધીના પણ પોતપોતાના સહચરને મળી શકતા નથી કારણ કે જ્યારે જ્ઞાનને સવિશેષ તથા લેદગ્રાહક માનો તો તો ઠીક ઠીક રહેશે, પણ જ્યારે જ્ઞાનને સવિશેષ તથા લેદગ્રાહક ન માનશે તો મહાખૂરી વીતશે. અમારા ધારવા પ્રમાણે તો આવા નિર્વિશેષપ્રિય પતિ અને પત્ની બંને પોતાની ' અસ્તિ કિંચિત્ ' ની લાકડી લઈ ભલે હજારો યુગ સુધી આમ તેમ ઠોકરાયા કરે પણ કદાપિ પરસ્પર એક બીજાનો પત્તો મેળવી શકવાના નથી. એ માટે જ્ઞાનમાત્ર નિર્વિશેષ નહિ પણ સવિશેષ હોય છે અને બ્રહ્મ વિષેની તો વાતજ ઓર છે તે અમે આગળ કહીશું જ્યાં કોઈ કથલે નિર્વિશેષનું જ્ઞાન થાયછે, તથા પણ અતિસૂક્ષ્મ અથવા અવ્યક્ત જાતિગુણાદિ નિમિત્તકજ જ્ઞાન થાયછે, અથવા ગ્રાહક-શક્તિની ખામીને લીધેજ આવું જ્ઞાન થાય છે, એપણુ અમે આગળ કહીશું

૩૧ બીજી પૂર્વપક્ષમા જે એ કહ્યું છે કે ' ઘટોઽસ્તિ ' વિગેરે અનુભવમા અનુભવ સિવાય બીજા બધા ઘટાદિ પદાર્થોના બાધ હોવાથી તેઓનું વ્યાવર્તન થાય છે ' આ પણ એક માત્ર અનાલોચિત (વિચાર કર્યા વગરનું) સાહસજ લેખાય વિરોધ હોવાથી જેમાથી એકનો બાધ થાયછે પણ જ્યાં અવિરોધ હોય ત્યાં કોઈ એકનો પણ બાધ થતો નથી. અહીં (ઘટાનુભવ-પટાનુભવમા) ભિન્ન ભિન્ન અનુભવોમા દેશ, કાલ, ઇત્યાદિનો ભેદ હોવાથી બાધ તો દૂર રહ્યો, પણ વિરોધ જ નથી અગર ઘટાનુભવ અને પટાનુભવ એક કાલમા હોત તો જરૂર વિરોધ આવી પડવાથી બાધ થઈ શકતો હતો પરંતુ તેનો (વિરોધનો) સંભવ જ નથી માટે અનુભવ માત્રમા દેશ કાલાદિનો ભેદ હોવાથી વિરોધ રહેતો નથી અને અવિરોધ હોવાથી કોઈનો પણ બાધ થઈ શકતો નથી અને જ્યારે કોઈનો બાધ જ ન રહ્યો તો પછી ઘટપટાદિની વ્યવૃત્તિ પણ થઈ શકતી નથી ધારો કે કદાચ બાધ પણ થાય તો શું તેટલાથી તે પદાર્થને અસત્ય કહેશે કે ? વાહરે !

૩૨ બીજી, ' સર્વપદાર્થોનો અનુભવ કરતી વખતે 'અસ્તિ' અને અનુભવનો સંબંધ લાગેલો જ રહે છે માટે સંપૂર્ણ અનુભવજ પરમાર્થતત્ત્વ છે' આ કથન પણ માત્ર સિદ્ધસાધન છે કારણકે 'સત્ ચિત્' (અનુભવ) આ બંને પ્રદર્શક છે માટે એની સર્વત્ર અનુવૃત્તિ સ્વતઃસિદ્ધ છે માટે આવા શતગામી ઉંટના જેવા લાખા ડગલા ભરવા એક ખાલી પરિશ્રમ નહિ તો બીજી શું ? આટલું તો ' સત્ય વિજ્ઞાનપ્રાપ્તદ્ બ્રહ્મ ' ઇત્યાદિશ્રુતિથીજ સિદ્ધ થઈ ચૂકયું હતું

૩૩ બીજી, જ્ઞાનપદાર્થ અન્ય કોઈનો વિષય નથી, અર્થાત્ તે જ્ઞેય કે જ્ઞાત્ય નથી, તે સ્વયં પ્રકાશ છે, એટલે જ્ઞાનનું આહુકયુ દ્વેદ ૧૧

ખીજી કોઈ નથી, તો આ કથન પણ ભુલ વગરનું નથી કારણ કે પરનો અનુભવ (જ્ઞાન) નિઝાનુભવનો વિષય થાય છે અને અતીત સમયના અનેકાનેક અનુભવો પણ વર્તમાનકાલીન જ્ઞાનના વિષયો થાય છે જે પદાર્થ અન્યનો વિષય હોય છે તે જડ છે આ યુક્તિ-કથન પણ સ્વપ્નના બગડવા જેવું છે કારણ કે અગર એવો નિયમ માનતા હો તો પછી પરનો અનુભવ અને અતીત સમયનો પોતાનો અનુભવ અનુભવજ નહિ રહેશે, તે પણ જડ કહેવાશે માટે જ્ઞાન કોઈનો વિષય નથી એ કહી શકતા નથી સ્વયં પ્રકાશ રહેતા છતાં પણ જ્ઞાન અન્યના અનુભવમા આવે છે કારણ કે તે વસ્તુજ એવી છે જ્યાં વસ્તુસ્વભાવજ એવો હોય ત્યાં તક'કોઈ કામનો નથી રહેતો.

૩૪ ખીજી જે વસ્તુ પોતાની સત્તાથીજ ઈતરને પ્રકાશ કરવા-વાળી હોય છે તે વસ્તુ અજડ છે, અને અજડ હોવાથી અનુભૂતિ (જ્ઞાન) જ આત્મા છે ' આ કથન પણ ભુલભરેલું છે કારણ કે જે દ્વીપક પોતાની સત્તાથી અન્યને પ્રકાશ કરનારી વસ્તુ છે માટે તેને પણ અજડ (એતન) અને આત્મા માનવો જોઈએ શાખાશ રે માયાવાદિઓ !! ધન્ય છે ત્હમને ! ત્હમારા નિયમો તો ખરેખર અજબ છે જેમ છેદ (છેદવા લાયક વસ્તુ) અને છેત્તા (છેદનાર) ના અભાવમા છેદનની સિદ્ધિ કરવી માત્ર સ્વપ્નમા લઈ ઉડાવવા જેવી છે, તેમ અહીં રૂપ જ્ઞાતા અને જ્ઞેય પદાર્થના અભાવમા જ્ઞાનની સિદ્ધિ પણ ગળા વગરનું ગાવા જેવું છે માટે આત્મા સ્વયં પ્રકાશ રહેતા છતાં પણ અહીં વેદ છે, અર્થાત્ આત્મા ' અહીં ' પદપ્રત્યયથી જાણી શકાય છે અથવા એમ કહો કે ' અહીં ' આત્માનું સ્વરૂપ છે અને અનુભૂતિ (જ્ઞાન) તેનો ધર્મ છે

૩૫ અગર કહો કે ‘અનુભૂતિ’ અને અહુ બને એક છે બ્રમથીજ બુદ્ધાં બુદ્ધા દેખાય છે” તો પણ હીક નથી કારણકે યદિ બન્ને બ્રમથીજ બુદ્ધાં દેખાતા હોત પણ વાસ્તવમા એક હોત તો શુકિતરજતની જગ્યાએ જેમ ‘રજતામિદ’ (આ ચાંદી) આમ રજત અને ‘હદ’ બનેતુ એકય પ્રતીત થાય છે તેમ ‘અનુભૂતિરહ’ હું જ્ઞાન છું’ આવો એકયનો અનુભવ પણ થવો જોઈએ પરતુ કોઈ પણ પ્રાણ પુરૂષને આવી પ્રતીતિ થતી નથી, પ્રત્યુત આવો અનુભવ થાય છે કે ‘અહમવામ્યહં’ મમેદ જ્ઞાન જાત’ હું અનુભવ કરું છું, ‘મને આ અજ્ઞાન થયું’ અને બીજું પણ જે એવું કહેવું છે કે ‘આત્મા વિકાર રહિત છે’ અને જ્ઞાનક્રિયાનો કર્તારૂપ જ્ઞાતૃત્વ (જ્ઞાતાપણું) વિકાર છે, અને તે જ્ઞાતૃત્વ વિકાર આત્મામાં સંભવતો નથી, પરતુ તે જ્ઞાતૃત્વ ધર્મ અહંકારરૂપ અત કરણનો છે ઉપ-ચારથી અથવા અજ્ઞાનથી આત્મામાં ભાસે છે તો એવું કથન પણ પોતાના સાહસનેજ માત્ર સાબીત કરે છે કારણ કે જ્ઞાતાપણું એ ચેતનનોજ અસાધારણ ધર્મ છે અને અહંકાર જડ છે તેમા તે ચેતનધર્મનું રહેવું જ અસંભવિત છે અગર જળરહસ્તીથી જ્ઞાતૃત્વને જડ અત કરણનો ધર્મ માનશે તો પછી ભીત, પથર, વિગેરે જડ પદાર્થોને પણ જ્ઞાતા માનવા જોઈશે. માટે ‘અહ’ જ્ઞાતા છે અને તેજ આત્મા છે ! હા, એટલું સત્ય છે કે તે ચેતને પણ પોતામાં દેહધર્મો પોતાના કરીને જે સમજી રાખ્યા છે તે અસત્ય છે.

૩૬ અગર કહો કે ‘જેમ લોહપિંડમા ઉજ્જ્વળતા (ગરમી) નથી તો પણ અગ્નિનો સંબંધ થવાથીજ તેમા ગરમી માલુમ પડવા લાગે છે, તેમ અત કરણરૂપ અહંકાર જડ હોવા છતાં પણ ચિદ્રૂપ આત્માના સંબંધ માત્રથી તે જ્ઞાતા થઈ શકે છે’ તો તે પણ હીક ન કહેવાય કારણ કે દ્રષ્ટાતમાં તો અગ્નિની ગરમી લોહપિંડમાં

આવે છે માટેજ તે ગરમ માલમ પડે છે પરંતુ પ્રકૃતમા તો આપ આત્મામાજ જ્ઞાતૃત્વ માનતા નથી તો પછી તે અહ કારમા કયાથી આવશે ? યદિ કહો કે ' વસ્તુતઃ અહ કાર અને આત્મા બંનેમાં જ્ઞાતૃત્વ નથી છતાં પણ જેમ દર્પણમા મુખદુ જોવાથી દર્પણુ તેનાજ મુખનો તેને અનુભવ કરાવે છે કારણ કે તે દર્પણુ તેનું અભિવ્ય જક (પ્રકાશક) છે, તેમ અહ કાર આત્માનો અભિવ્ય જક છે માટે આત્માને નિજસ્વરૂપનો અનુભવ કરાવે છે તો આમ કહેવાથી પણ કાર્ય સરતું નથી કારણ કે આપના મતમા અનુભવને સ્વય પ્રકાશ અને અત કરણાદિ સર્વપદ્ધતિનો પ્રકાશક માન્યો છે, અને હવે અગર તે સ્વય પ્રકાશ આત્મારૂપ અનુભવનો પ્રકાશક અચિત્ (જડ) અહ કારને માનશે તો જેમ 'મારી માતા વધ્યા છે' આ કથન ઉપર લોકો દીલ્લગી ઉડાવે છે તેમ આત્મ-વિચારક પુરૂષોને પણ આપની ઉક્ત વાતમા કર્ણસ મિશ્ર હાસ્ય આપ્યા વગર રહેશે નહિ માટે 'અહ' પદાર્થજ જ્ઞાતા છે અને તેજ આત્મા થઇ શકે છે.

૩૭ યદિ 'મામ્પ્વહ ન જ્ઞાતવાન્' હું આજ એટલું બધું ઉઘ્યા કે મને પોતાનીજ ખમર નહિ રહી 'આ પૂર્ણ સુપુરિતના સ્મરણને લઈ એમ કહો કે આવી અવસ્થામા જ્ઞાતૃત્વ અને અહ-પ્રત્યય બંને નથી રહેતા, પરંતુ અજ્ઞાન સાક્ષી જ્ઞાન તો ત્યાં પણ મૌનુદ્વજ (હાજર) છે, માટે જ્ઞાનજ આત્મા છે જ્ઞાતા નહિ, તો આ પક્ષ પણ યુક્તિસહ નથી કારણ કે ઉંઘીને ઉઠનાર પુરૂષ કહે છે કે આજ હું બહુ સુખથી ઉઘ્યા 'તો અહીં 'અહ' અને જ્ઞાતાનેજ તો સુખથી સુખાવળો અને જ્ઞાતા કવો છે, અગર તે વખતે જ્ઞાતા ન હોત તો સુખસ્વાપનુ જ્ઞાન શી રીતે થાત ? બીજી

‘ અહ માં ન જ્ઞાતવાન’ અહીં પણ જ્ઞાતાની સુષુપ્તાવસ્થા તથા ત્રિકા-
લમા અનુવૃત્તિ રહેવાથી આપ પણ જ્યેતે કહી શકતા નથી કે આ
સ્વરૂપનો નિષેધ છે ! પરંતુ જો કહી શકે’ છો કે ‘ જ્ઞાતા સુષુપ્તા-
વસ્થામા પોતાનો વર્ણુ’ વા જાત્યાદિને જાણતો ન હોતો’ માટે આત્મા
જ્ઞાતા છે અને જ્ઞાન અથવા અનુભૂતિ તેનો ધર્મ છે’ એ સિદ્ધ થયું

૩૮ ‘ અહ’ આપદ સુષુપ્તાવસ્થામા જ્ઞાતાનું બોધક છે, જ્યારે
‘ માં’ પદ જગરિત દેહવર્ણુશ્રમાદિ વિશિષ્ટનું વાચક છે માટે
જ્ઞાતાનો નિષેધ થતો નથી, પરંતુ વર્ણુશ્રમાદિવૈશિષ્ટ્યનો જ નિષેધ
કરાય છે, અને માટે જ પર (અન્યલેહ) હોવાથી ‘મા’ પદમા કર્મ-
સ જ્ઞા અને દ્વિતીયા થઈ શકી અન્યથા જ્ઞાનવર્જ બધાનો નિષેધ
માનશે તો ‘પરસમવેતક્રિયાફલશાલિ’ ન હોવાથી કર્મસ જ્ઞા થવી જ
મુશ્કિલ છે માટે સુષુપ્તાવસ્થામા પણ આત્મા જ્ઞાતા જ છે ‘ અહ
જ્ઞાનામિ’ જ્ઞાન મે જ્ઞાત’ આ પ્રતીતિસિદ્ધ જ્ઞાન તો જ્ઞાતાનો ધર્મ
છે. હા, જો વાત અવશ્ય છે કે પ્રભા અને તેનો આશ્રય સૂર્ય કે
દીપ જો જેવી રીતે વાસ્તવમા એક છે, તેમ જ જ્ઞાતા અને જ્ઞાનમાં
પણ પરસ્પર ઐક્ય જ છે

૩૯ અને બીજું જે એવું કથન છે કે મોક્ષદશામા ‘ અહ’
પદ અને તેનો અર્થ બને નથી રહેતા પણ અહ ભાવ રહેવાથી
મુકતને પણ સ સારિક કહેવો પડશે કારણ કે અહ કારને (અહ-
ભાવવાળો) જ સ સારી કહેવામા આવે છે એ લોક પ્રસિદ્ધ છે
તો આ પણ કહેવું માત્ર સમુદ્રમાં ધુળો પૂલ બાંધી પાર જવા
જેવું છે કારણ કે મુકતનો ‘ અહ’ શબ્દ સ્વરૂપપરામર્શક છે, અને
સ સારિનો ‘ અહ’ શબ્દ સ્વરૂપને બદલે દેહનો પરામર્શક (ઉપ-
દેશક) છે ઉભયનો અર્થ ભિન્ન ભિન્ન હોવાથી કોઈપણ ભાતનો
વિરોધ રહેતો નથી

સર્વિદ્યાદાન દ્વાત્મક બ્રહ્મ પોતાની ઇચ્છાથી પોતાના ધર્મેનો પરિણામ અને અ-યોન્યમા એક બીજાના ધર્મેનો તિરોભાવ કરી આ ચરાચર સૃષ્ટિ બનાવી છે તેમાં મહાત્મ સૂત્ર અહ કાર, વિગેરે ૨૮ તત્વો જેને અમે જડ રૂપે ઝોળખીએ છીએ તે સર્વ સદશનો પરિણામ છે જીવ ચિદંશનો પરિણામ અને અતર્થામી આનંદાશનો અવિકૃત પરિણામ છે રૂપના પરિવર્તનને અર્થાત્ બીજી અવસ્થા લઈ લેવાનેજ પરિણામ કહે છે જેમ સોનાનું કુંડળ અને સ્વરૂપપરિવર્તનને વિકાર કહે છે, જેમ દુધનું દહિં થયેપિ ત્રણે બ્રહ્માનાંજ અવિકૃત પરિણામ છે. છતાં પણ સદશમા પ્રકૃતિનું 'મિશ્રણ છે એ માટે પ્રકૃતિગત અહ કાર (અહ ભાવ) જુદો છે, અને સ્વરૂપપરામર્શક આત્મજ્ઞાપક આ (અહ) (અહ ભાવ) જુદો છે, 'અહકાર' ર્શ્તીય પ્રે મિશ્રા પ્રકૃતિ-રજ્જવા 'ઇત્યાદિ સ્ત્રોકોથી જે અહ કારનું નિરૂપણ છે તે હેય (ત્યાજ્ય) છે મુખ્ય 'અહ' અને 'અહકાર'મા અર્થનો ભેદ છે, અર્થાત્ નિજ સ્વરૂપ ન હોવા છતાં પણ જેથી સ્વસ્વરૂપ જેવું સમજાઈ જાય તેને અહ કાર કહેવો જોઈએ માટેજ તે અહ-પદાર્થ આત્માથી જુદો છે કોઈ કોઈ સ્થળે તો એવા અહ કારને 'અહ' પણ કહી દે છે અને તેનીજ શાસ્ત્રમા નિદા કરી છે પરંતુ વાસ્તવમાં તો 'અહ' શબ્દ આત્માર્થક છે. પ્રત્યુત 'અહ' શબ્દનો પ્રયોગ બ્રહ્મ તથા મુકતોને માટેજ વેદાદિ શાસ્ત્રોમા સે કડા વાર આવે છે 'હતાહમિમાસ્તિસ્તો દેવતા 'બહુ સ્થાં પ્રજાયેય' 'બ્રહ્માહમસ્મિ' 'અહ મહુરભવ' અહ સર્વસ્ય પ્રભવ 'તેષામહ સમુ-

૧ જેમ મુવર્ણજ સાચામા ઢળી, બૂધણ, કીડનક (ખીલોના) થઈ જાય છે, તેમ બ્રહ્મજ સદશથી પ્રકૃતિને વશ કરી જગત્ રૂપે થઈ જાય છે, તો સાચાની જગ્યાએ પ્રકૃતિનો સંયોગ છે

દ્વર્તા 'વેદાહ સમપીતાનિ' યસ્માદ્ગરમપીતોઽહમ્ 'વિદ્યમ્યાહમિદ' તસ્મિન્ ગર્મ દધામ્યહમ્' ઇત્યાદિ

૪૦ બીજી જે એવું કહેવું છે કે—'અજ્ઞાનરૂપ અનિર્વચનીય અવિદ્યા અથવા માયાના સ બ ધર્મી બ્રહ્મ પોતાનામા જીવ, ઇશ, બ ધ, મોક્ષ, જ્ઞાતા, જ્ઞેય, લોક, તથા વેદ વિગેરેની કલ્પના કરી લેય છે 'તત્ત્વમસિ' ઇત્યાદિ શાસ્ત્રોના શ્રવણદ્વારા જ્યારે તે દોષરૂપ માયાની નિવૃત્તિ થાય છે ત્યારે તેને નિઃસ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે ઇત્યાદિ' તો આ કથન પણ આકાશમા લહેરાતી લતાના ફલોનો સ્વાદ લેવા જેવું છે અસ્તુ, (ઠીક) પ્રથમ અમે એ પુછીએ છીએ કે જે શાસ્ત્રોદ્વારા પ્રતિબ ધ કે દોષોની નિવૃત્તિ થાય છે તે શાસ્ત્ર સત્ય છે કે કલ્પિત? અગર સત્ય માનશે તો દ્રતાપત્તિ આવી પડશે અને કલ્પિત કહેશે તો એવા અસત્ય શાસ્ત્રોથી સત્ય-જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ અથવા પ્રતિબ ધનિવૃત્તિ કેવી રીતે થશે? જેમ સ્વપ્નમા દૂધપાક બક્ષણથી તૃપ્તિ થતી નથી તેમ અપરમાર્થ શાસ્ત્રથી સ્વરૂપરમૂતિ અથવા બ્રહ્મજ્ઞાન કેમ થશે?

૪૧ કદાચ કહેા કે—' જેમ સ્વપ્નમાં અસત્ય હાથી ઇત્યાદિન દર્શનથી સત્ય શુભાશુભ ફલો મળે છે, અથવા બાજીગરે દેખાડેલા બુઠા પદાર્થોથી સત્ય હર્ષશોકાદિક, અથવા અસત્ય રજ્જુસર્પાદિથી 'ભયક'પાદિ થાય છે, એવી રીતે અપરમાર્થ વેદાદિશાસ્ત્રોથી સત્ય બ્રહ્મપ્રાપ્તિ થઈ શકે છે ' તો પણ આ કથન સુચારૂ ન કહેવાય કારણ કે સ્વપ્નમા, નટલીલામા અથવા રજ્જુસર્પમા દેખાતા અસત્ય પદાર્થોથી શુભાશુભ ફલ, અથવા હર્ષભયાદિ થતા નથી પરંતુ બાજરિત પુરૂષને જે સત્યપદાર્થોનું જ્ઞાન હતું તો તેજ જ્ઞાને અથવા સ્મરણે ઉઠ્યા બાદ શુભાશુભ ફલ, અથવા હર્ષભયાદિ સત્ય ફલ આપ્યું છે, પણ કાંઈ અસત્ય સત્ય ફલ અર્પતું નથી

૪૨ 'સત્ય જ્ઞાનમનન્ત બ્રહ્મ' અહીં જે ત્રણે પદોની લક્ષણાથી એકાર્થપરતા કરી છે' તેપણુ યુક્તિ અને મર્યાદાથી શૂન્ય છે. મરણ કે જ્યારે એકજ (સત્ય અસત્યવ્યાવૃત્તં) પદથી પ્રજ્ઞાની પ્રતિપત્તિ (જ્ઞાન) થઇ ગઇ તો પછી અન્ય જ્ઞાનાદિ જે વિશેષણો પણુ વ્યર્થ થઇ ગયાં વ્યાવૃત્તિમાત્રજ પ્રજ્ઞસ્વરૂપ હોવાથી એક વ્યાવૃત્તિદ્વારા સ્વરૂપનુ લક્ષણ થઇ ગયું.

૪૩ 'સત્ય જ્ઞાન' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓમા પણ સવિશેષ પ્રજ્ઞાનુજ નિરૂપણુ છે. બીજુ આના પર આ પણુ દોષ, આવી ઝંઝુમે છે કે ' પ્રજ્ઞા અસત્યાભાવરૂપ હોવાથી પ્રજ્ઞાપણુ અભાવરૂપ કહેવાશે અને આવી રીતે આધાર અને આધેય બને પ્રજ્ઞાનેજ માનવું પડશે, તે યુક્ત નથી. મરણ કે એકજ વસ્તુ આધાર તથા આધેય બની શકતી નથી અને શાસ્ત્રજ્ઞાન દ્વારા નોટ થનારૂં અજ્ઞાન (માયા-અવિદ્યા) જ યદિ સ્વયં પ્રકાશ જ્ઞાનરૂપ પ્રજ્ઞાના સ્વરૂપને બૂલાવી દે છે' તો પછી આમ જબરદસ્તી અજ્ઞાનને દૂર કરવાવાળુ અને પ્રજ્ઞાજીને પોતાના સ્વરૂપનુ ભાન કરાવનારૂં જ્ઞાન કયા મળશે? કદાચ કહે કે ' જમ સમયમા રજજી અથવા શુક્તિ બને પોતાના સ્વરૂપજ્ઞાન કરાવવામા અસમર્થ છે, માટે તેઓનુ સ્વરૂપજ્ઞાન કરાવવા જેમ અન્ય જ્ઞાનની અપેક્ષા રહે છે તેમ જ્ઞાનસ્વરૂપ પ્રજ્ઞા પણ પોતાનુ સ્વરૂપ જ્ઞાન કરાવવામા અસમર્થ છે, માટે તેને શાસ્ત્રજ્ઞાનની અપેક્ષારહે છે, ' પ્રજ્ઞા જ્ઞાનસ્વરૂપ છે' ઇત્યાદિ શાસ્ત્રીય જ્ઞાનદ્વાર પ્રજ્ઞાને પોતાના સ્વરૂપનુ ભાન થાય છે અને તે અવિદ્યાની નિવૃત્તિ થાય છે.

૪૪ તો વાહરે માયાવાદીઓ! ' ત્હમારો મત તો અજબ છે. હુનીઆ જરાક જો ગફલતમા પડી હોય તો તરતજ તમે તેની

પાગડી ગેબ કરી લેાછે સાંભળો ॥ રબળુ અથવા શુકિત બંને પોતાનું સ્વરૂપજ્ઞાન કરવામા અથવા કરાવવામા અસમર્થ છે, કારણ કે તે જડ છે, માટે તેના જ્ઞાન વાસ્તે અન્ય જ્ઞાનની અવશ્યકતા પડે છે એ ઠીક છે પરંતુ જે બ્રહ્મ સ્વયં પ્રકાશ છે, જ્ઞાનરૂપ છે, તેને પણ પોતે પોતાને જાણવા માટે અન્યજ્ઞાનની અપેક્ષા છે એ તો ચક્કરદાર (ચકરાવનારી) ચોરી જ કહેવાય સુતેલાને જગાડનાર જોઈએ, પણ જાગતાને શું જગાડવું ?

૪૫ અહીં એક બીજા પ્રશ્નનો પણ જન્મ થાય છે કે ' જે જ્ઞાન, બ્રહ્મને સ્વરૂપજ્ઞાન કરાવે છે તે જ્ઞાન છે કે નહિ ? અગર ના કહો તો તે સ્વરૂપજ્ઞાન કરાવી શકતું નથી. અને ' તેપણ જ્ઞાન છે ' આમ કહો તો પછી ' બ્રહ્મ પણ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે ' વાસ્તે તે પોતાના સ્વરૂપને પોતે સમજી લેશે, બીજાને શું પડી છે ? યદિ બહાત્ જ્ઞાનસ્વરૂપ બ્રહ્મને પણ આત્મચાતુર્ય સમજવા માટે ' બ્રહ્મ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે ' આ શાસ્ત્રજ્ઞાનની અપેક્ષા માનશે તો આ જ્ઞાન માટે પણ અન્ય જ્ઞાનની અપેક્ષા હોવી જોઈએ આવી રીતે અનવસ્થારૂપ દોષ આવી પડશે અહીં એક બીજો પણ પ્રશ્ન થાય છે કે ' બ્રહ્મને જે પોતાના સ્વરૂપનું અજ્ઞાન થઈ રહ્યું છે તો તેનો પ્રકાશક કોણ છે ? યદિ અજ્ઞાનનો પ્રકાશક જ્ઞાનજ્ઞ માને તો સ્વાશ્રિતનાશરૂપ દોષ આવશે કારણ કે બ્રહ્મરૂપ જ્ઞાનજ્ઞ તે અજ્ઞાનનો આશ્રય છે અને તેજ જ્ઞાન સુક્તદશામા તેનું નાશક થશે. અગર કહો કે ' સ્વરૂપજ્ઞાન કરાવનાર જ્ઞાન બીજું છે ' તો પણ ઠીક નહિ કારણ કે સ્વયં પ્રકાશ બ્રહ્મને પોતાનું સ્વરૂપ સમજાવવા માટે અન્ય જ્ઞાન જોઈએ, એ મહાન્ આશ્રયની વાત છે. વાસ્તવમા તો જે બ્રહ્મ પોતાના નાક ઉપર બેઠેલી માખીને પણ દૂર કરી શકતું નથી તો આવા અકર્મણ્ય, નિર્વિશેષ, અભગલસ્તન જેવા નિર-

(૧૭૦)

થ'કે બ્રહ્મને માનવાથીએ પણ શુ ક્ષાયદો? આનાથી તો નાસ્તિક બલો, કે ખીચારો સાફ સાફ કહી નાખે છે કે 'ઇશ્વર કોઇ છેજ નહિ'.

૪૬ 'અનાદિ અવિદ્યાથી બ્રહ્મ તિરોહિતસ્વરૂપ થઈ જાયછે' આ કથન પણ અવિચારમધુરજ છે કારણ કે એવે વખતે બે પ્રશ્ન થઈ આવે છે પ્રથમ પ્રશ્ન તો એ છે કે અવિદ્યાથી તિરોહિત થનાર તે બ્રહ્મનું સ્વરૂપ થોડું પણ પ્રકાશિત રહે છે કે નહિ? કઈ પણ પ્રકાશિત રહેતું નથી' આમ કહો તો બ્રહ્મને તુચ્છતાપત્તિ આવી પડશે, અર્થાત્ એક પ્રકારે તે બ્રહ્મસ્વરૂપનો નાશજ સમજે. યદિ કહો કે કઈક પ્રકાશમાન રહે છે તો એ સદેહ ઉઠે છે કે જ્ઞાનેકરસ બ્રહ્મનો કયો અશ તિરોહિત રહે છે, અને કયો પ્રકાશિત રહે છે?

બીજી નિરવયવ બ્રહ્મમા વિભાગ ન હોવાથી પ્રકાશ અને અપ્રકાશ બંને એક સાથે રહીજ શકતા નથી યદિ કહો કે 'જ્ઞાન-સ્વરૂપ બ્રહ્મના સ્વરૂપનો સ્પષ્ટ પ્રકાશ ન થવાનેજ અમે સ્વરૂપ-તિરોધાન કહીએ છીએ' તોપણ ઠીક નહિ. કારણ કે જે પદ્મથ' અન્યનો વિષય, સાવયવ, સવિશેષ, અને પ્રત્યક્ષ થાયછે, તેનો સ્ફુટપ્રકાશ, વિશદપ્રકાશ, કિચિત્પ્રકાશ, વિશેષપ્રકાશ, વિગેરે બની શકે છે પરંતુ આપનું બ્રહ્મ તો નિરશ, નિર્વિશેષ, અપ્રત્યક્ષ, અને અવિષય છે, માટે તેનો વિશદપ્રકાશ, કે કિચિત્પ્રકાશ કહેવો એ ભ્રમમા નાખવા જેવું છે.

૪૭ બીજી અવિદ્યા સત્ અને અસત્ બંનેથી વિલક્ષણ હોવાથી અનિર્વચનીય છે, અપૂર્વ છે.' આ કથન પણ વિચાર વગરનું છે, 'કોઈપણ પ્રતીતિ એકજ દેશ અને એકજ કાલમાં

સત્ય વા અસત્યથી જુદી નથી હોતી' એ અમે પૂર્વભાગમા યુક્તિઓથી સિદ્ધ કરી આપ્યા છીએ અગર સ્વપ્નપ્રતીતિને લઈને કહેતા હોવ કે ' જેમ સ્વાપ્નિક પદાર્થો જાગ્યા પછી નથી જણાતા માટે તે સત્ય નથી કહેવાતાં અને સ્વપ્નમા તેઓની પ્રતીતિ થઈ રહી છે, માટે અસત્ય પણ નથી આમ સ્વપ્નના પદાર્થોની માફક અવિદ્યા (અજ્ઞાન) પણ (અહમ્મ) (હું અજ્ઞાની છું) આ પ્રતીતિથી સિદ્ધ થાય છે, માટે અસત્ય નથી, અને જ્ઞાન થયા પછી જોવામા પણ નથી આવતી માટે સત્ય પણ ન કહેવાય. તો આ યુક્તિ પણ સમજ વગરનીજ છે સાબળો !' સ્વપ્નના પદાર્થો એકજ કાલમા સત્ અને અસત્થી ભિન્ન માલમ પડતાં નથી, પરંતુ દેશકાલના ભેદથી જુદા ભાસે છે. જે વખતે તે પ્રતીતિ થાય છે તે સમયે તે (પદાર્થો) સત્યજ છે, અને બ્યારે તેઓનો ખાધ થાય છે ત્યારે અસત્ય જ હોય છે બનેથી જુદા તો રહેજ કયા? વાસ્તવમા તો રજજુસર્પ, યુક્તિરજત, તથા સ્વાપ્નિક પદાર્થો વિગેરે બધા પ્રતીતિ થાવ કે ન થાવ, પરંતુ લોકમાં તેઓની અસત્યરૂપેજ પ્રતીતિ પ્રસિદ્ધ છે મૂર્ખમા મૂર્ખ માણુસ પણ તેઓને અનિર્વચનીય અથવા સત્ય સમજતો નથી. એ યુક્તિપ્રધાનવાદીઓ! જરા તો ત્હમારા લૌકાયતિકપણાને સમાલો, યુક્તિ અને લોકથી વિરૂદ્ધ લોકમા કયાય પણ સત્ અને અસત્થી જુદો દાઈપણ પદાર્થ પ્રસિદ્ધ છે કે ?

૪૮ ખરી રીતે જોતા તો શાસ્ત્રમા માયાદ્વારા ભગવાનનેજ તે સ્વાપ્નિક પદાર્થોનો કર્તા કહ્યો છે માટે સ્વપ્નના સઘળાય પદાર્થો માયિક હોવાથી સ્વપ્નનું જ્ઞાન 'અન્યખ્યાતિ'જ છે, પણ કઈ અનિર્વચનીયખ્યાતિ નથી 'ન તત્ર વેદાન્તા પુષ્કરિણ્ય સ્વવન્ત્યો ભવન્તિ' 'અથ વેદાન્તા પુષ્કરિણ્ય સ્વવન્ત્ય સ્વજતે' 'સ દિ કર્તા'

ન ત વિદાથ ય શ્મા જનાનાઽન્યણુષ્માક્રમન્તરા મવતિ' ઇત્યાદિ શ્રુતિ-
સમૂહોથી એ જ્ઞાત થાય છે કે ' સત્યસકલપ, સર્વાશ્ચર્યમય.
સર્વાવિચિત્રશક્તિ, નિખિલગુણગણાણુવ, તે પરમપુરૂષ લગવાન
પોતાની કીડાને માટે સ્વેચ્છાથી સમય સમયપર અનેકશક્તિ-
ઓથી અનેક પ્રકારની વિવિધ સૃષ્ટિરચના કરેછે. તે સ્વય એક
છે, પણ પોતે અચિત્તશક્તિ હોવાથી કોઇ વખત વિસ્ફુલિગ
ન્યાયથી, ક્યારે પુરૂષદ્વારા આકાશ' વાયુ, વિગેરે ક્રમસૃષ્ટિ, કોઇ
વખતે સાક્ષાત્સ્વરૂપથી, જ્યારે ક્યારેક માયાદ્વારા' ઈંદ્રભલ જેવાં
કાલ્પનિક જગત્તુ નિર્માણુ કરે છે.' આ માયિક સૃષ્ટિ અનેક
પ્રકારની છે શ્રુતિસ્મૃતિઓમા આ સૃષ્ટિને આભાસ પ્રતિબિબ,
અધકાર, અતરા, પ્રતિધ્વનિ, આવરણ, માયિક, માયા, અને
ગધર્વનગર વિગેરે અનેકાનેક શબ્દોથી કહી છે નૃસિંહોત્તર-
તાપિનીમા ઋતેર્થ યત્પ્રતીયેત, અને ' ન યદિદમગ્ર આસ ન મવિ-
વ્યદતો ' ઇત્યાદિ સ્મૃતિમા ઉક્ત અતરા સૃષ્ટિનુ નિરૂપણુ કર્યું
છે જે માયિક પદાર્થો ઘટાદિપદાર્થોનું ગ્રહણ કરતી વખતે વચમા
આવે છે, અને જેની આડ રહેવાથી લગવદ્રૂપ સત્ય પદાર્થો પણ
અસત્ય જેવા લાગી આવે છે, તેને અતરાસૃષ્ટિ કહે છે સત્ય
પદાર્થોની ગણતરી જેવી રીતે પ્રપચમા થાય છે, એવી રીતે
માયિક સૃષ્ટિ પણ પ્રપચાન્તર્ગત છે, માટે કોઈ સ્થળે પુરાણુમાં
વૈરાગ્ય થવા કાજે સ્વમાદિ સૃષ્ટિને લઇ કાર્યસૃષ્ટિને પણ મિથ્યા
કહી નાખી છે પરતુ વાસ્તવમા તો માયિક સૃષ્ટિજ અસત્ય છે,
અને કાર્યસૃષ્ટિ બ્રહ્માત્મક છે બને પ્રપચ છે અને બને સૃષ્ટિ છે,
માટે ભલભલા વિદ્વાનો પણ આ બનેના વિવેકમા ચકરાઈ જાય છે.

૧ ' તસ્માદ્વા એતસ્માત્ આત્મન આકાશ સમ્ભૂત ' इत्यादि श्रुति. । ૨-
स आत्मान २-स्वयमकुरुत' श्रुति । द्वेषाऽपातयत् रेधिच प्राणच' श्रुति ।

વાસ્તવમાં છ પ્રકારની ભગવાને સૃષ્ટિ રચના કરી છે માટે કાર્ય-સૃષ્ટિ અને માયિક સૃષ્ટિ બંને જુદી જુદી છે, અને એથીજ સ્વપ્ન સૃષ્ટિનું દૃષ્ટાંત આપી ભગવત્કાર્યરૂપ સૃષ્ટિને પણ અસત્ય અથવા અનીર્વચનીય કહી નાખવી એ માયાવાદીઓનો ભારે ભ્રમ છે આ સર્વ સૃષ્ટિઓનું વર્ણન શ્રીમદ્માયાર્થ ચરણે આવી રીતે કર્યું છે,—

‘ એવ કદાચિદ્ મગવાન્સાક્ષાત્સર્વ કરોત્યજ ।

કદાચિત્પુરુષદ્વારા કદાચિત્પુનરન્યથા ॥

કદાચિત્ સર્વમાત્રમૈવ મવતીહ જનાર્દન’ ।

મહેન્દ્રજાલવત્સર્વ કદાચિન્માપયાસ્સુજત્ ॥

અર્ચિત્યાનતશક્તેસ્તદ્યદેતદ્વપપદ્યતે ’—તસ્વદીપનિબદ્ય

અહીં બીજું એટલું પણ કહી નાખીએ છીએ કે માયિક સૃષ્ટિના પદાર્થો યદ્યપિ અસત્ય છે તથાપિ તેનું કારણ તે ભગવાનની શક્તિ, માયા અસત્ય નથી, તે તો પ્રજ્ઞાત્મકજ છે બાહ્ય-ગરની મત્રશક્તિ અથવા યુક્તિશક્તિથી ઉપજેલા સર્વ પદાર્થો જો કે અસત્ય છે તો પણ તેની’ તે યુક્તિશક્તિ અસત્ય નથી, નહિ તો બધાય એમ કરી શકે

૪૯ બીજું, જે લોકો ‘ અહમન્ન ’ આ અનુભવથી જીવ, ઈશાદિ ભાવોની જનયિત્રી માયા અથવા અવિદ્યાની સિદ્ધિ કરવા મથે છે’ તો તેઓ સર્વથા પરિહાસપાત્રજ છે કેમકે જ્યારે માયાની સિદ્ધિ થઇ જાય ત્યારે જીવસિદ્ધિ થાય છે, અને જ્યારે જીવની સિદ્ધિ થાય ત્યારે તેના આ ઉપયુક્ત અનુભવથી માયાની કે અવિદ્યાની સિદ્ધિ થાય છે, આમ અન્યોન્યાશ્રયરૂપ દોષ આવી

૧ માટે જે માયાને, અથવા છ પદાર્થોને, કે ઉપાધિને ‘ કર્ત્રી ’ માનીને પણ તેને અમત્ય માને છે, એ પુરેપુરું યુક્તિગરનું છે

પડે છે 'છ પદાર્થો અનાદિ છે' આ તેઓના સિદ્ધાંતનું ખડન તો દ્વેતાપત્તિરૂપ મહાન્ દોષ તેઓને ગળે બગાડી પૂર્વભાગમાજ અમે કરી આવ્યા છીએ અમે પૂછીએ છીએ કે-મહાશય ! આપના બ્રહ્મે એવું તે શુ પાપ કર્યું કે જેને લીધે માયાએ એને હબડાંયું છે, અથવા એને અકસ્માત્ સ્વરૂપવિસ્મૃતિ થઈ ગઈ ? કદાચિત્ બીજવૃક્ષ-ચાયતુ ઉદાહરણ આપી જગતને અનાદિ માની એમ કહો કે 'બ્રહ્મનુ પશુ પૂર્વજન્મનુ કોઈ કર્મ' છે કે જેનાથી તેને આ દોષ લાગ્યો ' તો એ યુક્ત નથી, કારણ કે એવી અવસ્થામા અપ્રમાણિકી અનવસ્થા અને અધર્પરંપરા આવી પડશે અને 'નાસદાસીન્નોસદાસીત' 'નાન્યત્ કિંચન મિષત્' 'સદેવસૌમ્યેદમગ્રઆસીત્' 'અદ સર્વસ્ય પ્રભવ' ઇત્યાદિ હબરો શ્રુતિઓનો વિરોધ થઈ પડશે, કારણ કે આ બધા શ્રુતિ-વચનો બ્રહ્મની પૂર્વમા જગત્સ ભવનો અથવા તેની સત્તાનો નિષેધ કરે છે

૫૦ કદાચ એમ કહો કે 'દક્ષમસ્ત્વમ્' 'દશમે તુ છે' આ વાક્યના જ્ઞાનથી જેમ પોતાને પોતાનો સાક્ષાત્કાર થઈ જાય છે, તેમ 'તત્ત્વમસિ' ઇત્યાદિ વાક્યાર્થોના જ્ઞાનથી બ્રહ્મરૂપ આત્માનો સાક્ષાત્કાર થશે એમા દોષ શુ છે ? તો આવું કહેવું પણ મોટી ભૂલ છે, અને પ્રતારણા પણ છે કારણ કે દશમત્વ^૧ ધર્મ^૨ દેહનો છે, દેહ બાહ્ય છે અને દશમી સંખ્યા નવ સંખ્યાઓની અપેક્ષા

૧-સર્વાધ્યાસનિવૃત્તૌ હિ સર્વથા ન ભવેદ્ વ્યથા ।

સા ચ વિદ્યોદયે સા ચ ન શબ્દાત્ સુવિચારિતાત્ ॥

મર્યાદામહદ્ગ એવ સ્યાત્ પ્રમાણાનાં તથા સતિ ।

ગજાનુમાન નૈવ સ્યાત્ સાંકર્ષ વા તથા ભવેત્ ॥

રાખે છે, આવા રચણે શબ્દથી પોતાનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે પરંતુ આત્મા અને બ્રહ્મ બંને આંતર છે માટે આ ઉક્ત દૃષ્ટાંત ત્યાં દાર્ષ્ટાંત સાથે બીજાકુલ બંધ બેસતું નથી. દૃષ્ટાંતમાં દેહનોજ પ્રથમ અનુભવ થાય છે અને સ્મરણ પણ દેહનુંજ થયું, આત્માનો તો કદાપિ અનુભવજ નથી તો પછી સ્મરણ શી રીતે થઈ શકે? શબ્દની તો પરોક્ષજ્ઞાન કરાવવાનીજ મર્યાદા બની રહેલી છે. હવે અગર વાક્યાર્થજ્ઞાન માત્રથીજ સાક્ષાત્કાર માનવા મંડી પડશે, તો પછી શબ્દની ઉક્ત મર્યાદા પડી બાગશે અને ‘ઘટ’ આવું ઉચ્ચારણ થતાનીજ સાથે ‘ઘટ’ વ્યક્તિનો સાક્ષાત્કાર થઈ જવો જોઈએ, બીજું, શબ્દની પરોક્ષજ્ઞાન પેદા કરવાની મર્યાદા યથાસ્થિત (બરોબર) રહેતામાં ચીત્કારથી ગળનું અનુમાન માત્ર થતું હતું પણ હવે તો તેનો સાક્ષાત્કાર પણ થવો જોઈએ જે વસ્તુને પહેલા એકવાર આખોથી જોઈ હોય તો તેનુંજ શબ્દદ્વારા કોઈપણ પ્રકારનું જ્ઞાન થઈ શકે છે આત્માને બ્રહ્મરૂપથી જાણવામાં ‘તત્ત્વમસિ’ અહીં ‘તત્’ પદવાચ્ય બ્રહ્મના જ્ઞાનની પૂર્વમાં અપેક્ષા રહે છે બ્રહ્મજ્ઞાન થઈ જાય તો પછી તે રૂપથી આત્માને જાણવામાં આવે પણ બ્રહ્મજ્ઞ પહેલા કદાપિ આખોથી દેખાયું નથી, માટે શબ્દદ્વારા તેનું જ્ઞાન થઈ શકતું નથી, તો પછી તે રૂપથી આત્માનું જ્ઞાન થવું દૂર રહ્યું. માટે વાક્યાર્થ જ્ઞાનમાત્રથી પ્રતિબંધનિવૃત્તિ અથવા આત્મસાક્ષાત્કાર થવો કોઈપણ યુક્તિથી સિદ્ધ થતું નથી

૫૧ અહીં એક બીજો એવો પ્રશ્ન થઈ આવે છે કે ‘યુક્તિનું’ આવી રીતે ખંડન કરવાથી તો મીમાંસા શાસ્ત્રનુંજ ખંડન થઈ

શબ્દસ્ય સાદૃશ્યેણ ચક્ષુષેવ ભવેન્મતિ ।

સ્મારકત્વમતો વાક્યે સહવાજ્ઞાન પુરા ચત

હત્વાદિ ।

તત્ત્વદીપે સર્વનિર્ણયઃ ।

જશે ' તો એનો ઉત્તર એ છે કે-મીમાંસા (વિચારશાસ્ત્ર) કેવલ શ્રવણ કરતી વખતે અમને જે કાંઈ અસ ભાવના અથવા વિરૂધ્ધ કલ્પનાઓ થઈ આવે છે માત્ર તેઓનેજ નિવૃત્ત કરે છે, પરંતુ બ્રહ્મને બતાવવામા તેનું કાંઈ કામ નથી બ્રહ્મને તો વેદ જે પ્રમાણે કહે છે તેવું જ માનવું ઉચિત છે. વેદ વહે છે કે ' પરમાત્મા કર-ચરણ રહિત છે તોપણ ચાલે છે અને સર્વવસ્તુને ગ્રહણ પણ કરે છે ' તો હવે મીમાંસાનું અહીં એ કામ છે કે બંને, લોકમાં વિરૂધ્ધ જણાતી વાતો બ્રહ્મમા ઘટે અને લોકો બ્રહ્મને બરોબર સમજી પણ લેય એવી યુક્તિ યોજી કાઢવી ' બ્રહ્મને અમારા જેવા હાથ પગો નથી, પરંતુ અલૌકિક, અપ્રાકૃત છે, અથવા તે પરમાત્મા વિરૂધ્ધ સર્વધર્મેના આશ્રય છે ' એ માટે ' કરચર-ણાદિ ન રહેતાં છતાં પણ હરી ફરી શકે છે ' આ વિચાર કે યુક્તિ અહીં વેદાનુકૂલ થશે અને એનાથીજ લોકોની સમજને નિ સ દેહ કરવી ઠીક છે કારણ કે આમ કરવામા વેદની વાત સ્થિર રહે છે પરંતુ ' બ્રહ્મના હાથ પગો કલ્પના માત્ર છે અને તેનું હરવું ફરવું પણ જીરું છે ' આ યુક્તિ તો વેદની વાતનેજ ઉડાવી મુકે છે, માટે એવી યુક્તિ તો શ્રવણોપયોગી નજ કહેવાય

પર બીજું, ' જ્ઞાતૃત્વને (જ્ઞાતાપણ) વિકાર કહેવો એ પણ ઠીક નહિ કારણ કે જ્ઞાન જેમા રહેતું હોય તેને જ્ઞાતા કહે છે. જ્ઞાનને ક્રિયા માનવી પણ બૂલ છે લોકમા પણ જેને જ્ઞાન હોય તેને જ્ઞાતા કહે છે

તે જ્ઞાન આત્મા અને બ્રહ્મમા સ્વાભાવિક છે માટે તેને વિકાર કહેવો ખરેખરી બૂલ છે ' સ્વાભાવિકી જ્ઞાનવલ્લક્રિયા ચ ' શ્રુતિ ।

પડ અગર કહો કે ' મકાનમા છિદ્રોદ્ધારા જે ઠંડાકાર સૂર્યનાં કિરણો આવે છે તેઓની આડે હાથ રાખવાથી તે સ્પષ્ટ માલમ પડવા લાગે છે, અહીં જો કે હસ્ત, સૂર્ય કિરણોથીજ દેખાય છે છતાં પણ એજ હાથ જેમ સૂર્યકિરણોનો અભિવ્યંજક (પ્રકાશક) છે, તેમ યદ્યપિ અહીં કાર અનુભૂતિથીજ પ્રકાશિત છે તથાપિ તે અનુભૂતિનો અભિવ્યંજક પણ થઈ શકે છે' તોપણ એ ઠીક ન કહેવાય કારણ કે સૂર્યકિરણોની જ્યારે હસ્તદ્વારા ગતિ નિરૂપ્ત થઈ જાય છે એટલે એક સ્થલે તે સર્વ કિરણો એકત્રિત થઈ જવાથી સ્ફુટ દેખાવા લાગે છે. કિરણોનું આહુલ્ય (જલ્દી) જ સ્ફુટ દર્શનનુ કારણ છે, હસ્ત નહિ માટે અનુભૂતિ સ્વયં પ્રકાશ હોવાથી તે દોષથીએ પણ પ્રકાશિત થઈ શકતી નથી. યદિ જળર-દસ્તીથી એમ માનો તો અન્યાધીન પ્રકાશ હોવાથી આપના કથન મુજબ તે જડ કહેવાશે.

પછી ' 'બ્રહ્મ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે' ઇત્યાદિ શાસ્ત્રોથી થયેલું જ્ઞાનજ બ્રહ્મનો સાક્ષાત્કાર કરાવે છે ' આ વચન પણ માત્ર એક છલ ગ મારી વિશાલ સમુદ્રને ઉલ્લઘવાના સાહસ જેવું જ છે. પહેલા તો અહીં એ પ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે કે જે બ્રમનિવર્તક જ્ઞાન છે અથવા સાક્ષાત્કાર કરાવનાર જ્ઞાન છે તે સત્ય છે કે મિથ્યા? સત્ય તો કહી શકાય નહિ, કારણ કે એમ કહેવાથી તો આપનો કેવલોદ્વેષ મતજ ચ પત કરી જશે. અગર મિથ્યા કહો તો એનું નિવર્તક કોણ? ' ક્ષણિક હોવાથી આ બ્રમનિવર્તક જ્ઞાનજ સ્વયં નહીં થઈ જાય છે' આવું કહેવું પણ ઠીક નથી. કારણ કે આપને ત્યાં તો નિવર્તક જ્ઞાનનું સ્વરૂપ, તેની ઉત્પત્તિ, અને તેનો નાશ, આ સર્વ

કલ્પના માત્ર છે તો હવે અમે પૂછીએ છીએ કે તે નાશરૂપ કલ્પનાનો નાશ તે શું? 'તેને નાશ બ્રહ્મસ્વરૂપ છે' આમ કહો તો ખુરી વીતશે, કેમકે બ્રહ્મસ્વરૂપ તો સત્ય કે નિત્ય છે તો હવે નાશ નિત્ય વિદ્યમાન રહેવાથી નિવર્તક જ્ઞાન પેદાજ કેવી રીતે થઈ શકે? બીજી બે પક્ષ પૂછીએ છીએ કે નિવર્તક જ્ઞાનનો જ્ઞાતા કોણ? અધ્યાસ તો જ્ઞાતા ન થઈ શકે, કારણ કે તે તો સ્વયં મિથ્યા હોવાથી નિષેધ્ય અથવા નિવર્ત્ય કોટિમાં આવી ગયો છે અગર બ્રહ્મસ્વરૂપને જ તેનો જ્ઞાતા કહો તો પક્ષ બે સદહો રહી જાય છે શું બ્રહ્મનું જ્ઞાતૃત્વ અધ્યસ્ત છે કે સ્વરૂપભૂત? 'અધ્યસ્ત' તો કહી શકતા નથી. કારણ કે આ જ્ઞાતૃત્વરૂપ અધ્યાસને માટે પાછી કોઈ બીજી નિવર્તક જ્ઞાનરૂપ દીવાસળીની જરૂર પડશે વળી જ્યારે નિવર્તક જ્ઞાન મહાશયજી પરલોકમા પધારશે એટલે ત્યારે તેના જ્ઞાતૃત્વની ફરી અપેક્ષા પડશે. આવી રીતે આ (અપેક્ષા) કદી અલગ ન થનારી અનવસ્થારૂપ ઊંટોની કતાર (હાર) પાછળ લાગી ફરશે અગર કહો કે ' જ્ઞાતૃત્વ બ્રહ્મનું સ્વરૂપ છે ' તો પછી કલ્પા માણસ! આટલો બધો ઝગડો શામાટે કર્યો? પહેલેથી જ કહી દેવું હતું ને કે ' બ્રહ્મ જ્ઞાતાપક્ષ છે ' નમસ્કાર! આપને

પપ બીજી, જે એવું કથન છે કે- ' વેદાત્મકયોના જ્ઞાન માત્રથી ઇમનિવૃત્તિ અથવા બધનિવૃત્તિ થાય છે ' તો એ પક્ષ બૂલભરેલું છે યદ્યપિ જીવને ' હુ બધ્ધ છુ ' આ જ્ઞાન મિથ્યા છે કારણ કે તે ભગવદ્ શ છે, ચેતન છે, માટે તેને બધ સ્વત નથી. તથાપિ તે બધ અપરોક્ષ છે, માટે પરોક્ષરૂપ શબ્દાર્થ જ્ઞાનદ્વારા દુર થાય એવો નથી શબ્દદ્વારા તો પરોક્ષ જ્ઞાનજ થાય છે રજજીમા સર્પનું જ્ઞાન અપરોક્ષ થઈ રહ્યું છે તે સમયે કોઈએ આવી કહ્યું કે 'આ સર્પ નથી પણ રજજી છે' તો અહીં શબ્દદ્વારા અપરોક્ષ જ્ઞાન

નથી થયું, પરંતુ નિ સર્પ' રજ્જુના દર્શનથી થયું છે. માટે તેને તે સર્પભય આ શબ્દજ્ઞાનથી દૂર થઈ શકતો નથી હા, એટલું ચોક્કસ છે કે આત્મ સાંભળી તે મનુષ્ય 'એણે કહ્યું તે ઠીક છે કે નહિ એ જાણવા તે રજ્જુના અપરોક્ષ જ્ઞાન માટે કોઈને કોઈ ઉપાયોને ખોળે છે,' તો હવે એ સિદ્ધ થયું કે શબ્દાર્થજ્ઞાન અથવા 'તત્ત્વમસિ' ઇત્યાદિ વાક્યાર્થજ્ઞાન સાળજનાર વાક્યાર્થજ્ઞાનીને બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર કરાવનાર સાધનોમાં પ્રવૃત્ત કરાવે છે, પણ સ્વયં આત્મજ્ઞાન કરાવી દેતું નથી 'દક્ષમસ્ત્વમસિ' આની જૂલ તો અમે પ્રથમ ભાગમાં કહી આવ્યા છીએ 'શબ્દથી પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન થતું નથી' એ તો સર્વજનીનજ છે કારણ કે શબ્દ ઇન્દ્રિય નથી અને ઇન્દ્રિયોથી થયેલું જ્ઞાનજ પ્રત્યક્ષ થાય છે શાસ્ત્રનું શ્રવણ અને તેનું જ્ઞાન તો મનન, નિદિધ્યાસનાદિ (સાધન ભક્તિ) માં મનુષ્યને પ્રવૃત્ત કરાવે છે.

૫૬ વસ્તુતત્ત્વ તો એ છે કે, દુ.ખાદિકારણ અધ્યાસના ન રહેવાનેજ મોક્ષ કહે છે, પરંતુ આનંદપ્રાપ્તિનું નામ બ્રહ્મપ્રાપ્તિ, બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર અથવા નિરતિશયાનંદ પ્રાપ્તિ છે એટલાજ માટે વૈશ્વાનરાવતાર શ્રીમદ્ભવદ્વભાચાર્યચરણે આજ્ઞા કરી છે કે 'કુ-સા-માવ સુક્ષ્મ ચોતિ પુરુષાર્થદ્વયં પ્રતમ્' યતો વાચો નિર્વર્તન્તે વિગેરે શ્રુતિઓ સુજબ પરબ્રહ્મ નિરતિશયાનંદ રૂપ છે અને જીવ એવો નિરતિશયાનંદ રૂપ નથી એ પ્રત્યક્ષ છે, માટે 'બ્રહ્મવિદાન્નોતિ પર' આ તિ પ્રમાણે નિરતિશયાનંદની પ્રાપ્તિ તો બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર-થીજ થાય છે, શુદ્ધ જીવસાક્ષાત્કારથી નહિ. અને એટલા માટે આચાર્યોએ મોક્ષને સ્વામય નહિ' પણ પરશ્રય માન્યો છે 'સમ્રાટ કેવા છે' તેને મળવું ક્યાં સાધનોથી જની શકે છે' આ જાણવું અને સાધનોને સાધવાં, આટલું તો મળવા જવાવા-

જાઓને માટે સુલભ છે, પરંતુ તેની સાથે મેળાપ થવો કે નહિં થવો એ તો સંપ્રાપ્તિના અનુગ્રહ ઉપરજ મુખ્યત્વેન આધાર રાખે છે તેની મરજીમાં આવે તો તે મળી શકે, નહિ તો નહિ. કારણ કે તે સ્વતંત્ર છે, પરંતુ નથી ઠીક એવીજ રીતે બ્રહ્મ પણ પરાતપર છે વેદાદિશાસ્ત્રો તો તેને પ્રાપ્ત કરવાના સાધનો તેઓનું સ્વરૂપ, જીવનું સ્વરૂપ, અધ્યાસનું સ્વરૂપ, તેની નિવૃત્તિનો ઉપાય વિગેરે બતાવતી ઉદ્દેશીન રહી જાય છે, પરંતુ ભગવતપ્રાપ્તિ કે બ્રહ્મ સાક્ષાત્કાર તો તે પરાતપર પરમાત્માના અનુગ્રહ વગર થઈ શકતોજ નથી અનુગ્રહ થવાનાં સાધનો નિર્દિધ્યાસન (ભક્તિ) વિગેરે છે યદ્યપિ અનુગ્રહ થવો ભગવદધીન છે, સાધનોને અધીન નથી સાધનોનું નિત્ય આચરણ કરતા રહેવું એ જીવનો નિર્દોષક ધર્મ છે, તથાપિ સાધનો સાધ્યા પછી કેટલીક જગ્યાએ અનુગ્રહ જોવામાં આવે છે, એટલે લોકો તેને (અનુગ્રહને) પણ સાધનસાધ્ય માનવા મંડી પડે છે અસ્તુ, આ વિષયને અમે તૃતીયભાગમાં સ્પષ્ટ રીતે ચર્ચીશું અહીં તો પ્રસ્તુત વાત ઉપરજ રહેવું ઠીક છે. હા, તો હવે એ સિદ્ધ થયું કે વાક્યાર્થ જ્ઞાનમાત્રથી ન તો ભ્રમનિવૃત્તિ થાય છે અને ન તો બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે. શાસ્ત્રજ્ઞાનથી તો માત્ર સાક્ષાત્કારના સાધનોમાંજ પ્રવૃત્તિ થાય છે જખરહસ્તી કરવાથી તો મનન નિર્દિધ્યાસનજ વ્યર્થ થઈ પડે છે. કારણ કે જ્યારે શ્રવણ અથવા વેદવાક્યાર્થજ્ઞાનથીજ કાર્ય થઈ ગયું તો પછી મનન અને નિર્દિધ્યાસન (મીમાંસા અને મનોનિવેશ) ની શી જરૂર રહી ?

૫૭ કહાચ કહો કે ' મનન અને ભક્તિ બંને વાક્યાર્થ-જ્ઞાનનાજ અંગ છે, કારણ કે ભક્તિ વગર વેદાર્થજ્ઞાન થતું નથી

૧ વિષ્ણો કૃપાવિશિષ્ટાનાં તત્કલ નાન્યથા મવેત્ । इत्यादि निबध. ।

શ્રવણાનંતર મનન અને નિદિધ્યાસન (ભક્તિ) થી વેદાર્થજ્ઞાન થાય છે અર્થાત્ આ બધો પ્રપચ મિથ્યા છે એવું વાક્યાર્થજ્ઞાન થાય છે. આવું જ્ઞાન જ્યારે થાય ત્યારે પ્રતિબંધનિવૃત્તિ થાય છે, અને બંધનિવૃત્તિ થઈ એટલે આપોઆપ પછી પ્રહ્નસાક્ષાત્કાર થાય છે માટે વાક્યાર્થજ્ઞાનના શેષ (અંગ) મનન અને નિદિધ્યાસન છે, અને પ્રહ્નસાક્ષાત્કાર તો વાક્યાર્થજ્ઞાનથીજ થાય છે ” તો આ વાત ઠીક નથી, કારણ કે નિદિધ્યાસનને વાક્યાર્થજ્ઞાનનો ઉપાય માનવાથી અન્યોન્યાશ્રય દોષ આવી પડશે કેાંઈ નિર્દોષ અને કલ્યાણશુભશાલી સાકાર આશ્રયમાં (અર્થાત્ ભગવાનમાં) મનને સ્થિત કરી દેવું એનું નામ નિદિધ્યાસન છે. સમગ્ર વેદ-વાક્યોનો ખરો અર્થ પ્રહ્ન છે. મનોનિવેશ પ્રહ્નરૂપ આશ્રયની અપેક્ષા રાખે છે, અને આપના કહેવા મુજબ વાક્યાર્થજ્ઞાન નિદિધ્યાસનની (મનોનિવેશની) અપેક્ષા રાખે છે વાક્યાર્થજ્ઞાન થઈ જાય તો તેના વિષયરૂપ પ્રહ્નનું નિદિધ્યાસન થઈ શકે, અને નિદિધ્યાસન થાય તો વાક્યાર્થજ્ઞાન થાય આ કેવું ચક્ર ! ।

૫૮ અગર કહો કે ‘ અમારે ત્યાં વેદવાક્યનો અર્થ શુદ્ધ પ્રહ્ન છે, અને ધ્યાન તથા ભક્તિનો વિષય શબ્દપ્રહ્ન અથવા માયિક પ્રહ્ન છે માટે ઉક્ત અન્યોન્યાશ્રય રહેતો નથી ’ તો પછી નિદિધ્યાસન વાક્યાર્થજ્ઞાનનો ઉપાય (અંગ) નહીં રહી શકશે. અને તે વ્યર્થ પણ થઈ જશે કારણ કે અન્યનું નિદિધ્યાસન અન્યનું જ્ઞાન શી રીતે કરાવવા લાગ્યું જ્ઞાત વિષયમાં નિરંતર મનોનિવેશ કરવો એનું જ નામ તો નિદિધ્યાસન છે અને તે જરૂર વાક્યાર્થજ્ઞાન પછીજ થઈ શકે છે, વાસ્તે ધ્યાન વા ભક્તિ વાક્યાર્થજ્ઞાનનું કારણ અથવા અંગ છે એ કહી શક્તા નથી ખરી વાત તો એ છે કે-ભક્તિ અથવા ધ્યાન બંને ધ્યાતા, ધ્યેય, -ભક્ત

આકાર વિગેરે પ્રપચની અપેક્ષા રાખે છે અને આપને ત્યાં તેો નિપ્રપચ પ્રજ્ઞાત્મક વાક્યાર્થજ્ઞાન કરવું છે માટે આપના વાક્યાર્થજ્ઞાનમાં નિર્દિધ્યાસનાદિનું કંઈ કામ પડતું નથી અને માટેજ 'મન્તવ્યઃ નિર્દિધ્યાસિતવ્ય' વિગેરે વિધિ વ્યર્થ પડે છે. તેો હવે આટલા પદ્ધતિથી એ સિદ્ધ થાય છે કે 'શુદ્ધ બ્રહ્મ નિરાકાર, નિર્ધર્મક, અકર્તા, અલોકતા છે, અને સૌપાધિક શબ્દબ્રહ્મ સાકાર, સધર્મક, કર્તા લોકતા, ઇત્યાદિ છે, અને નિર્વિશેષ અનુભૂતિજ બ્રહ્મ છે' 'આ પક્ષ તદ્દનજ અસંગત' અરમ્ભ, અને યુક્તિઓથી પણ અસિદ્ધ છે' શાસ્ત્રમાં તેો ઉક્ત વાતનો ગંધ સુધાએ પણ નથી મળતો.

‘શાસ્ત્રમાં કયાંય પણ—“ બ્રહ્મ નિર્ધર્મક, અને કેવલ એક જીવજ બ્રહ્મ છે’ આવું મળતું નથી

પદ—‘તત્ત્વમસિ શ્વેતકેતુ’ આ વાક્ય ‘જીવજ બ્રહ્મ છે’ આ વાતની સાબીતી કરતું નથી એ અમે પૂર્વભાગમાં સારી રીતે સિદ્ધ કરી આવ્યા છીએ ‘અસિ’ પદના સામર્થ્યથી ‘ત્વ’ પદની અનુવૃત્તિ આપોઆપ થઈ જાય છે. કિંવા ‘અસિ’ અવ્યય ‘ત્વ’ વાચક માન્યું છે. આવી રીતે ‘તત્ત્વમસિ’નો અર્થ એ થયો કે—હે શ્વેતકેતુ! જેવી રીતે બીજા બધા પદાર્થો બ્રહ્માત્મક છે, તેમ જીવ બ્રહ્માંશ હોવાથી અથવા બ્રહ્માત્મક હોવાથી બ્રહ્મ છે’ આવું શાસ્ત્રોમા મળી આવશે પરંતુ ‘બ્રહ્મજ જીવ’ છે, અથવા જીવજ બ્રહ્મ છે, જીવથી ભિન્ન વાસ્તવમાં બ્રહ્મ કેમ છેજ નહિ’ આ વાત શાસ્ત્રોમાં કદી મળતી નથી. યુક્તિઓનું તેો બ્રહ્મવિષયમાં કાંઈપણ લેવણુ દેવણુ નથી’ એ અમે બહુશ સિદ્ધ કર્યું છે

૬૦ ‘અસ્પૃશ્યમનણુ’ ‘બ્રહ્માર્પવ્યમનપર’ અન્યદેવ તદ્ વિદિતાત્’
 યસ્યામત મત તૈસ્વ’ ‘ન દિ વિદ્વાતેર્વિદ્વાતાર વિજાનીયાત્’ ‘નેદં
 ચદિદ્યુપાસતે’ ઈત્યાદિ શ્રુતિઓથી બ્રહ્મને નિર્ધર્મક અથવા અલ-
 જનીય માનતા હોય તો મોટી ભૂલ છે કેમકે આ શ્રુતિઓ તો
 માત્ર બ્રહ્મમા પ્રાકૃત ધર્મોનોજ નિર્બેધ કરી રહી છે અને આરોપ્ય-
 માણુમાં (આરોપ કરવા યોગ્ય વસ્તુમાં) ભજનનો નિર્બેધ કરી
 રહી છે.’

‘પુરુષો’ વા ગૌતમામિ ‘અહીં પુરૂષ અને સ્ત્રીમાં અગ્નિ-
 પણુનો આરોપ કર્યો છે. ‘મનોબ્રહ્મેત્યુપાસીત’ અત્રે મનને આરો-
 પિત બ્રહ્મ કહ્યું છે. માટે જ્યાં આવું આરોપિત બ્રહ્મત્વ હોય
 ત્યાંજ ભજનનો નિર્બેધ કર્યો છે, પણ કાઈ મુખ્ય બ્રહ્મના ભજનનો
 નિર્બેધ કર્યો નથી. આ વાત જો ફરીથી જ્ઞ શબ્દ વાપર્યો છે તેથી
 સ્પષ્ટ થાય છે. યદિ ઉક્ત આશય ન હોય તો એકજ ‘જ્ઞ’થી
 કાર્ય પુરૂ થઈ જતું હતું તો ફરીથી ‘જ્ઞ’ શબ્દનું શુ પ્રયોજન
 હતું ‘‘ યસ્યામત’ વિગેરે શ્રુતિથી બ્રહ્મ કોઈનો વિષય નથી અને
 તે હેય પણ નથી, આમ કહેતા હોય તો પણ ઠીક નહિ. કારણ કે
 આ શ્રુતિઓ તો ‘કોઈ પણ બ્રહ્મને પુરી રીતે જાણી શકતું નથી’
 એટલું માત્રજ પ્રગોષે છે, અથવા ભગવાનના અનુગ્રહથીજ બ્રહ્મને
 જાણી શકે છે.’ જો કોઈ અનુગ્રહ વગરજ બ્રહ્મજ્ઞાન મારે દાવો
 કરતો હોય તો તે કંઈ પણ જાણતો નથી. એટલુંજ માત્ર તેનું
 કહેવાનું તાત્પર્ય છે. સમુદ્રને જોઈ કોઈ કહે કે ‘આનો પાર નથી’
 તો શું ખરેખર એનો પાર નથી? હા, એટલું હોઈ શકે છે કે
 મનુષ્ય તરીકે એનો પાર કરી શકતો નથી

૧ અર્થાત્ જ્યાં અબ્રહ્મને પણ યદ્વા માની લીધું હોય વાસ્તવમાં
 તે બ્રહ્મ નહિ હોય તો એવાનું ભજન ન કરે એમ કહે છે

‘ જોમ હરીઓ મોટો ખડોળો તથા ગભીર છે વાસ્તે તેનેા અચર તટ મનુષ્ય દૃષ્ટિની બહાર છે માટે નિષેધ યુક્તજ છે તેમ પ્રદ્ધ પશુ સ્વાભાવિક, નિર્દોષ, અનત કલ્યાણગુણોથી વિભૂષિત છે. તે કોઇના બાણવામા નથી આવતુ તેનાં અનતસ્વરૂપો છે, અનતગુણો છે આવીરીતે યદિ કોઇ તેને પૂરી રીતે ન બાણે તો શુ તે જ્ઞેય નથી, વા વિષય નથી ? ગગામા બધાય સ્નાન કરે છે, તેમાથી કોઇ મનુષ્ય, તરતા ન આવડતુ હોવાથી કે દુર્બલતાના કારણે અગર તેની (ગગાને) સામે પાર ન જઇ શકયો તો એથી કઇ એમ નહિં કહી શકાય કે ગગા સ્પર્શકરવા પણ યોગ્ય પણ નથી પ્રદ્ધ સ્વતંત્ર છે, અનત કલ્યાણગુણશાલી છે, તેને કોઇપણ પોતાના સામર્થ્યથી બાણી શકતો નથી, અથવા દેખી શકતો નથી અથવા આ પ્રાકૃત નેત્રોથી કોઇ એને ન જોઇ શકે તો તેથી એમ નહિં કહી શકાય કે-’ પરમાત્મા દેખવા લાયક નથી વા બાણવા યોગ્યજ નથી. ’ ભલા કોઇ હૈયાફૂટાને કે ભાગ્ય વગરનાને તેનુ દર્શન ન થતુ હોય પણ પરમભાગ્યશાલીઓ તો તેનુ દર્શન કરેજ છે

૬૧-જો વસ્તુ પૂર્વે કદી દેખાઇ, સંભળાઇ, કે સમજાઇ હોય તેનો તો નિષેધ કરાય જ છે પણ કદી ન દેખેલી, ન સાંભળેલી, અને ન સમજેલી વસ્તુનો કોઇપણ નિષેધ કરતો નથી. લોકમા દૃષ્ટ, શ્રુત અને જ્ઞાત સર્વ પદાર્થો પ્રાકૃત છે, નશ્વર છે માટેજ વિષય પણ છે હવે અગર એવા ધર્મોનો અથવા આકારનો પ્રદ્ધમા શ્રુતિ નિષેધ કરતી હોય તો એ વાતને કાણુ ન સ્વીકારે ? અર્થાત્ બધાય સ્વીકારે અને એવુંજ (પ્રાકૃત) આરોપિત ‘ પ્રદ્ધત્વજ જડ અને નશ્વર છે, પરતુ અપ્રાકૃત, અલૌકિક, સ્વરૂપભૂત પ્રદ્ધ,

નિર્ધર્મક છે. અથવા એવા ધર્મોનો પ્રદ્ધમાં નિવેધ છે, એ વાત સુક્તિ તથા શાસ્ત્રોથી સિદ્ધ થતી નથી

અનુમાનાદિ યુક્તિઓથી પણ શાસ્ત્રોક્ત પ્રદ્ધની

સિદ્ધિ થતી નથી.

પૂર્વપક્ષ.

૬૨-કેટલાકનો એવો મત છે કે સાવચવ સઘળા પદાર્થો કોઈને કોઈએ બનાવેલા હોય છે, માટે તેને કાર્ય કહે છે પૃથ્વી, પર્વત, જલ, વિગેરે એનેકાનેક પદાર્થોનું જ નામ જગત્ છે. તે બધું પૃથિવ્યાદિ કાર્ય અવયવવાળું છે, એટલા માટે એને કોઈએ જરૂર બનાવ્યું છે વસ્તુના બનાવનારને કારણેનું, (જેથી કાય બને તે દ્રવ્ય, જેની સહાયથી બને તે સમગ્ર સહાય સામગ્રી) તથા તેના પ્રયોજનનું, તેમજ બનાવવાની ક્રિયા વિગેરેનું જ્ઞાન જરૂર થવું જોઈએ મોટું વિસ્તીર્ણુ અને આશ્ચર્યકારક આ જગત્ રૂપ કાર્ય છે તો એનો બનાવનારો પણ જરૂર કોઈ હોવો જોઈએ. આવા કાર્યનો કર્તા સાધારણ અલ્પજ્ઞ થઈ શકતો નથી માટે કાર્યને નિહાળી આવું કાર્ય કરવામા સમર્થ, કોઈ સર્વજ્ઞ કર્તાનું અનુમાન થઈ આવે છે. અને તેજ સર્વજ્ઞ, સર્વસમર્થ, કર્તા આપણો ઇશ્વર છે અહીં આવો અનુમાનપ્રયોગ પણ થઈ શકે છે. જે જે સાવચવ છે તે સર્વ કાય છે, જેમ ઘટ જગત્ સાવચવ છે માટે તે કાર્ય છે. અને જે કાર્ય છે તો તેની પહેલા લઘુનુસાર કોઈ જુદામાન કર્તાની પણ આસ જરૂર છે જગદ્રૂપ કાર્ય મહાન્ વિસ્તીર્ણુ અને વિલક્ષણ છે, માટે એનો બનાવનાર પણ સર્વજ્ઞ, સર્વકર્તા ઇશ્વર સિદ્ધ થાય છે. તો પછી સુક્તિઓથી પ્રદ્ધની સિદ્ધિ થતી નથી એમ શા માટે કહો છો ?

ઉત્તરપક્ષ.

૬૩ અનુમાનથી 'અણોરણીયન્ મહતો મહીયાન્' ઇત્યાદિ શ્રુતિઓમા વર્ણવેલું, લૌકિક યાવત્કર્તાઓથી વિલક્ષણ, વિરૂદ્ધ-ધર્માશ્રય બ્રહ્મની સિદ્ધિ થતી નથી એ વસ્તુનો નિયતપણે સંબંધ મળવો તેને વ્યાપ્તિ કહે છે જેમ ધૂમ અને અગ્નિની વ્યાપ્તિ. પરંતુ ત્યાં એટલું બીજું પણ છે કે તેઓને એકાદ એ વાર એક સાથે આજોથી જોઈ લીધા છે ઘટ જેમ કાર્ય છે તેમ તેનો બનાવનાર પણ જરૂર છે એ હીક છે પરંતુ ત્યાં એટલું બીજું પણ સાથે લાગ્યું છે કે અનેકવાર લોકોએ ઘટને બનાવતા કુંભારને જોયો છે માટે ત્યાં કાર્યત્વેન, કર્તૃત્વેન, (કાર્યકારણ-પણાથી) વ્યાપ્તિ હીક છે

પરંતુ 'ઈશ્વરે જગત્ બનાવ્યું છે' આ વાત જ્યારે કોઈએ જોઈ નથી તો પછી અનુકૂલ તર્ક ન મળવાથી ત્યાં આ વ્યાપ્તિનું દૃષ્ટાંત આપી અદૃશ્ય વસ્તુ ઈશ્વરની સિદ્ધિ કરવી એ ભીંત આધાર) વગર ચિત્ર ચીતરવા જેવું છે

એક વાત બીજી પણ છે કે ઘડો, માટલું, અથવા એવી બીજી અનેક વસ્તુઓ બનાવવામાં આવે છે માટે તેઓનો કર્તા કોઈ છે, એ હીક છે. પરંતુ પૃથ્વી, જલ, અગ્નિ વિગેરે પદાર્થો તો એવાં છે કે જેઓનું બનાવવુંજ અશક્ય છે, માટે શક્યક્રિય (જેની ક્રિયા થઈ શકે) પદાર્થોનું દૃષ્ટાંત આપી અશક્યક્રિય પૃથ્વી, જલાદિને કાર્ય માનવુંજ પ્રથમ હાસ્યક્રિય છે. અને આવા કાર્યથી ઈશ્વરની સિદ્ધિ કરવી તે તો આકાશકુસુમોથી નીપજેલા અત્તરની નદી ઊંઘેવડાવવા બરોબરજ છે. જ્યાં 'હેતુ' પ્રત્યક્ષાદિ અભાણોથી પણ જ્ઞાત થતો હોય ત્યાં તો તેના ઉપર આવી પડતાં

દોષોનો ઉધાર થઈ શકે છે, પરંતુ અહીં તો ‘જગત્ કાર્ય’ છે’ આ હેતુ અન્ય પ્રમાણોથી જ્ઞાત થયો નથી માટે અહીં આવી પડતા દોષોની નિવૃત્તિ કોઈપણ પ્રકારે થઈ શકતી નથી. અને એટલા માટે કાર્યબલથી પણ કંઈ કામ સરતું નથી

૬૪ પૃથ્વી, દરીઓ, અગ્નિ, વિગેરે યદ્યપિ કાર્ય છે તથાપિ એ બધાને કોઈએ એકજ વખતમા બનાવી દીધા છે એ કેવી રીતે કહી અને બાણી શકીએ? ઘટની માફક આ બધાં એક તો છે નહિ કે જેથી એકજ સમયમાં એકજ આદમીથી બની શકે અને આ તો બધા અલગ અલગ છે માટે એના બનાવનારા પણ ભિન્ન ભિન્ન અનેક હોવા જોઈએ અનેક ભિન્ન ભિન્ન વસ્તુઓનાં અનેક અલગ અલગ કર્તા હોય છે એ લોકમા દૃષ્ટ છે માટે એક કર્તાની સિધ્ધિ થઈ શકતી નથી. એકજ આદમી દુનીઆના બધા કાર્યોને કરી લેય એવો કોઈ ચતુર કર્તા લોકમા જોવામાં આવતો નથી. એ માટે પણ (અનુમાનથી તહમારી યુક્તિથી) ઈશ્વરની સિધ્ધિ થઈ શકતી નથી

૬૫ બીજું, જગતને બનાવનારો ઈશ્વર શરીરી છે કે શરીર વગરનો? ‘શરીર વગર તે કાર્ય બનાવે છે’ એ તો કહી શકાય નહિ કારણ કે લોકમા એવું કયાય પણ જોવામાં આવતું નથી. કહાચ કહો કે ‘તે ઈચ્છામાત્રથી બધું કરી શકે છે’ તો પણ ઠીક નહિ. કારણ કે ઈચ્છા પણ શરીરનેજ થાય છે શરીર વગરના આદમીને કદી કંઈ પણ ઈચ્છા થતી નથી અગર કહો કે ‘બલે દેહ ન રહો તોપણ મન તો નિત્ય છે. બસ, તે માત્ર મનના સંકલ્પથી જગત બનાવી શકે છે.’ તો પણ યુક્ત નથી, કારણ કે યોગી અને યુક્ત છુવોને પણ મન હોય છે તોપણ તેઓ કાલ

કરતા ભેવામા આવતા નથી. કહાય કહો કે ‘ શરીરવાળોજ ઇશ્વર જગતનો બનાવનાર છે ’ તોપણ બની શકતુ નથી અહીં પ્રશ્ન એ થાય છે કે ‘ તે ઇશ્વરનુ શરીર નિત્ય છે કે અનિત્ય ? ’ કહાય તેનુ શરીર નિત્ય કહો તોપણ યુક્ત નહિ, કારણ કે યદિ સાવચવ હોવા છતાં પણ શરીર નિત્ય છે તો પછી જગત્ પણ સાવચવ હોવાથી નિત્યજ હોવાશે અને એમ થવાથી પછી તેના કર્તાની શી આવશ્યકતા રહેવાની ? અગર કહો કે- ‘ તેનુ શરીર અનિત્ય છે ’ તો એ પ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે કે ‘ તે શરીરને કેણે બનાવ્યુ ? ’ ‘ ઇશ્વરે પોતે પોતાનુ શરીર બનાવ્યુ ’ આમ કહો તો અશરીરી તે શી રીતે શરીર બનાવી શકશે ?

‘ અન્ય શરીરથી તે શરીર બન્યુ ’ છે ’ આમ કહો તો ‘ જે અન્ય શરીરથી તે શરીર બન્યુ છે તે શરીર કયાથી બન્યુ ? આમ પ્રશ્ન પરંપરા આગળને આગળજ ધપ્યા કરશે. માટે અનુમાનથી ઇશ્વરની સિદ્ધિ કરવી પોતાના પગપર પોતાના હાથે કહાડી મારવા જેવી છે માટે કહ્યું છે કે:—

અલૌકિકાસ્તુ યે માવા ન તાંસ્તર્કેણ યોજયેત્ ’

શ્રુતિ, સ્મૃતિ, સૂત્રાદિશાસ્ત્રોથી સિદ્ધ થયેલા

બ્રહ્મવાદમાં બ્રહ્મસ્વરૂપનો નિર્ણય

૬૬ હવે અહીં એ પ્રશ્ન થાય છે કે અન્યવાદીઓએ કહેલા બ્રહ્મનો તો શાસ્ત્રમાં પત્તો પણ મળતો નથી એ હીક છે પરતુ સિદ્ધાંતમા બ્રહ્મનું સ્વરૂપ કેવુ માનવુ બેઠએ ? તો એનો ઉત્તર એટલોજ છે કે- ‘ કૃષિર્મૂલાચક શબ્દો ગશ્ચ નિવૃત્તિવાચક । તયોરૈક્ય પર બ્રહ્મ કૃષ્ણ इत्यभिधीयते । ’ એ તત્ત્વપર બ્રહ્મ કૃષ્ણ-

ત્મકો નિત્યાનર્થસ્વરૂપઃ । ' યતો વા હમાનિ ભૂતાનિ જાયન્તે । ' સ
 ર્વશાંચક્રે ' 'સર્વસ્ય વશી' 'ય સર્વજ્ઞ' 'વિશ્વતશ્ચક્રુહત' 'સર્વકામ'
 સર્વગથ સર્વરસ' 'આત્મા વા રે' 'તદેજતિ તનૈજતિ' 'અપાણિરાદો
 જ્વનો' 'અણોરણીયાન્ મહતો મહીયાન્' 'યતો વાચો નિવર્તન્તે'
 'કશ્ચિદ્દોર પ્રત્યગાત્માનમૈક્ષત્' 'તતસ્તુ તપ્સ્યતે નિષ્કલ ધ્યાયમાનઃ'
 'પરાસ્ય શક્તિર્વિવિધૈવ શ્રૂયતે સ્વામાવિકી જ્ઞાનબલક્રિયા ચ' 'સત્યં
 વિજ્ઞા નમાનદ બ્રહ્મ' 'સદેવ સૌમ્યેદમગ્ર આસીત્' 'સ આત્માનં
 સ્વયમકુરુત' 'સર્વં પુરુષ પવેદ' 'મત્ત' સ્મૃતિર્જ્ઞાનમ્' 'અહં
 સર્વસ્ય પ્રભવ' 'મત્ત પરતર નાન્યત્' 'અતોઽસ્મિ લોકે વેદે ચ
 પ્રથિત પુરુષોત્તમ.' 'નિર્દોષપૂર્ણગુણવિગ્રહ આત્મતત્ત્વ' 'ત્વમમરં
 પરમ વેદિતવ્ય' 'નમો નમસ્તેસ્તુષમાય' 'ત્રિયા પુષ્ટ્યા ગિરા
 કાન્ત્યા' 'ત્વ બ્રહ્મપૂર્ણમમૃત વિગુણ વિશોકમાનદમાત્રમાવિકાર
 મનન્યદન્યત્' ઇત્યાદિ શ્રુતિસ્મૃતિ તથા 'સર્વધર્મોપપત્તેશ્ચ' 'પ્રકૃ-
 તિશ્ચ પ્રતિજ્ઞા હૃદાન્તાઽનુક્રોધાત્' 'અરૂપવદેવ હિ તત્પ્રધાનત્વાત્'
 'અપિ ચ સરાધને પ્રત્યક્ષાનુમાનાભ્યામ્' 'ઉભયવ્યપદેશાસ્વહિ-
 કુહલવત્' 'નાનુમાનમતસ્કૃતે' પ્રકૃતૈતાવચ્ચ હિ પ્રતિષેવન્તિ તતો
 બ્રવીતિ ચ મૂય' 'આનદમયોઽમ્યાસાત્' 'આહ ચ તન્માત્રમ્'
 ઇત્યાદિ સૂત્રોત્થી એ સિદ્ધ થાય છે કે તે પરબ્રહ્મ, પરમાત્મા,
 પુરુષોત્તમ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન્ આનંદમય છે. સાકાર છે, પ્રાકૃત
 ગુણ આકારાદિથી રહ્ય છે, શબ્દબલથી અનેક વિરૂદ્ધ શક્તિ-
 ઓનો આશ્રય છે, અર્થબલથી વિરૂદ્ધ સ્વરૂપાત્મક વિવિધ
 સર્વ ધર્મોત્થી વિભૂષિત છે, વાતસલ્યાદિ સમગ્ર ઉત્તરોત્તમ ગુણ-
 રત્નોનો રત્નાકાર છે. આજ બધો સિદ્ધાંત આરભના શ્લોકમાં
 પણ કહી આવ્યા છીએ શ્રીમદ્ભાગવતમાં પણ કહ્યું છે કે - 'એતે
 ચાન્યે ચ મગવન્નિત્યા યન્ન મહાગુણા' હુ કયા સુધી કહું 'એવું

કોઈપણ શાસ્ત્ર નથી કે જ્યાં ભગવાનમાં સ્વાભાવિક નિત્ય ગુણો ન માન્યા હોય ધર્મ અને ગુણો રહેતા છતાં પણ જરાય દ્વેતગ ધ નથી રહેતો, કારણ કે પરબ્રહ્મના ગુણો અથવા ધર્મો સ્વરૂપાત્મક છે એ માટે વેદાતસૂત્રોમા શ્રીવ્યાસજીએ કહ્યું છે કે ' પ્રજ્ઞાનાશ્રય-વદ્ વા તેજસ્ત્વાત્ ' સૂર્ય અને તેનું તેજ બને જો કે અલગ અલગ દેખાય છે, છતાં પણ તેમાં દ્વેત નથી કારણ કે તેનું તેજ સ્વરૂપથી જુદું નથી, સ્વરૂપાત્મક છે. જે વસ્તુનો જેવો સ્વભાવ હોય તેને તેવું જ માનવું પડે છે ભગવાન સમગ્ર જગતનું ઉપાધાન અને નિમિત્તકારણ હોવા છતાં પણ થોડે નિર્વિકાર છે અને આસકામ છે. આમ પૂર્વોક્ત શ્રુતિઓથી સિદ્ધ થાય છે. કદાચ કહે કે ' સૃષ્ટિકા ઘટનું ઉપાધાન કારણ છે પરંતુ તે જેમ ઘટમા બધીને બધીજ લાગી જાય છે, તેમ પરબ્રહ્મ પણ જગતને બનાવતી વખતે બધુંજ 'બર્યાઈ જવું' જોઈએ જીજ્ઞુ, નિમિત્ત માનવામાં પણ અવયવ વગરનું' તે બ્રહ્મ જગતને શી રીતે બનાવી શકે ? તો એનો ઉત્તર એટલોજ છે કે તે ભગવાન અચિત્ત્યક્તિ છે. ત્યાં (બ્રહ્મમા) પરસ્પર વિરૂદ્ધ જેવી દેખાતી વાતો પણ સંભવી શકે છે વેદે, તેને નિરવયવ અને કર્તા, ઉપાધાન તથા વિકારરહિત કહ્યું છે. ' માટે આસ્તિકે તો જેવું વેદે કહ્યું તેવુંજ માનવું' આવશ્યક છે. અને માટેજ ભગવાન બાદરાયણે ' શ્રુતેસ્તુ શ્વાન્દમૂલત્વાત્ ' આ સૂત્ર થોભયું છે, આ સૂત્ર ઉપર શ્રીશંકરાચાર્યજી પણ પહેલા તો બ્રહ્મને વિરૂદ્ધધર્માશ્રય માની બરોબર આસ્તિકોના જેવુંજ સમાધાન કરી જાય છે. પરંતુ કંઈ બંધર પડતી નથી કે શા માટે તે આગળ જઈ આસ્તિકોના કર્ણકુહરને પોતાના કટુ બૌદ્ધગીતના સૂરથી પુરવા મંડી પડે છે ચાર પાંચ અધો ભેગા મળી હાથીને બાણીને વણું ન કરવા

લાગે. ઠીક છે અગર તે લોકોએ એમ કહે કે 'અમે હાથીનું એક એક અવયવ અનુભવ્યું' છે પણ કાંઈ એક એક અવયવ હાથી નથી, તો આવી વાત માની શકાય, પરંતુ તેઓ યદિ કહેવા લાગે કે 'નહિં નહિ, હાથી તો સુપડા જેવો છે ઇત્યાદિ' તો જરૂર તેઓ તેને ન બાણી શકયા એમ કહેવું પડશે. બસ, અન્યવાદીઓની પણ આવીજ હાલત છે. કોઈ બ્રહ્મની તિરોભાવ શક્તિનેજ લઈને કહે છે કે 'બ્રહ્મ શૂન્ય છે, અનિર્વાચનીય છે' ઇત્યાદિ વિરૂદ્ધધર્માશ્રય અથવા વિવિધ ધર્મોના આધાર હોવાથી બ્રહ્મ પોતે ભલે તેનું કથનનું પણ અનુસરણ કરતું રહે તો પણ કહેવું પડશે કે આર્ય કહેનારા તેઓ ખરેખર બ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરી શકયા નથી, એમ પ્રતીત થાય છે પૂર્વોક્ત આ બધી વાતો ભગવાન્ શ્રીમદ્ભવલ્લભાચાર્યચરણે તત્ત્વદીપ નિબંધમાં કહી છે—

‘સાંચિદાનદરૂપ દ્વ બ્રહ્મવ્યાપકમવ્યયમ્ ।
 સર્વશક્તિ સ્વતંત્ર ચ સર્વજ્ઞ ગુણર્જિતમ્ ॥
 સજ્ઞાતીયવિજ્ઞાતીય સ્વગતદ્વૈતર્જિતમ્ ।
 સત્યાદિગુણસાદૃશ્યૈર્યુક્તમોત્પત્તિકૈ સદા ॥
 સર્વાધારં વક્ષ્યમાયમાનન્દાકારયુત્તમમ્ ।
 પ્રાપચ્ચિકપદાર્થાનાં સર્વેષાં તદ્વિલ્લક્ષણમ્ ॥
 જગત સમવાયિ સ્યાન્નત્તદેવ ચ નિમિત્તકમ્ ।
 કદાચિદ્રમતે સ્વસ્મિન્નપચ્છેપિ ક્વાચિત્સુક્ષ્મ ॥
 સર્વવાદાનવસરં સર્વવાદાદ્યરોધિ તત્ ।
 અનતમૂર્તિં તદ્ બ્રહ્મ કુટસ્થં ચલમેવ ચ ॥
 વિરુદ્ધસર્વધર્મામાશ્રય યુક્તવગોચરમ્ ।
 આવિર્ભાવતિરોમાર્થે મોહિનિ બ્રહ્મરૂપતઃ ॥

इद्विद्याणां तु सामर्थ्याद्विद्वदय स्वेच्छया च तत् ॥

તત્ત્વદીપનિવચ-શાસ્ત્રાર્ય પ્રકરણમ્

૬૭ ‘આનદો બ્રહ્મેતિ વ્યજ્ઞાનાત્’ ‘સત્ય વિજ્ઞાનમાનન્દ બ્રહ્મ’ વિગેરે શ્રુતિઓથી એજ પ્રતીત થાય છે કે પરમાત્મા આનન્દાનુભવરૂપ છે, નિત્યવર્તમાન રહેવાથી તેને સત્ પણુ કહે છે, માટે તે સામ્યદાનન્દ સ્વરૂપ કહેવાય છે. ‘આનન્દ બ્રહ્મણો વિદ્વાન્ ન વિમેતિ કુતશ્ચન’ ‘આનન્દ બ્રહ્મણો રૂપ’ ઇત્યાદિ શ્રુતિઓથી એ પણુ સિદ્ધ થાય છે કે સ્વરૂપની માફક પરમાત્મામાં સ્વરૂપથી અભિજ્ઞ કોઈ ધર્મરૂપ પણુ આનન્દ છે, અને એજ ત્યાં આકાર, વસ્તુ, આભૂષણ, પ્રભૃતિની જગ્યાએ છે આજ આનન્દરૂપ આકાર સૃષ્ટિની પહેલા સ્વરૂપ સાથે એટલો તો મળેલો રહે છે કે તે વખતે બધાને પરબ્રહ્મ નિરાકારજ દેખાય છે અને એજ વાસ્તે એને કોઈ કોઈ ક્ષેત્રે નિરાકાર, અસત્ વિગેરે શબ્દોથી વ્યવહારો છે વાસ્તવમાં તો સર્વત્ર નિરાકારનો ‘પ્રાકૃત આકાર રહિત’ એવોજ અર્થ કરવો ઘટે, અને અસત્નો ‘અસ્પષ્ટ’ અર્થ કરવો જોઈએ પ્રભુ-શ્રીની બહિઃ ક્રીડાજ જગત્ અવસ્થા છે, અને આપશ્રીની અતઃ-ક્રીડા સૃષ્ટિની પૂર્વની અવસ્થા છે ‘एकोऽहं बहुस्या’ આ વિચાર પ્રમાણે જ્યારે તે ભગવાનને બહાર રમણ કરવાની ઇચ્છા થઈ એટલે તે પોતાના તે ધર્મેનિ પોતાથી જુદા કરે છે; જેથી ધર્મેનિ તિરોભાવ, વિગેરે વિવિધ તારતમ્યોથી આ જગત્ પ્રકટ થવા-લાગે છે પ્રથમ જે રૂપદ્વારા તે જુદાં પડે છે તેનેજ શ્રુતિઓમાં અક્ષર, ધામ, સમષ્ટિજીવ, બ્રહ્મ, ચરણ, અને મહિમા વિગેરે શબ્દોથી સંબોધ્યું છે શ્રીપુરૂષોત્તમ ભગવાન્ અને અક્ષર એ બંને સૃષ્ટિની પહેલા સુસશક્તિ રહે છે અક્ષરની બે પ્રકારે સ્ફૂર્તિ થાય છે. ભક્ત લોકોને તો વ્યાપિ વૈકુઠ, ભગવદ્ધામ,

ધત્યાદિ રીતિથી તેનો પ્રકાશ થાય છે. માટેજ શ્રીગીતા અને શ્રીમદ્ભાગવતમા કહ્યું છે કે-‘ ય પ્રાપ્ત ન નિવર્તન્તે તદ્ વામ પરમ મમ ’ ‘દર્શયામાસ લોકે સ્વ ગોપાતાં તમસ પરમ્’ આ ઉક્ત પ્રકારની સ્ફૂર્તિમા થોડાએક ભગવદ્ગુણોનું પ્રાકટ્ય અને અન્યોનો તિરોભાવ રહે છે શુદ્ધાદ્વૈતજ્ઞાનીઓને એજ અક્ષરની સ્ફૂર્તિ માત્ર પ્રકાશ રૂપે થાય છે કારણ કે તે વખતે તેઓના હૃદયમાં એક જ્ઞાનશક્તિ સિવાય બીજી બધી શક્તિઓનો ત્યાં તિરોભાવજ દેખાય છે માટે તેઓ એને નિર્ધર્મક કહે છે એ વાસ્તે શ્રીમદ્ભાગવતમા કહ્યું છે કે-‘ સમુત્પત્તવચ્ચૂન્યવદપ્રતર્ક્યં તન્મૂલ-મૂર પદમામનન્તિ’ એજ અક્ષર ભગવાનને ‘બ્રહ્મ પુચ્છ પ્રતિષ્ઠા વિગેરે શ્રુતિઓમા આનંદમય, પુરૂષોત્તમરૂપ હો સના પુચ્છ રૂપે વર્ણુવ્યો છે અક્ષર પ્રદક્ષજ પોતાની સદ્ શરૂપા પ્રકૃતિમાં જીવરૂપ વીર્યનું આધાન કરે છે જેથી સમ્યક્રૂપ જીવોની ઉત્પત્તિ (વ્યુત્પત્તિ) થાય છે

૬૮ એજ આનંદાનુભવરૂપ પુરૂષોત્તમ જે વખતે નામરૂપાદિ જગતની રચના અભિવ્યક્તિ અલગ અલગ કરવા ચાહે છે, અથવા જ્યારે પ્રહ્લાદાત્મક સદ્ શમા પ્રવેશ કરી તેનું શાસન કરવા ઇચ્છે છે, ત્યારે અતર્થામી રૂપ ધારણ કરી બધાય જડ ચેતન પદાર્થોમાં પ્રવેશ કરે છે માટેજ ઉપનિષદોમા કહ્યું છે કે ‘ ય ઇચ્છિત્વાં તિષ્ઠન્ ’ ‘ યો વિજ્ઞાને તિષ્ઠન્ ’ ‘ ઇષ ત આત્મા અતર્થામી અમૃતઃ ’ ‘ દ્યૈય સદા સવિતૃવંડલપ્રચરવર્તી નારાયણ ’ ઇત્યાદિ

અગર દૃશ્ય પદાર્થજ ન હોય તો નેત્રાદિ ઇન્દ્રિય અને દ્રષ્ટા (જીવ) આ બંનેની સિદ્ધિ કરવી મુશ્કેલ થઈ પડે છે અને અગર દ્રષ્ટા ન રહે તો દૃશ્ય અને ઇન્દ્રિયોની સિદ્ધિ કરવી અસંભવ છે.

શુ દે ૬ ૧૩

આવી રીતે જ્યારે એકના અભાવમાં અન્યની સ્થિતિ દુર્લભ થઈ પડે છે તો તે વખતે જે કોઈ બધાંને જોવવાળો, તથા દૃશ્ય અને દ્રશ્યને પોતપોતાના કાર્યમાં સાવધાન કરાવનાર, અથવા પ્રવૃત્ત કરાવનાર છે, તેને અતર્યામી કહે છે આ અતર્યામી તે મહાન્ અતર્યામીનો અ'શ છે, એ, એક માત્ર દેહી અને દેહનું જ નિયમન કરે છે અને એ, કર્મ તથા કર્મફલોનો સ્પર્શ સુદ્ધા કરતો નથી, કારણ કે તે અભિમાનશૂન્ય છે

૬૬ આનંદમય અનુભવ અથવા આનંદાનુભવમાત્ર તે ભગવાનજ પોતાની ઈચ્છાથી ભિન્ન ભિન્ન ભાવો દ્વારા બ્રહ્મ, પરમાત્મા (અતર્યામી) અને જીવાદિ રૂપોને ધારણ કરે છે, માટે કોઈ પણ જાતનું દ્વૈત રહેતું નથી જીવ સ્વભાવી છે, જડવર્ગ વિભાતીય છે, અને અતર્યામી સ્વગત છે, પરંતુ ત્રણે સત્, ચિત્, અને આનંદરૂપ છે એટલા માટે દ્વૈતગ્રંથ સુદ્ધા પણ રહેતો નથી, પોને ચિદ્રશ હોવાથી જીવ અને ભગવાનમાં સ્વભાવી ભેદ પણ રહેતો નથી, અને સચ્ચિદાનંદ હોવાથી અતર્યામી અને ભગવાનમાં સ્વગત ભેદ પણ નથી. વિદેહ રાજાની સત્રસભામાં પ્રવચન કરતી વખતે શ્રી પિપ્પલાયન મહર્ષિએ કહ્યું કે —હું રાજા ! ' જે પોતે અહોતુ રહેતાં છતાં પણ અથવા સાક્ષાત્ કોઈનું કારણ ન હોવા છતાં પણ જે પોતાની નિત્ય ચિત્ક્રિયાના વિલાસમાં રમણ કરતો રહે, પરંતુ પોતાના અશ અને અશાંશીરૂપ અક્ષર, (બ્રહ્મ) અતર્યામી (પરમાત્મા) અને જીવદ્વારા આ સર્વ વિશાલ વિશ્વને પેદા કરે છે, તેની સ્થિતિ રાખે છે, અને તેનો સહાર કરે છે તેને ભગવાન સમજો. અને જેના સામર્થ્યથી ચૈતન્યતાને પામેલા જીવો, દેહ, ઈન્દ્રિય, અને પ્રાણો પોતપોતાના કાર્યમાં પ્રવૃત્ત રહે છે તેને અતર્યામી (પરમાત્મા) જાણો. અને જે તત્ત્વ, સ્વપ્ન,

ભયુતિ, સુષુપ્તિ, તથા તુરીય અવસ્થામાં પોતાના સ્વસ્વરૂપેજ વિદ્ય-
માન રહે છે, અથવા જહાદિમાં પણ સ્વરૂપસ્થિતિ રાખવા માટે
સદૃશ સૂક્ષ્મરૂપથીજ રહે છે તેને બ્રહ્મા (અક્ષર) કહે છે. પરંતુ
વાસ્તવમાં તો ત્રણે એકજ છે માટે શ્રીમદ્ભાગવતમાં કહ્યું છે કે:-

‘ વદન્તિ તત્તત્ત્વવિદસ્તત્ત્વ યજ્ઞાનમદ્વયમ્ ।

બ્રહ્મેતિ પરમાત્મેતિ મગવાનિતિ ક્ષબ્ધતે ॥

ભાગવત તત્ત્વને સમજનારા લોકો અતુપમ તે આનંદાનુ-
ભવ માત્રનેજ તત્ત્વ (સાર) કહે છે. જે શાસ્ત્રોમાં બ્રહ્મા, અત-
ર્થાત્મી, અને ભગવાન નામથી કહેવાયું છે.

૭૦ પ્રભુશ્રીનાં આ ત્રણે સ્વરૂપો આનંદમય છે પરંતુ
એટલેજ વિશેષ છે કે વેદમાં ‘ સ एको ब्रह्मण आनन्द ’ આ શ્રુતિ-
દ્વારા અક્ષરના આનંદની ગણના કરી છે, જ્યારે ‘ યતો વાચો
નિવર્તન્તે ’ આ શ્રુતિદ્વારા પરાતપર તે ભગવાનના આનંદને અપ-
રિમેય કહ્યો છે.

૭૧ મહાત્મા શ્રીશંકરાચાર્ય આનંદમયાદિકરણના પ્રાર-
ભમાં જે ચાર સૂત્રોથી તો અન્ય આસ્તિકોની માફક આનંદમય
વસ્તુને પરમાત્માજ કહ્યું છે, અને કહે પણ છે કે ‘ બ્રહ્મનો આનંદ
નિરતિશય છે, અમેય છે, ’ પરંતુ ‘ અસ્મિન્નસ્ય ચ તથાંગ ક્ષાસ્તિ ’
આ સૂત્રમાં તે પોતાની નાસ્તિકતા ઉપર બીજકુલ પાણી ફેરવી
દે છે, અને સિદ્ધાંત કરે છે કે:- ‘ પરમાત્મા નહિ પણ કોઈ જીવ-

૧ બ્રહ્મનન્દસ્ય નિરતિશયત્વાઽવધારણાત્ । ૧-૧-૧૨ માધ્યમ્ । ૨
વેદાન્તમીમાંસા ૧-૧-૧૧ । સૂત્રમ્ । ૩ તસ્માત્કાર્યપતિતેવાનન્દમયો, ન પર
આત્મા આનન્દ इति विद्याकर्मणो फलम् । તદ્વિકાર આનન્દમય ।

આનન્દબ્રહ્મવર્તી શંકરમાધ્યમ્ ।

વિશેષજ્ઞ આનંદમય છે. ' 'ઇદન્તિવદ વક્તવ્ય' થી પ્રારંભ કરીને અધિકરણની સમાપ્તિ સુધી આપ ફરમાવે છે કે:—
 'અમારે તો સૂત્રકારને એટલુજ કહેવું છે (અર્થાત્ પ્રશ્ન)
 કે આનંદવહ્નીમાં પ્રવાહ અને પરપરા તો વિકારાર્થક 'મયદ્' પ્રત્યયની ચાલી રહી છે પછી વચમાજ એકદમ પ્રાચુર્ય અર્થમાં 'મયદ્' નું ગ્રહણ શા માટે કરે છે? અને અગર આનંદમયને પ્રદ્ધ કહેવું હોય તો પછી બીજાના અજ્ઞમયે શું અપરાધ કર્યો? તેને પણ પ્રદ્ધ કહો. બીજું, આનંદમયને પ્રદ્ધ માનશે તો પ્રદ્ધને સવિશેષ સ્વીકારવું પડશે, અને 'યતો વાચો નિવર્તન્તે' આ નિર્ણય વાક્યમાં તો પ્રદ્ધને નિર્વિશેષ કહ્યું છે એક વાત બીજી પણ છે કે 'પ્રદ્ધને આનંદમય માનવામાં તેમાં થોડુંક દુઃખ પણ માનવું' જોઈશે, કારણ કે પ્રચુરાર્થમાં વિરોધીની થોડીક સત્તા પણ માલમ પડ્યા કરે છે

૭૨ વળી, પ્રતિશરીરમાં પ્રિય, મોહ, વિગેરેનો ભેદ જોવામાં આવે છે, માટે આનંદમયમાં પણ ભેદ માનવો પડશે. અને પ્રદ્ધ તો અનેક શરીરોમાં પણ એકજ છે, અભિન્ન છે અને શ્રુતિમાં અભ્યાસ (વારવાર કથન) પણ આનંદમયનો નથી, પણ ફક્ત આનંદ-માત્રનોજ અભ્યાસ છે અગર કયાંય આનંદમયનો અભ્યાસ આવી પણ જાય તો તેને અજ્ઞમયાદિ પ્રવાહમાં આવવાથી પ્રદ્ધ-વિષયક ન માનવો જોઈએ. 'માટે અજ્ઞમયાદિની માફક આનંદ-મયમાં પણ 'મયદ્' વિકારમાજ સમજો, પ્રાચુર્ય અર્થમાં નહિં.

૧ તસ્માદ્જ્ઞમયાદિશ્ચિવાનન્દમયેષાંપિ વિકારાર્થે એવ મયદ્વિજ્ઞેયો ન પ્રાચુર્યાર્થે । ૧-૧-૧૧। માધ્યમ્ ।

આનંદમયાધિકરણ ઉપર કરેલી શ્રીશકરાચાર્યની ઔદ્ધ કહપનાઓનો વિચાર.

એ તો અમે કોઈ અન્ય અથવા દેખાડીશું કે શ્રીશકરા-
ચાર્યનું ભાષ્ય શ્રીવેદવ્યાસજીના કોઈ પણ સૂત્રનો સ્પર્શ સુધ્ધાં
કરતું નથી પરંતુ હાલ તો આપશ્રીએ જે આનંદમયાધિકરણ
ઉપર કૌશલ કર્યું છે, તેજ કૌશલ મતિમાન મનુષ્યોના હૃદય
ઉપર વિચારાર્થ સ્થાપીશું પ્રથમ તો શ્રીશકરાચાર્યે 'મોટી
જબરી ભૂલ એજ કરી છે કે તેણે 'આનંદમયાધિકરણ' ઉપર
• ભાષ્ય બનાવ્યું. કારણ કે 'આનંદમયોઽમ્યાસાત્' આ સૂત્રથી લઈ
'અન્તસ્તદ્મોપદેશાત્' સૂત્રની પહેલ પહેલા સૂત્રકારે બ્રહ્મને
આનંદમય કરાવ્યું, અને આપને ત્યાં તો બ્રહ્મને આનંદમય રૂપે
પ્રદર્શન કરાવવું બહેર જેવું લાગે છે તો પછી આવા સૂત્રો પર
ભાષ્યજ શા વાસ્તે રચ્યું ? અને અગર પોતાના આશયનો મેળ ન
ખાતા છતાં પણ સૂત્રભાષ્યકાર થવું હતું તો પછી પ્રારંભથીજ
ખડન શું કામ ન કર્યું ? લોકોને ભ્રમમા ભમાવવા પ્રથમ આરિતક
જેવા શા માટે જણાયા ? બ્રહ્મને આનંદમય શું કામ કહ્યું ? અને
'મયદ્' ને પ્રચુર અર્થમા માનવાનું શું પ્રયોજન હતું ? સાક્ષ
સાક્ષ કહી નાંખવું હતું ને કે 'અહીં સૂત્રકારની ભૂલ છે' આનં-
દમય બ્રહ્મ થઈ શકતું નથી, કારણ કે 'મયદ્' પ્રચુરાર્થમાં
સ ભવતો નથી પહેલા સૂત્રમા બ્રહ્મને આનંદય સ્વીકારી લીધું,
બીજા સૂત્રમાં 'મયદ્' ને પ્રચુરાર્થક માની વળી પાછા બ્રહ્મને
આનંદમય સિદ્ધ કરી ચૂક્યા વધારે તો શું, અધિકરણના બધાંજ
સૂત્રોપર સૂત્રકારની અનુકૂલજ સિદ્ધાંત માની અતિયુક્તિઓથી
આનંદમયનેજ બ્રહ્મ માન્યું, તો પછી બીચારા આ અતિમ સૂત્ર

ઉપરજ માયાવાદનુ સ્વપ્ન કયાંથી તુટી પડયું ? સૂત્રના અક્ષરોથી તો આવા આશયનો ગદ્ય પણ નથી નીકળતો, પ્રત્યુત 'જ' કારથી પૂર્વોક્ત વાતનુ જ પોષણ થાય છે

૭૩ અગર 'દ્વૈતગદ્યને લીધે આનંદમયને બ્રહ્મ કહેવા ન ચાહતા હોવ તો પણ મુક્ત ન કહેવાય, કારણકે જ્યારે આનંદ અને આનંદમય બંને એકજ પદાર્થ છે તો પછી દ્વૈત કયાં રહ્યું ? આનંદમયજ તો આનંદ અને આનંદમય બંને છે સૂર્યજ તેજ અને તેજોમય છે એકજ રહેતા છતાં પણ જે અલગ અલગ પ્રતીતિ થાય છે તે ઠીક છે, કારણ કે વસ્તુમા શક્તિજ તેવી છે જ્યાં વસ્તુજ બંને પ્રકારનુ પ્રતીત થતું હોય ત્યાં તર્ક કરવો વ્યર્થ છે બ્રહ્મમા રૂપ અથવા આકાર-સ્થાનીય આનંદ તેનાથી ભિન્ન નથી પરંતુ તે પોતેજ રૂપ અથવા આકાર છે માટે જરાય દ્વૈત રહેતું નથી પ્રાકૃત વસ્તુ-ઓની માફક રૂપ તેનથી જુદું નથી, પરંતુ બ્રહ્મજ રૂપ અને આકાર છે તથા સરૂપ અને સાકાર છે સૂત્રકારે 'અરૂપવદેવ હિ તત્ત્વધાનત્વાત્' આ સૂત્રથી સિદ્ધાંત કર્યો છે કે 'બ્રહ્મ રૂપવાળું નથી પણ રૂપજ બ્રહ્મ છે, કારણ કે આનંદ પ્રધાન છે. જ્યાં રૂપવાનથી રૂપ જુદું હોય ત્યાં દ્વૈતનો ડર રહે છે પરંતુ જ્યાં રૂપ અને રૂપવાન બંને એકજ હોય ત્યાં દ્વૈતનો ગદ્ય સુદ્ધા પણ રહેતો નથી સ્વાદ લેવાથી જ્યારે ખાડ અને ખાડના ખીલોનાં (રમકડાં) બંને એકજ વસ્તુ નિશ્ચિત થઈ ચૂકે છે તો પછી હજારો ચુકિતઓ લડાયાજ કરોને તેનાથી શું તેનું વારતવ દ્વૈત થઈ જશે ? કદી નહિ માટે 'આનંદમયજ બ્રહ્મ છે'

૭૪ 'વિકારાર્થક 'મયદ્વ' ના પ્રવાહમા પડવાથી આનંદમય પણ જીવવિશેષજ છે, બ્રહ્મ નહિ, ' આ સૂચન પણ બૂલથી બરેલું

છે કારણ કે કયાંય પણ પ્રવાહપતિત પદાર્થમાં પ્રવાહનાં ધર્મો આવતા નથી જલપ્રવાહમાં અગર તૃણ આવી જાય તો શુ તે પણ જલ માની લેવાય? જલ અને તૃણનો ભેદ પ્રમાણાન્તરથી રૂપે પ્રતીત થઈ રહ્યો છે પ્રવાહપતિત હોવાથી જેમ તૃણને જલ કહી દેવું ભૂલ વગરનું નથી, તેમ અજ્ઞમયાદિ પ્રવાહમાં આવવાથી આનંદમયને અબ્રહ્મ કહી નાખવું પણ પ્રમાદજ છે. યદિ આનંદમયને કોઈ વેદાદિ પ્રમાણથી વિકારાર્થતા આવી પડતી હોય તો તો 'પ્રવાહપતિત' આ હેતુથી આનંદમયને અબ્રહ્મ કહી શકો છો. પરંતુ 'અપહતપાત્મા' ઇત્યાદિ હજારો શ્રુતિઓથી તેમાં વિકારાપાતનો નિરાસ કર્યો છે માટે માત્ર 'પ્રવાહપતિત' હેતુ દેખાડી આનંદમયને અબ્રહ્મ કહેવું મોટી ભૂલ કહેવાય. બીજું વિકારાર્થનો પ્રવાહ પણ તો સિદ્ધ થતો નથી, કારણ કે અજ્ઞમય સિવાય કયાય પણ વિકારાર્થ છેજ નહિ પ્રાણમયથીજ વિકારાર્થનો પરિચાગ છે કારણ કે પ્રાણનો વિકાર ન થઈ શકવાથી ત્યાં વિકારાર્થક^૧ 'મયદ્' થઈ શકતો નથી માટે આનંદમયમાં પ્રાણપાઠનો બાધ થતો નથી ઐતમતથી પણ અહીં તો પ્રચુર અર્થજ છે વ્યાકરણ પ્રમાણે પણ આનંદશબ્દથી વિકાર અર્થમાં 'મયદ્' પ્રત્યય થઈ શકતો નથી અજ્ઞમયાદિમાં જેમ એક અન્ય આત્મા કહ્યો છે તેમ આનંદમયનો કોઈ ભુદો આત્મા કહ્યો નથી. એથી માલમ પડે છે કે 'આનંદમયજ અબ્રહ્મ છે' અગર કહો કે

૧-આમતી નિગ્રધમાં જે વિકારાર્થના પ્રવાહનું સમર્થન કર્યું છે તેની પોલ તો અમે કોઈ અન્ય અથવા બોલીશું કારણ કે 'આમતી' શાકર બાધ્યની ટીકા નથી પણ યુક્તિથી તેનું ખડનજ છે

૨ યા તુ મનોરમાયો રોક્ષિને માણ્યકારાય યદિ પ્રદીષને વિકારાર્થ-શ્વાષને સા તુ શ્રીરામકૃષ્ણવચિતૈ સ્થિતૈતિ ઋણાન્તરે તદવિ દ્વિફોરચિષ્વતે ।

‘આનંદમય વિગેરે પાત્ર કોથો છે, એવી કલ્પના કરી શકીએ છીએ, કારણ કે વાત પ્રહાની ચાલી રહી છે, તે પુરુષરૂપ પ્રહાનું જ્ઞાન કરાવવા માટેજ કોશની કલ્પના કરી છે ’ તો આ કથન પણ યુક્ત નથી કારણ કે પ્રહા શબ્દમાં તો કોઈ જાતનો સ્વ રહેલો નથી કેમકે ‘ સત્ય જ્ઞાન ’ આ શ્રુતિથી તેનો નિર્ણય થઈ ચૂક્યો છે પરંતુ ‘ પર ’ શબ્દનો નિર્ણય કરવો બાકી રહ્યો છે અને તેનાજ નિર્ણય વાસ્તે અનુવાકનો પ્રારંભ છે માટે પ્રહાનું નહિ પણ આનંદમય પ્રહાનું પ્રકરણ ચાલી રહ્યું છે અગર ભાવાભાવની શકા લઈને આનંદમયને પ્રહા ન માનતા હોવ તો પણ ઠીક નહીં કારણ કે પ્રિયમોદાદિ અવયવવાન અવયવી આનંદમય લોકમાં અપ્રસિદ્ધ છે માટે ત્યાં પણ ભાવાભાવશકા થઈ શકે છે

યદિ કહો કે ‘આનંદમયના પુરુષાદિનું વર્ણન કર્યું છે માટે તે સ્વિશેષ છે, અને વેદમાં તો નિર્વિશેષ પ્રહાનુંજ વર્ણન કર્યું છે માટે આનંદમય પ્રહા નથી ’ તો પણ ઠીક નહિ. કારણ કે વેદમાં કયાય પણ નિર્વિશેષ પ્રહાનો ગદ્ય સુદા નથી એ અમે પ્રથમ શ્રુતિ અને યુક્તિઓથી બહુ સારી રીતે સિદ્ધ કરી આવ્યા છીએ ‘યતો વાચો’ આ શ્રુતિમાં તો પ્રહાનંદના પરિમાણ (માપ)નોજ નિષેધ કર્યો છે, નિર્વિશેષ પ્રહાનો તો ગદ્ય પણ નથી માટે આનંદમયજ પ્રહા અને પરપ્રહા છે.

બીજી જે એવું કહ્યું છે કે — ‘આનંદમયનો અભ્યાસ નહીં પરંતુ આનંદનો અભ્યાસ છે, એ માટે પણ આનંદમય પ્રહા નથી’ તો તે પણ ઠીક નહીં, કારણ કે આનંદ શબ્દથી પણ અર્થાત. આનંદમયનુંજ સૂચન કર્યું છે. સાબળો ! ‘આનંદ બ્રહ્મણ’ ‘યદેવ આકાશ આનંદ.’ વિગેરે શ્રુતિઓથી આનંદનીજ સ્તુતિ કરી છે, આવી રીતે

સ્તુતિદ્વારા પ્રાચુર્યનું' ઘોતન કયું છે લોકમાં ધન પ્રાચુર્યાદિ સ્તુતિ-
પાત્ર થાય છે એ સર્વજનીન છે, વાસ્તે આનંદમા અર્થત મગ્દ
છેજ, અને આનંદમયમા શબ્દત, મગ્દ છે, માટે આનંદમયનોજ
અભ્યાસ છે 'આનંદમયમાત્માન' ઇત્યાદિમાં શબ્દત: અને 'આનંદ'
ઇત્યાદિમા અર્થત' અભ્યાસ છે બીજી જે એવું કથન છે કે 'પ્રચુર
અર્થ' માનવામા પ્રદામાં કંઈક દુ ખનુ હોવું પણ પ્રતીત થાય છે
માટે આનંદમયને પ્રદા ન માનવું જ ઠીક છે' આ પણ અણુસમ-
જનીન વાત છે, કારણ કે પ્રાચુર્ય અર્થ આનંદની અત્યંતતા
પ્રયોગે છે, પણ કાંઈ વિરુદ્ધ વસ્તુની સત્તાનો યોગ્ય નથી વિરુદ્ધ
વસ્તુ ત્યા છે કે નહિ એ પ્રમાણાંતરથી જોઈ શકીએ છીએ

'તેજોમય સૂર્ય,' 'પ્રચૂતસત્તાપો નિદાઘદિવસ:' 'પ્રચૂતાંધકારા
ઘર્ષાશર્વરી' 'બહુચનો વૈશ્રવણ' ઇત્યાદિ પ્રયોગોમા શુ 'સૂર્યમાં
અધાર' ગરમીના દિવસમાં શૈત્ય, વર્ષાશત્રિમા પ્રકાશ, અને
કુબેરને ત્યાં દારિદ્ર્ય સભવી શકે છે? વધારે તો શુ કહીએ, એ
લોકો પણ કયાંય કયાંય તો એ પરવાહીજ ઉડાવે છે

'સૂર્ય તેજોમય છે' અહીં સૂર્યમા અધિકારની કદપના
'ગરમીના દિવસોમા અત્યંત ઘામ રહે છે' અહીં ખરા જે
મહીનાના મધ્યાન્હે શીતળતાની શકા 'ચોમાસાની રાત્રિ
વિકટ અધિકાર વાળી હોય છે' અહીં કાષ્ઠક પ્રકાશવુ સ્વર્ણ,
અને 'કુબેરને ત્યાં ઘણું ધન છે' અહીં જરાક કુબેરને દરિદ્ર પણ
સમજ લેવો, વિગેરે બધું બીન સમજ સિવાય બીજી શુ સમ-
જય? એવી રીતે આનંદમય પ્રભુમાં થોડાંક દુ ખનો આરોપ
કરવો એનાથી બીજી વિકટ વેલણ કંઈ કહેવાય? યદિ હઠામહથી
માની પણ લેવાય કે 'આનંદમય' અહીં 'મગ્દ' પ્રચુરાર્થક

હોવાથી થોડીક દુઃખમત્તાની પણ આશકા રહે છે તોપણ બ્રહ્મ કે ભગવાનમાં તો આ શકા પણ કરવી ઉચિત ન લેખાય એવો એક નિયમ છે કે- ' જ્યાં વસ્તુમાં ગુણ કે દોષોનું હોવું કોઈ પ્રમાણથી ન જણાય તો ત્યાં જરૂર સંદેહ રહે છે એવી રીતે અગર પ્રમાણાતરથી બ્રહ્મનું નિર્દુષ્ઠ રહેવું પ્રતીત ન થતું હોત તો કહી શકે છે કે-પ્રચુર અર્થ માનવામાં કિચિત્ દુઃખની સત્તા પણ પ્રતીત થશે ' પરંતુ પરમાત્માની નિર્દુષ્ઠતાની સાક્ષી તો સમગ્ર ઉપનિષદો તથા વેદ વિગેરે સમગ્ર પ્રમાણો ડિમ્ડિમ્ શબ્દથી પૂરી રહ્યા છે માટે ત્યાં પ્રાચુર્ય અર્થ રહેતા છતાં પણ એ કહી શકતા નથી કે 'ત્યાં (આનંદમયમાં) થોડું દુઃખ પણ છે ' હજારો શ્રુતિસમૂહોથી એ સિદ્ધ થાય છે કે 'પરમાત્મા નિર્દુષ્ઠ છે ' તથાપિ દુરાગ્રહથી માત્ર પોતાની શુદ્ધિઓનેજ આગળ કરી આનંદમયમાં દુઃખનું સ્વપ્ન દેખવું એ એ સિદ્ધ કરી રહ્યું છે કે આવી આશકા કરવાવાળા મનુષ્યોમાં દુઃખના સંસ્કારો પોતાનું મજબુત ધર બાધી બેઠા છે. અસ્તુ, તો હવે એ સિદ્ધ થયું કે 'આનંદમયજ પરબ્રહ્મ છે. '

૭૫ તૃતીય જે સર્વાન્તર્યામી પુરૂષ કહ્યો છે તે 'પોતાના શુદ્ધ સત્ત્વનું શરીર જેવું રૂપ બનાવી તેમાં જ્યારે પ્રવેશ કરે છે ત્યારે તેઓને લીલાવતાર કહે છે નૃસિંહ વામનાદિ અનેક લીલાવતારો એ સર્વાન્તર્યામી પુરૂષનાજ છે પ્રકૃતિના અશુદ્ધ સત્ત્વ, રજસ્, અને તમસની માફક ભગવાનના પણ વિશુદ્ધ ત્રણ ગુણો

૧ વિશુદ્ધસત્ત્વ તવ ધામ શાન્તમ્ । સત્ત્વ તત્ત્વ ત્રિયા મૂર્તિ । સત્ત્વં વિશુદ્ધં શ્રયતે મવાન્ સ્થિતૌ । શ્રીમદ્ભાગવતમ્ ।

૨ લીલાવતારાન્ પુરુષસ્ય ભૂમ્ । શ્રીમદ્ભાગવતમ્ ।

(સત્ત્વ, રજ્જ્, તમસ્) છે બનેનું નામ સમાન હોવાથી કયાક કયાક ભ્રમ પણ થવા લાગે છે, પરંતુ વાસ્તવમાં પ્રાકૃત ગુણોમાં અને ભગવદ્દીય ગુણોમાં ધણુંજ અંતર છે જ્યારે આ સર્વાન્તર્યામી ભગવાન આ વિશાલ પ્રપચની રક્ષા કરવાની, યથાસ્થિત રાખવાની, અથવા ધારણ કરવાની ઇચ્છા કરે છે, ત્યારે તે પોતાના વિશુદ્ધ સત્ત્વને વિગ્રહરૂપ બનાવી લોઢાના ગોળામાં અગ્નિની માફક ત્યા પ્રવેશ કરી વિષ્ણુ નામને ધારણ કરે છે અને અપ્રાકૃત અથવા વિશુદ્ધ રજ્જેગુણના વિગ્રહમાં પ્રવેશ કરી ' બ્રહ્મા ' ની સંજ્ઞા ધરે છે તેમજ વિશુદ્ધ તમોગુણનો પોતાનો વિગ્રહ બનાવી તેમાં શિવરૂપ સંજ્ઞા ધારણ કરે છે માટેજ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને ગહાદેવ એ ત્રણે ગુણાવતારો કહેવાય છે આ નામસામ્યથી અગર કોઈ વિષ્ણુને સગુણ કહી દેય તો તે તેની ભોટી બૂલ છે. કારણ કે પ્રકૃતિના ગુણોને તેમાં સ્પર્શ પણ નથી અને શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન તો આ બધાય અવતારોનું મૂલસ્વરૂપ છે, બધાથી અલગ છે, પુરૂષોત્તમ છે, નિર્ગુણ છે, આનંદમય છે, સાકાર છે, તથા સર્વશ્રેષ્ઠ છે બ્રહ્માનું સૃષ્ટિ કરવાનું, વિષ્ણુનું પાલન કરવાનું, તથા શિવનું સંહાર કરવાનું કાર્ય છે એટલાજ માટે વિષ્ણુ વિગેરે અવતારોને અથવા ભગવદ્ગુણોને કયાક કયાક સગુણ પણ સંભળાવી દીધા છે પણ એથી કંઈ એઓને પ્રાકૃત ગુણવાળા ન સમજી લેવા, પરંતુ એવે વખતે ગુણોના વિશુદ્ધ ગુણ એવો અર્થ થાય છે આવી રીતે મૂલસ્વરૂપ ભગવાનનાજ ચાર સ્વરૂપો છે એ સિંધ થયું એક શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન પુરૂષોત્તમ સ્વરૂપ, બીજું અક્ષર બ્રહ્મ જેની બે પ્રકારની રજૂતિ થાય છે અને ચતુર્થ અતર્યામી સ્વરૂપ છે

કહેવાનો આશય માત્ર એટલોજ છે કે આહુકની જે સ્ફુર્તિમાં (અનુભવમાં) અનુભવથી આનંદની માત્રા જે અતિવિશેષ હોય છે તે આનંદાનુભવને ભગવાન કહે છે ભગવાનનાં રૂપો અથવા આકારાદિ જુદાં નથી, પરંતુ ધર્માત્મક આનંદજ ભગવાનના આકાર રૂપ વિગેરે છે કેમકે ધર્મ અને ધર્મી બંને એક છે, માટે ભગવાન આનંદ માત્ર છે, આનંદાનુભવ માત્ર છે, સમ્યક્દાનંદ છે, તે આનંદાનુભવનેજ વેદમા બ્રહ્મ, પર, ઇત્યાદિ શબ્દોથી, સ્મૃતિમાં પરમાત્મા વિગેરે શબ્દોથી, તથા શ્રીભાગવતમાં ભગવાન શબ્દથી વ્યવહર્યો છે નિત્યવર્તમાન રહેવાથી અને અનુભવરૂપ હોવાથી તે ભગવાન સામ્યદાનંદ કહેવાય છે

આહુકની જે સ્ફુર્તિમાં અનુભવની માત્રા વિશેષ હોય અને આનંદ કંઈક તિરોહિત જેવો હોય તો એવા આનંદાનુભવને અક્ષર બ્રહ્મ કહે છે. માટેજ આનંદવદ્લીલા બ્રહ્માનંદની ગૌણતા કરી દીધી છે, અને ત્યાંજ તેને હ્રસ સ્વરૂપ આનંદમય ભગવાનનું પુરૂષ કહ્યું છે આ અક્ષર બ્રહ્મજ સર્વ પ્રપચ્યનું ઉપાદાન કારણ તથા નિમિત્ત કારણ છે આ અક્ષરબ્રહ્મથીજ પુરૂષ અને પ્રકૃતિ આ બંને જગત્ના માતા પિતા પ્રકટ થયાં છે, અક્ષર બ્રહ્મ પણ સમ્યક્દાનંદાત્મક છે એ માટે એનાથી ૨૮ તત્વો તથા બ્યબિ

૧ 'વેદાન્તે ચ સ્મૃતૌ બ્રહ્મચિદ્ગ્નં ભાગવતેऽપિ ચ । બ્રહ્મેતિ પરમાત્મેતિ ભગવાનિતિ જ્ઞાન્યતે ।

ભગવદ્બ્રહ્માચાર્યકૃતસ્તત્તત્ત્વાર્થદીપ. ।

૨ 'સ एको ब्रह्मण आनन्दः' । શ્રુતિઃ । ૩ 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' ।

૪ 'यिज्ञ प्राण च श्रुतिः । द्विचासमभवदबुद्धत्वं प्रकृतिः' ।
 સોમયાત્મિકા । જ્ઞાન સ્વન્યતમો માત્ર પુરુષ • ..' । શ્રીભાગવતમ્ ।

જીવો ઉત્પન્ન થાય છે આ અક્ષર બ્રહ્મની બે પ્રકારે સ્ફૂર્તિ થાય છે શુદ્ધદ્વૈતજ્ઞાનીઓને તો જ્ઞાનમાત્ર સ્ફૂર્તિ અને ભકતોને વ્યાપિ વૈકુઠરૂપ સ્ફૂર્તિ થાય છે. જેઓને જ્ઞાન માત્ર સ્ફૂર્તિ થાય છે તેઓને માટેજ કોઈ કોઈ સ્થળે નિર્વિશેષ જેવું પણ કહી દીધું છે માટે કાંઈ વસ્તુમાં કોઈ પણ જાતનો ભેદ નથી.

જે વખતે તે ભગવાન નામરૂપનું પ્રથક્કરણ કરવા ચાહે છે, વિશ્વને ધારણ કરવા ચાહે છે, જંધાને પોતપોતાના કાર્યમાં પ્રવૃત્ત કરવા ઇચ્છે છે, અથવા જંધાને પ્રકાશ કરાવવા ચાહે છે તે વખતે ભગવાનજ પરપુરૂષ, અત્યાંત્રી અથવા પરમાત્મરૂપ લે છે, અથવા તે આનંદાનુભવ જ્યારે ગ્રાહકના હૃદયમાં ધારકત્વાદિ શક્તિઓ સહિત ઉદ્ભૂત થાય છે ત્યારે તે પરમાત્મા કહેવાય છે. જંધાને જીવડાવે (પોતાના સ્વરૂપમાં લાવે) માટે એને કયાંઈ કયાંઈ જીવ પણ કહ્યો છે અને જંધામાં પ્રવેશ કરવાથીજ અત્યાંત્રી પ્રાદ્યુષાદિમાં પૃથ્વી વિગેરેને તથા આત્માને એનું શરીર કંથ્યું છે સૂર્યાન્તર્વર્તી નારાયણ પણ એજ ભગવાન છે.

આ પ્રમાણે નિત્ય નિરતિશય આનંદાનુભવ માત્ર ભગવાનજ ત્રણ સ્વરૂપે થઈ જાય છે એ ઠીક છે એવી રીતે પરબ્રહ્મજ ત્રણે રૂપોને ધારણ કરી લે છે, જ્ઞાનમાર્ગીય સાધનોથી બ્રહ્મસ્ફૂર્તિ, અર્થાદામાર્ગીય ભક્તિદ્વારા પરમાત્માની સ્ફૂર્તિ, અને શુદ્ધ પ્રેમથી ભગવાનની સ્ફૂર્તિ થાય છે

૧ ' જનેન જીવેનાઽ મનાઽનુપ્રવિદ્ય નામરૂપે વ્યાકરવાજિ ' શ્રુતેઃ ।
' કો હોવાન્યાત્ ક પ્રાણાયદેષ આકાશ જ્ઞાનન્દ્રો, ન ' શ્રુતિ ।

૨ ' મીલાસ્માદ્વાત પવને ' શ્રુતેઃ । ૩ મત, સ્વનિર્જ્ઞાનવગ્દેન ચ '
શ્રીગીતોપનિષત્ ।

(૨૦૬)

જેની શક્તિઓ વિરૂદ્ધ જેવી બાસતી રહે તેને પ્રહ્લ કહે છે.
માટે આ ત્રણેમાં અથવા જીવાદિમાં પણ અગર વિરૂદ્ધ જેવા ધર્મોનું
દર્શન થતું હોય તો કાંઈ પણ હાનિ નથી. કારણ કે એ બધું
એ પરબ્રહ્મનું જ રૂપાંતર છે આવી રીતે પ્રહ્લવાદની અનુરૂપ ભગ-
વત્ સ્વરૂપનો નિર્ણય થયો છે ભક્ત્યનુરૂપ પ્રહ્લસ્વરૂપનો નિર્ણય તો
અમે આગળ ભક્તિખંડમાં કરીશું શુભ સૂચાત્
શમિતિ

દ્વિતીય ભાગ સમાપ્ત.

શ્રી બાલકૃષ્ણ પુસ્તકાલયનાં વિક્રેય સાંપ્રદાયિક પુસ્તકો.

પુસ્તકનાં નામો

રૂ. આ. પા

સંસ્કૃત

શ્રી બાલકૃષ્ણચમ્પૂ	૨—૦—૦
અભ્યાસ પંચટીકા સહિત	૩—૦—૦
શ્રી સુમોધિની પ્રથમસ્કંધ	૨—૮—૦
„ દ્વિતીયસ્કંધ	૨—૦—૦
વાદાવલિ	૧—૪—૦
વેદાન્તસિંધુ	૧—૪—૦
ભક્તિહાસ	૧—૦—૦
પુષ્ટિપ્રવાહચર્યાંદા	૦—૬—૦
સેદ્ધાન્ત સિદ્ધાપગા	૦—૬—૦
નેર્ણ્યાચાર્યવ	૦—૬—૦
યમુનાદેવ શ્રીપુરુષોત્તમજીકૃત	૦—૪—૦
„ શ્રી હરીરાયજીકૃત	૦—૪—૦
બાળબોધ	૦—૪—૦
„ શ્રી દેવકીનંદનજીકૃત	૦—૪—૦
સિદ્ધાન્તમુક્તાવલી	૦—૪—૦
સેવાકૌમુદી	૦—૨—૦
દર્શનાદર્શ	૦—૨—૦

શ્રુતિપારિજાત	૦—૨—૦
વ્યાખ્યાનરત્નાવલી	૦—૨—૦
માહુક્યોપનિષદ્ શ્રી પુરુષોત્તમજીકૃત વ્યાખ્યાસહિત	
હિન્દી તથા ગુજરાતી	
વલ્લભાખ્યાન (વળભાષા)	૪—૮—૦
શુદ્ધદ્વૈતદર્શન (પ્રથમ ભાગ હિન્દી)	૦—૧૦—૦
” (દ્વિતીય ભાગ)	૦—૧૦—૦
” (પ્રથમ ભાગ મરાઠી)	૦—૧૦—૦
સેવાકૌમુદી (હિન્દી)	૦—૬—૦
શુદ્ધદ્વૈતસિદ્ધાન્તસાર (ગુજરાતી)	૦—૪—૦
” (હિન્દી)	૦—૪—૦
આસાદેશ (હિન્દી)	૦—૨—૦
” (ગુજરાતી)	૦—૨—૦
ગીતાતાર્થ (હિન્દી)	૦—૪—૦
” (ગુજરાતી)	૦—૪—૦
ગીતા ભગવદ્ધર્મબોધિની (ગુજરાતી ટીકા સહિત)	૧—૪—૦
શ્લોકશત્રય (હિન્દી ટીકા સહિત)	

પુસ્તકો મળવાનાં ઠેકાણાં:—

- ૧ શ્રી બાલકૃષ્ણ પુસ્તકાલય, બડામ દિર ભુલેશ્વર-મુ'બઇ.
- ૨ યુનીસાલ બુક્સેલર, બડામ દિર ત્રીન્ને ભોયવાડો-મુ'બઇ.
- ૩ પુષ્ટિમાર્ગસિદ્ધાન્ત કાર્યાલય, બડામ દિર, ભુલેશ્વર-મુ'બઇ
- ૪ શ્રી વિઠ્ઠલનાથ પાઠશાલા, મથુરેશ મદિર-કોટા.

